BİR GECEYARISI, TEKSAS ROMANI

GECE MESAİSİ

ŞİMDİ BİR NBC DİZİSİ

"Karanlık fantezi ve doğaüstü macerayı birleştiren, farklı bir kitap."
Daily Mail

CHARLAINE HARRIS

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN DİRİLTİLİ VAMPİR SERİSİ STACKHOUSE SERİSİNİN YAZARI

GECE MESAİSİ

KARANLIK UYANIYOR! GECEYARISI SAKİNLERİ, DÜNYA CEHENNEME DÖNMEDEN ÖNCE İBLİSLE YÜZLEŞMEK ZORUNDA...

Kasabanın emanetçi dükkânındaki silahlar, kavşaktaki seri ve dramatik intiharlar için kullanılmaya başladı. Ölümü herkesten çok daha iyi bilen vampir Lemuel ise gizemli bir metnin çevirisini yaparken Geceyarısı'nın sırlarını da öğreniyordu. Cadıların, kurtadamların, katillerin ve medyumların bu kasabaya gelmesinin bir nedeni olmalıydı.

Ve şimdi Geceyarısı kasabasının göbeğindeki kan banyosunu durdurmak için hepsi bir araya gelmek zorunda. Cehennemin kapıları her an açılabilir ve haritada bile görünmeyen bu küçük kasabada kıyamet kopabilir…

Charlaine Harris, *Geceyarısı Kavşağı* ve *Gündüz Mesaisi* ile yakaladığı başarıyı serinin üçüncü kitabı *Gece Mesaisi* ile perçinliyor ve okurlarına nefes kesici bir macera vadediyor.

THG
02586608
LEL

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

CHARLAINE HARRIS

Charlaine Harris, dünyanın en tanınan fantastik macera yazarlarından
Üç çocuğu, kocası, üç köpeği ve ördeğiyle Güney Arkansas'ta yaş
Film seyretmeyi ve *-her şeyden çok-* kitap okumayı seviyor.

FİYATGÖR'E OKUTUNUZ

ISBN 978-605-304-353-9

Kapak Tasarım: photoRepublic
Kapak Görseli: shutterstock

GECE MESAİSİ

CHARLAINE HARRIS

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ARTEMİS

AB/610
ABG/306
AÇ/936
A/55

GECE MESAİSİ
Charlaine Harris
Orijinal Adı: *Night Shift*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Meral Aslankaya
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Merve Güven

1. Basım: Haziran 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 353 - 9
Sertifika No: 10905

CHARLAINE HARRIS INC.© 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

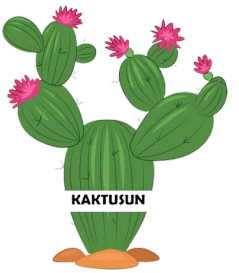
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00'

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GECE MESAİSİ

CHARLAINE HARRIS

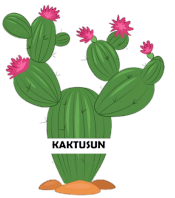

ARTEMİS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Paula Woldan, temsilcim Joshua Blimes (yürü be JABberwocky!), APA'daki temsilcilerim Steve Fisher ve Debbie Deuble Hill, web sitemin modları (kim olduğunuzu biliyorsunuz VK, LB, MS, ME), Penguin'in gelmiş geçmiş tüm muhteşem çalışanları ve hepsinden de çok kocam Hal… Yıllardır ayakta kalmamı sağlayanlara.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk intihar ekimin başlarındaki bir gece gerçekleşti.

Pis sakallı, orta yaşlarda bir adamdı. Eski püskü kamyonetini Geceyarısı Otel'in önüne çekti. Altıdan gece yarısına kadar resepsiyona bakan taze üniversite mezunu Marina Desoto, daha sonra Şerif Yardımcısı Anna Gomez'e kamyonetin kaldırıma yanaştığını gördüğünde sürücünün oda tutmak için geldiğini sandığını söyleyecekti. Oysa otelde çalıştığı aylar boyunca mesaisinde sadece altı kişinin oda tutmak istediği düşünülürse yeni bir müşteri düşüncesiyle biraz heyecanlanmış olduğundan bahsetmeyecekti.

Marina'nın umutları hızla yere çakılmıştı.

Cam kapıdan izlediği adamın kamyonetten inişini, Yardımcı Gomez ve Şerif Arthur Smith'e "Sarhoş gibiydi," diye tarif edecekti.

Gomez, Marina'nın ailesini tanıyordu. Dahası genç kadının sarhoşların davranışlarına son derece aşina olduğunu da biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sonra ne yaptı?" diye sordu.

"Komik bir şekilde yürümeye başladı. Sanki kocaman bir mıknatıs onu kavşağın ortasına çekiyormuş gibi hafifçe öne eğilmişti. Sonra..." Marina gözyaşlarına boğulurken devamını getiremedi. Elini şakağına götürdü, işaret parmağını namlu yapıp başparmağıyla horozu kaldırıp hayali tetiği çekti.

"Bütün bunları resepsiyondan mı gördün?" diye sordu Smith. Şüpheci biri olduğu için resepsiyonun görüş açısını çoktan kontrol etmişti.

"Hayır, kavşak, bankonun olduğu yerden tam olarak görünmüyor," dedi hemen Marina. Yine de sorudaki imayı anlamamış gibi görünüyordu. "Yerimden kalkmış kilitlemek için kapıya gitmiştim. Yani adamın kamyonetten indiğini gördükten sonra. Çünkü çok tuhaf davranıyordu."

"Akıllıca," dedi Gomez. "Ve elinde tabanca vardı, öyle mi?"

"Tabancayı belinden çıkardı, sonra kendini vurdu."

Gomez gözlerini Marina'dan ayırmamak için çok zorlanıyordu, çünkü nedense sürekli dönüp yolun ortasında yatan kara gölgeye bakmak istiyordu. Cesedi en yakın adli tıp uzmanının olduğu hastaneye götürmek üzere bir ambulans bekliyordu.

"Hiçbir şey demedi mi? Telefonla falan konuşmadı mı?" diye sordu Şerif Smith, olay yerini inceleyen genç kadını yoklamak için. Ölen adamın gömlek cebinde ucuz bir cep telefonu görmüştü.

"Hayır, efendim," dedi Marina. "Aracından indi ve kendini vurdu." Yine ağlamaya başladı. Derin bir iç çeken Şerif Yardımcısı, genç kadının omzunu sıvazladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anna Gomez, Geceyarısı'nı hiç sevmemişti. Amiri ne derse desin, masumiyetleri kanıtlanmadıkça ona göre kasaba halkının tamamı suçluydu. Ancak ne kadar istese de kasaba sakinlerini bu intihardan sorumlu tutamazdı.

Bir anda tüyleri diken diken olurken birilerinin ona baktığını hissederek dönüp etrafına bakındı. Geceyarısı sakinleri uyanıktı, olay yerini izliyorlardı. Gecenin bir vakti bu kadar çok ışık ve siren yüzünden elbette uyanacaklardı, yine de Gomez bir türlü rahatlayamıyordu.

Geceyarısı ve bu kasabada yaşayanlar Gomez'in tüylerini diken diken ediyordu. Ama haklarını yememeliydi. Kimse soru sormak için yanına gelmiyor, hiçbiri cesede yakından bakmaya çalışmıyordu.

Tabii ölü adamı aslında hepsinin tanıdığını, kırk yıl düşünse aklının ucundan bile geçiremezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Ertesi akşam Geceyarısı sakinlerinin neredeyse tamamı Bobo Winthrop'un işletmecisi, mülk sahibi, aynı zamanda da gündüz mesaisinde çalışan işçisi olduğu emanetçi dükkânının merdivenlerini tırmanıyordu.

Geceyarısı Emanetçisi, ahşap yer döşemeleri dostça gıcırdayan çok eski bir dükkândı. İçerisi ilginç eşyalarla doluydu. Öndeki büyük alan, farklı zamanlarda üretilmiş birbirinden farklı tarzlardaki sandalyeleriyle doğal bir toplantı mekânı olarak kullanılabiliyordu. Yüksek bir taburenin arkasında durduğu tezgâh, sol duvarın dibindeydi. Normalde içeri giren müşteriler Bobo'yu taburesinde otururken bulurdu.

Ama bu akşam olduğu gibi müşteri olmadığında, en sevdiği kadife koltuğunda otururdu. Çok eski bir koltuktu, döşemesi eskimişti ama Bobo hem tarz sahibi hem de rahat olduğunu düşünüyordu. Koltuğu dükkânın her yerini rahatça görebileceği bir yere koymuştu. Oturduğu yerden insan ırkının kurtulmak istediği tuhaf eşyalarla dolu rafları ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha değerli eşyaların ışıldadığı cam vitrinleri görebiliyordu. Mesela zımpara makineleriyle dolu bir raf vardı. Bir de renkli sakız makinesi. Bir de hem gerçek hem de gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar muhteşem görünen mücevherler...

Dükkânın bir köşesi sihirli eşyalara ayrılmıştı. Cadı Işığı Caddesi'nin karşısında oturan cadı Fiji Cavanaugh, müşterilerin beğenisine sunulmadan önce, eline geçen sihirli eşyaları incelemeyi önermişti.

Bu akşam ilk gelen Fiji olmuştu. Gülümseyerek Bobo'yu selamladıktan sonra herkesi görebileceği bir yer seçmişti. Yirmili yaşlarının sonlarındaki bu kahverengi saçlı genç cadı, balık etliydi. Teksas güneşinden koruyabildiği yerlerde teni pürüzsüz görünüyordu.

Peder ile yardımcısı Diederik geldiklerinde Fiji'nin iki yanına oturmuşlardı. Peder zayıf bir adamdı, boyu kısaydı, az konuşurdu. Bir deri bir kemik denen kupkuru adamlardandı. Seyrelen koyu saçlarını arkaya taramıştı. Hep aynı şeyleri giyerdi: Beyaz bir gömlek, siyah pantolon, siyah bir ceket, siyah bir kovboy şapkası ve tabii ki siyah çizmeler. Üstündeki tek renkli şey, turkuaz taşlı incecik kravatıydı. Her gün aynı şeyleri giymek hayatını kolaylaştırıyordu.

Diederik yerine oturmadan önce Fiji'yi yanağından öptü. Genç kadın ona gülümserken, anaç bir gülümsemenin ötesine geçmediğini umuyordu. Birkaç ay önce tanıştıklarında Diederik henüz küçük bir çocuktu. Şimdi kanı kaynayan, kadınlara son derece ilgi gösteren genç bir adam olmuştu.

Fiji, dükkândaki tek hemcinsi olan Olivia Charity'ye baktı. Acaba onun da Diederik'le ilgili karmaşık duyguları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

var mıydı? Hayır, alakası yoktu. Aslında genç adam Olivia'nın radarına takılacak cinsten bir erkek değildi.

Dahası Olivia, aklında kimin olduğunu saklamıyordu. "Lemuel hâlâ şu kitaplar üzerine çalışıyor," dedi, Fiji bir şey sormadığı hâlde. "Aslında o lanet olası kitaplarla yiyor, içiyor, uyuyor da diyebiliriz."

Söyleyecek başka bir şey düşünemediğinden Fiji, "Allah Allah!" demekle yetindi. Lemuel kendini bir konuya kaptırdı mı kaptırırdı ama şimdiye kadar hiçbir şeyle bu kadar çok ilgilendiği görülmemişti. Söz konusu kitaplar onlarca yıldır emanetçi dükkânındaydı ve Lemuel aynı kitapları onlarca yıldır arıyordu. Dükkânı Bobo'ya sattıktan sonra gece mesaisini üstlenmişti. Bobo bulduğu kitapların ne kadar önemli olduğunun farkında bile olmadan, bir gün incelemek üzere hepsini kendi evine taşımıştı. Şimdi Lemuel, kitaplardan birini okuyamamıştı ve doğal olarak tam da bu kitap, aralarındaki en önemlisiydi. Fiji nedenini bilmiyordu.

Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ı işleten Chuy Villegas ve Joe Strong içeri girdiklerinde Bobo'yu başlarıyla selamladılar. Chuy, Fiji'nin omzunu sıktı. Diederik ayağa kalkıp yeni gelen iki adama sarıldı, sonra köpeklerinin başını okşadı. İkili birbirinden farklı yan yana koltuklara oturup minik Pekin cinsi köpekleri Rasta'yı yere bıraktılar. Köpek herkesi sırayla dolaşıp odayı kokladıktan sonra Chuy'un ayaklarının dibine yerleşti.

Bobo'nun hemen yanındaki evi kiralayan medyum Manfred Bernardo da aceleyle gelip ev sahibinin yanındaki sandalyelerden birine çöktü. Kâh bir baş sallaması kâh bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelimeyle içeridekileri selamladı. Manfred en az Peder kadar ufak tefek bir adamdı. Vücudunun çeşitli yerlerine cömertçe takıp takıştırdığı metal halka ve süslerin yanı sıra son zamanlarda dövme yaptırmaya başlamıştı. Tişörtünün kolunu sıyırıp sol omzuna yaptırdığı yeni Ouroboros dövmesini gösterdiğinde Fiji gülümsese de başını iki yana salladı.

"Bile isteye insan neden acı çekmek ister ki?" diye sordu.

Manfred abartılı bir tavırla, "Sanatım için," dediğinde herkes kahkahalarla güldü. Medyum, dövmesine hayranlıkla bakıyordu. "Aslında bana hırt bir görüntü veriyor."

Kimse toplanma nedenleriyle ilgili konuyu açmıyordu.

Günbatımından sonra yanlarına gelecek Lemuel'i bekliyorlardı.

Ekimin başlarında güneş akşam yedi buçuktan biraz önce batıyordu. Emanetçi dükkânındaki saatlerden biri, buçuğu vurduktan birkaç dakika sonra Lemuel Bridger, bodrum katındaki dairesinden yukarı çıktı. Bobo'nun soluna oturduğunda halka tamamlanmıştı.

İki adam Peder'le Diederik'in tam aksi bir görüntü sergiliyordu. Bobo her zaman rahat görünürdü. Otuzlu yaşlarına girdiği için sarı saçları hafifçe solmuştu ve mavi gözleri bir parça üzgün bakıyordu. Yine de güneş gözlüğü gibi gündelik ama pahalı bir ürünün reklam kampanyasında kullanılabilecek kadar yakışıklıydı. Lemuel'e insan demek zordu. Teni neredeyse çamaşır suyuyla yıkanmış kadar beyazdı. Gözleri tuhaf bir griydi. İnsanlar gibi hareket ettiği bile söylenemezdi.

"Dün gece intihar eden adamı tanıyan var mı?" diye sordu Fiji. "Joshua Allen, değil mi Manfred?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haberlerde öyle söylediler."

"Ben tanımıyordum," dedi Lemuel. Boğuk ve gür sesi, hayalet gibi görüntüsüyle hiç örtüşmüyordu. "Ama ilkini biliyorum."

Bir an için kimseden çıt çıkmadı.

"İlki? Neyin ilki?" diye sordu Olivia.

"İlk intihar." Lemuel'in soluk renkli gözleri teker teker üstlerinde dolaştı. Sözlerini onaylayacak birini umduysa, hayal kırıklığı onu bekliyordu, çünkü kimse kıpırdamadı.

Fiji'nin kafası karışmıştı. "Sen on yıl öncesinde falan mı kaldın acaba? Vampirler bazen zaman duygusunu yitirebilir."

"Geçen haftadan bahsediyorum," dedi Lemuel, sıkılmış gibi. "İlki geçen salı sabahı üçteydi. Evsiz bir kadın trafik lambasının hemen altında kendine bıçak saplayıp öldü. Onu az çok tanıyordum. Adı Tabby Ann Masterson'dı."

Olivia bile böylesi bomba bir açıklamayı beklemiyordu. "Bana söylememiştin," dedi.

"Geceyarısı'yla bir alakası olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti," dedi vampir. "Benden başka herkes uykudaydı."

Elbette Lemuel sabaha kadar uyanık kalıyordu. Bodrum katı emanetçi dükkânının birkaç basamak altındaydı ve mesai sırasında tezgâhın arkasında otururdu. Dükkân Geceyarısı'ndaki Cadı Işığı Caddesi ve Davy Otobanı'nın kesiştiği tek kavşağın kuzeydoğu köşesindeydi, Lemuel bu yüzden tezgâhın ardında oturduğu noktadan kavşağın ancak bir kısmını görebiliyordu. Ola ki o gece pencereye yakın bir yerde dursaydı, kavşağın tamamını görebilecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun bir sessizlik olduğunda Fiji kendi kendine gülümsedi. Lemuel o sırada duvara baktığını söyleseydi bile aralarından kimse onu sorgulamaya cesaret edemezdi. Bir asırdır kasabanın en eski sakinlerinden olan vampir kesinlikle şakacı biri değildi. Kendini hayallere de kaptırmazdı.

"Tabby Ann'le tanışmıştım," dedi. "Teyzem için gelmişti. Meğer büyük teyzem Mildred ona bir şeyler vermeyi alışkanlık hâline getirmiş. Bir keresinde yiyecek bir şeyler verdim ama bir sonraki ziyaretinde evde olmadığım için arka verandaya işemiş. Bay Yılışık hiçbir şey görmediğinden kimin yaptığını öğrenmek için küçük bir büyü yaptım."

"Peki cesedi nerede?" diye sordu Manfred. "Yani Tabby Ann. Ona ne yaptın?" Yine koyu bir sessizlik oldu. "Bir saniye, pardon, bilmem gerekmiyor." Medyum daha fazlasını öğrenmek istemiyormuş gibi ellerini önünde salladı.

Lemuel ona bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Tabby Ann Masterson evsiz bir kadındı," dedi. "Şimdilerde evsiz deniliyor, değil mi? Onu bir kocası, çocukları ve bir evi olduğu günlerden tanıyorum. Başka kimsesi kalmamıştı."

"İki intihar," dedi Joe Strong. Gerçekten de ismi gibi güçlü görünüyordu. "Aynı kasabada, aynı noktada! Tabby Ann'i tanıyamayacağı için Joshua Allen onu taklit etmiş olamaz."

"İnternette okuduğum kadarıyla gezgin bir işçiymiş," dedi Manfred.

"Yani özetle yeri yurdu yokmuş," dedi Olivia sertçe. "Ama ölmek için neden Geceyarısı'nı seçti? Tesadüf olabilir mi?"

Fiji kuşkuluydu ve dükkândaki herkesin yüzündeki kuşkuyu okuyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana sihir işi gibi geliyor," dedi Bobo. Toplantının başından beri ilk kez konuşmuştu. Günlerdir biraz dalgın görünüyordu ama kimse bunun nedenini kestiremiyordu.

Ona platonik duygular besleyen Fiji, konuşmadığında bile adamın kendisine baktığından neredeyse emindi ve yüreği hop oturup hop kalkıyordu. Nedenini bilmiyordu ama Bobo'nun ona kendisiyle aynı duygularla bakmadığını düşünerek üzülmeden edemiyordu. Oysa adamı izlemek hayatta en sevdiği şeylerden biriydi.

Gür saçlarını eliyle alnından uzaklaştırıp toplantıya odaklanmaya çalıştı. "Gelip kavşakta intihar ettiler," dedi ağır ağır. "Bir haftada iki kişinin intihar etmesi tesadüf olabilir ama ikisi de aynı yerde kendini öldürdü. Tesadüfün bu kadarı fazla."

Chuy, çekinerek elini kaldırdı. Diğerleri ona odaklanınca, "Hayaletler huzursuz," dedi.

Manfred oturduğu yerde sırtını dikleştirip kırklı yaşlarındaki kısa boylu esmer adama baktı. Chuy, son derece alelade bir tavırla hayaletlerden bahsedecek birine benzemiyordu. Oysa metal halkaları, dövmeleri ve platin rengine boyadığı saçlarıyla Manfred hayaletler hakkında konuşmanın hakkını verecek *tipte* biriydi. "Sen hayaletleri görebiliyor musun?" diye sordu, sıradan bir şey soruyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Görebiliyoruz," dedi Joe. O da partneri gibi kaslı yapıdaydı ama daha uzun boyluydu ve teni daha açıktı.

"Mildred teyzemi görebiliyor musunuz?" diye sordu Fiji şaşkınlıkla. Şu anda yaşadığı küçük ev büyük teyzesinden kalmıştı ve Fiji daha gelir gelmez burada doğmuşçasına Geceyarısı'na uyum sağlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sürekli," dedi Chuy.

"O iyi mi?" Fiji meraklanmıştı.

"Turp gibi," diye onu rahatlattı Joe. "Ama son zamanlarda diğer hayaletler gibi o da rutini aksatmaya başladı."

Manfred, hayaletlerin ne gibi bir *rutine* sahip olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama konuyu saptırmaktan çekindi. "Belki daha sonra size birkaç şey sorabilirim," dediğinde Chuy başıyla onayladı.

"Demek onlar da kavşağın cazibesine kapıldı," dedi Lemuel. Yine de eminmiş gibi konuşmuyordu. "Ya da belki Geceyarısı'na korkmamızı gerektirecek kötü bir şey geliyordur."

Fiji boğazını temizledi. "Bence çoktan gelmiş olmalı. Yoksa aynı noktada neden iki kişi ölsün ki?"

"Onu öldürebilecek miyiz?" diye araya girdi Diederik. Heyecanlandığı açıktı.

"Ne olduğunu ve öldürmenin sonuçlarını bilmeden olmaz," diyen Joe, Lemuel'e döndü. "Kitaplarda bunu arıyordun, öyle değil mi? Kasabadaki sihirle ilgili gerçekleri arıyordun?"

"Bir çeviri üzerine çalışıyorum," dedi Lemuel buz gibi bir sesle. "Kitapların hepsini vampirler yazmış. Bazılarının dünyadaki tek kopyaları bende. İçeriklerini incelerken Geceyarısı'yla ilgili bilgi sahibi olabileceğimi fark ettim. Kitaptaki haritaya da bakılırsa Geceyarısı ülkedeki sihirli noktalardan biri. Hangi dilde yazıldığını öğrenmek için birini bulmam gerekti."

"Ne zaman yazılmış?" diye sordu Peder.

"Birkaç asır önce yazılmış. Yani yeni sayılır. Ama yazıldığı dil, iki bin yıldır kullanılmıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder başını salladı.

Fiji kadim rahibi izlerken onun bu bilgi karşısında nasıl hissettiğini anlayamıyordu. Şaşırmış mıydı? Memnun mu olmuştu? Canı mı sıkılmıştı?

"Böyle bir kitap kimlere hitap ediyor acaba?" Meraklanmıştı. "Amerika ile ilgiliyse İngilizce olması gerekmez miydi?"

"Ben daha doğmadan Amerika'yı gezen bir vampir tarafından yazılmış."

"Ama kitap sadece birkaç asırlık, öyle değil mi?" Fiji anlayamıyordu.

"Evet. Kitabın cildine ve baskısına bakılırsa iki asır önce gibi basılmış. Ama basılmadan çok önce yazılmış olabilir."

"İyi de..." Fiji, konuşmaktansa konu üzerine düşünmeye karar verdiği için üstelemedi. Hem Lemuel'le aynı ortamdayken bu daha iyi bir fikirdi.

"Vampir, çok uzun zaman önce yok olmuş bir kültürden geliyordu," dedi Joe.

Lemuel başıyla onayladı. "Romalılardan bile önce. Bence Etrüsklerdendi. Daha önce duyduğum tek Etrüsk vampirinin çocuğu tarafından kaleme alınmış kabataslak bir sözlük buldum. Faydalı bir eser ama yine de çalışmam yavaş ilerliyor."

Rasta mızıldanınca Joe küçük köpeği kucağına aldı. Chuy da uzanıp köpeğin başını okşadı.

"Kitabı hızla karıştırıp kavşakla ilgili bir şeyler olup olmadığını anlamanın bir yolu yok mu?" diye sordu Manfred sözlerini dikkatle seçerek. Lemuel'e tavsiyede bulunmak tehlikeli bir işti.

"Bir şeyleri atlamak istemiyorum, çünkü aradığım asıl şeyi bulamamaktan çekiniyorum," dedi Lemuel. "Bin sekiz yüzle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rin sonuna kadar bu kasaba Geceyarısı adıyla anılmıyordu, o yüzden kitapta bilgi varsa bile ancak tariften anlaşılabilir. Bu arada daha çok intihar olması ihtimaline karşılık gözümüzü dört açmamız gerektiğinden eminim."

"Daha çok mu?" diyen Bobo, Fiji'den yana ekşi bir bakış fırlattı.

"Neden iki taneyle kalsın ki?" dedi Lemuel.

"En azından geceleri ölüyorlar," dedi Fiji, sevinilecek bir şeyler bulmaya çalışarak. "Hem ilkini kimse bilmiyor."

"Peki, bunun neresi iyi?" diye sordu Manfred kaşlarını kaldırarak.

"Çünkü üstünü örtme şansımız var," dedi Diederik. "Lemuel'in ilkinde yaptığı gibi."

"Manşetleri düşünebiliyor musunuz?" dedi Bobo sessizce ama herkes kulak kesilmişti. "Başlıkları hayal edebiliyor musunuz? *Ücra Teksas Kasabasındaki İntiharların Sebebi Ne?*"

"Tatlım, bence herkes kitabı ışık hızında okumanı bekliyor," dedi Olivia, Lemuel'e bakarak.

Vampir gülümsedi. "Gece mesaisinde çok zamanım oluyor," dedi. Akşamüstünden günbatımına ve şafaktan sabah dokuza ya da Bobo uyanana kadar kapalı kalan dükkânda gece mesaisinden sorumluydu. Kapılar sadece şafakla sabah dokuza ve akşamüstü beşle hava kararana kadar kapalı kalıyordu.

"Nöbet mi tutsak?" diye sordu Fiji. "İntihar etmek isteyenleri durdurmak için yani?"

Manfred'in dudakları memnuniyetsizlikle büküldü. Joe ve Chuy karamsar görünüyordu. Olivia omuzlarını büzdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuhaf olaylara ve hatta kana alışık olan Geceyarısı sakinleri için bile bu, pek sevimsiz bir öneriydi.

"Onları nasıl durdurabileceğimizden emin değilim," dedi Bobo. Hepsi ona baktığında devam etti. "Biri intihar etmeye azmettiyse, dün geceki gibi kavşağa gelip kendini vurur." Omuz silkti. "Böyle birini durdurmak mümkün değildir, öyle değil mi?"

"Ama önceden bilmiyorduk, şimdi farkındayız," diye itiraz etti Fiji.

"Birilerinin gelip kavşakta intihar etme ihtimali çok düşük. Bütün gece ayakta kalabileceğimizi sanmıyorum," dedi Manfred. "Dün gece Joshua Allen'ı durdurabilmek için intihar edeceğinden *emin* olmamız gerekirdi. Adam kamyonetinden indi, birkaç adım attı, tabancasını belinden çıkardı ve *bum!* Ya, içimizden biri onu durdurmaya çalışsaydı ve o da vurulsaydı?"

Herkes onaylarcasına başını salladı.

"Peki, gece nöbeti yok," diye konuyu karara bağladı Lemuel. "Ama ben kavşağa gelenleri gözden kaçırmamak için elimden geleni yapacağım."

"Gazla Git'te yeni çalışmaya başlayan adamı gördünüz mü?" dedi Olivia.

Köşedeki istasyondan uzak olan müstakil binada yaşayan Chuy ve Joe aynı anda sırıttılar. "Onu görmelisiniz," dedi Chuy. "Çok… acayip."

Olası müşterilerle toplantı bölünmesin diye yaptığı büyüyü bozan Fiji sohbete katıldı. "İpucu vermeyecek misiniz?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Gidin görün." Chuy kıkırdadı. "Dün duşu ve musluğu tamir etmek için Teacher bizdeydi. Gazla Git'ten kurtulduğu için neredeyse göbek atacaktı."

"Sorumluluktan kurtuldu."

"Parası iyi, düzgün bir iş diyordu." Olivia omuz silkti. "Bebek varken böyle bir işten vazgeçmek zor. Madonna, onun hep orada olduğunu bilmekten mutlu olduğunu söylemişti. Yine de çok yoğun çalıştığı için şikâyet ediyordu."

"Seninle bu kadarını bile konuştuğuna şaşırdım," dedi Joe.

Gerçekten de Madonna konuşmayı seven kadınlardan değildi. Geceyarısı sakinleri arasında onu yakından tanıdığını hisseden kimse yoktu. Kocası Teacher da ne kadar dost canlısı olsa da geçmişi ya da hayatı hakkında konuşmazdı. Bunlar bile Reed ailesini kasaba toplantılarına davet etmemek için yeterli nedenlerdi.

"Gazla Git'e uğrayacağım. Aramıza yeni birinin katılması her zaman hoşuma gitmiştir," dedi Fiji, herkes ayrılmak üzere ayağa kalkarken kocaman gülümseyip.

Joe'yla Chuy kıkırdadı.

Cadı onlara kasabadaki yeni adamla ilgili neyin bu kadar komik olduğunu soracaktı ki dükkâna bir müşteri girdi.

Kapıdaki zilin sesiyle hepsi dönüp kapıya baktı.

Yabani görünümlü genç müşteri, elinden tuttuğu kızı çekiştiriyordu. Genç kızın buraya kendi isteğiyle gelmediği belli oluyordu. Gözleri pinpon topu gibi oradan oraya dolaşırken sanki etrafı kokluyordu.

"Alın!" dedi genç adam, kızı Lemuel'e doğru iterek. "Emanet bırakmak istiyorum!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vampirin cevabını beklerken herkes olduğu yerde donakaldı.

"Canlı insan ya da hayvan kabul etmiyoruz," dedi Lemuel sakince. "Ve ölüsünü kabul edeceğimi sanıyorsan, bir kere daha düşünmeni tavsiye ederim."

"O zaman benim ruhumu alın!" Delikanlı, büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi meydan okurcasına kahkaha attı.

"Sakın öyle şeyler söylemeyin," diyen Chuy, sandalye ve koltukların arasından geçip onun yanına gitti. "Sadece bir ruhunuz var. Kaybetmenin bedelini hayal bile edemezsiniz. Yoksa paraya mı ihtiyacınız var?"

Onun ciddi bakışları karşısında delikanlının rengi bir parça soldu. "Birine yüklü miktarda borcum var ve biraz mutluluk satacaktım ama bu kız *hepsini* aldı."

"Yani hapları yuttu mu?" diye atıldı Manfred panikle. "Hastaneye götürmek gerekmez mi?"

Belli ki böyle bir şey delikanlının aklına bile gelmemişti ama daha büyük sorunları varmış gibi omuz silkti. "Eee, onu isteyen var mı?" diye sordu tekrar. "Onun için dert olmaz. Hatırlamaz bile."

Öne çıkarken Manfred yumruklarını sıkmıştı. Fiji de ondan geri kalmadı ancak Chuy'un ikisinden daha hızlı davranmış olmasına biraz şaşırdı. Chuy aslında cebinden anahtarlarını çıkarıyordu ama eli bir anda delikanlının suratına uzandı. Başparmağını onun alnına koyup bir kelime söyledi. Fiji daha sonra düşündüğünde bu kelimenin ne olduğunu hiç hatırlamayacaktı. Sonuçta delikanlı tamamen sakinleşince bıraktığı kız sandalyelerden birine yığıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chuy başparmağını geri çekti.

Delikanlı, "Özür dilerim," diyordu. Bakışları en az kızınki kadar boştu fakat artık iyice sakinleşmişti. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Eve dönsem iyi olacak. Gidip sorunlarımı nasıl çözeceğimi düşüneyim. Dertlerime başkalarını bulaştırmamalıydım. İnsan satmak kötü bir şey."

"Evet," dedi Chuy üzüntüyle. "Öyle evlat. Kötü birisin ama henüz gençsin. Belki değişebilirsin."

"Deneyeceğim," diyen delikanlı, başka bir şey demeden emanetçi dükkânından çıktı. Birkaç saniye sonra da arabasının uzaklaşan motor sesini duydular.

"Kızı ne yapacağız?" diye sordu Fiji.

Joe, kızın oturduğu sandalyenin yanına çömelip elini tuttu. "Margaret ve Louis Hatter ailesi. Davy'de yaşıyorlar," derken kendinden o kadar emindi ki kimse nereden bildiğini sorma zahmetine girmedi.

Manfred cep telefonunda isimleri ve adresi araştırdı. Ne var ki "Ben onu evine götüreyim," derken tezgâha bıraktığı telefonu orada unutacaktı. "Feej, benimle gelmek ister misin? Bu küçük gerzekten faydalanmaya çalıştığımı falan düşünmesinler."

"Peki," dedi Fiji. Bobo'ya baktığında adamın (yine!) ona baktığını gördü ama ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Sanki kötü anılara dalıp gitmişti. Merdiven sahanlığına açılan kapıdan çıkarken Fiji onu seyretti. Kapı kapanmadan önce adamın merdivenleri tırmanarak evine çıktığını görebildi.

Cadı, farkında olmadan derin bir iç çektikten sonra Manfred'e döndü. Hatter'ların kızını aralarına alıp dükkânın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünden Manfred'in evine geçtiler. Biraz zorlansalar da Fiji başını, Manfred de ayaklarını tutup kızı arka koltuğa yatırmayı başardılar. Davy yolu kısaydı. Kız bir an olsun gözlerini kırpmadı. Sanki tavan döşemesini hayran hayran seyrediyordu.

Hatter ailesinin evini bulmaları Fiji'nin tahmininden daha uzun sürdü, çünkü Davy'deki sokak tabelaları yeterli değildi ve Manfred de telefonunu dükkânda unutmuştu. Sonunda mütevazı bir sokaktaki küçük bir çiftlik evinin önünde durdular.

Manfred, kızı ellerinden çekiştirerek arabadan çıkardı. Fiji hemen kolunu omzunun altından geçirirken medyum da öteki taraftan destekledi. Kızı, neredeyse bir kirli çamaşır çuvalı gibi taşırlarken bahçeyi hızla geçip kapıyı çaldılar. Kapıyı kırklı yaşlarında bir kadın açtı. Kızı gördüğünde omuzlarının gevşemesinden ne kadar rahatladığı anlaşılabiliyordu. Ya da belki kaderine boyun eğiyordu, kim bilir!

"Ah, Marilyn," dedi hüzünle. "Yine."

"Margaret Hatter mısınız?" diye sordu Fiji. "Annesi misiniz?"

"Evet," derken kadın hiç de mutlu görünmüyordu. "Durun, size yardım edeyim." Genç kızı onlardan alırken ne bir soru sordu ne de kızın tuhaf hâlinden dolayı onları suçlamaya kalktı.

"Onu böyle bulduk," dedi Fiji. Marilyn'in bu hâlinden sorumlu olmadıklarını belirtmek istemişti.

Kadın, sanki imkânsız bir şeye inanması istenmiş gibi, "Sorun değil," dedi. "Tabii, öyledir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu önyargılı imaya karşılık vermek için Fiji ağzını açmıştı ki Manfred onu çekip "Umarım çabucak iyileşir," dedi kadına.

Kapı zaten o sırada yüzlerine kapanıyordu.

Geceyarısı'na geri dönerlerken ikisi de pek konuşmadı. Manfred cadıyı evine bırakırken Fiji, "Kadının kıza bir şey yaptığımızı düşünmesini istemedim..." dedi. Kapıda geçen kısacık konuşma içini kemiriyordu.

"Boş ver, Feej," dedi Manfred. "Bayan Hatter tek bir soru bile sormadı. Kanatlarımız, beyaz cübbelerimiz ve arkamızda cennet korosu olsaydı aklına daha kötü şeyler gelebilirdi."

"Onu suçlayamam," dedi Fiji.

Manfred iç çekti. "Aynen."

Kısa bir sessizliğin ardından Fiji bu sefer, "Umarım bu derdi de atlatmışızdır," dedi.

"Hepimiz umuyoruz. Ama öyle olmadığını biliyorsun."

Cadı, verandasında durup medyumun arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Yolda kimse olmadığından Manfred geri geri caddeyi geçti. Birkaç dakika daha dışarıda kalan Fiji kavşağı izlemeye devam etti. Bahtsız birinin, elinde ölümcül bir silahla kavşakta belirmesinden korkuyordu. Ama Geceyarısı'nın tek trafik lambasının durmak bilmeyen ritmiyle yanıp sönen ışığında görülecek hiçbir şey yoktu. Cadı Işığı Caddesi'yle Davy Otobanı'nın kesiştiği nokta Geceyarısı kasabasının can noktasıydı. Bu küçük kasaba, bu yollar sayesinde kurulmuştu.

Durduğu yerden çaprazdaki Gazla Git benzin istasyonunun ışıklarının yandığını görebiliyordu. İçeride biri dolaşıyordu. O sırada ışıklar söndü ve dışarı çıkan adam kapıyı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilitledi. Ardından daha önceki Gazla Git müdürünün yaşadığı kuzeydeki eve doğru yürümeye başladı. Hızla gözden kaybolurken Fiji onu tam olarak seçemedi. Kasabanın yeni sakinini şimdi daha çok merak etmişti. Bir kek yapıp hoş geldiniz ziyaretine gitse iyi olacaktı.

Eve girer girmez kilitli bir çekmeceyi açtı. Çekmecede çok ilginç eşyalar vardı: Kırışık bir kâğıt mendil, bir ruj, bir mendil, bir bıçak, bir dolma kalem, bir anti bakteriyel el temizleme şişesi ve buna benzer gündelik şeylerdi bunlar. Hepsi kullanılmıştı. Chuy'un, emanetçi dükkânında cebinden düşürdüğü katlı bir dolarlık banknotu sınıflandırdığı dosyalardan birine, tam olarak Chuy'un adının yazılı olduğu dosyaya ekledi. Sonra sessizce çekmeceyi kapatıp kilitledi.

Önce yatak odasına gitmeyi düşündü ama fikir değiştirip trafik lambasının aydınlattığı noktayı izlemek için ön taraftaki pencereye gitti.

Kavşakta göze çarpan herhangi bir değişiklik var mı diye dikkatle baksa da cadı gözleriyle bile bir şey göremedi.

Yine de bu kavşağın kötücül bir enerjiye sahip olduğundan emindi. Tek isteği, çevrede yaşayan insanların bundan etkilenmemesiydi ama herkesin böylesi bir kötülükten kaçamayacağını biliyordu.

Dünyadaki hiçbir tesadüf, büyük olasılıkla birbirini hiç tanımayan iki kişinin sadece birkaç gün arayla aynı yerde intihar etmesini sağlayamazdı. Geceyarısı Kavşağı, Golden Gate Köprüsü ya da Niagara Şelalesi gibi ünlü bir yer değildi. Burası haritada bile görünmeyen, ortasında iki yolun kesiştiği küçücük bir kasabadan ibaretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yoksa değil miydi? Sıradan insanların bazı yerlerin hayaletli ya da lanetli olduğu kanaatine varmalarına neden olan da kozmik bir şaka sayılmaz mıydı?

"Eh," dedi yanına gelen sarman kedisi Bay Yılışık'a. "Nasıl olsa yakında öğreniriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Ertesi sabah Fiji, bahçesiyle uğraşıyordu. Ellerini toprağa bulamak, sulamak, güzel bir şeyler dikmek, otları ayıklamak, böcek kontrolü yapmak, şifalı bitkileri ve olgunlaşan domatesleri toplamak en sevdiği hobisiydi. Bütün bunlar toprak, hava ve su elementleriyle bağlantıda kalmasını sağlıyordu ve bu sayede Fiji kendini dengede hissediyordu. Dükkânı insanlarla iletişim kurmak açısından eğlenceliydi ama toprakla uğraşmak kadar organik değildi.

Evinin bir kısmını oluşturan Sorgulayan Zihin dükkânında, Fiji'nin *hafif cadılık* dediği sanat için gerekli her tür ihtiyaç satılıyordu. Ağır yük getireceğini düşündüğü mallardan az çok bulunduruyordu, çünkü etrafta alışveriş yapmak için çok az yerel market vardı. Evin eski sahibi olan büyük teyzesi Mildred Loeffler dışında gerçek bir cadıyla henüz tanışmamıştı. Mildred teyze, maddi ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olan bir duldu ve şifalı iksirler satıp arada bir iki kişiye küçük büyüler yaparak geçimini sağlıyordu. Çok iyi bir aşçı oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğu için bazen partiler için ikram edilecek atıştırmalıklar da yapardı.

Fiji bahçeyle uğraşırken Mildred teyzesini düşünüyordu. Joe ve Chuy, onu ölümünden yıllar sonra Geceyarısı civarında gördüklerini söylediklerinde bir parça sarsılmıştı. Merak ediyordu. Acaba Joe ya da Chuy'a, teyzesinin cennete gidemediği için mi hâlâ dünyada dolaştığını sorsa mıydı? Peki kendisi cennete ya da cehenneme inanıyor muydu?

Genel olarak inandığını düşünüyordu.

Sebze yatağındaki toprağı havalandırırken, aklına kavşakta ilk intihar eden Tabby Ann Masterson'ın ruhunun nereye gitmiş olabileceği takıldı. Katolik inanç, intihara her zaman kötü gözle bakmıştı. Fiji'nin bildiği kadarıyla, aslında intihar bütün dinlerde korkunç bir günah sayılıyordu. İyi de bundan nasıl emin olunabilirdi ki? Kimse bilemezdi. Mesela korkunç acılar içindeysen ve iyileşme umudun yoksa? Acaba böyle bir durumda acılarından ebediyen kurtulmak için birilerinden yardım ister miydi? Birkaç dakika bu ikilem üzerine kafa yorduktan sonra düşünmekten vazgeçti. Bilemeyeceği bir şeyi merak etmenin anlamı yoktu. *En azından Tabby Ann artık verandama işeyemeyecek*, diye geçirdi içinden.

Amerika'nın büyük kısmına sonbahar gelmiş olsa da Teksas'ta hâlâ yaz havası hâkimdi. Yine de sabahlar ve geceler soğuk oluyordu. O yüzden Fiji sabah serinliğine şükrediyordu. Bay Yılışık gelip yanına kuruldu. Sahibinin, özellikle güneş altında çalışmasını seyretmekten hep hoşlanmıştı. Bir gün önce yakaladığı fare yüzünden tüylerini yalayıp duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın tekrar o fareden bahsetme," dedi Fiji.

Kedi ona incinmiş gibi baktı.

"Ve bana öyle bakma," dedi bu sefer cadı. "Attığın havayı gören de aslan yakaladın sanacak."

Bay Yılışık, "Aman iyi," diye mırladı. "Bir dahaki sefere ekmek kırıntılarıyla idare edersin artık." Sonra kuyruğunu havaya dikerek, kasıla kasıla uzaklaşıp bahçenin diğer ucundaki güneşli bir noktaya kıvrıldı.

"Kedinin nesi var?" diye sordu Bobo o sırada.

Fiji onun ayak seslerini duymuştu, o yüzden irkilmedi ama başını işinden kaldırmadı. Bobo etrafındayken gereğinden abartılı bir şekilde gülümsemeye başladığının farkındaydı.

"Ah, öldürdüğü fareyle ilgili böbürlenmelerini dinlemekten sıkıldığım için kızdı," dedi yolduğu otu kovaya atarken. "Fare leşini ayakkabıma koymasaydı, seve seve dinlemeye devam edebilirdim."

Bobo güldü. Kahkahası her zamanki gibi doğaldı. Gerçi Fiji son birkaç aydır onun güldüğünü pek görmemişti. Adam koşuya çıkmıştı, üzerinde eski püskü kolsuz tişörtüyle bundan da eski görünen spor şortu vardı. Üstelik hava hoş bir şekilde serin olmasına rağmen terlemişti.

"Bir sandalye çek de bildiklerini anlat," diye öneren Fiji doğruldu. Bobo, verandadaki portatif kumaş sandalyeyi almak yerine yerde yanına çöktüğündeyse nefesini tuttu. Bobo son derece esnek yapıdaydı, yaşça kendisinden çok daha büyük olmasına rağmen boyu kilosuna denkti. "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu aniden. Öylesine ani olmuştu ki yerin yarılmasını ve içine gömülmeyi istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Otuz beş," dedi Bobo. "Neden sordun?"

Fiji ne diyeceğini bilemedi. "Ah, öylesine!" dedi, neşeli görünmeye çabalayarak. "Eee, hangi rüzgâr attı seni buraya?" Herhâlde biraz sonra emanetçi dükkânını açması gerekecekti. Kendisi de duş aldıktan sonra işe koyulacaktı.

"Neye ihtiyacımız var, biliyor musun Feej?" derken Bobo son derece ciddi görünüyordu.

Fiji'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Aklına en azından kendisinin bir sürü ihtiyacı geliyordu. "Neye?" diye sorarken, boğazına oturan yumruyu ona fark ettirmemeye çalıştı.

"Tatile ihtiyacımız var."

Kendini aptal durumuna düşürmeden önce Bobo'nun ne kastettiğinden emin olması gerekiyordu. Temkinli bir tavırla, "Yani tropikal bir adadan mı bahsediyorsun? Ya da Büyük Kanyon? Ne gibi bir tatil?"

"Başka tatil türü bilmiyorum," dedi Bobo gülümseyerek. "Evet, tatile ihtiyacımız var. En son ne zaman Geceyarısı'ndan birkaç saatten fazla uzak kaldın?"

"İki yıl önce," dedi hemen Fiji.

"Ben de belki en fazla üç gecemi buradan uzakta geçirdim ama daha uzun bir tatil yaptığımı hiç hatırlamıyorum. Kitaplarının çevirisi için birini bulmaya çalışırken Lemuel bile uzun uzun seyahat etti. Chuy sürekli akrabalarını ziyaret ediyor, Joe da antika fuarlarına katılıyor. Manfred her ay birkaç günlüğüne Dallas'a, Los Angeles'a ya da Miami'ye gidiyor. Olivia zaten yılın yarısı başka yerlerde!"

"Peder hep burada," diye hatırlattı Fiji.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Peder hep burada, haklısın. Reed'ler de öyle. Diederik sadece birkaç aydır bu kasabada yaşadığı için o sayılmaz."

Fiji, Bobo'nun birlikte bir yerlere gitmeyi önerdiğinden *neredeyse* emindi. Âdeta bir çift gibi... Ama inanamıyordu. Tekrar test etmek istedi. "Hawaii'ye ya da Ölüm Vadisi'ni görmeye gidebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum." Bobo yeterince ciddi görünüyordu. Sabah rüzgârı, açık renkli saçlarını dalgalandırdı.

Fiji bu anı çok uzun bir süredir bekliyordu. Şu anda hissettiği mutluluk ışıltılı bir kristal kadar harikaydı. Ancak Bobo oturduğu yerde kıpırdanıp, huzursuz gözlerle ona bakarak "Tabii ayrı odalarda kalırız," dediğinde bunu neye yoracağını bilemedi. Kristal bir anda paramparça oldu.

Yürek sızısını yüzüne yansıtmamak için bütün gücünü toplamaya çalışırken içinde gerçekten bir şeyler kırılmış, bütün umutları silinip gitmişti. "Yapamam," dedi ellerine bakarken. "Artık gitsen iyi olur."

En yakın dostu ve uzatmalı platonik sevgilisi şok geçirmiş gibi ona bakıyordu ama yaşadığı şok, yaptığı hatayı cahilliğiyle affettirmeyi akıl etmesine engel değildi. Nitekim Bobo telaşla, "İzin ver, yeniden deneyeyim," dedi.

Fiji ayağa kalkıp "*Olmaz*," dedi. İlk kez kilolu ve pasaklı görünmesini dert etmiyordu. "Hayır. Ben eve giriyorum. Sen ne istersen yapabilirsin." Umurunda değilmiş gibi ellerini iki yana açtıktan sonra verandaya çıkıp içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Bay Yılışık da nasıl olduysa yanında bitivermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onunla artık işim olmaz," dedi kediye. "Artık buna katlanamıyorum."

Bay Yılışık, bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı.

Duşa girdiğinde yüzünden akan sular gözyaşlarına karışıyordu. "Fiji," dedi kendine. "Sen geri zekâlının önde gidenisin."

Musluğu kapatıp havluyla kurulandıktan sonra ön kapıyı tam zamanında açmasını sağlayan, içindeki çok daha çetin ceviz cadıdan başkası değildi. O sırada evin önüne bir arabanın park ettiğini gördü. *Güzel, başka şeyler düşünmeye ihtiyacım vardı*, diye geçirdi içinden. Ama tekrar dışarı göz attığında, arabayı tanıdı ve hafiften şaşırdı. Hatta içindeki kadını görünce iyice hayretlere düştü.

Günün ilk müşterisi ablasıydı.

"Kiki?" dedi gözlerine inanamıyormuş gibi.

Waikiki Cavanaugh Ransom, ondan dört yaş büyüktü. Bütün Cavanaugh kadınları balık etli olmaya meyilli olsa da Kiki açlıktan öleceğini bilse kendini tutar, kilolardan uzak kalmak için sürekli spor yapardı. Fiji'den biraz daha uzundu ve taktığı parlak yeşil kontak lensler yüzünden gözleri sıra dışı görünüyordu. Lens olayı yeniydi. Altın başakları andıran saç rengi de yeniydi. Fiji bütün bu yenilikleri hazmetmeye çalışırken ablası verandaya ulaşmıştı bile.

İki kardeş kucaklaştı. Yaklaşık altı saniyeliğine Fiji, ablasının ta Houston'dan onu görmeye gelmesine sevinmişti. Ama sonra hemen Kiki'nin nasıl biri olduğunu hatırladı.

"Seni gördüğüme sevinmedim değil... ama şaşırdım," dedi. *Burada ne işin var,* diye sormamak için kendini zor tutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miras ona kaldığından beri ailesinden *kimse* onu görmeye gelmemişti. Ve iki yıl önce Noel için yaptığı aile ziyareti korkunç bir hataya dönüşmüştü.

"Eh, zamanı gelmişti, Fiji! Sahip olduğum tek kardeşsin! Biliyorsun, iki yıl önceki olaydan dolayı çok pişmanım. Annem evin kendisine kalacağını sanıyordu ve ben de onun tarafını tutuyormuşum gibi görünmüş olabilir ama alakası yoktu. Söylenmemesi gereken sözler söylendiğinin farkındayım."

"Bunu söylemek için neden iki yıl bekledin? Üstelik arada üç kez telefonla görüştüğümüz hâlde?"

"Üstüme gelme! Gönlünü almaya çalışıyorum!" Kiki kardeşini kendinden uzaklaştırıp kibarca gülümsedi.

Ama Fiji, özellikle bugün oltaya gelmeyecekti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Alttan alma aşamasını çoktan geçtim. Taze bitti. Ta Houston'dan buraya kadar gelmenin bir nedeni olmalı. Girip oturalım, sen de anlatmaya başla."

Fiji, dükkânın ortasındaki küçük masanın iki yanındaki koltukları başıyla işaret edince ablası birine oturdu.

Oturmasını ister istemez dediğimi yaptığına göre, kesin bir şeyler isteyecek, diye düşünüyordu Fiji.

"Pekâlâ," dedi Kiki. "Bu arada bir fincan kahve hoşuma gider."

Tam isabet. "Derdini söylersen misafirperverliğimi gösteririm," dedi Fiji. Yeni keşfettiği çetin ceviz Fiji'nin onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama kendini iyi hissediyordu.

"Marty'den ayrıldım," dedi ablası. Gözleri neredeyse dolmuştu. "Bir süreliğine şehirden uzaklaşmak istedim ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

param yoktu, o yüzden koskoca evde tek başına yaşadığın için annem buraya gelip yanında kalabileceğimi söyledi."

"Uyduruk bir ev kıskançlığıdır tutturmuş gidiyorsunuz," dedi Fiji. "Mildred teyzemden hiç hoşlanmazdın, onunla hiç zaman geçirmedin, üstelik buranın bir çöplük olduğunu söylerdin. Hislerini saklama zahmetine bile girmezdin. Sonra tutmuş teyzem evi bana bıraktığında şaşırmış ayağına yatıp yüzsüzlük yapıyorsunuz."

"*Ona* öyle hissettiğimi hiç söylemedim," dedi Kiki bir çocuk gibi. "Yani Mildred teyzeye."

"Onun aptal olduğunu mu sanıyorsun? Sence bilmiyor muydu sanki?"

Kiki gerçekten de öyle olduğunu sanmıştı. Birkaç gülümseme, kucaklaşma ve tatlı iltifatın Mildred teyzenin gözünü boyamaya yeteceğini düşünmüştü.

"Eee, buradan *gerçekten* hoşlandın mı?" derken sesinde hayret vardı.

"Çok seviyorum," dedi Fiji hararetle. "Bu evi seviyorum, işimi seviyorum, kasabamı seviyorum." *Her şeye rağmen*, diye içinden ekledi ama o *her şeyin* ne olduğunu kendine bile söyleyemiyordu.

"Bence biraz bakım yaptırıp satabilirsin." Kiki güldü.

"Kime satacağım? Geceyarısı emlak piyasasında bir patlama falan mı olduğunu gördün?"

"Şey, hayır," dedi Kiki. Hâlâ gülümsüyordu. "Burada yaşamaktan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Gerçekten hoşlanıyorum." Fiji de kendini bırakıp dişlerinin bir kısmı görünecek kadar gülümsedi. "Demek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marty'den ayrıldın, ha?" dedi, kardeşine. "Bu sefer ne haltlar yedi bakalım?"

"Mücevherlerimden aşırıp emanetçiye satmış. Sonra da beni kaybetmiş olabileceğime inandırmaya çalıştı."

"Hırsızlık yapacak kadar paraya neden ihtiyacı varmış ki?"

"Kendini kumara kaptırdı," dedi ablası buz gibi bir sesle. "Yardım almaya yanaşmıyor, parasının neredeyse tamamını kaybetti, o yüzden kendimi ve mal varlığımı korumak için o evden çıkmak zorundaydım. Birkaç eşyamı annemin tavan arasına bıraktım, sonra da tüydüm."

"Ve buraya geldin." Fiji'nin burnuna, Bay Yılışık'ın ayakkabısına tıkıştırdığından daha büyük bir farenin kokuları geliyordu.

"Evet, buraya geldim."

"Annem yanında kalmana izin vermedi mi?"

"Marty oraya gelirse ondan yardım beklemememi açıkça belirtti."

"Peki babam? Sevgili kızına kol kanat germeye bir zamanlar pek hevesliydi."

"Annemle en son ne zaman konuştuğunu bilmiyorum ama…"

"Son zamanlarda neredeyse hiç. Ne oldu?" Fiji birden telaşlanmıştı. Kiki'nin ses tonunda, Şimdi sıkı otur ve kulağını dört aç, dercesine ciddi bir tını hissetmişti.

"Babama Alzheimer başlangıcı teşhisi konuldu," dedi ablası.

Fiji ona bakakaldı. "Bunu bana söylemek annemin aklına gelmedi mi? Peki, sen niye aramadın?" dedi haşlarcasına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki dudaklarını büzdü. "Şimdi söylüyorum işte. Zaten çok yeni oldu. İki haftada bir onlara uğruyorum, o yüzden uzun süre bir terslik hissetmedim. Bazı şeyleri unutuyordu ama ödümü koparacak bir durumla karşılaşmamıştım. Yani, *Araba anahtarlarımı nereye koydum? Telefonumu nerede bıraktım?* falan gibi şeylerdi." Fiji'nin dükkân düzenini takdir ediyormuş gibi etrafına bakındı ama Fiji aptal değildi. "Sonra bir gün beni hırdavatçıdan aradı. Eve nasıl döneceğini hatırlamıyordu."

"Ama seni aramayı hatırlamış?" diye sorguladı Fiji, durumu iyice anlayabilmek için.

"Rehberde numaramın yanındaki fotoğraf hoşuna gitmiş, o yüzden tuşlamış." Kiki başını iki yana salladı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Gerçekten ödün kopmuş olmalı. Onun için. Kendin için."

Kiki başıyla onayladı. "Çok fena."

"Sonuçta kocandan ayrıldıktan sonra annemlere gitmek yerine buraya geldin, öyle mi?"

"Evet," dedi ablası kararlı bir tavırla. "Bilirsin, annem Marty'den hep nefret etmiştir. *Ben sana demiştim*, zırvalarını dinlemeye katlanamayacaktım. Üstelik babamın bakımına yardım etme işi gerçekten çok stresli. Daha çok gerilmeye değil, rahatlamaya ihtiyacım var."

Babasının bakımı için annesine yardım etmek gibi bir niyeti olmadığını hissedince Fiji de ablasından farklı olmadığını fark etti. "Anlayabiliyorum," dedi. Gerçekten de anlıyordu. Ama öte yandan Waikiki Cavanaugh Ransom'ın henüz anlatmadığı şeyler olduğunu biliyordu ve eninde sonunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ablasının ağzındaki baklayı çıkaracağından adı gibi emindi. Bir an için düşüncesinden bile büyük bir keyif alsa da ablasına arabasına atlayıp Houston'a geri dönmesini söyleyemeyecekti. Ancak yeni Fiji, bu aile bağı zorunluluğundan hiç memnun kalmamıştı.

"Peki o zaman. Misafir odası arkada," diye devam etti. "Eminim hatırlıyorsundur." Annelerinin teyzesini ziyaret ettiklerinde elbette Kiki de gelmek zorunda kalıyordu. "Ev bazı şeyleri unutabileceğin kadar büyük değil."

Küçük koridora yürüdü. Banyo solda, kendi yatak odası sağdaydı ve misafir odası banyodan hemen sonraydı. Onun da karşısında mutfak vardı. Küçük bir oda olmasına rağmen arka bahçeye bakan sundurmayı yaptırdığı için gerçek bir misafir odasıydı.

Sundurmanın yapımına Bobo yardım etmişti. Eh, aslında Fiji ve Diederik yardım etmiş, sundurmayı Bobo yapmıştı. Bir de yetenekli işçi Teacher Reed'in birkaç saatlik emeği geçmişti. O mutlu anlar aklından geçerken, her zaman iyi bir arkadaş olacaklarını biliyordu. Asla sevgilisi olamayacaktı. Üstüne çullanan keder dalgasını yüreğinin gerilerine itti. Ablasının önünde zayıf yönünü göstermeyecekti.

Yatak tek kişilikti, üstüne parlak renkli yama işi bir yorgan örtülmüştü. Komodinde bir lambayla bir kutu mendil duruyordu. Bunun dışında odada sadece, emanetçi dükkânından satın aldığı bir şifonyerle küçük bir gardırop vardı.

Kiki etrafına bakınırken dudakları sımsıkı gerilmişti. Fiji onun böyle bir yere tıkılmak zorunda kaldığı için hiç de mutlu olmadığını yüzünden okuyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Umursamadı.

"Peki madem, ben gidip bavulumu getireyim," dedi Kiki. Başparmağıyla koridoru işaret etti. "Banyo şurası mı?"

"Evet. Yadırgayacağın türden bir banyo olduğunu biliyorum ama Mildred teyzenin evde bir banyo yaptırmış olmasına şükretmelisin. Eskiden banyo ve tuvalet dışarıdaydı."

"Ihhh." Kiki'nin iğrenmeyle ekşiyen yüzü yeterli cevaptı. Hızla dışarı çıktı.

"Arabanı evin arkasına benimkinin yanına çekebilirsin," diye seslendi Fiji arkasından. Kiki'nin kapıdan çıktığını gördükten sonra da tezgâhın arkasındaki sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı. Normalde böyle şeyler olduğunda Bobo'yu arayıp anlatırdı. Sonuçta ailesinden biri onu görmeye gelmişti. Ama tabii böyle bir şey yapmadı. Belki Manfred'i arayabilirdi ama nedense içinden gelmedi.

Ablam ziyarete geldi, kesinlikle anlatmadığı daha fazla şey var ama babam bunuyormuş ve ben de üç yıldır sevdiğim adamla duygusal bütün bağlarımı koparttım. Bir gün için bütün bunlar yetmez mi, diye geçirdi içinden.

Kapı açılırken üstteki minik zil çalınca doğrulup kimin geldiğine baktı. "Merhaba," diye selamladı, işten başka bir şey düşünmüyormuş gibi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Tören bıçağı satıyor musunuz? Aslında böyle mi deniyor bilmiyorum. Hançer miydi?" Orta yaşlardaki kadın, aradığı şey gözüne çarpacakmış gibi dükkânda etrafına bakındı. Kadın nedense tanıdık geliyordu.

Fiji kadına dikkatle bakarken, bu kadınla daha önce nerede karşılaşmış olabileceğini düşünüyordu. Dükkânına uğra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan müşteriler genellikle cadılıkla ciddi ciddi uğraşan tiplerdi ama bu kadın onlardan biri değildi. Tıknaz kadının ağarmaya başlayan permalı saçları kıvır kıvırdı. Makyajı, dudağına sürdüğü parlak pembe rujdan ibaretti. Kıyafetlerini Chicos'tan seçtiği belliydi, SAS markalı olabilecek sandaletleriyse kaliteli ama rahat görünüyordu.

"Sizi bir yerden tanıyor muyum?" diye sordu Fiji.

Müşteri çekinerek ona baktı. "Olabilir," diye mırıldanıp yine dükkânda etrafına bakındı.

Fiji, kadında bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bugünkü insani ilişkileri hiç de umduğu gibi çıkmamıştı ve saat daha on bile olmamıştı.

"Birkaç hançerim var," dedi. "Tezgâhta tutuyorum. Gelip bakmak ister misiniz?"

Kadın yaklaştığında tezgâhın üstündeki camı işaret etti. Farklı tip, ebat ve tarzda yedi sekiz hançer vardı. Müşteri hepsine hayranlıkla baktı. Fiji kabzaların hangi materyalden oyulduğunu açıklamaya hazırdı ama kadın hiçbir şey sormadı. Kemik kabzalı oldukça sadeydi, çelik olanın süsleri kabzadan metale uzanıyordu, bir diğeri tuhaf olmasına rağmen oldukça kullanışlıydı, sonra bir de İskoçların *sgian dubh* denen tırtıklı bıçaklarından esinlenilmişti…

Müşteri camekâna bakarken o da kadını inceledi. Onu daha önce bir yerlerde gördüğünden emindi.

"Hançerlerin belli kullanım alanları vardır," dedi sessizliği bozmak için. "Açıklamamı ister misiniz?"

Kadın başını iki yana salladı. Sonra kararını vermiş gibi, "Bir tane istiyorum," dedi. Parmağıyla pas tutmaz çelikten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapılmış en sivri hançeri işaret ediyordu. Diğerleri arasında en işlevsel olanıydı, dahası gerçekten tehlikeli görünüyordu. Hançerlerin hepsi sivri ya da keskin olmak zorunda değildi; asıl amaçları enerjiyi yönlendirmekti. Bazı cadılar, kullandıkça güçlendikleri inancıyla hançerlerini her tür işte kullanırdı ama çoğu sadece törenlerde kullanmaya özen gösterirdi. Fiji de kendi hançerini kilit altında tutuyordu.

"Ne zaman kullanmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Fiji, gülümsemeyi unutmadan.

Kadın boş boş ona bakıyordu. "Ah, bilirsiniz işte... Cadılar meclisine götüreceğim," dedi sonunda.

Yanlış cevap. Meclis törenlerinde genellikle sadece en üst rütbeli cadılar hançer kullanırdı.

Fiji böyle bir sorunla hiç karşı karşıya kalmamıştı. *Her şeyin bugünü bulması gerekiyordu sanki*, diye düşündü hınçla.

"Bir meclisiniz mi var?" diye sordu, elinden geldiğince kuşkularını hissettirmemeye çalışarak. "Buralarda bir meclis olduğunu bilmiyordum. Çok ilginç."

"Ah, evet," dedi kadın. "Şaşırırsınız."

Kesinlikle şaşırırım, diye geçirdi içinden Fiji. *Aman ne olacak?* Kadın Walmart'a ya da bir av dükkânına gidip daha büyük ve keskin bir bıçak satın alabilirdi? Öyle değil mi?

Hançeri yerinden alıp kadının daha yakından incelemesine izin verdi. Oysa kadın neye baktığını tam olarak anlayamıyormuş gibi bakıyordu. Sonunda parayı uzattı.

Fiji o arada cüzdandaki ehliyete bir göz atma fırsatı buldu. Bir şeyler hatırlamayı umuyordu ama Francine Owens ismi hiçbir çağrışım yapmamıştı. Hançerle birlikte faturayı torbaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atarken, hâlâ kadını nerede görmüş olabileceğini hatırlamak için hafızasını zorluyordu. Öte yandan yoğun bir şekilde bir terslik seziyordu. Ama bunu kanıtlayacak ne bilgiye sahipti ne de delili vardı.

"Perşembe akşamları düzenlediğim kurslara hiç gelmiş miydiniz?" diye sordu.

"Efendim?" Kadın deli gözlerle ona bakakaldı. "Belki ilkine gelmişimdir," dedi kısa bir duraksamanın ardından.

"O zaman sizi yeniden gördüğüme sevindim. Güle güle kullanın."

Francine Owens dükkândan çıkarken, Fiji ablasının arkadan geldiğini duydu.

"Müşteri ha?" diye sordu Kiki. Şaşırdığı sesinden belli oluyordu.

"Aynen," dedi Fiji zorla. Ne yaptığını bilmeden gidip kapıyı açtı, aynı anda Cadı Işığı Caddesi'nin karşısındaki Manfred Bernardo, evinin kapısından dışarı çıkıp… koşmaya başladı. Omuzlarını dikleştirmiş kararlı adımlarla kavşağa doğru yürüyen Francine Owens'a doğru koşuyordu. Kadının attığı torba rüzgârla birlikte doğu yönüne doğru süzülüyordu. Hançer elindeydi.

Fiji de koşmaya başladı. Manfred ondan öndeydi. Fiji yetişmek üzereydi ki Francine Owens bıçağı karnına saplayamadan medyum kaldırımdan kadının üstüne resmen uçtu. Kuzey/güney yönündeki trafik lambası yeşile dönmüştü ama neyse ki her iki yönden de gelen araç yoktu.

Fiji birkaç saniye sonra yerde boğuşan ikilinin yanına vardı. Francine Owens, medyuma direniyordu. Güçlü bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadındı, Manfred ise pek cılızdı. Fiji hemen yanlarında dizlerinin üstüne çöktü. Çok iyi bildiği bir büyüyü yaptığında kadın anında donakaldı.

"Aman Tanrım," dedi Manfred, kadının üstünden yana yuvarlanırken. "Teşekkürler, Feej." Yerde otururken nefes nefeseydi.

"Bana teşekkür etme, hepsi benim suçum," diye karşılık verdi Fiji. O da nefes nefese kaldığından güçlükle konuşuyordu. Yerde yatan eserine baktı. Kadın gözleri açık olduğu hâlde kıpırdamadan yatıyordu, Fiji'nin yaptığı büyüyle olduğu yere çakılı kalmıştı. Sağ eli Manfred'in şakağına inmek üzere havada donakalmıştı, sol elindeyse hançeri sımsıkı tutuyordu. Belki de medyumu yaralamak üzereydi.

Ya da kendine zarar verecekti.

"Asıl ben sana teşekkür ederim," dedi. "Çok sağ ol, Manfred. Çok çok sağ ol. Onu durdurduğun için minnettarım."

"Kadın senin dükkânından mı çıktı?" Medyumun rengi atmıştı. Metal halkaları güneşin altında ışıldıyordu.

Fiji, adamın koyu renkli saç diplerini seçebiliyordu. "Evet, hançeri benden satın aldı," dedi. "Yani bıçağı. Ama..." Devam etmeden önce yutarcasına ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Ama satın alırken çok tuhaftı ve ne yaptığını biliyormuş gibi bir hâli yoktu. O yüzden." Tekrar soluklandı. "O yüzden arkasından izledim ama sen daha önce yakaladın."

Manfred, "Gümüş telde bir titreşim hissettim," dediğinde Fiji'nin anlaması birkaç saniyesini aldı. Komşusunun güçlü medyumluk yeteneği vardı; güvenilir olmasa da bu yeteneği inkâr edilemezdi. Bir felaketi önlemesi gerektiğini hissetmişti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve içgüdülerine güvenip harekete geçmişti. "Arkandan gelen şu kadın ablan olabilir mi?" diye ekledi Manfred. "Çok benziyorsunuz."

"Kahretsin, onu unutmuştum," dedi Fiji. "Gardını al."

"Lanet olsun, bu da *neydi* böyle?" diye bağırdı Kiki, Fiji'nin arkasında dikildiğinde.

"Manfred Bernardo, bu ablam Waikiki Ransom," diye ikisini tanıştırdı Fiji. "Genellikle Kiki olarak bilinir."

"Ailenin ada ve kumsallara takıntısı varmış anlaşılan," dedi medyum.

"Adımı *Capri* koymadıkları için şanslıyım," diye karşılık verdi Kiki. "Eee, bu deli kadına ne oldu? *Speedy Gonzales* sağ olsun, araba falan çarpmamış ama onun nesi var?"

"Kardeşin ona büyü yaptı," dedi Manfred, yavaşça ayağa kalkarken. "Son seferki büyüsünden daha uzun sürerse kadın bir beş dakika daha yerinden kımıldayamayacak demektir. Eee, onu ne yapacağız?"

Fiji de güç bela doğruldu. Emanetçi dükkânının penceresine baktığında Bobo'nun onları izlediğini gördü. Adam elleriyle işaret yapıp yardım isteyip istemediğini soruyordu.

Fiji'nin en son isteyeceği şey onunla yine bir araya gelmekti. Başını şiddetle iki yana salladı.

"Ooo, o da kim öyle?" diye sordu Kiki. "Pek tatlıymış!"

Fiji dönüp ablasına baktı. "Sakın oraya gitme," dedi, uyarırcasına. "Sakın-oraya-gitme!"

Gözleri kocaman büyüyen Kiki gerilerken başını salladı.

"Manfred," dedi bu sefer Fiji, medyuma dönerek. Konunun değiştiğinden emin olmak istiyordu. "Bu hanımı arabasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götürüp buradan uzaklaştırmalıyız. Kendine geldiğinde tekrar intihara kalkışmasını istemeyiz."

"Yani bunu bile isteye mi yaptı?.."

"Tabii ki," diye yanıtladı genç cadı. "Birkaç saniye geç kalsak, kavşakta kendini bıçaklayacaktı. Hem de benden satın aldığı bıçakla. Kahretsin."

"Sanırım bütün bunları daha sonra bana açıklama zahmetine girersin?" dedi Kiki.

Fiji'nin canı sıkılmıştı. "Evet, sanırım açıklamam gerekecek."

"Bu sıralar tek işimiz baygın kadınları buradan uzaklaştırmak galiba," diye söylendi Manfred. "Bu iş iyice sapıtmaya başladı."

"Aynen," dedi Fiji. "Ama başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Bir saniye… onu tekrar dükkâna götürelim!"

Tam o sırada Diederik yanlarında bitti. Bobo'yu gördüğünde fingirdemeye başlayan Kiki, delikanlıyı görünce ağzı açık bakakaldı. Ama o bile Diederik'in ne kadar genç olduğunu düşünecek kadar iffetliydi. Tabii onun kaç yaşında olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Bayan Fiji, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Diederik.

"Evet, tabii ki var," dedi Fiji. "Kadını buradan kaldırıp dükkânıma götürmemiz gerekiyor. Umarım orada doğal yollardan uyanır."

Kiki'nin uzaktan gözetmenlik yapmak dışında herhangi bir katkısı olmayacağı anlaşılınca üçü, zavallı Francine Owens'ı oflaya puflaya ayağa kaldırdı. Sonra havaya kaldırıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç adım yürüye dura evin önündeki basamaklardan çıkararak onu Sorgulayan Zihin'e sokmayı başardılar.

"Yere yatırsak olur mu?" diye sordu Diederik kocaman bir gülümsemeyle.

"Evet, sanırım olur." Fiji koltuklardan birinden bir minder kapıp Bayan Owens'ın başının altına yerleştirdi ve bacaklarının üstüne hafif bir battaniye örttü. Kadını incelerken "Eh, şimdi daha güvenli," dedi. "Kiki, bir bardak su getirir misin?"

Genç cadı bu arada içinde faturanın olduğu torbanın peşinden koşmuş, yakaladıktan sonra hançerle birlikte kimsenin göremeyeceği bir şekilde tezgâhın arkasına saklamıştı. Hançer için ödediği parayı da kadının cüzdanına geri koydu.

Kiki gerçekten de suyla geri döndüğündeyse biraz şaşırdı. Ama bir şey söylemeden bardağı ondan aldı ve Bayan Owens endişeyle gözlerini açtığında hemen yanına bağdaş kurdu.

"Aman Tanrım," diyordu kadın. "Neler oldu?"

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu Manfred nazikçe.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Bayan Owens dehşete kapılmıştı. Buna rağmen Manfred'in ışıldayan gümüş halkalarına ve dimdik platin rengi saçlarına bir kez daha bakmaktan kendini alamadı.

"Geceyarısı kasabasında Sorgulayan Zihin adlı dükkândasınız," diye açıkladı Fiji. "Öylesine bakınırken birden bayıldınız."

"Ama daha önce hiç başıma gelmemişti," diye itiraz etti Bayan Owens hâlsizce. "Tanrım, hepinizin ödünü koparmış olmalıyım! Siz... ambulans falan çağırmadınız, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çağırmak üzereydik," dedi Fiji. "Sadece birkaç saniye baygın kaldınız. Belki doktora görünseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz, ne dersiniz?"

"Ay, lütfen doktor falan çağırmayın," dedi Bayan Owens. "Bütün bu velvele... eminim boşunadır."

Fiji, kendini hiç bu kadar alçak hissetmemişti.

"Sahi mi? Memnuniyetle bir doktor çağırabilirim."

"Kesinlikle eminim. Yardım edin de kalkayım. Tabii zahmet olmazsa."

"Ne zahmet olacak."

Fiji'yle Manfred birer koluna girip sersemliğini hâlâ üzerinden atamamış olan kadının doğrulup oturmasına yardım ettiler. Kadın rahatlamış gibi gülümsedi.

"Böylesi daha iyi. Kendimi iyi hissediyorum. Eminim evime kadar gidebilirim."

"Hayır, kesinlikle olmaz hanımefendi," diye atıldı Manfred. "Birimiz arabayı kullanırız, birimiz de başka bir arabayla arkadan gelir."

"Endişelendiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Bayan Owens, samimi bir şaşkınlıkla. "Ama..." Sonra gözlerini Fiji'ye dikti. "Sanki daha önce karşılaşmışız gibi hissediyorum. Hem de çok yakın bir zamanda."

"Dükkâna girdiğinizde ben de aynı hisse kapılmıştım," diye karşılık verdi Fiji. "Ama sizi nereden hatırladığımı bir türlü çıkaramıyorum. Lütfen su için." Bardağı uzattığında kadın kocaman bir yudum alıp suyu geri verdi.

"Teşekkürler. Ayıp olmazsa, kendimi evde daha iyi hissedeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii. Ayağa kalkmanıza yardım edelim," diyen Manfred, Diederik'e Fiji'nin yerine geçmesi için işaret etti. Oysa kadın kaşla göz arasında ayağa kalkmıştı bile.

Bu sefer Fiji, delikanlıdan dükkânda kalmasını rica etti, ardından Manfred'i Bayan Owens'ın Davy'deki evine kadar takip edebilmek için anahtarlarıyla çantasını kaptı.

"Sen yokken ben ne yapayım?" diye sordu Kiki.

Birkaç tatlı an boyunca Fiji ablasının orada olduğunu unutmuştu. "Fazla uzun sürmez," dedi. "Bavulunu boşalt. Öğle yemeği hazırla. Bak bu çok hoş olurdu. Hem de bir işe yaramış olursun." Bunu dedikten sonra evin arkasına yöneldi ama hemen topuklarının üstünde geri döndü.

"Ve çocuğu rahat bırak," diye ekledi.

"Of, Tanrı aşkına. O kaç yaşında?" Kiki öfkelenmişti ama aynı zamanda merak içindeydi.

"Sandığından daha küçük?"

"Kadının arabasını süremeyecek kadar küçük mü?"

"Ehliyeti olmayacak kadar küçük," diye terslendi Fiji.

"Niye ki?"

"Çünkü yabancı."

"Meksikalıya hiç benzemiyor."

"Hollandalı," dedi Fiji. "Şimdi gitmem gerekiyor." Kısa bir süreliğine bile olsa buradan kaçabildiğine seviniyordu.

3

Manfred, Francine Owens'ın arabasına binerken Kiki diye isim mi olur diye düşünüp kadını başıyla selamlayarak el salladı. Arkadaşının ablası da pek heyecan göstermeden karşılık verdi. Manfred için sorun değildi. Kadın ondan etkilenmemişti, Manfred de ondan hiç etkilenmemişti. Hatta Fiji'nin sırtı dönükken kadının kardeşine nasıl baktığını gayet iyi biliyordu.

Yolda Bayan Owens'la sohbetleri tatsız tuzsuzdu. Kadın, Geceyarısı'nda uzun süredir yaşayıp yaşamadığını sorduğunda, dükkânda bayılması hakkında Geceyarısı dışında dedikodu yapılmayacağı düşüncesi içini rahatlatıyormuş gibi görünüyordu. Öte yandan yardım ettiği için defalarca teşekkür etmesine rağmen, medyumun görünüşünden hoşlanmadığı açıktı. Aslında yapılan iyiliğin ne kadar büyük olduğunun farkında bile değildi ama Manfred bunu da sorun etmedi.

Kadının evi, birbirine benzer evlerin dizildiği küçük bir banliyödeydi. Teksas'ta çim biçme mevsiminin sonu olması-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na rağmen her yer taze biçilmiş çim kokuyordu. Bahçelerde basket potaları ve mangallar göze çarpıyordu.

Francine Owens, Fiji de geldikten sonra yine defalarca teşekkür etti. Medyumla cadı, yardımcı olabildikleri için çok sevindiklerini söyleyip en kısa zamanda iyileşmesini dileklerini ilettiler. Sonunda her iki taraf da ayrı nedenlerle suçluluk duyguları içinde vedalaştı.

Manfred, Fiji'nin arabasına binip arkasına yaslandığında derin bir iç çekti. Francine Owens hakkında konuşmak istemiyordu. Neyse ki başka bir konu açmak kolaydı.

"Eee, ne oldu da ablan onca zaman sonra bir anda ortaya çıktı?" diye sordu cadıya. "Ev sana miras kaldığından beri ailenden hiç kimsenin ziyaretine gelmediğini söylememiş miydin?"

"Doğru. Kiki, ikinci kocasından da ayrıldığı için geldiğini söylüyor. Bir de babam Alzheimer olmuş. O yüzden bizimkilerin yanında kalmak istememiş."

"Hem de iki gerekçe birden. Tek bir neden yetmiyor muymuş? Telefonun var, niye aramamış?"

"Evet, ben de pek yutmuyorum," dedi Fiji. "Babamın durumu yüzünden bizimkilere gitmemesini anlayabiliyorum. Ablam hiçbir zaman başkalarının sorumluluğunu almaktan hoşlanmamıştır. Ama kocasından ayrılmış olması… işte orada bir bit yeniği var."

"Nasıl bir bit yeniği bilmiyorum ama bana da şüpheli görünüyor. Daha fazla açıklama yapmalı."

"Aynen."

"Ablanın bir işi yok mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel noktaya değindin, Manfred. Evet, son duyduğumda Banana Republic gibi bir yerde çalışıyordu. Giyim mağazası markası. Kocasından ayrıldığına göre o işe ihtiyacı olmalı. Özellikle de şimdi."

Babasının kim olduğunu hiç bilmediği için geleneksel aile yaşamı hakkında Manfred'in hiçbir fikri yoktu. Çocukluğunun bir kısmını ve ergenlik döneminin neredeyse tamamını medyum büyükannesi Xylda Bernardo'yla geçirmişti. "Yani Geceyarısı'na tamamen farklı bir nedenle geldiğini düşünüyorsun demek? Belki annenle ilgili de kötü haberler getirmiştir? Başka ne olabilir?" Fiji'ye yan gözle baktığında, komşusunun çeşitli ihtimalleri aklından geçirdiğini görebiliyordu.

"Yakında kokusu çıkar," dedi cadı. "Gerçi bilmek istediğimi hiç sanmıyorum."

"Bir de sizinkiler çocuklarına isim koymak için bir tema belirlemişler ha?" Manfred, üstlerine çöken ağır havayı dağıtmaya karar vermişti.

"Plaj manyakları işte," dedi Fiji omuz silkerek.

"Gerçekten Fiji'ye gitmişler mi?"

"Yedinci evlilik yıl dönümlerinde. Tam beş yıl para biriktirmişler. Oradayken annem bana hamile kalmış."

"Peki Waikiki?"

"Üçüncü evlilik yıl dönümü."

Manfred kahkahasını güçlükle bastırdı. "Sahi mi?"

Fiji sırıtmamaya çalıştı. "Sahi."

"Hiç kardeşim olmadı. En azından bildiğim bir kardeşim yok." Belki Manfred'in tanımadığı babasından altı kardeşi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha vardı. Hem de başka başka kadınlardan. "Ama arkadaş olarak seçmediğin biriyle eve tıkılıp kalmak tuhaf olmalı. Saçma mı düşünüyorum?"

Komşusunun sözlerinden alınıp alınmadığını yine yan gözle kontrol etti.

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Fiji düşünceli bir şekilde. "Çok ama çok kötü bir şey yapmadıkları sürece ailene sahip çıkman beklenir. Sadist ya da ilgisiz aileler olduğunu da biliyorum. Sanırım Olivia'nın ailesi de onlardan biriydi."

Onun düşüncelerini dağıtmak istemediğinden Manfred başını sallayarak onaylamakla yetindi.

"Aynı evde büyürken bir bağ geliştiriyorsun," diye devam etti Fiji. "Orada olmak isteyip istememen pek de önemli değildir. Hatta büyürken birlikte başını belaya soktuğun durumlar bile olur. Çocuklar anne babaya karşı birlik yapar. Kiki'yi seviyorum ama bu sevgi bir parça... temkinli bir sevgi."

"Enteresan." Manfred'in aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Birkaç kilometre sonra ekledi, "Francine Owens meselesini herkese anlatmamız gerekiyor."

"Evet," dedi Fiji buz gibi bir sesle. "Sen halleder misin?"

Manfred bir kez daha şaşırdı ve bu şaşkınlık hoşuna giden türden değildi. Kasabadaki herkesi aynı gündem etrafında toplamak genellikle Fiji'nin işiydi. Arkadaşının, ablasının beklenmedik ziyaretinden daha büyük dertleri olmalıydı. Kelimeleri özenle seçerek "Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu. İçten içe konuşulacak bir şey olmaması için dua ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bütün o intiharlar, bugünkü intihar girişimi ve ablamın çat kapı gelmesi yeterli," dedi Fiji, uzunca sayılabilecek bir duraksamanın ardından.

"Peki," derken Manfred, ne kadar rahatladığının anlaşılmadığını umuyordu. "Ama konuşmak istersen, nerede olduğumu biliyorsun."

İntihar girişimi yüzünden damarlarına pompalanan adrenalinin etkisi çoktan geçmiş, yerini uyuşukluğa bırakmıştı. Neyse ki hâlâ nefes alan son kurbandan da kurtulmuşken, evinde bilgisayarı ve telefonuyla baş başa kalmayı özlediğini hissediyordu.

"Ablan uzun süre kalacaksa, ikinizi bir akşam yemeğe çıkarayım," diye önerdi, Fiji onu evine bırakırken. "Ev Yemekleri lokantasında değil. Davy'ye ya da belki Marthasville'e gideriz. Masraftan kaçınmam!"

"Teşekkürler, Manfred," dedi Fiji şaşkınlıkla. Komşusuna sarıldığında şaşkınlık sırası Manfred'e geçmişti.

Beceriksizce kucaklaşsalar da samimi bir temastı. Manfred'in hoşuna gitti. Ne var ki Fiji'ye dokunduğu anda cadının sırrını da öğrenmiş oldu. Genç kadın Bobo'yla ilişkisinde umutsuzluğa kapılmıştı. Daha doğrusu Bobo'yla bir ilişki hayalinden vazgeçmişti. Üzülse de bir şey demedi.

Fiji arkasına yaslandı. "Ah, hatırladım!" dedi.

"Neyi hatırladın?"

"Francine Owens'ı daha önce nerede gördüğümü."

"Nerede?"

"Davy'deki markete son gittiğimde. Kasa kuyruğunda hemen önümdeydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kasa kuyruğunda önünde olan birini nasıl hatırlayabilirsin ki?" Manfred, inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Sen de orada olsaydın hatırlardın," diye yanıtladı Fiji. Ama kendisi de pek emin görünmüyordu. Sınırlı tecrübesiyle en azından bazen erkeklerle kadınların farklı şeyler hatırladığını biliyordu. "Her ürün için indirim kuponu olan tiplerdendi. Kasa görevlisine sorular sorup duruyordu. Yok efendim, kuponun geçerli olması için ikinci paket peçetenin desenleri aynı mı olmak zorundaymış falan." Kadın bir de satın aldığı onca ürünün kasadan geçmesi yetmiyormuş gibi Fiji'nin en sinir olduğu şeyi yapmış, çek yazma gafletinde bulunmuştu. *Kredi kartı kullanmak neyine yetmiyor? Çek yazacaksan da öncesinden hazırlasana!*

Neden olduğunu hatırlamasa da Fiji'nin o gün acelesi vardı, markette oyalanmak zorunda kalmak canını sıktığı için küçük de olsa bu olay aklında kalmıştı.

Manfred onu dinledikten sonra, "Yani kasadaki olay yüzünden ondan hiç hoşlanmamıştın," diye doğrulamak istedi.

"Eh, evet. Tabii bugünkü hâline çok üzüldüm. Ama marketteki o beş dakika boyunca kesinlikle düşman listemdeki yerini almıştı." Komşusunun *düşman listesi* dediği şeyin saman alevi gibi bir şey olduğunu anlaması için Fiji gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Çok ilginç."

"Nedenmiş? En azından bir şey hatırlamaya çalışırken insanın işine yarıyor."

"Fiji," diyen Manfred bir anda sustu. Hassas bir teoriyi açıklamak üzereydi ki vazgeçti. "Aman neyse, boş ver."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Komşusuna gülümsedi. "Hatırladığına ve kadının iyi olduğuna sevindim. Umarım ablan kısa sürede gider."

"Ay, ne tatlı sözler."

"Ve ters giden şeyler er geç yoluna girecektir," diyen Manfred, genç cadı bir şey sormaya fırsat bulamadan arkasını dönüp evine girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

O gece Lemuel yine Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sihirli noktaların kökeniyle ilgili olan o çok önemli kitabın çevirisiyle boğuşuyordu. Teksas'ta olduğundan bahsedilen Şeytan Deliği, kasabanın güneyindeydi. *Yeni Dünyanın İlginç Yerleri* kitabının yazarına göre aslında Şeytan Delikleri'nden *biri* demek gerekiyordu.

Bütün dikkatini verdiği kitaptan çok daha eski kitaplar görmüştü ama bunun doğru kitap olduğundan emindi. Bobo için çalışmaya başladığı ikinci yılında Emanetçi Dükkânı'nın ilk sahibinin notlarını bulmuştu; bu gerçekten çok ilginç tarihi eseri bulmak için yıllarını harcamıştı, oysa aynı kitabın zaten elinin altında olduğunu öğrenmesi kaderin kötü bir şakası olmuştu. Fakat Emanetçi Dükkânı'nı önce bakkal olarak açan ilk sahibi, zaman içinde hem antika hem tarihi hem yeni hem ikinci el birçok ürün alıp satmıştı.

Konsinye antika kitaplar, diye not almıştı dükkânın ilk sahibi. *Ancak kitapların şeytanın işi olduğuna inandığımdan*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onları sakladım. Kitapları bırakan geri almak için gelirse onu öldüreceğim. Tabii ki böylesi bir not Lemuel'in hemen ilgisini çekmişti. Dükkânın ilk sahibinin başına ne geldiğini öğrenmek çok zor olmuştu ama sonunda eski bir yerel gazetede korkunç bir kazadan bahsedildiğini okuyunca daha çok meraklanmıştı.

O yıllarda dükkânın sahibi olarak görünemezdi, çünkü birileri gündüz vaktinde ortalığa çıkamadığını ve hiç yaşlanmadığını fark edebilirdi. Hem hızlı hem de güçlüydü ama kalabalıklar karşısında elinden pek fazla bir şey gelmezdi. Birkaç küçük hileyle bölgede kalmaya devam etmişti ama onca yıl içinde kitapları bir türlü bulamamıştı.

Daha da komiği Bobo'nun onları tamamen tesadüf eseri bulmuş olmasıydı.

Şimdi incelediği kitabın kurtadam derisi cildi hâlâ mükemmel durumdaydı. Sayfaları yer yer lekelenmiş ve sararmış olsa da hâlâ okunabiliyordu... Tabii yazıldığı dil anlaşılabildiği sürece.

Bu yüzden kitaptaki antik dili konuşabilen birini bulmak son derece zor olmuştu.

"Mola mı verdin?" diye sordu Olivia. Tezgâhın arkasına kurduğu masada bir yapbozla uğraşıyordu. Yapmaya kararlı olduğunu kanıtlamak istercesine Lemuel'e bakmış, "Tam bin parça," demişti.

"Birkaç dakikalığına," diye yanıtladı Lemuel, taburesinden kalkıp gerinirken.

"Bir iki haftalığına New Orleans'a gitmem gerekiyor. Şu Quigley'i bulup güzelce pataklamamı ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu o zaman bulduğumda şansıma vermiştim," dedi Lemuel. "Kitabı yazan vampirin çocuklarından birini bulmak? Gerçekten hiç ummamıştım."

"Zaten biraz akıllı olsaydı daha zevkli bir keşif olurdu," dedi Olivia.

"Kesinlikle. Belki yanıma birkaç ahşap kazık alıp birkaç soru daha sormalıydım. Quigley'nin bir çocuğu olduğunu biliyorum. Arria Auclina'nın yarattığı ilk vampir de değil. Bir yerlerde daha yaşlı bir kadın vampir daha var."

"Peki, şu Arria Auclina?" Olivia sadede gelmeyi severdi.

"Beni böcek gibi ezebilecek güçte," dedi Lemuel nazikçe. "Özellikle nadir bir tür olduğum düşünülürse, vampirler onun kadar yaşlandıklarında kendilerinden daha genç olanların hayatını hiç umursamazlar."

"Bence insan kanını ya da hayat enerjisini farklı bir şekilde kullanabilmen seni onlardan ayırıyor," dedi Olivia. "Yerinde olmak için can attıklarından adım gibi eminim."

"Yobazlar hariç," dedi vampir, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Gerçi yüz yaş civarında insanların arasına karışmak daha kolaydı. Ne olduğumu anlayamıyorlardı. Şimdi kimse kuşku duymuyor."

"Quigley'den bilgi alabileceğin başka bir kaynak söylemesini rica edeyim mi?" Genç kadın aksiyon ihtimaliyle âdeta hayat bulmuştu.

Lemuel ona uzun uzun baktı. Olivia cesur, güçlü ve ölümcüldü ama vampirlerin boynunu kaşla göz arasında kırabileceğine aklı bir türlü yatmıyordu. Herhangi bir vampir onu kolayca öldürebilirdi. "Olivia, ben istemedikçe lütfen onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakınına bile gitme," dedi, ciddi olduğundan emin olmasını isteyen bir vurguyla.

Sonra masanın yanına çömelip yere düşen yapboz parçalarını topladı. Parçaları masaya bırakırken de Olivia'ya baktı. Genç kadın elindeki parçanın yerini bulmaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. Bugüne kadar hiç söylememişti, Olivia da sormamıştı ama Lemuel onu günün birinde vampir yapmayı planlıyordu. Olivia zekiydi, yaralıydı, ölümcül ve sadıktı. Vampirin gözünde mükemmel bir kadın olmasının önündeki tek engel onun bir ölümlü olmasıydı.

Olivia bir şey söylemek üzere başını yapbozdan kaldırdı. "Sanırım bu işin bir kestirme yolu yok, değil mi? Yoksa şimdiye çoktan o yola girerdin?"

"Aklında nasıl bir kestirme yol var?" Lemuel, kitabı bırakıp gözlerini ona dikti.

"Mesela Geceyarısı ya da Kavşak anlamına gelebilecek kelimeleri hızlıca taramak gibi bir şey," diye yanıtlayan Olivia omuz silkti. O da bunun çok zayıf bir ihtimal olduğunun farkındaydı.

Lemuel uzanıp buz gibi eliyle onun yanağına dokundu. "Bu kasabayı böylesine tuhaf bir yer yapan şeyin, kavşağa Geceyarısı adı verilmeden önce gerçekleşmiş olması gerektiğini söylemiştim, unuttun mu?"

Olivia başını salladı.

"Bence kasabanın burada olmasının nedeni o bilemediğimiz şey."

"Yani buraya gelenlerin, o şeyin cazibesine kapılıp geldiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Olivia düşünceli bir şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Kolay olmayacağını biliyordum," dedi Olivia. Sesindeki belli belirsiz titremeyi hisseder hissetmez

Lemuel elini geri çekti. Genç kadının yaşam enerjisinden fazlaca almıştı. "Başka fikirlerin varsa, memnuniyetle dinlerim," dedi. "Aklında bir şey kalmasın."

"Kalmaz." Olivia kocaman gülümsedi.

"İşte benim cesur kadınım," diyen Lemuel, masanın altında bir yapboz parçası olduğunu fark edince almak için eğildi.

O sırada kapıdaki zil çınladı ve içeri gür kahverengi sakalı olan iri yarı bir adam girdi. Kapının açılmasıyla birlikte dışarıdaki soğuk hava da dükkânda bir tur attı.

Hemen ayağa kalkıp tezgâhın arkasına geçen Olivia, "İyi akşamlar," diye adamı selamladı. Aşağıda kalan Lemuel kaskatı kesilmişti.

"Bıçağımı almaya gelmiştim," dedi adam, gür sesiyle.

"Makbuzunuz yanınızda mı?" diye sordu Olivia. Lemuel ona baktı. Genç kadının gelen adamın kim olduğunu anladığını görünce kendini onaylarcasına başını salladı.

Olivia, ortamda bir kurtadam olduğunda yapması gerektiği gibi dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Yanımda." Müşteri, kotunun ceplerini karıştırıp küçük bir karton parçasını tezgâhın üstüne bıraktı. Sonra tereddütle havayı kokladı. "Yoksa ölü bir… *hemcinsimin* kokusunu mu alıyorum?" Gösterdiği dişleri olması gerekenden çok daha uzun ve sivriydi.

"Ne kokusu aldığınızı hiç bilmiyorum," dedi Olivia. "Ama olsa olsa metal kokusudur, dostum." Şimdi tabancası elindeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona kitabın cildi hakkındaki gerçeği söylememiştim, diye düşünen Lemuel ayağa kalktı. Onu gören kurtadam irkilerek hemen geriledi. "Eski bir kitap cildinin kokusunu bile alamıyor musun?" dedi, gıcırtılı bir sesle ağır ağır. "Bu dükkân benim korumam altında. Çalışanlar da dâhil."

"Ben halledebilirim," derken Olivia son derece sakindi.

"Biliyorum, Olivia. Ama bu adama bir açıklama borcum var."

Kurtadam da şaşırmıştı. "Adım Theo Barclay," dedi, daha medeni bir tavır takınarak. "Açıklamanızı bekliyorum."

"Bu kitabı görüyor musun, Theo Barclay?" Lemuel kitabı havaya kaldırdı. "Çok eski olduğunu hemen fark edeceksin. Yani basımıyla alakam yok. Senin de kokusunu aldığın üzere, biri ciltleme yaparken kurtadam derisi kullanmış."

"Ölene saygıdan kitabın gömülmesi gerekir."

Lemuel, konuşmadan önce kısa bir es verdi. "Önce kitabı okumam gerekiyor, çünkü kasabada hiçbirimize hayır getirmeyecek sinsi ve sihirli bir kötülük mayalanıyor. Ne olduğunu anlayabilirsem, belki önleyebilirim. Cevap bu kitapta." Parmağını kitaba bastırdı. "Tehlike geçtikten sonra kitabın cildini sürü başkanınıza vereceğim. Ancak o zamana kadar kitap bozulmamalı. Cildini sökersem neler olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Barclay bir süre düşündükten sonra kararını verdi. "Anlaştık," diye homurdandı sonunda. "Başkana söylerim. Şimdi bıraktığım bıçağı istiyorum."

Birkaç dakika sonra bıçağını kemerindeki kınına takan Barclay, dükkânın kapısından çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lemuel, kurtadamla konuştuğu sırada Olivia'nın içten içe huysuzlandığını hissetmişti.

"Onunla baş edebilirdim," dedi genç kadın, Barclay'in motor kükremeleri duyulamayacak kadar uzaklaştığında.

"Kadın, gözünü kırpmadan öldürebileceğini biliyorum," diye karşılık verdi vampir. "Bunu tartışmamıza gerek bile yok. Üstelik gururlusun. Öyle de olman gerekir. Yine de bu işin gururla ilgisi yok. Mesele kurtadamların, kadını onurlu bir şekilde gömmesinden başka bir şey değil."

"Kadın mıymış?" Olivia, bir parça etkilenmişti ama kitaba bakarken iğrendiğini saklayamıyordu.

"Sanırım öyle," dedi Lemuel. "Nasıl ya da ne zaman öldüğünü bilmemin imkânı yok ama çok yıllar önce öldüğünden eminim."

"Öyleyse aslında Barclay'in akrabası olamaz, değil mi?"

"Evet."

"Peki madem."

Lemuel, bu konuşmayla genç kadının rahatladığından emin değildi ama en azından şimdilik rahat görünüyordu ve vampir için bu kadarı da yeterliydi.

Bir de şu lanet olası kitabı okuması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

John Quinn, ertesi sabah Fiji'nin gazetesini kolunun altına sıkıştırmış bir hâlde Sorgulayan Zihin dükkânına girdi. Cadı, çıkıp gazeteyi almayı unuttuğunu o an fark etti. Saat henüz dokuz olmasına rağmen son derece sinir bozucu bir gündü. Adam içeri girene kadar tezgâhın arkasında otururken vitrine iki eliyle birden sımsıkı yapışmış, dişlerini sıkarak ablasının duşta şarkı söylemesini dinliyordu. Kapı kapalı olmasına rağmen şarkının her kelimesini duyabiliyordu. Dahası ablası bir türlü notayı tutturamıyordu.

Fiji, evde yalnız yaşadığı için hayatının ne kadar sade olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemişti. Quinn'i görünce, bu sabah ilk kez kendini gülümsemeye zorladı. Çoğu kadın gibi, genç cadı da genellikle onu gördüğünde mutlu olurdu. Adama bakmak da onunla konuşmak da ayrı zevkti.

"Al bakalım," dedi adam katlı gazeteyi uzatırken.

Fiji teşekkür ederek sabah gazetesini tezgâhın üzerine bıraktı. Normalde her sabah gazetesini okumak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman ayırırdı. Normalde sabahları neşeli olurdu. Normalde dükkânını mutlulukla açardı. Şimdiyse bütün rutini cehennem azabına dönüşmüştü.

Quinn durup Kiki'nin korkunç şarkısına kulak verdi, sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Müzisyen bir misafirin mi var?" diye sordu nazikçe.

"Şey, şarkı söylemeyi seven bir misafir desek daha doğru olacak. Serenat için kusura bakma," dedi Fiji. "Muzak bile ondan daha iyi şarkı söylüyor ve bunu söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi." Başını kederle iki yana salladı.

Quinn'in her zamanki gülümsemesi geri dönmüştü.

Genç cadı iç çekmemek için kendini zor tuttu. Daha bir gün önce bütün duygularının öldüğünü düşünürken şimdi içindeki başka bir kadın cinsel çekimin keyfini özgürce çıkarmak istiyordu. Quinn gerçekten çok seksi bir adamdı.

"Kasabaya ne zaman döndün?" diye sordu.

"Dün gece. Büyük bir yükselme ritüelini yeni bitirdim ve oğlumu çok özlemiştim. Diederik çok hızlı büyüyor!"

Aksi tuhaf kaçardı zaten. "Kaplanlık işte," dedi Fiji. "Gerçekten inanılmaz. Bu arada ablam, buradaki doğaüstü olaylardan haberdar değil."

Quinn başını salladı. "Kaplanadamlar gibi mi? Mesaj alınmıştır. Ablan gelmeden anlat o zaman. Diederik buralarda tuhaf şeyler olduğundan bahsetti."

"Hem de çok tuhaf şeyler. Onu ne zaman yanına alacaksın?" Diederik'in başına bir şey gelirse Geceyarısı'ndaki herkes çok üzülürdü. Aralarına katılmasının üstünden çok geçmemiş olsa da delikanlı hepsinin elinde büyümüş sayılırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neredeyse yetişkin sayılır," dedi Quinn. "Kendini koruyabileceğinden emin olduğum gün, benimle seyahat etmeye başlayabilir."

Kaplanadamlar, gizli dövüşlerin yapıldığı arenaların aranılan doğaüstü gladyatörleri gibiydi. Dövüşler, *Arenaya iki yaratık girer, bir yaratık çıkar*, ilkesine göre düzenleniyordu. Kimse piste gönüllü olarak çıkmazdı. Dövüşçüler ya zorlanır ya da kaçırılırdı. Quinn'in tek isteği, Diederik'in bu tür işlerden uzak kalmasıydı, çünkü kendisi o arenanın tadına bakmıştı ve hâlâ hem fiziksel hem ruhsal yaraları kapanmamıştı. Dahası arena dövüşleri, kaplanadam nüfusunu kaygı verecek derecede azaltmıştı.

"Diederik'in kocaman adam olduğundan eminim. En azından otelde çalışan Marina öyle düşünüyor." Fiji sırıtmamaya çalıştı.

"Ben de fark ettim. Diederik'le önce güvenlik dersine çalıştık."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Orada kim var?" diye seslendi Kiki banyodan. "Müşterin mi var, Fiji?"

"Evet, Kiki," diye bağırdı genç cadı. "Koridor kapısını kapatıyorum." Oturma odasını dükkândan ayıran kapıyı kapatmaya yeltendi ama buna fırsat bulamadan Kiki, havluya sarınmış hâlde banyodan çıkıverdi. Saçlarını sımsıkı bir topuz şeklinde tepesinde toplamıştı. Sıcak suyun dumanı hâlâ teninde tütüyordu. Quinn'e *alıcı* gözle bir bakış fırlattıktan sonra koridordan yatak odasına koşarken, adama göz banyosu yaptırmayı da ihmal etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini deviren Fiji kapıyı kapatıp tezgâhın başına döndüğünde, "Of, çok özür dilerim," dedi.

"Daha önce de kadın kalçası gördüm," dedi Quinn.

"Ben sadece... yani kocasından ayrıldığı için sanırım..."

"Suyun derinliğini kontrol ediyor," diye gülümsedi adam.

"Evet, öyle de denebilir." Fiji rahatlamıştı. "Aslında o kadar..."

"Kolay bir kadın değil midir?" diye onun sözünü tamamladı Quinn.

"Aynen." Aslında Fiji, ablasının son derece kolay bir kadın *olduğunu* düşünüyordu ama arkadaşlarının bunu bilmesini istemiyordu. Otuz saniye boyunca Kiki'nin cinsel hayatını sorun etmemesi gerektiğine kendini ikna etmeye çalıştı. Sonra ablasının sürtüğün teki olduğunu kabul etmenin, ikisi için de çok utanç verici olacağına karar verdi.

"Feej," dedi Quinn. "Herkes seni çok iyi tanıyor ama onu tanımıyoruz. Ablanın senin gibi olmasını bekleyemeyiz. Sen kendine has birisin. Oğlum ona karşı ne kadar iyi davrandığını, komşularınla ne kadar yakından ilgilendiğini, kasaba için ne kadar endişelendiğini, hatta yeteneklerinin ne kadar etkileyici olduğunu dilinden düşürmüyor."

"Feej'in yemek yapma yeteneğinden mi bahsediyorsunuz? Çünkü gerçekten iyi bir aşçıdır," dedi Kiki, koridor kapısını açarak. Nasıl yaptığını anlamak mümkün değildi ama aynı anda hem zarif hem de kışkırtıcı konuşmayı çok iyi başarıyordu. Fiji ablasının bu kadar çabuk giyinmesine şaşırmıştı. Dar kotunun üstüne mavi bir tişört giymişti ve sütyen takmadığı daha ilk bakışta anlaşılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fiji mükemmel bir cadı," dedi Quinn. "Bunu bilmemene şaşırdım."

Kiki başını arkaya attı. "Doğruuuu," dedi. "Yolun karşısında oturan adam *da* kardeşimin bir cadı olduğunu söylemişti. Ben de beyindeki ön korteksim. Bu kasabada herkes kendini fazla ciddiye alıyor. Bu arada adım Kiki Ransom. Fiji'nin kardeşiyim."

"Ablam," dedi Fiji, Kiki'den gizli Quinn'e göz kırparak.

"Aramızda çok yaş farkı yok," diye düzeltti Kiki esprili bir şekilde. "Peki, sen kimsin?"

"Quinn," diye tanıttı Fiji, onu. "Diederik'in babası. Diederik'i hatırlarsın. Hani şu harika gözleri olan delikanlı?"

"O gözleri kimden aldığı belli oluyor," dedi Kiki. "Eh, tanıştığımıza sevindim. Buralardan mısın, Quinn?"

"Hayır," dedi adam keyifle. "Çok seyahat ediyorum. Diederik bu yüzden burada kalıyor."

"Okula gidebilsin diye," dedi Kiki başını sallayarak. "Anlıyorum."

Diederik'in *okula gitmesi* aslında hepsinden ders alması anlamına geliyordu. Din ve ev işi derslerini Peder'den, büyü, işletmecilik ve okuma derslerini Fiji'den, temel matematik ve form doldurma derslerini Bobo'dan, bilgisayar ve analitik düşünce derslerini Manfred'den, eski eşyaları değerlendirme ve müşterilerle iletişim derslerini de Joe ve Chuy'dan alıyordu. Hatta Madonna'dan yemek yapmayı öğrenmişti ve Geceyarısı Otel'de temizlik işleri yaparak harçlığını çıkarıyordu.

"Evet, okul," dedi Quinn. "Bize biraz izin verir misin, Kiki? Otelde bir konferans görüşmesi yapmadan önce Fiji'yle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşmam gereken şeyler var." Ön verandaya çıkmak üzere döndüğünde Fiji de endişeli bir şaşkınlıkla peşine düştü. Quinn sık sık Geceyarısı'na geliyordu ama genç cadı onu pek de tanıdığını düşünmüyordu.

Ön veranda, evin geri kalanı gibi taştandı. Kare şeklindeki taş sütunların arasından diz boyu bir duvar geçiyordu. Birlikte duvarın üstüne oturdular. Fiji meraktan çatlayacaktı.

"Kaldığımız yere geri dönersek, Diederik neredeyse benimle seyahate çıkacak yaşa geldi," dedi Quinn.

"Onu çok özleyeceğiz," diye karşılık verdi Fiji. Bu hem samimi hem de güvenli bir cevaptı, çünkü bu konuşmanın nereye gideceğinden emin değildi.

"Teşekkürler," dedi adam. "Annesi gibi çok iyi kalpli. Hatta onun gibi de inatçı."

Fiji başıyla onayladı. Bir süre önce ölen Kaplankadın'la hiç karşılaşmamıştı ama Quinn'in anlattığı azıcık şey bile, onun Diederik'i babasından uzak tutarak eğitim almasında kararlı olduğunu biliyordu. Muhtemelen ölümü de bu kararının bir sonucu olmuştu.

"Hep işimi öğrenmesini planlamıştım. Umarım o da isteklidir," diye devam etti Quinn. "Bir yardımcım olması harika olurdu. Hem eninde sonunda kendi müşterilerini de kazanır." Adam, vampir evlilikleri, kurtergen partileri, sürü başkanlığı yarışları ve son derece gizli birtakım ritüeller gibi doğaüstü etkinliklerin planlamasını yapıyordu.

"Hoşlanırsa neden olmasın? Kulağa hiç de fena gelmiyor," dedi Fiji. Hâlâ biraz şaşkındı. "Seninki gibi bir işle uğraşmanın zorlu olduğunu biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öte yandan Diederik burayı çok seviyor," dedi Quinn. "Hâlâ birçok açıdan çocuk sayılır. Bu küçük kasabada büyüdü sayılır, hem bir sürü arkadaşı var."

"Ay, böyle hissetmesi gerçekten çok hoşuma gidiyor." Fiji kocaman gülümsedi. Gösterdikleri sevginin çocukta karşılık bulduğuna gerçekten seviniyordu.

Ne var ki Diederik'in çocukluk dönemi sadece bir yıl sürmüştü.

Mahcup bir duraksamanın ardından Quinn, "Düşünüyordum da..." dedi. "Belki boş zamanlarımızı Geceyarısı'nda geçirmek için buradan boş bir ev alabiliriz."

Sonunda güzel bir haber duymak Fiji'ye iyi gelmişti. "Harika bir fikir," dedi. "Buradayken kendini evinde hissedecektir. Hem senin de arada sırada zaman geçirmek için bir yere ihtiyacın olacak. Sanırım bir yerlerde bir dairede falan kalıyordun, değil mi?" Bu daha önce genç cadının aklına gelmemişti.

"Evet, ama küçük bir daire. Ben gerçekten bir yerlere kök salmak istiyorum. O yüzden şuna bakmaya karar verdim," dedi Quinn, Fiji'nin doğusundaki evi işaret ederek.

Bakımsız ev, Fiji'nin evine benziyordu. Uzun zamandır boştu. Genç cadı hayal meyal, bir zamanlar orada Mildred teyzesine hep tepeden bakan Gertrude adında dul bir kadının yaşadığını hatırlıyordu.

"Benim de aklıma orası gelmişti," dedi. "Ah, benim için hiç sorun olmaz. Orada birilerinin yaşaması çok hoş bir fikir." Oysa evin perdeleri genellikle kapalı kalacaktı çünkü Quinn'le oğlu sık sık seyahatte olacaktı... Bütün bunları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünürken Quinn onu dünyaya davet edince kendine geldi.

"Ah, çok pardon! Bir komşumun olmasının nasıl bir değişiklik olacağını düşünüyordum," dedi. "Peder geceleri genellikle şapelde ya da hayvan mezarlığında olmuyor, o ev de buraya taşındığımdan beri boş duruyor. Gertrude adında bir kadının eviydi... Flannigan! Soyadı buydu. Mildred teyzemden beş yıl kadar önce öldü."

"Tanıdığın bir akrabası falan var mı?"

Fiji düşünmek için gözlerini yumdu. Quinn'in onu seyrettiğini bildiğinden tuhaf hissediyordu. Mildred teyze o ev hakkında bir şeyler söylemiş olmalıydı, öyle değil mi? Evet.

"Adı Tommy Flannigan. Thomas R. Flannigan," dedi. "Waco'da yaşıyor."

"Bu iyiliğini hiç unutmayacağım. Beni tapu dairesinde ya da bilgisayar başında saatler geçirmekten kurtardın," dedi Quinn. "Teşekkür etmek için bu akşam Diederik'le birlikte seni akşam yemeğine çıkarabilir miyiz?"

"Şey, yani teklifin için teşekkürler ama Kiki var," dedi Fiji beceriksizce. Kiki'nin bütün akşam Quinn'e kaş göz etmesini seyretmeye katlanamayacağını biliyordu. Dahası ablasının Diederik'e sarkması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

"O zaman borcumuz olsun," dedi Quinn. Genç cadının yanağına beklenmedik bir öpücük kondurduktan sonra hızlı adımlarla otele yöneldi.

Aralarında geçen konuşmanın üstünden tekrar geçerken Fiji bir süre daha gülümseyerek orada oturdu. Bir dakika kadar sonra dükkâna girdiğinde, Kiki adamla ilgili milyon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larca sorusuyla onu bekliyordu. Sorulardan bunalan Fiji sonunda, "Daha kocandan yeni ayrıldın," dedi. "Neden yeni bir ilişki peşindesin?"

Biraz acımasız bir çıkış yapmış olabilirdi. Oysa Kiki'nin soruları Quinn'in karakterinden ziyade geliriyle ilgiliydi.

"Aman neyse," dedi Kiki buz gibi bir sesle. "Sana *vurgun* olduğunu da sanmıyorum."

"Ben asla öyle bir şey düşünemem," dedi Fiji. Ama sabahki konuşmadan sonra bir ihtimal olabileceğini düşünmeye başladığından gözlerini yerden kaldırmadı.

Ablamın karanlık yanı bu, diye geçirdi içinden. Kiki mutsuz olduğunda özellikle çevresindeki kadınlara çatardı, çünkü kendini bir seks tanrıçası olarak görürdü.

Ablası gerçekten fettan bir kadın olabilir miydi? Fiji merak ediyordu. Kiki iki kere evlenmişti. Ama bu neyi kanıtlardı ki? Onun evlendiği ve çıktığı adamları aklından geçirdikten sonra öyle olmadığına karar verdi. Tabii Kiki'nin kendine saygısı için bu bir zemin oluşturmuyordu. İyi de ablasının hiç iyi bir yanı var mıydı? Şarkı söyleyemediği kesindi. "Sanatla aran nasıl?" diye sordu birden.

Kiki afallamış bir şekilde ona baktı. "Hayır, düz bir çizgi bile çizemem," dedi. "Hem ne saçma bir soru bu!"

Mutfakta oturmuş öğle yemeği yiyorlardı. Fiji kupalara biraz daha çay ekledi.

"Neden sordun?" diye üsteledi Kiki. Sanki sessizlik onu huzursuz ediyordu.

"Sadece merak etmiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu Quinn denen adam senin bir cadı olduğunu söylemişti," dedi Kiki. Bu konuyu açmaktan rahatsız olmuş gibi kardeşine bakmaktan çekiniyordu.

"Mildred teyzemin bir cadı olduğunu biliyorsun," dedi Fiji duygusuzca. "Hayatını cadılıktan kazanıyordu."

"Demek kadınlara baş ağrısı için bitkisel çay falan hazırlıyorsun? Kristal küreye bakıp geleceklerini de görebiliyor musun?"

"Gelecek mi? Hayır, o medyumların işi," diye yanıtladı Fiji gülümseyerek. "Geleceğini öğrenmeye meraklıysan yolun karşısında oturan Manfred'i denemelisin."

"Saçmalığın daniskası." İğrenerek suratını ekşiten Kiki, masadan kalkıp tabağındaki artıkları çöp kovasına boşalttı, sonra tabağını yıkadı. Salata yemişlerdi, o yüzden doğrama tahtası dışında temizlenip kaldırılacak pek bir şey yoktu. "El falına ya da büyü yapmaya falan inanmam ben."

Anlaşılan Kiki, Francine Owens'ın gerçekten de bayıldığını düşünüyordu.

"Peki," dedi Fiji, gülümsemesini korumaya çalışarak. "Sorun değil." *Sen yaşam tarzımı ve inançlarımı inkâr etmeye devam et. Benim için hava hoş!*

"Belki öğleden sonra manikür yaptırmaya giderim." Kiki, sabah Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar tabelasını görmüş olmalıydı ki bütün gün tırnaklarını kontrol etmişti. "Arayıp randevu almam gerekiyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Fiji. Hâlâ gülümsüyordu. "Güzel fikir. Joe'yla Chuy'a selam söyle."

Biraz sonra Kiki dışarı çıktı. Ablasının evden çıkması gülünç derecede Fiji'yi rahatlatmıştı. Ablası daha kapıdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkar çıkmaz Bay Yılışık hemen mama kabının başına koştu. Fiji'ye suçlarcasına bir bakış fırlattığında genç cadı da telaşla kabını doldurup üstüne bir kaşık da *Fancy Feast* kedi maması koydu.

Bay Yılışık bu ödülü hak etmişti.

Kiki, ona duyabileceği şekilde tam üç kez *şişko patates* demişti. Tabii ablası Bay Yılışık'ın onu anlayabileceğini hayal bile edemezdi ama sonrasında ablasının patavatsızlığının cezasını çekeceğini bildiğinden Fiji her seferinde sıkıntıyla yüzünü ekşitmişti.

"Çok uzun süre kalmaz," dedi kedinin başını okşarken. Bunu söylerken kendisi de inanıyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı. Belki bir hafta dayanabilirim diye düşünürken parmakları yavaşladı. Kedi devam etmesi için başını avucuna vurduğunda yine devam etti. "Kusura bakma, dostum."

Bay Yılışık yeterince okşandığına karar verdikten sonra mama kabını dibine kadar yalayıp yuttu, sonra da kedi kapısından, Fiji'nin belli bir hedefe odaklandığını düşündüğü bir şekilde ağır adımlarla arka bahçeye çıktı. Oysa normalde günün bu saatinde dükkân tezgâhının altındaki sepette uyuklardı.

Fiji, Kiki'nin patavatsızlığını kediye affettirdiğini hissediyordu. Aslında şu anda ablasının manikür salonunda söylediğinden emin olduğu şeyler için Joe'yu da arayıp özür dilese iyi olurdu. Ama bunun saçma olacağını biliyordu. *Ablamın yaptıklarından kendimi sorumlu tutamam*, diye hatırlattı kendine. Quinn'in de dediği gibi insanların Kiki hakkındaki düşünceleri, Fiji'yle ilgili duygularını değiştirmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu defalarca kendine hatırlattı.

Sakinleşmeye başladığını hissediyordu ki henüz yeterince neşesini bulamasa da Francine Owens birden Sorgulayan Zihin dükkânına girdi. İntiharın eşiğinden dönen kadın dünkü gibi dalgın değildi ama kasa kuyruğunda herkesi bekleten kendini beğenmiş kadından da eser yoktu. Fiji ayağa kalkıp onu karşıladı.

"Merhaba," dedi. "Tekrar hoş geldiniz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Belki bana yardım edebilirsiniz," dedi Francine. Dükkânı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınırken tereddütlüydü. "Dün burada bayıldıktan sonra beni güvenli bir şekilde evime bıraktığınız için size minnettarım. Ama buraya nasıl geldiğimi bir türlü hatırlayamıyorum. Sizce bayıldığım için mi hatırlamıyorum? Çok tuhaf. Buraya neden geldiğimden bile emin olamıyorum. Yani dükkânınız gerçekten çok hoş ama normalde ilgimi çekecek bir şey bulacağımı sanmıyorum."

Tezgâhın ardına geçerken Fiji düşüncelere dalmıştı. Francine Owens'la tekrar karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti. Şimdi ne diyecekti?

Kadının neden bayıldığını öğrenmek için pahalı tedaviler ve psikolojik testlere para bayılması fikri hiç hoşuna gitmiyordu. "Dün geldiğinizde biraz sohbet ettik," dedi ağır ağır. "Biri için bir hediye bakıyordunuz."

Bir yüzde güneş açabilseydi, temsilcisi Francine Owens olurdu. "Ay, çok rahatladım," dedi. "Acaba kimin içindi?"

"Bana söylediğinizi hatırlamıyorum. Ama bir saniye? Siz bayıldıktan sonra sizi eve götürmek için dükkânı bir arkadaşa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bırakmıştım ya? İçeride bir koku olduğunu fark edip doğalgaz firmasını aramış. Gelip sızıntıyı halletmişler. Sanırım siz benden daha hassassınız, çünkü ben hiç etkilenmedim. Evet, öyle olmalı."

"Aman Tanrım." Kadın kendini hasır sandalyelerden birine bıraktı. "Bu yüzden bayıldığımı öğrendiğim için ne kadar rahatladığımı anlatamam! Doktor randevumu artık iptal edebilirim. Keşke hediye meselesini de hatırlayabilseydim. Acaba kitap kulübümden biri için miydi? Güz partimiz yaklaşıyor."

"Rüzgâr çanı, kristal, kokulu mum ya da benzer şeyleri seven birini tanıyor musunuz?"

"Sanırım Pearl rüzgâr çanından hoşlanırdı. Bahçesine bayılır da." Francine yine de şüpheliydi. "Kurada onun ismini çekmiştim."

"Bence endişelenmenize hiç gerek yok," dedi Fiji. "Arkadaşınıza Sorgulayan Zihin'den bir hediye almaya karar verirseniz, çok yakın olduğumuzu biliyorsunuz."

"Doğru. Sadece buraya neden geldiğimi hatırlayamayınca kendimi çok aptal hissettim." Özür dilercesine Fiji'ye baktı.

Neyse ki perşembe akşamları düzenlediği toplantıların müdavimi olan müşterilerinden biri geldi de Fiji rahat bir nefes aldı. Toplantılara katılan kadınların çoğu hayatlarına biraz heyecan katmanın peşindeydi. Bazıları da kendilerini tatmin eden ya da ilgilendikleri bir alanda hem duygularını hem de beyin kaslarını geliştirme amacıyla geliyordu. Şimdi dükkâna giren, yaşlılar evi için sıra beklerken Geceyarısı Otel'de kalan Denise Little, meraklı biri olmakla birlikte tam bir kitap kurduydu. Yetmişlerindeki kadın ağır ağır yürüyerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haftada en az iki kere Fiji'yi ziyarete gelirdi ve Sorgulayan Zihin dükkânının ayakta durması gerektiğini düşünüyormuş gibi her gelişinde mutlaka ufak tefek bir şeyler satın alırdı.

"Merhaba, Denise," dedi Fiji, muhtemelen abartılı bir sevinçle. "Bu Francine Owens. Francine, Denise geçici bir süreliğine Geceyarısı'nda kalıyor."

Francine, Denise'in beyaz saçlarını görünce kararını vermiş gibi göründü. Dükkânda işinin bitmesine sevindiğini saklamaya ihtiyaç duymadan, "Ben şu rüzgâr çanını alayım," dedi.

Kadını göndermek üzere hediyeyi sarıp faturayı hazırlarken Fiji kendini gayet iyi hissediyordu. Bu arada iki kadın Geceyarısı Otel hakkında konuşuyordu. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi Francine.

"Marthasville'deki Büyük Gökyüzü açılana kadar otelde kalıyorum," diye açıkladı Denise. "Evim tahmin ettiğimden çok daha kısa sürede satıldığından gidecek yerim yoktu. Aslında şansım yaver gitti, çünkü otelde rahatım çok yerinde."

"Büyük Gökyüzü için çok bekleyecek misiniz?" diye sordu Francine. "Sanırım sıra bekliyorsunuz?"

Hasır koltuklardan birine çöken Denise omuz silkti. "Birinin ölmesini bekliyorum işte," dedi lafını esirgemeden. "Ben üçüncü sıradayım. Eşyalarımı bir depoya yerleştirdim, buradaki odamda da birkaç şahsi eşyam var. Ama otelde yatağımı yapmak ya da banyomu temizlemek zorunda kalmamak hoşuma gitti. Lanet olası ev işlerinden usanmıştım."

Francine, kendinden büyük kadının bu tavrı karşısında âdeta şok geçirmişti ama başını hızla sallayarak Denise'le

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemfikir olduğunu belirtti. "Onca yıldan sonra insan gerçekten ev işlerinden bıkıyor. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Gülümsedi ama Francine gülümsediğinde biraz tuhaflaşıyordu.

"O yüzden buraya geldim," dedi Denise. Fiji içinden, *çok sağ ol, Denise,* diye geçiriyordu. "Yeni şeyler düşünme fırsatı buluyorum."

Francine boş gözlerle baktı.

"Ruhani şeyler," diye açıklama ihtiyacı duydu Fiji. "Bilinçlerini artırmak isteyen insanlar için yazılmış kitapları okumak. Meditasyon teknikleri falan."

"Eh, o tür konulara ilgi duymak aklımın ucundan bile geçmezdi." Francine'in şaşkın ifadesi mahcubiyete dönüştü. "Kabalık etmek istemem. Protestan inancıyla yetiştirildim."

Birbiriyle alakasız üç kişinin sohbette tıkandığını hisseden Fiji atıldı. "Eminim yapacak bir sürü işin vardır, bugün uğramana sevindim, lütfen habersiz bırakma."

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Francine. Kapıya doğru yürürken o da oldukça rahatlamıştı.

"İyileşmek için kendine yeterince zaman tanımalısın," diye tavsiyede bulundu Fiji. "Ama arada sırada seni burada görmek çok hoşumuza gider." Bunu söylerken arkasından neredeyse itekleyince Francine bir anda kaskatı kesildi.

"Şey, iyi günler," diyerek vedalaşan kadın arabasına bindi ve uzaklaştı. Fiji onun Davy yönüne gittiğinden emin olmak için uzun süre arkasından baktı. Sonra Denise'e bir fincan çay hazırlayıp karşısına oturdu. İki kadın uzun uzun sohbet ettiler. Fiji'nin yapmak zorunda olduğu herhangi bir işi yoktu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstelik Denise'den hoşlanıyordu. Yaşlı kadın flörtleri ve dul kaldıktan sonraki döneme dair hikâyelerini anlattı, Fiji de soru üzerine Geceyarısı'ndaki yeni kadının gerçekten ablası olduğunu söyledi, otelin müdürü Lenore Whitefield bahsi açıldığındaysa onun değişim konusunda dinozorluk yaptığına inandığını belirtti.

Öte yandan belli ki kasabada mayalanan şey her neyse Denise'i henüz etkilememişti.

Fiji bunu düşününce rahatladı ama bu durumun daha ne kadar süreceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Francine Owens'la ilgili suçluluk duygusundan da bir türlü kurtulamıyordu. Kadının, markette insanları bekletmek dışında hayatı boyunca herhangi bir kötülük yaptığını sanmıyordu. Yine de nedense Francine kasabadaki *şeytani şeyin* cazibesine kapılmıştı ve intiharın eşiğinden dönmüştü. Kötücül bir güç onu çağırdığı için neredeyse hayatından olacaktı. Denise'le sohbet ederken, Fiji bir anda korku çizgisini aşıp öfkeye kapıldı.

Denise'in anlattıklarına doğru düzgün tepkiler ya da cevaplar vermekte zorlanıyordu. Yaşlı kadın gidince biraz daha sakinleşti. Ne var ki Kiki biraz sonra, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'a yaptığı geziden, büyük şehre gidip gelmiş gibi bir sürü haberle geri döndü.

Önce ablasının tırnaklarına iltifat etmesi gerekti. Gerçekten de güzel görünüyorlardı. Chuy her zaman güzel iş çıkarırdı. Kiki ertesi gün de pediküre gitmeye karar vermişti. "Her şeyi tek seferde yapmanın gereği yok," diye kıkırdadı. "Sonuçta bu barınakta eğlenecek çok fazla şey yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Houston'a dilediğin zaman dönebilirsin," diye karşılık verdi Fiji.

Kiki bir an için donakaldı. "Ay, ne demek istediğimi biliyorsun," dedi yapmacık bir neşeyle. "Neyse, bu arada eve dönerken Gazla Git'e uğradım, çünkü canım bir şeyler atıştırmak istemişti."

Hem kardeşinin yanına dönmek için de can atmıyordun zaten, diye geçirdi içinden Fiji.

"Bil bakalım, Gazla Git'i kim işletiyor? Daha birkaç gün önce başlamış!"

"Kim?" diye sordu Fiji. Adamı gerçekten merak ediyordu, çünkü hakkında pek fazla bir şey duymamıştı.

"Eh, tam bir Amerikan yerlisi..."

"Hangi kabileden?"

"Ne bileyim? Hem sormak kabalık olur diye düşündüm," dedi Kiki. Fiji onun bu inceliğini tuhaf buldu. "Sana şu kadarını söyleyeyim: Adam fıstık gibi! Hem de çok gizemli. Belki biraz hödük bile olabilir. Ama upuzun saçları, bakır rengi teni ve ona çok yakışan erkeksi bir havası var. Fıstık, fıstık!"

"Hıh. Adı neymiş?"

"Hazır ol! Adı Sylvester!" Kiki gözlerini kocaman açtı. "Sen hiç Sylvester adında biriyle tanışmış mıydın?"

"Hayır," dedi Fiji samimiyetle. "Soyadı?"

"Kızılderili ismi gibi bir şey işte, Bearclaw* mu ne."

"Gerçekten ilginçmiş," diyen Fiji, ablasının fikrine katılıyordu. "Eh, umarım bir süre daha kalır. İstasyon işletmecisine verilen evde mi kalıyormuş?"

* İngilizce: Ayı pençesi (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki heyecanla başını salladı. "Sanırım. Bir de günün on altı saatini istasyonda geçirmemek için yarı zamanlı çalışacak bir yardımcı arıyormuş."

"Of, çok fenaymış." Teacher Reed işletirken Gazla Git belli saatlerde açık kalıyordu, çünkü adam o kadar uzun çalışmayı reddediyordu. Dahası mesaisini paylaşacak birilerini bulmak çok zordu. Buldukları da bir haftadan fazla kalmıyordu.

"Belki en az kendisi kadar fıstık birini bulur," dedi Kiki.

"Belki de karısı gelir." Fiji ablasına fazla yüklendiğini düşünüyordu ama Kiki de sürekli yanlış yollara sapıyordu. Aslında fıstık gibi yeni bir kasabalının dükkânına uğraması onun da hoşuna giderdi. Sırf ablasına inat olsun diye bu fikre karşı çıkmak zorunda kalıyordu. Zaten hayatı boyunca ilişkileri hep böyle olmuştu.

"Bir karısı olduğundan bahsetmedi, hem alyansı da yoktu," dedi Kiki, bir zafer edasıyla.

"Eh, bu iyi haber," diyen Fiji, hâlâ kendine kızmakla meşguldü.

"Ben yokken neler yaptın?" diye sordu ablası. Kardeşinin hiçbir şey yapmadığını düşündüğünden gözlerinde hınzır kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Birkaç müşteri geldi, onlarla sohbet ettim," dedi Fiji. "Birkaç ürün sattım." Denise, bir burç kitabı satın almıştı.

"Ah. İyiymiş!" Kiki, hasır koltukların arasındaki masanın üzerinde duran dergileri karıştırıp inceledi, sonra dağınık bir şekilde masaya bıraktı.

"Eee," dedi, dergilerden sıkılınca. "Sence Quinn şu anda ne yapıyordur?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Muhtemelen Diederik'le birliktedir. Sonuçta oğlu için geldi," dedi Fiji. "Diederik'in işi varsa, oteldeki odasında dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordur."

"Diederik'in ne işi olabilir ki?"

"Birkaç... işi var," diye yanıtladı Fiji. "Peder'e yardım ediyor. Ve akşamları otelde çalışıyor."

Kiki, hasır sandalyelerin yerini değiştirmeye karar verdi. "Peder kim?"

"Siyah takım elbise ve şapkayla dolaşan yaşlı bir adam," dedi Fiji, sıktığı dişlerinin arasından.

"Diederik'e neden bakıyor?"

İşte buna Fiji'nin hızlı bir cevap bulması gerekiyordu. Ablasına üç adamın da kaplanadam olduğunu söylemeyecekti. "Peder, uzak bir akrabaları. Quinn sürekli seyahat ettiğinden, Diederik babasıyla iş yapacak yaşa gelene kadar oğlana göz kulak oluyor. Aslında hepimiz ona yardım ediyoruz."

"Demek uzun zamandır burada?"

Kaplan yılı hesabıyla evet. İnsan yılı hesabıyla... pek sayılmaz. "Hepimiz büyürken Diederik'e baktık," dedi içtenlikle.

"Quinn bu sabah seninle verandada pek bir samimiydi. Öyle baş başa falan."

"Biz sadece arkadaşız."

"Onunla takılmak hiç aklına gelmedi mi?"

Hayır, çünkü gözümü Bobo'ya duyduğum aşk kör etmişti. "Hiç aklıma gelmedi," diye yanıtladı Fiji sakince.

"Bence çuvalda hapsolmuş bir kaplana benziyor."

Fiji kıkırdadı. "Eminim öyledir." John Quinn için böyle bir yorumun ilk defa yapılmadığından neredeyse emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onunla yatağa girmenin, o bronz tenin zevkine varmanın nasıl bir his olabileceğini düşündü. Unutulmaz bir deneyim olacağını hissedebiliyordu ama yüreğindeki bir sızı, kendini bu fikre kaptırmasının hiç de hayra alamet olmayacağına işaret ediyordu.

Saatine baktı. "Kiki, akşam yemeğini sen hazırlamak ister misin?"

"Ah! Sen yapmak istemiyor musun? Ne pişirecektin?"

"Buzdolabında biraz tavuk var. Tavuklu spagetti ve salataya ne dersin?"

"Sarımsaklı ekmeğin var mı?"

"Dondurucuda biraz olacaktı."

"Anlaştık o zaman," dedi Kiki.

Akşam yemeğini pişirmekten yırtmak gerçekten hoşuna gitmişti ama Fiji ablasının varlığı yüzünden yaşadığı gerginliği üstünden atmakta zorlanıyordu. Neyse ki öğleden sonra dükkân işlekti. Marthasville'den gelen üç kadın, hayranlık nidaları eşliğinde felsefe, cadılık ve astroloji kitaplarını konuştular. Hatta birkaç küçük ürün satın aldılar. Akşamüstüne doğru Fiji evin arkasından gelen yemek kokularını alabiliyordu. Biraz olsun rahatlayarak arkasına yaslandı ve dükkândaki kitap stoku üzerine çalışması gerektiğini düşündü.

O sırada aklına Kiki'nin geldiğinden beri kocasından ya da anne babalarından bahsetmediğini fark etti. Ablası telefonu elinden düşürmemesiyle meşhurdu. Şimdi kimseyle konuşmaması gerçekten tuhaftı. *Cep telefonuna dokunduğunu bile görmedim*, diye geçirdi içinden. İlginçti ama bu ne anlama geliyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biri ön kapıyı tıklattığında sofradan henüz kalkıyorlardı. Fiji camdan bakınca Teacher Reed'in geldiğini gördü. Şaşırsa da hemen kilidi açtı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Fiji, dükkânı kapattığını biliyorum," dedi Teacher. "Ama kamyonum şurada kaldı." Fiji yanından geçip yolun kenarında duran eski kamyonete baktı. "Sabaha kadar burada kalabilir mi? Çekiciyi sabah erkenden getiririm, söz veriyorum."

"Tabii, sorun değil," dedi Fiji. Ablasının arkasından yaklaştığını hissedebiliyordu. Bu kadın kediler kadar meraklıydı. "Umarım büyük hasar yoktur," dedi adama.

"Kendim halledemeyeceğim kadar kötü durumda," dedi Teacher. Fiji'nin gözlemlediği kadarıyla adam konuşmaktan ziyade dinlemeyi ve kendi işini kendi yapmayı tercih eden biriydi. Sanki kendi kendine yetmeyi hayatının amacı olarak bellemişti. Fiji adamın tavrına hayrandı ama pek sağlıklı bulduğu söylenemezdi. "Yarın için büyük planlarım var," diye devam etti Teacher. "Artık Gazla Git'ten kurtuldum."

"Senin adına sevindim. Kasabadaki herkesin tamir işleri için yine seni çağırabileceği için sevindiklerini biliyorum!"

"Bunu duymak güzel. Ama birkaç günlüğüne kendime izin verdim. Bu sabah Killeen'e gidecektim, herhâlde şimdi evde kalmam gerekecek. Kamyoneti aldıracağım zaman haber veririm. Tekrar kusura bakma." Teacher, el sallayıp uzaklaştı.

Neyse ki adam gittikten sonra Kiki sorularıyla başını ağrıtmadı. Yani ablasının siyahi erkeklere bir itirazı yoktu, hatta siyahi erkeklerle çıkan kadınları aşağılamadığını düşünüyordu. En azından ablasının aksi bir tavrını görmemişti. Galiba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

flört edecek kadar ilgilenmediğinden onlara erkek gözüyle bakmıyordu.

Bir saat sonra Manfred aradı. "Evinde ne bozuldu?" diye sordu.

"Bir şey bozulmadı. Tabii benim bilmediğim bir şeyden bahsediyorsan ayrı."

"Bu akşam Teacher uğradı, değil mi?"

İkisi de bu ziyaretin sıra dışı olduğunun farkındaydı. "Doğru," dedi Fiji gülerek. Telefonu kulağına yapıştırıp okuduğu Anne Rice romanını ayraçla işaretledi. "Kamyoneti bozulmuş, kendi halledemeyeceği kadar kötü durumdaymış. Yarın Killeen'e gidecekmiş ama hâliyle gidemiyor."

"Killeen mi? Hımmm. Ben de yarın Killeen'e gideceğim. Onu arayayım." Gerçi pek heyecanlanmışa benzemiyordu.

"Kimseye söylemezsen, haberi olmaz," dedi Fiji. "Sonuçta ruh eşi sayılmazsınız, değil mi?"

"Gideceğim yere aynı gün onun da gidecek olması büyük tesadüf," diye karşılık verdi Manfred. "*Dahası* oraya hiç gitmemiştim."

"Örümcek sezgilerin mi gıdıklamaya başladı?"

"Evet," dedi Manfred.

"Arama o zaman. Kamyoneti tamir olana kadar beklese ölmez ya. Killeen'in bir yere gideceği yok nasıl olsa."

"Bunu düşüneceğim. Aslında lavabomu tamir ettiği için ona borçlu hissediyorum. Dükkânı kapattıktan sonra akşam onda geldi. Olmayacak bir saatten de geçti. Peki madem, kombi ya da su tesisatınla ilgili bir sorunun olmadığına sevindim yine de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seviniyorum."

"Hey, çok sevdiğin birkaç şişe *pinot grigio* şarabım var. İndirime girmişti. Birini getireyim mi? Dünyanın hâlini konuşuruz."

"Olur, hadi gel. Sofrayı yeni kaldırdık ama açsan atıştıracak bir şeyler var."

"Gerek yok, yemeğimi yedim. Şarabı kapıp geliyorum."

Fiji telefonu kapatıp "Kiki, şu peynirleri bir tabağa koyalım," dedi.

"Biri mi geliyor?" diye sordu ablası, heveslenmiş gibi görünmemeye çalışarak. Kardeşi dışında biriyle sohbet edebileceği ihtimali bile yüzünün aydınlanmasına yetmişti. Doğrusu Fiji de farklı hissetmiyordu.

"Manfred şarap getiriyor. Kadehleri çıkarabilir misin? Dolaptaki ikinci rafta," derken Fiji eliyle işaret etti.

Otuz dakika sonra üçü dükkândaki hasır masanın etrafında oturuyordu. Fiji, tezgâhın arkasındaki ofis sandalyesini de masaya çekmişti.

Sohbetin bir türlü ilerlemediğinin farkındaydı ama ortamı nasıl canlandırabileceğini kestiremiyordu. Manfred'le rahat bir arkadaşlığı vardı. Kiki'nin varlığı, yolu tıkamıştı.

Ah, aslında ablası bülbül gibi şakıyordu... *tesadüfen* karşılaştığı bir ünlü ya da çalıştığı giyim mağazasına gelen zengin müşterilerinden bahsediyordu. Anlattığı her hikâyenin ana teması, her zaman ama her zaman Kiki'nin özlü sözler ya da hazır cevaplarla konuştuğu insanları yola getirmesi oluyordu.

Manfred de bu zoraki sohbet karşısında pek nazikti. Arada bir "Sahi mi?" ya da "Olamaz!" gibi şeyler söylüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama dakikalar geçtikçe Fiji durumdan daha fazla utanmaya başladı ve sonunda bu işe bir son vermeye karar verdi. Ablasının monoloğu bittiğinde hemen araya girip "Killeen'e neden gideceksin, Manfred?" diye sordu. "Özel bir seans mı?"

Medyum hınzırca güldü. "Evet, ama ücretsiz bir seans. Lafı uzatmayayım, bir avukata borcum vardı. Eminim Magdalena'yı hatırlıyorsundur."

"Bu sıralar Arthur Smith'le çıkıyor, değil mi? Tam bir çöpçatansın, Manfred!"

Adam, yapmacık bir alçakgönüllülükle hafifçe eğildi.

"Şerifle avukatı zaten bir şekilde tanışıyordu ama onları Manfred bir araya getirdi," dedi Fiji, ablasına bakarak.

Kiki, onları zarafetle dinlemiş, ilgileniyormuş gibi görünme nezaketi göstermişti. Belki de sohbetin aslında karşılıklı bir eylem olduğunu hatırlamıştı, kim bilir?

"Yarın Magdalena'nın annesine gidiyorum. Daha önce randevulaşmıştık ama kadın iptal etmişti. Yarın hesabı kapatmak üzere Killeen'e gideceğim." Bunu yaparsa, Fiji'nin tahmin ettiğinden de çok rahatlayacakmış gibi görünüyordu.

"Magdalena çok kafanı şişirdi mi?"

"Tahmin bile edemezsin," dedi Manfred, başını iki yana sallayarak. "Zaten bu kadar dişli olduğu için iyi bir avukat. Ama bir iyilik borçlu olmayı isteyeceğin türden biri değil."

"Killeen buradan ne kadar uzak?" diye sordu Kiki.

"Yaklaşık üç saat," dedi Manfred. "Ah, bu arada, Teacher'ı arayıp benimle gelmesi için davet ettim, o da resmen üstüne atladı, Feej. Bir iyiliğin hesabını kapatırken, diğer hesabı da kapatmak isabet olur diye düşündüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Düşünce biçimine hayranım," diye gülümsedi Fiji. "Teacher'la da ödeşmiş olacaksın. Bir taşla iki kuş."

"Kamyonetini dükkânın önüne bırakan adamdan mı bahsediyorsunuz?" dedi Kiki. Belli ki sohbetin dışında kalmak istemiyordu.

"Onunla tanıştın," dedi Fiji. "Az önce çekicinin sabah erkenden gelip kamyoneti alacağını söyleyen bir mesaj attı."

"Biraz daha peynir?" Kiki, misafirperverlik kartıyla sohbette kalmaya azimliydi.

Yirmi dakika kadar sonra Manfred eve gitme işaretleri vermeye başladı. Kadehleri yıkamayı önerdiğinde Fiji, "Şarap getirdiğin için bu akşamlık pas geçmene izin vereceğim. Zaten sabah erken kalkman gerekecek," dedi.

Medyum ayrıldıktan sonra Fiji kapıyı daha kapatmamıştı ki Kiki yine sorularına başladı. Manfred'in bir internet fenomeni olduğunu ancak bu akşam fark etmişti. Şimdi hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

"Sanki kıymetli kasabanda kimseyle flört etmemi istemiyorsun gibime geliyor," dedi sonunda. Surat ifadesi sertleşmiş, sesi keskinleşmişti.

Fiji kendini tutmaya çalışsa da Kiki'nin suçlaması karşısında patladı. "Sadece gerçeklere parmak basıyorum," dedi. "Çok istiyorsan hepsiyle fingirdeşebilirsin." Geceyarısı'ndaki müsait erkekler büfesini gösteriyormuş gibi ellerini iki yana açtı. "Yaşı yaşına uymayan biriyle bu kadar ilgileneceğin aklıma bile gelmemişti, hepsi bu."

"Diederik'le senin yaşınız uyuyor mu?" dedi Kiki kinayeli bir tavırla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?" Fiji, kuruladığı son kadehi yerine bıraktıktan sonra hışımla ablasına döndü.

"Eh, sonuçta fıstık gibi çocuk," dedi bu sefer Kiki pis pis sırıtarak. "Hem sana akranıymış gibi bakıyor."

Ablasının üstüne atlayıp yumruklamamak için Fiji derin bir nefes çekti. Ama Kiki'nin sözlerindeki gerçeklik payı onu durdurmaya yetti. Delikanlı hayvan mezarlığında Peder'e yardım ederken, üstünü çıkarıp çalışırken onu... seksi bulmamak mümkün değildi. Tabii sadece oralardan geçiyorsa bu manzarayla karşılaşıyordu. Oysa Fiji her seferinde daha bir yıl önce Diederik'in çok korkmuş bir çocuk olduğunu hatırlayarak kendine hâkim oluyordu.

Hatırası bile sırtından buz gibi terler süzülmesine neden oluyordu.

"Kiki, bunu bir daha duymayayım. O çocuğu bebekliğinden beri tanıyorum. Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmek istemem, başkalarının da bu hassasiyeti göstermesini beklerim."

"Of Fiji, sadece dalga geçiyordum!" Tabii ki geçmiyordu.

"O zaman artık bu konuda dalga geçmekten vazgeç." Fiji, lavabodaki suyu boşalttı. "Tabakları sabah kaldırırım. Gidip biraz okuyacağım, sonra uyku zamanı. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Kiki, suçlu hissettiği için öfkeli görünüyordu.

"Sabah görüşürüz," diyen Fiji odasına kaçıp büyük bir zevkle kapısını kapattı.

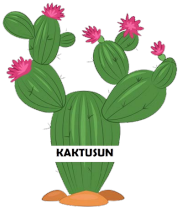
Evdeki tek televizyon, dükkân kısmındakiydi ve iyi durumda olduğu söylenemezdi. Sürekli izlemesi gerektiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündüğü diziler ve programlar olduğunu duysa da Fiji pek televizyon seyretmiyordu. Niyetlendiği her seferinde yapacak daha iyi bir iş buluyordu. Geceliğini giydikten sonra dişlerini fırçalamak üzere banyoya geçerken televizyonun sesini ve ışığını fark etti. Ses çıkarmamaya çalışarak dükkânla odaları birbirinden ayıran kapıyı kapattı. O sırada Bay Yılışık, kedi kapısından girip mama kabının başına gitti, Fiji yatağa girdiğindeyse hemen yatağın üstüne atladı. Genç cadı, Anne Rice'ın kitabını bir süre daha okudu, ardından biraz çapraz bulmaca çözdü, sonunda esnemeye başladı. Lambasını söndürüp yorganın altına girerken Bay Yılışık da ayağının dibine kıvrıldı.

Fiji her gece kasabadakiler için dua ederdi. Bu sefer Manfred'le Teacher'ın sağ salim gidip gelmeleri için dua etti. Bir de ablasının sonunda neden geldiğini açıkladıktan sonra buradan gitmek için bir neden bulmasını diledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Sabah yedide Manfred'le Teacher, Killeen'e gitmek üzere hazırlardı.

Teacher, elinde kahve dolu seyahat kupası ve asık suratıyla Manfred'in bahçesine girdiğinde medyum çantasını arabanın arka koltuğuna yerleştiriyordu. İki adam başlarıyla selamlaştıktan sonra Teacher yolcu koltuğuna geçti. Manfred, Agnes Orta'nın adresini GPS cihazına girdikten sonra da güneye doğru yola çıktılar.

Manfred çok sevdiği kolasını, Teacher da kahvesini içmişti ki medyum sohbet açmak için bir konu bulmaya çalıştığını fark etti. Henüz Gazla Git'in yeni işletmecisiyle tanışmadığından Teacher'a sormaya karar verdi. Yol arkadaşı heyecansızca da olsa adamın iyi olduğunu söyledi. Markette çalışırken biriken tamirat işlerini sıraya koyduğundan bahsetti. Söylediği kadarıyla bozulan kamyonetine de çok üzülmüştü.

"Killeen'de ne yapacaksın?" diye sordu Manfred, radyoda sabah haberlerini dinleyip dünyanın gittiği yere üzüldükten

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonra. "Umarım birkaç saatlik işin vardır? Çünkü benimki en fazla o kadar sürer."

"Çok beğendiğim marka alet edevat satan bir arkadaşım var. Gerçekten işime yarayacak ve elimin kolay alışacağı birkaç ürünü internetten sipariş etmektense gidip yerinde göreyim dedim," dedi Teacher. "Yeni ürünler geldiğine dair bir mail atmıştı, benim de bugün yapacak işim yoktu, o yüzden kamyonetle Killeen'e gitmeyi planlamıştım. Bir günlük küçük bir kaçamak da diyebilirsin. Senin de oraya gittiğini haber verdiğin için çok teşekkürler, dostum."

"Bana da Fiji söyledi," dedi medyum. "Lafı mı olur? Yardım edebildiğime seviniyorum. Sanırım oldukça özel aletlerden bahsediyorsun, ha?" Manfred, alet edevat konusunda sadece temel bilgilere sahipti ve bir kerpetenin ne kadar özel olabileceğini düşünemiyordu bile.

"Bazıları, ne kadar sık kullanacağımı bilmediğim kadar özel. Önemli olan çok iyi ürünler olması. Zaten o yüzden çok pahalılar," dedi Teacher. "Ama babam her zaman ucuz alet edevat almamamı salık verirdi."

"Gerçekten mi? Hımmm."

"Seninki de bunu söylemez miydi?"

"Babamı hiç tanımadım, o yüzden bana bir şey söyleme şansı olmadı." Manfred buna hayatı boyunca alışmıştı ama genellikle yeni öğrenen herkes küçük bir şok geçirirdi. Hâliyle Teacher koltuğunda dönüp ona baktı. Kayda değer bir duraksamanın ardından da "Kötüymüş," dedi.

"Ben alıştım. Çocukluğun nerede geçti?" diye sordu Manfred, babasıyla ilgili konu dallanıp budaklanmasın diye.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Alabama," dedi Teacher.

"Oraya hiç gitmedim. Madonna'yla orada mı tanıştınız? Yoksa çocukluk aşkı falan mı?"

Manfred gözünü yola dikmişti ama Teacher'ın ona keskin bir bakış fırlattığından şüphelendi. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," demekle yetindi adam.

Manfred gelişigüzel sorduğu soruya böyle bir cevap beklememişti. "Demek aynı şehirdeydiniz."

"Sayılır."

"Ailesindeki herkes Madonna kadar iyi bir aşçı mı?"

"Büyükannesinin öyle olduğunu söyler ama annesinin iyi bir aşçı olmadığı kesin. Bakalım Grady nasıl olacak?"

"Bugün Ev Yemekleri, yarın *Top Chef*,"* dedi Manfred gülümseyerek.

"Peki sen Manfred? Sen nerelisin?"

"Tennessee," dedi medyum. "Memphis'in dışında bir kasabada."

"Eviniz kalabalık mıydı?"

Manfred güldü. "Hayır, sadece annemle ben. Daha çok da büyükannemle ben," dedi. "Çok kardeşin var mı?"

"Birkaç tane var," dedi Teacher. "Bir erkek, iki kız."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" Sohbet âdeta can çekişiyordu.

"Eh, arada sırada. Noel'de konuşuyoruz ama birbirimizi pek ziyaret etmeyiz."

Manfred konuyu uzatmanın anlamsız olduğuna karar vererek bir süre sessizce direksiyon salladı. İşini düşündü, sonra aklına son yağmurun ardından tavanda fark ettiği

* Televizyonda yayınlanan amatör aşçıların yarıştığı yemek yarışması (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lekeyi hatırladı. Kiralık evinin yeni bir çatıya ihtiyaç duyduğundan emindi. Ev sahibi Bobo'ya bir uğrasa iyi olacaktı. Bobo son zamanlarda hiç havasında olmadığından, onunla bu konuyu konuşmak zorunda olması medyumun hiç hoşuna gitmiyordu.

"Hiç çatı yaptın mı?" diye sordu Teacher'a.

"Yapabilirim. Tabii bir çatı ekibi çok daha hızlı yapar."

"Bunu düşünmek lazım," dedi Manfred. "Hey, mola vermek ister misin? Ben de bir çay içebilirim." Durdukları istasyonda çay yoktu ama Manfred kolaya dünden razıydı. Teacher pudra şekerli çörek satın alırken, buz gibi tatlılığın keyfini çıkardı. Bu yolculuğun felakete dönüştüğü söylenemezdi ama pek keyifli olmadığı da açıktı. Manfred her saniye Teacher'la aynı arabada olma fikrinden biraz daha soğuyordu.

Bir saat boyunca radyo dinleyip arada haberlerle ilgili huysuz yorumlar yaptıktan sonra Killeen'e vardılar. Manfred, yol arkadaşının nasıl hissettiğini bilmiyordu ama kendisi fena hâlde rahatlamıştı. Teacher, şehrin eski mahallesindeki çarşıda bulunan arkadaşının dükkânını tarif etti. Yeri bulduklarında Teacher insin diye medyum arabayı boş bir park yerine çekti. Etrafta birkaç küçük restoran olduğunu fark etmişti. Agnes Orta'yla seansı tahmin ettiğinden uzun sürerse, Teacher'ın kaldırımda beklemek zorunda kalmayacağını düşünerek rahatladı. "Seans bitince haber veririm," dedi. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Benim de işim erken biterse, Mary Lee'nin Yeri'nde bir tatlı yerim. Şu kırmızı tenteli yeri görüyor musun? Gerçekten çok çok iyidir. Sakın karıma söyleme."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, söylemem," dedi Manfred. "Arkadaşınla iyi eğlenceler."

Teacher başını salladı. "Tamam dostum, görüşürüz." Arabadan çıkıp doğruca hırdavatçıya girdi.

Yürüyüşü bile farklı, diye geçirdi içinden medyum, yol arkadaşının dükkâna girişini izlerken. Teacher bir şekilde daha rahat, hatta mutlu görünüyordu. Ya hırdavatçı arkadaşı gerçekten yakın bulduğu biriydi ya da Geceyarısı'nda kendini kapana kısılmış hissediyordu. Ne var ki Agnes Orta'nın evine giderken Manfred onu unutmuştu bile. Yalnız kalmaktan genellikle hoşlanırdı.

Magdalena Orta Powell'ın annesi, önünde bakımlı bir bahçesi olan ellilerde inşa edilmiş beyaz bir müstakil evde yaşıyordu. Çiçek tarhında gülünç bir şekilde sırıtan bir sincap heykeli vardı, diğer bir kısımda çiçeklerin üstüne eğilmiş koca popolu bir kadının ahşaptan silüeti görülebiliyordu. Bayan Orta'nın pencereden izleme ihtimalini düşünen Manfred, gördüklerinin gülünçlüğü karşısında ne düşündüğünü belli etmemeye özen gösterdi ve koyu yeşil boyayla yeni boyanmış kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı.

Manfred, "Bayan Orta?" diye sorduğunda, kadın hararetle başını salladı.

"Ay, bu harika!" dedi Agnes Orta. "Çok heyecanlıyım. Bir film yıldızıyla buluşmak gibi. Bana Agnes diyebilirsin, o kadar yaşlı değilim!"

Kadın gerçekten de yaşlı değildi. Magdalena'yı doğurduğunda herhâlde çok genç olmalıydı. Kısa boyluydu ve eğilse bahçedeki koca popolu ahşap kadın silüetine çok benzerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred bunu fark ettiğinde kadının esprili bir tabiata sahip olabileceğini düşündü.

Agnes'in saçları hâlâ gür olsa da arada birkaç gri tel göze çarpıyordu. Cömert kalçalarını sarıp sarmalayan kahverengi pantolonu ve göz alan turuncu desenli bluzuyla tezat oluşturan çok güzel gümüş bir tokayla saçlarını tepesinde toplamıştı.

Kadın, "Gel, gel!" deyince Manfred yanından geçip güneşin her yeri aydınlattığı eve girdi. "Çay ister misin? Ya da kahve?"

"Teşekkürler," dedi medyum. "Çay çok hoşuma gider."

"Tuvalete girmen gerekiyorsa, hemen şurada," diyen ev sahibi, küçük oturma odasının sağ tarafındaki kapıyı işaret etti.

Banyodan çıkarken kadın ona mutfaktan seslendi. Yeşil bitkilerle dolu temiz ve aydınlık mutfak biraz küçüktü. Bayan Orta, onun etrafı incelediğini görünce, "Biberiye ve fesleğenimi içeri aldım," dedi. "Geceleri avluda olmalarına rağmen onlar için bayağı soğuk olmaya başladı."

"Mutfağı güzel göstermişler," derken Manfred, derdini anlatabilmek için daha uygun kelimeler seçmiş olmayı diliyordu.

"Bu evi sevgili Magdalena benim için satın aldı," dedi Agnes gururla.

"Ne güzel bir şey yapmış." Manfred, bu sefer tam olarak bunu kastetmişti.

"Seninle iş nedeniyle tanıştığını söylemişti," dedi Agnes. "Magdalena'nın zorlu bir kadın olabileceğini biliyorum, o yüzden umarım buraya gelmen için seni zorlamamıştır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğum günü hediyem olduğunu biliyorum ama az buz yol tepmedin."

Agnes'la tanışmış olduğu için Manfred, Magdalena'ya olan borcunu ödeyebildiği için daha mutlu hissediyordu. "Seve seve geldim," dedi. "Magdalena hayranım olduğunu söylemişti. Göğsüm kabardı."

"Aman, o böyle şeylere inanmaz ama ben inanıyorum," dedi Agnes. Çay fincanını, minik bir süt kabı ve şekerle birlikte medyumun önüne bıraktı. "Peder de beni anlıyor."

Manfred şaşırdı. Sessizce kaşık dolusu şekeri ve sütü çayın içine boca etti. Tecrübelerinden rahiplerin medyum ve falcılara karşı olduğunu biliyordu, çünkü birçok defa onlardan nutuk dinlemek zorunda kalmıştı. Bir nutka daha ihtiyacı yoktu.

"Ama bugün herhâlde buraya gelmeyecek, öyle değil mi?" diye sordu nazikçe.

"Ah!" Agnes, bulaşıcı olabilecek bir tatlılıkla güldü. "Peder Antonio mu? Hayır. *Pazar günü kilisede görmek istiyorum, orada olsan iyi edersin*, demekle yetindi."

Manfred çayından bir yudum alıp harika olduğunu söylerken, Katolik rahibin seansın bir parçası olmayacağı için seviniyordu. Çantasını açıp tarot kartlarını, genellikle odaklanmak için kullandığı kristal küresini ve hiç sevmese de ne olur ne olmaz diye yanında taşıdığı Ouija tahtasını çıkardı.

Agnes medyumun eşyalarına heyecan ve beklentiyle bakıyordu. "Arkadaşım Linda da katılabilir mi?" diye sordu. "Birini davet edersem Magdalena'dan ekstra para alıp almayacağını bilmiyordum? Linda da benim gibi çok sıkı takipçin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hem de hemen yan komşum. Çok sevinecektir, zavallı son zamanlarda çok şeyden mahrum kaldı."

"Sorun olmaz," dedi Manfred. Agnes'a bu işi bedavaya yaptığını söylemedi; bu, Magdalena'yla arasındaki meseleydi. *Hem yaşlı bir hanımın daha katılması seansı neşelendirebilir*, diye geçirdi içinden. Sonuçta borcunu ödemek için her şeyi yapmaya razıydı.

Agnes, göz açıp kapayana kadar Linda'yla telefondaydı. Komşu kadının gelmesini beklerlerken Manfred etrafına bakındı, bu hoş hanımın hayatıyla ilgili ipuçları toplamaya çalıştı. Ona birkaç nazik soru sordu. Medyumluk işinde bilgi her zaman işe yarardı. Agnes'ın dünyasıyla ilgili kafasında bir resim oluşturmaya başlamıştı ki mutfak kapısı hafifçe tıkladı.

Linda Ortega, kesinlikle Manfred'in beklediği gibi biri değildi. Agnes'tan en az yirmi yaş gençti ama ölümün eşiğindeydi. Bu kesin bilgi Manfred'in suratına inen bir tokat gücündeydi.

Genç kadın bunu biliyor muydu? Manfred bunu kendine sormadan edemedi, çünkü her şey bu sorunun cevabına bağlıydı. Linda'yla tokalaşırken cevabı aldı. O biliyordu ama Agnes'ın henüz haberi yoktu.

Linda'nın kocaman gözleri koyu renkli ve hüzünlüydü, ama trajik bir ifadesi yoktu. Ölüm fermanını kabullenmişti. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Manfred, işareti almış gibi başını sallayarak genç kadını selamladı. Sonra iki kadınla birlikte mutfak masasına oturdu.

"Önce bu işi nasıl yapacağımızı anlatayım," dedi neşeyle. Profesyonel kimliğine bürünmüştü. "Eğer, tarot falı bakma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mı isterseniz, kartlar için farklı açılımlar var. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Daha açık anlatabilir misin?" diye sordu Agnes.

"Evde ruhlar olup olmadığını öğrenmek istersen, ruh çağırma tahtasını kullanmayı deneyebiliriz ama her zaman iş birliği yapmazlar," dedi Manfred. "Geleceğini öğrenmek istiyorsan, tarot kartlarına bakabiliriz. Genel olarak seni nelerin beklediğini merak ediyorsan, kristal küreye odaklanarak ruhların bir cevap vermesini sağlayabiliriz. Özel birinin ruhundan bir mesaj olup olmadığını öğrenmek istersen, aranızdaki bağlantı olabilirim." Agnes karar veremediğinden bütün seçenekleri bir kez daha anlatırken bu arada Linda'nın ölümün eşiğinde olması durumuyla ilgili nasıl bir yol izlemesi gerektiğini de düşünme fırsatı buldu.

Öte yandan anlaşıldığı kadarıyla Agnes, hepsinden biraz denemek istiyordu.

Manfred önce tarot falına bakmaya karar verdi. Kartları karıştırıp önünde kare şeklinde açtı. Neyse ki şansına kartlar harika şeyler müjdeliyordu. Hele aşk müjdesi verdiğinde yaşlı hanım hınzırca kıkırdadı. Linda bile gülümsemişti.

Dahası kısa vadede torunları olabileceğini ve... bu torunların kızından geleceğini duyunca Agnes keyiften iyice dört köşe oldu. Ama Manfred bu öngörüsünün sonuçlarını düşününce ürpermeden edemiyordu. Magdalena kafa derisini yüzecekti. Eve göz atarken onun Agnes'ın tek kızı olmadığını öğrenmiş olması içine biraz olsun su serpiyordu.

Agnes, Linda'ya da tarot falı bakması için tutturup Manfred kartları karıştırmaya başlayınca Linda onu durdurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kartlara gerek yok. Ellerimi tut," dedi genç kadın. Heyecanla gülücükler saçan Agnes'la yer değiştirdiğinde Manfred ellerini uzattı. Linda'nın kemikli parmakları buz gibiydi. Son özel seansında, ölen kocasının ruhunu çağırdıkları sırada müşterisi ölüvermişti. Bunu hatırlayınca ürperen Manfred bunu gizlemeye çalıştı.

"Konuşmak istediğin özel biri var mı?" diye sordu.

"Evet, annem," dedi Linda. "Lucy Trujillo."

Manfred, kafasının içindeki üçüncü gözünü açtı. Aslında bunu her zaman göz olarak düşünmezdi; bazen bir pencere, bazen de kapı olduğunu hayal ederdi. Ama bugün üçüncü gözü kocaman açıldı. Linda'ya soru sormak için bekleyen biri yakınlarındaydı. Cesaretlenen Manfred sessizce, "Lucy Trujillo, Linda'ya gel. Kızın seni bekliyor, Lucy," dedi. Ruhun, kendini hissettirmesini diledi.

Ama Lucy Trujillo'nun bugün kızına söyleyeceği bir şey yoktu, dahası onunla başka birisi konuşmak istiyordu. Manfred'in rıza göstermekten başka çaresi yoktu.

"Donnie Trujillo diye birini tanıyor musun?" diye sordu Linda'ya. Genç kadının parmakları aniden kasıldı.

Agnes de heyecanla nefesini tutmuştu. Bir medyumun hayal edebileceği en iyi izleyici modeliydi. "Tanrım Linda, bu ağabeyin!" diye fısıldadı, sanki Linda kendi kardeşinin ismini bilmeyecekmiş gibi.

"Evet," dedi genç kadın sessizce. "Ağabeyim olduğunu biliyorum."

Manfred doğru hissediyorsa, Linda hiç heyecanlanmamıştı, hatta bir parça canı sıkılmış gibiydi. Ruh davet beklercesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etraflarında turluyordu. Genç kadın başka bir şey demeyince, "Donnie, yaklaşıp kardeşinle konuşabilirsin," diye davet etti.

Donnie kendi sesiyle konuşmak istemiyordu, konuşmak için Manfred'i kullanacak kadar güçlü de değildi. Medyum buna sevindi, çünkü ruh bedenine girdikten sonra bitkin düşüyordu ve bir parça da korkuyordu. Ruhun mesajını iletmekle yetindi. "Donnie, *Seni özlemiştim LindyLou, seni gördüğüme sevindim*, diyor."

Linda beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Bu o," diye fısıldadı. "Bana LindyLou derdi."

"Seni özlüyormuş," diye fısıldadı Agnes de. "Aman Tanrım." Manfred, yaşlı hanımın tarot falını seçmesine üzüldü, çünkü Donnie'nin ruhu onu daha çok heyecanlandırmışa benziyordu.

Donnie, "Ona endişelenmemesini söyle," diye devam etti.

Manfred mesajı iletti.

"Endişelenmiyorum," diyen Linda'nın gülümsemesi soldu.

Yalancı, diye geçiriyordu içinden Manfred. Ama sonunda Agnes için de birinin geldiğini hissedince, evde bir ön inceleme yaptığına yine sevindi, çünkü kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. "Donnie, seninle buradan sonraki mavilikte görüşeceğini söylüyor," dedi Linda'ya. "Affedersin ama Agnes'ı görmeye gelen biri var."

Gözleri heyecanla kocaman açılan Agnes hemen Linda'nın yerine geçti. Linda rahat bir şekilde eski yerine geçerken aldığı mesajı sorun etmiyormuş gibi görünüyordu.

"Agnes, Anna geldi," dedi Manfred. "Anna diye birini tanıyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anna!" Agnes'in gözleri daha da açıldı. "Anna, bana ne söylemek istiyorsun? Mutlu musun? Cennette misin?"

"Harika," dedi Anna, Manfred vasıtasıyla. "Agnes, annemin yüzüğü… yüzük dikiş makinesinde." Manfred hayretle başını iki yana salladı. Ama Anna tam olarak bunu söylemişti. "Düğme kutusunda mı?" dedi. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu, Agnes?"

Belli ki ediyordu. Agnes, Anna'nın sözlerini duyar duymaz ayağa fırlayıp yan odaya geçmişti. İçeriden gürültüler geldi. İkisi masada beklerken Linda'nın yanaklarından iki damla yaş süzülünce, genç kadın hemen bir peçeteyle gözlerini sildi. Ardından medyuma bakıp sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Bir saniye sonra Agnes tekrar mutfağa dalmıştı. Elinde lacivert renkli antika bir teneke kutu vardı. Daha önce içinde Kral Leo diye bir şey olduğunu hissetse de Manfred bunun anlamını kestiremedi. Kadın kutudakileri masaya döktü.

"Vay canına," dedi Manfred, gördükleri karşısında kendini tutamayarak. Masanın üstünde bazıları hepsinden eski, hayal edilebilecek her cinsten düğme vardı. Bazıları metal, bazıları kadife kaplı, bazıları ahşap, bazıları plastikti. Agnes üzerlerine eğilip parmağıyla düğmeleri karıştırmaya başladı.

"Burada," dedi Linda. O da meraklanmıştı. "İşte burada!"

Gerçekten de inci yüzük onca düğmenin arasındaydı.

Agnes durmaksızın, "Aman Tanrım," deyip duruyordu. Manfred kendiyle gurur duyuyordu. Medyumluğu gerçek ve elle tutulur bir sonuç vermişti! Bu, her zaman olmazdı.

Agnes yüzüğü serçe parmağına geçirmiş, elini sevinçle önünde tutuyordu. Birden hem Manfred'in hem de Linda'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elini tutup "Ay, ne harika bir gün oldu bu!" diye bağırdı. Ama elleri birleştiği anda Manfred kendini yine ruhların dünyasında buldu ve birden büyükannesiyle karşılaştı.

Dehşet içindeydi.

Xylda'nın ruhu bile neredeyse katlanılmazdı. Yaşlı kadın tuhaf bir şekilde renkli değildi. Manfred onun başının etrafına doladığı kızıl saçlarını hayal etmek zorundaydı. Kırbaç gibi bir rüzgâr biraz sonra onu alıp götürecekti. Xylda müthiş bir çaresizlikle ona bir şey söylemek istiyordu. Hayattaymış gibi omuzlarını tutmak istercesine ellerini uzatıp mesajı verdiği süre içinde orada tuttu. "Dikkatli ol," dedi kadın. "Dikkatli ol. Kavşaktan uzak dur! O uyanıyor!"

Sonra birden yok oldu. Mutfak yine sessizdi. Linda'yla Agnes telaşlı gözlerle onu seyrediyordu. "Özür dilerim," dedi Manfred. "Umarım sizi korkutmamışımdır?"

"Bir an için çok fena korkmuş, aynı zamanda üzgün göründün," dedi Agnes. "Sana ne olduğunu anlayamadık."

"Beklemediğim bir şey gördüm," diye açıkladı medyum içtenlikle. "Ben… ben biraz şaşırdım. Şimdi iyiyim." Kendini gülümsemeye zorladı.

Agnes bu açıklamayı kabul etmeye dünden razıydı, Linda ise zaten Manfred'i uzun uzadıya dert edemeyecek kadar kendi dertlerine gömülmüştü. O yüzden tekrar yüzük meselesine döndüler.

Manfred, Agnes'ın sadece yüzüğü bulduğu için değil, aynı zamanda yüzüğü bulmasını sağlayan ruh çağırma seanslarına inanmasının kanıtlanmasına da sevindiğini görebiliyordu. O saniyeden sonra kadına söylediği her şey bu havayı bozacağın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan, yavaştan toparlanmaya başlayıp Agnes'a misafirperverliği için teşekkür etti. Sonra Linda'ya kısacık sarılarak veda etti. Onu bir daha görmeyeceğini biliyordu.

Agnes o kadar heyecanlıydı ki Manfred'in arabasına binmesi biraz zamanını aldı. Yola çıktığında biraz rahatlamıştı. Çarşı caddesine dönerken başka bir sorun yaşamadan Teacher'la Geceyarısı'na geri dönebileceklerini umuyordu. Adamdan bir mesaj gelmişti. *Mary Lee'nin Yeri'ndeyim, pastalar hâlâ nefis*, diyordu.

Manfred içeri girdiğinde Teacher köşede oturuyordu. Ayağının hemen dibinde kocaman metal bir kutu vardı. Gerçek bir erkeğin alet edevat kutusu gibi ağır görünüyordu. Hemen masaya oturup hızla bir sandviçi mideye indirdi. Sonra yola koyuldular.

Medyumun düşüneceği çok şey vardı. Neyse ki Teacher da onun kısa cevaplarından mesajı almıştı. Cep telefonunu çıkarıp en azından sinyal alabildiği yerlerde yol boyunca oyun oynadı.

Geceyarısı'na vardıklarında Manfred onu portatif evinin önünde bıraktı. Teacher için iyi bir şey yapmış olduğuna seviniyordu ama bu işin de bittiğine ve sonunda adamdan kurtulduğuna daha çok seviniyordu. Bir an önce evine gidip bilgisayarının başına oturmak, Killeen'de olduğu sürece aksattığı işlerine geri dönmek için can atıyordu.

Gevşediğinde ya da başka bir işi olduğunda ilgilenemediğinde web sitesini boşta bırakmamak için yardımcı bir *Manfredo* tutmanın eşiğine gelmişti.

Eve girer girmez işe koyulsa da sanki dışarıdaki hava kararmak bilmiyordu. Sonunda yorgun düşünce mola verdi. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yandan Xylda'nın ürkütücü mesajı beynini kemirirken, bir yandan da Magdalena'ya olan borcunu ödediği için seviniyordu. O borçlu kalmak isteyebileceği türden bir kadın değildi. Üstelik avukatıydı. Kadının yakında arayacağından emindi. Muhtemelen daha arabasına binerken, Agnes hemen telefona sarılıp kızını aramış olmalıydı.

Henüz bilgisayarının başından kalkmadan Magdalena'nın şahsen gelmesi asıl sürpriz oldu. Yalnız da gelmemişti. Üniformasız Şerif Arthur Smith de yanındaydı.

Çoğu yasa koruyucudan daha esnek olmakla birlikte gerçekten de dürüst biri olduğu için Manfred şerifi severdi. Kendisi anlattığı için adamın daha önce üç kez evlenip boşandığını da biliyordu. Aslında son evliliğini daha bir ay önce sona erdirmişti. Magdalena da en az bir kez evlenip boşanmıştı. Hâliyle ikisinin uzun bir ilişki sürdürme ihtimali Manfred'e pek iyimser bir ihtimal olarak görünmüyordu.

Daha bunu düşünürken medyum kendi kendine kızdı. Bu kendisini hiç ilgilendirmezdi ve Arthur'la Magdalena kendi yollarını çizebilecek kadar tecrübelilerdi.

Arthur, "N'abersin?" diye sorarken, Magdalena aynı anda, "Annemin hafta sonunu bayrama dönüştürdün," dedi.

Tam beş dakika boyunca bulunan yüzükten bahsettiler. Manfred, kötü bir filmin replikleri gibi konuşulan her bir kelimeyi önceden tahmin edebiliyordu. Normalde ikisini görmek en azından hoşuna gidebilirdi ama bu gece yapması gereken başka işleri vardı. Hem de acildi. Hava neredeyse kararmıştı ve son zamanlarda havanın kararması kavşakta bir intihar girişimi daha olabileceği anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabırsızlığını fark ettirmemeye çalışarak pencereden dışarı göz attı. Xylda'nın uyarısı gün boyunca aklından çıkmamıştı. Büyükannesi omuzlarına büyük bir yük bindirmişti. Bunu diğerleriyle de paylaşması gerekiyordu. Günübirlik yolculuğun ardından normal hayatına dönmek için bu kadar acele etmeseydi…

"Peki anlat bakalım, şu yüzüğü nereden bildin?" diye üsteledi Magdalena bir kez daha. Manfred derin bir iç çekerken hayatındaki en net uzgörü için kadının *mantıklı* bir açıklama duymak istediğinin farkındaydı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum! Annem yıllardır o yüzüğü arıyordu."

"Sanırım uzun süredir düğme dikmemiş," dedi Manfred. "Teyzen gelip yüzüğün düğme kutusunda olduğunu söyledi. İnan bana, ben de en az annen kadar şaşırdım. Bu arada annen çok tatlı bir kadın."

Magdalena'nın yüz hatları yumuşadı. "Evet, öyledir. Babam genç yaşta öldüğü için bizi tek başına yetiştirdi."

"Şu komşusu," dedi Manfred çekinerek. "Linda."

"Ona ne olmuş?"

"Çok hasta." Aslında medyum bu konuda konuşmak istemiyordu ama Magdalena'nın bilmesi gerektiğini hissediyordu. Agnes Orta, komşusunun ölümüne çok üzülecekti.

Magdalena gülümseyerek "Çok genç," derken pek ikna olmamışa benziyordu. Öte yandan Manfred'in böyle bir konuyu gündeme getirmesinin bir nedeni olabileceğini de seziyordu.

Medyum başını iki yana sallayınca, gülümsemesi kayboldu. Küçük bir duraksamanın ardından sertçe başını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki Arthur devreye girip Manfred'e Geceyarısı'nda işlerin nasıl gittiğini sordu da gömüldükleri tuhaf sessizlik bozuldu. "Yeni intiharlar var mı?" diye sorarken, adam aslında sohbeti hafifletmek istiyordu. Oysa ne kadar ağırlaştırdığını hayal bile edemezdi.

"Çok acayip olurdu, değil mi?" dedi Manfred.

Arthur güldü. "Geceyarısı için bile acayip olurdu."

Reddedeceklerinden emin bir şekilde Manfred içecek bir şeyler önerdi, tahmin ettiği gibi de oldu. Magdalena teşekkür ettikten biraz sonra Arthur'la birlikte ayrılmak için izin istediler. Bira eşliğinde sandviç atıştırmak için Cartoon Bar'a uğrayacaklar, sonra da Marthasville'deki sinemaya yetişeceklerdi.

Kırmızı fren ışıkları karanlığa karıştığında Manfred emanetçi dükkânına geçti. Beklediği gibi Lemuel tezgâhın ardındaydı. Önüne açtığı eski kitabın yanında spiralli bir not defteri duruyordu. İçeri girdiğinde vampir bir şeyler yazmakla meşguldü ama medyumu görünce kalemini hemen bıraktı. "Hayırdır komşu?" diye sordu paslı sesiyle.

"Bugün bir uyarı aldım," dedi Manfred. "Gerçek bir uyarı."

Lemuel'in zaten soğuk bakan gözleri buz kesince içi ürperdi. Lemuel'in ilgisini çekmek aynı zamanda hem tuhaf hem de can sıkıcıydı.

"Anlat," dedi vampir.

Manfred mümkün olduğunca büyükannesinin mesajını özetledi. "Bir şeyin uyandığını söyledi," dedi.

"Bence de kaosun eşiğindeyiz," dedi Lemuel.

"Kavşağın altında ne olduğunu öğrenebildin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Galiba öğrendim," diyen vampir, elini kitabın üstüne koydu.

Manfred ona çabucak anlatmasını söylemek istiyordu ama güçlü bir sezgiyle kendini tuttu.

"Çeviriyi bitirmem gerektiği için yavaş ilerliyor." Lemuel'in sesinde özürden ziyade açıklayıcı bir ton vardı. "Hiçbir şeyi atlamamaya çalışıyorum. Bunu göze alamam, çünkü çok önemli. Kavşak dediğin yer, av yollarının kesiştiği, suçluların idam edildiği ya da tapınakların yapıldığı noktalardır. Bu kavşak, hepsi birden olabilir ama neyle uğraştığımızdan emin olmam gerekiyor."

Manfred sadece başını sallayabildi. Gitmek üzereydi ki Lemuel konuşmaya devam etti.

"Bugün Teacher'la Killeen'e gitmişsiniz," dedi. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu konuyu açman ilginç," dedi Manfred. "Neden bilmiyorum ama yanındayken bir türlü rahat değilim. Aslında dünyanın en kolay anlaşılabilecek insanı gibi görünüyor ama baş başa kaldığında… onu anlayamıyorum."

"Seni daha yakından tanımaya çalıştı mı? Sana özel sorular sordu mu?"

"Evet, bir sürü soru sordu. Kendime sürekli insanları tanımak için soru sormanın normal olduğuna ikna etmeye çalışsam da kendimi iş görüşmesi yapıyormuş gibi hissetmekten alıkoyamadım. Karşılığında ben de benzer sorular sordum ama bundan hiç hoşlanmadı."

Manfred, vampire Teacher'ın hırdavatçı dükkânına ziyaretinden bahsetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Enteresan," dedi Lemuel. Sonra bir şey eklemeden önündeki kitabın sayfalarına odaklandı.

Manfred, başını iki yana sallayıp dükkândan çıktı. Lemuel'in sabahın üçünde ne yaptığını bilse çok şaşırırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Geceyarısı'nda herkes uykuya daldıktan sonra Lemuel, emanetçi dükkânından çıkıp tenha karanlıkta yürümeye başladı. Trafik ışıklarının elektrik vızıltıları bile ancak kulak kesilince duyulabiliyordu. Yılın bu mevsiminde böcekler de pek ses çıkarmıyordu. Kuzeyde bir çakal yabani yalnızlığında ciyakladı. Lemuel kulak kabarttı ama devamı gelmedi.

Otelin önünde de durup dinledi. Müdür Lenore Whitefield'in uyanıp tuvalete girdiğini duydu. Kocası horluyordu. Giriş katındaki yaşlı konuklardan biri yatağında huzursuzca kıpırdanıyordu. Lemuel sessizce binayı geçip Ev Yemekleri Restoranı'nın arkasından Reed ailesinin yaşadığı portatif eve yöneldi.

Vampirin varlığını hissetmiş olacak ki Grady uyanıp ağlamaya başladığında Madonna ağır adımlarla bebeğin küçük odasına girdi. Lemuel onun bebeği sevgiyle öpüp altını değiştirmesini dinledi. Daha önce kadının böylesine yumuşak bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı. Grady biraz sonra uykuya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daldığında Madonna su içmek için mutfağa geçti. Lemuel de parmak uçlarını incecik duvara değdirerek dışarıdan onu takip etti.

Burayı uzun zamandır araştırmak istiyordu ama Reed ailesi geceleri hiçbir yere gitmiyordu. Onlar yokken evi araştırma konusunda Olivia'ya güvenebilirdi ama öncelikle kuşkularından emin olması gerekiyordu.

Eskiden olsa içeri dalar, hepsini öldürür, insaflı günündeyse Grady'yi çocuk esirgemeye bırakırdı.

Bugün durum farklı olsa da vampirin hoşlandığı şeyler vardı. Mesela artık kendini saklaması gerekmiyordu. Arkadaşları vardı, sevgilisi onu olduğu gibi kabul ediyordu. Gerekirse hepsi onu beslemek için gönüllü olurdu. Zorda kaldığında gidip bir barda beslenebilirdi. İyi bir planlamayla artık seyahat bile edebiliyordu. On yıllardır Geceyarısı'nda tıkılıp kalan Lemuel en çok seyahat edebildiği için mutluydu.

Peki modern dünyanın kötü yanları yok muydu? Meseleleri kalıcı bir şekilde çözmek doğasının bir parçasıydı ama şimdi dürtülerine gem vurmak zorundaydı. İletişim teknolojileri sayesinde emniyet güçleri eskisinden çok daha tutarlı ve etkiliydi. Kuralları çiğneyenler bilimsel yollarla hemen tespit ediliyor ya da en azından Lemuel geçmişle karşılaştırdığında böyle olduğunu düşünüyordu. Eskiden bir yerden bir yere giderken kimselere görünmemesi yetiyordu. Şimdiyse harekete geçmeden önce iki kez düşünmesi şarttı.

Evin etrafını dolaşırken seçenekleri düşünüyordu ki Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nın önüne bir arabanın geldiğini görünce geri dönmesi gerekti. Üçü de fena hâlde sarhoş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç delikanlı, gürültülü bir şekilde birbirleriyle şakalaşıp tökezleyerek içeri girerken çoktan tezgâhın ardındaki taburesine tünemişti bile.

Vampir olmasaydı Lemuel sıkıntıyla üflerdi.

Tahmin edilebileceği üzere genç adamlar, muhtemelen bir akrabalarından çaldıkları televizyonu satmak istiyordu. Lemuel teknolojik yeniliklerden büyük keyif alıyordu; telefonuyla delikanlıların fotoğrafını çekti, televizyonu polise vermek için alıkoydu, delikanlıları gitmeye razı etmek için ise kırkar dolar ödedi. Arabanın arka lambaları uzaklaşırken de yol devriyesini arayıp plaka numarasını verdi.

"Süper vatandaş Lemuel Bridger," dedi kendi kendine, telefonu kapattıktan sonra. "Ta kendisi." Gülümsedi. Delikanlılardan biraz enerji çekmişti. Bobo'ya bir not yazıp televizyona yapıştırdı. Polis sabah gelip alacaktı. Delikanlılar harcamaya fırsat bulamadan yakalanacakları için muhtemelen parasını da geri alacaktı.

Olivia bütün gün şehir dışındaydı, yakında dönerdi. Lemuel oturup çevirisine çalışarak onu bekledi. Arada sırada kavşağa göz atsa da kimse görünmedi. Çeviri hâlâ çok çok ağır ilerliyordu. Kuşkulandığı şey gerçekse, zamanın çok daraldığının farkındaydı.

Zaman sadece kendisi için değil, hepsi için daralıyordu.

8

Fiji, ablasının sinir bozucu varlığını hissetmeden bahçesinde çalışabilmek için ertesi sabah çok erken kalktı. Diederik'in yardıma gelmesi sürpriz değildi. Delikanlı bahçeyle uğraşmaktan en az cadı kadar hoşlanıyordu. Bunun nedeni muhtemelen onun da biraz Peder'den uzak kalmak ya da işin dışında bir hobiyle uğraşmak istemesiydi.

Diederik bu sabah saçlarını at kuyruğu yapmış, kovboy şapkası takmış, kendi kestiği kot şortunu giymişti. Üstü çıplaktı. Fiji kıkırdamasını bastırmak için başını çevirmek zorunda kaldı. Delikanlı her an bir erkek striptiz kulübünde sahneye çıkacakmış gibiydi. Bronz teni harikaydı. Fiji, salyalarına hâkim olması gerektiğini kendine hatırlattı. Ablasının acımasız iğnelemeleri karşısında dehşete düşse de şimdi Diederik'in ona nasıl baktığını anlıyordu. Kiki haklıydı. Delikanlı erkekliğinin farkındaydı ve Fiji'yi bir kadın olarak görüyordu.

Onun hayatındaki anaç rolünü vurgulamak için Diederik'e biraz bisküvi isteyip istemediğini sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diederik bisküviye *bayılırdı*. Daha doğrusu Fiji onun her tür yemeğe, özellikle de evde yapılmış yemeklere bayıldığını çok iyi biliyordu. Belki onun böylesine iştahla bakmasının nedeni, kendisini lezzetle eşleştirmiş olmasındandı. Çay ve tereyağlı bisküvilerle dolu bir tabakla verandada otururlarken, genç cadı bu fikirle kendi kendine gülümsedi.

"Baban bugün ne yapıyor?" diye sordu.

"Babam otelde, internette bir şeyler çalışıyor," diyen Diederik parmaklarını yaladığında Fiji yine bakışlarını kaçırmak ihtiyacı hissetmişti. "Wyoming'de bir sürü lideri seçimine hazırlanıyor."

"Yakında sen de onunla birlikte gitmeye başlayacaksın."

"Evet. Ben de dünyayı görmek istiyorum," dedi Diederik, düşüncelere dalarak. "Gerçekten. Buraya nasıl geldiğimi tam hatırlamıyorum. Ama Geceyarısı'nı seviyorum ve babam bunun çok tuhaf olduğunu düşünüyor. Anlaşılan yaşıtlarım yaşadıkları yerden pek memnun olmuyorlar."

"Peder'le yaşamak pek heyecanlı olmayabilir," dedi Fiji nazikçe. "Çok iyi bir adamdır, ona büyük saygı duyuyorum ama kimse onun eğlenceli biri olduğunu söyleyemez."

"Bazı açılardan öyle," dedi delikanlı. Sözsüz bir soruyla tabaktaki son bisküviye baktığında genç cadı başını sallayınca küçük bir ısırık aldı. "Ama dünyanın yaratılışıyla ve insanlar da dâhil bütün hayvanlar âlemiyle ilgili harika hikâyeler anlatıyor, sürekli dua ediyor ve hem işim hem de arkadaşlarım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor. Artık okumayı da öğrendiğim için babam internette bana bir hesap açtı; Bay Manfred'in evine gidip e-kitap okuyucum için doğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rudan sipariş verebiliyorum. Bay Bobo bana piyano çalmayı öğretiyor. Sonra Madonna'dan yemek yapmayı öğreniyorum. Ve otelde gece mesaisine kalan Marina da..." Birden durup gülümsedi. Gülümsemesinde hem bir çocuğun hayranlığı hem de bir yetişkinin iştahı vardı.

"Ah, Diederik!" Fiji, delikanlının bu içten paylaşımı karşısında alınmamaya çalıştı.

"Ama Marina bakire değil," diye ekledi Diederik kaygıyla. "Bildiğim kadarıyla daha önce..."

"Hayır, hayır, mesele o değil. Asıl mesele doğum kontrolü. Babanın seninle bu konuyu konuştuğunu biliyorum," dedi genç cadı. Özellikle henüz çok genç bir kadın olarak üniversite bursuyla yaşamaya çalışan Marina'nın bir kaplanadamdan hamile kalmasının sonuçlarını hayal bile edemiyordu. Fiji, onun otelden kazandığı paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Aynı zamanda genç kızın, her pazar mutlaka kiliseye gitmelerine rağmen sarhoşlar ve berduşlarla dolu ailesinin çok kalabalık olduğunun da farkındaydı.

"Hap kullanıyor," dedi Diederik, otuz iki dişini birden göstererek. "Yani hamile kalmayacak."

"Bak bunu duyduğuma sevindim," dedi Fiji. "Ama biliyor musun, Diederi, insanların seks yaparak birbirlerinden kapabilecekleri hastalıklar var. Bazıları çok kötüdür."

"Zührevi hastalıklar," derken delikanlı normal bir şeyden bahsediyormuş gibiydi. "Ben bir kaplanadamım, o hastalıklar beni etkilemez."

"Güzel," dedi Fiji cılız bir sesle. "Gerçekten iyiymiş." Fincanından bir yudum aldı. "Burada mutlu olmana sevin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim," diye eklerken, sohbeti bitirmek için pek de etkili bir yaklaşım olmadığını biliyordu. Kiki'nin evde dolaştığını duyabiliyordu, o yüzden sohbetin o dışarı çıkıp bahçedeki delikanlıyı görmeden bitmesi herkesin hayrınaydı. Kiki, her şeyi bilmek isteyen tiplerdendi.

Diederik'in keskin duyma yetisi de Kiki'nin uyandığını teyit ediyordu. Eğilip Fiji'nin yanağına küçük bir öpücük kondururken tıpkı babası gibiydi. Sonra oyun için başkasını bulmak üzere koşarak uzaklaştı.

Mutfaktan ablası sesleniyordu. "Bisküvi kokusu alıyorum. Neredeler?"

Fiji iç çekti. Şimdi bunu da açıklamak zorunda kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Ertesi sabah Bobo, kapının kilidini açtığı anda zilin sesini duyduğu için seviniyordu. Günlerdir, Fiji'yle o felaket yakınlaşma girişiminin sıkıntısını üstünden atamamıştı. Kendini yolun karşısına geçmeye korkan ödlek bir tavuk gibi görüyordu. Sahi yolu geçmekten korkan tavukların başına ne gelirdi? Hiç. Hiçbir şey gelmezdi. Sonunda Fiji'nin evine gidip meseleyi bir hâle yola koymaya karar vermişti. Tabii genç kadının izin verdiği ölçüde yapacaktı bunu.

Fakat Fiji'nin ablası hâlâ gitmemişti ve Bobo çok az tanısa da kadından bir türlü hoşlanamamıştı. Kiki emanetçi dükkânına gelmiş, sevgilisi olup olmadığını anlamaya çalışırken bir sürü soru sormuştu. Bununla da kalmamış çaktırmadan maddi durumunu öğrenmeye çalışırken bir taraftan da açıkça flört etmişti. O yüzden Bobo, ablası etraflarındayken Fiji'ye kalbini açamayacağını düşünüyordu.

Genç cadıya tatile çıkmayı teklif ederek bir çuval inciri berbat etmişti. Adam gibi onu çok beğendiğini söyleyip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpmeli, sonra birlikte zaman geçirmek istediğini ifade etmeliydi. Oysa bunları atlayıp doğrudan teklife geçmiş, kendine güvenli bir şekilde konuşmadığı için de şansını kaybetmişti. Yolun karşısında harika bir kadın olduğunu, o kadının kendisiyle ilgilendiğini ama dostluklarına zarar vermemek için duygularını bastırdığını anlaması çok zaman almıştı. Onunla aynı hisleri paylaştığını çok geç fark etmişti. Yaptığı gafla, hayatta en değer verdiği kişiyi kendinden uzaklaştırmıştı.

Fiji zamanla yine eski sıcaklığını göstermeye başlar mıydı acaba? Ama genç cadı sanki gerçekten onunla bütün ilişkisini kesmiş gibi görünüyordu.

O çok akıllıydı, göstermese de güçlü bir kadındı, hele yüzünü saran o havalı saçları... Hepsi Bobo'yu fena hâlde etkiliyordu. Sık sık onunla seviştiğini, hatta seviştikten sonra sımsıkı sarılıp boynunu kokladığını hayal eder olmuştu. Erkeklerin sarılma hayalleri kurmadığını sandığından, bunu biraz utanç verici buluyordu.

Ama bu hayali aynı zamanda son derece seksiydi.

Bobo'nun sabah boyunca dalgın olduğunu söylemek hafif kaçardı. Emanetçi dükkânının önüne bir kamyonetin park ettiğini ancak zil çınlayıp kapı açıldığında fark etti. İlk tepkisi memnuniyet oldu. Başka şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı.

O sırada kimin geldiğini fark edince gergin bir şekilde tezgâhın arkasına geçti. "Burada ne işin var?" diye sordu Price Eggleston'a. Onu aylardır görmemişti ve bundan hiç şikâyet etmemişti. Aşırı sağcı bir fanatik olan Price birkaç ay önce Bobo'ya cehennemi yaşatmış, Fiji'yi kaçırmıştı.

"Defol," dedi Bobo.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya bir tabanca satın almaya geldim," dedi Price sakince.

Bobo, göz ucuyla kolayca ulaşabileceği kendi tabancasını kontrol etti. "Sana inanmıyorum," dedi. Olivia'nın gece dönmüş olduğundan emindi, kadının arabası dükkânın arkasındaki otoparktaydı. Tezgâhın altındaki düğmeye bastı. Dükkânda duyulmuyordu ama Olivia'yla Lemuel'in dairesinde bir zil çalıyordu. Gündüz vakti olduğu için Lemuel bir şey yapamazdı ama Olivia kesinlikle duyardı. Ama Bobo'nun son zamanlardaki şanssızlığı düşünülürse, genç kadın duşta suyu sonuna kadar açmış da olabilirdi.

"Neden inanmayasın ki?" dedi Price.

Adamın sorusuna karşılık verdiğini anlamak Bobo'nun birkaç saniyesini aldı. Price için tuhaf bir durumdu bu. Dahası sanki robot gibi konuşuyordu.

"Çünkü bana garezin var," dedi Bobo, adamı dikkatle süzerek. "Son seferinde bana saldırıp soymana engel olduk. Bilgi almak için beni seviyormuş gibi rol yapan bir kadın gönderdin."

"Komik," dedi Price, yine aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi. "Ben sadece bir silah satın almak istiyorum."

"Ama bir sürü silahın *var* zaten," derken Bobo'nun aklı iyice karışmıştı. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi. "Neden benden başka bir silah almak isteyesin ki?"

O sırada Olivia, yayında gerdiği okla içeri daldı. YouTube'da izlediği bir videodan öğrendiği etkili ok atma tekniklerini dükkânın arkasındaki açık alanda saatler boyunca denediği düşünülürse kendini okçulukta çok geliştirmişti. Şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda da dudaklarındaki gülümsemeyle tekniğini canlı canlı denemeye hazırdı.

Genç kadını görünce Bobo iyice rahatladı. Price'ın gerileyip dükkândan çıkmasını bekliyordu, oysa adam sanki onu hayatında ilk defa görüyormuş gibi Olivia'ya bakıyordu.

Olivia oku fırlatmaya hazır karşısında duruyordu.

Price hiç tepki vermedi.

Durum her saniye biraz daha tuhaflaşmaya başlamıştı.

"Olivia, ikiniz resmen tanışmış mıydınız hatırlamıyorum ama bu Price Eggleston," dedi Bobo alçak sesle. "Sanırım onu Aubrey'nin cenazesinden hatırlarsın."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Olivia, yayı birkaç santim indirerek. "Ne istiyormuş?"

"Tabanca satın almak istiyorum," dedi hemen Price.

"Sonra?"

"Tek istediğim bir tabanca," dedi Price.

"Tabancayı ne yapacaksın?" diye sordu Olivia. Bu soruyu sormak Bobo'nun aklına gelmemişti.

"Kendimi öldüreceğim," dedi Price, sakin bir sesle.

Olivia hâlâ gergin olduğu hâlde yayı aşağı indirip Bobo'ya şaşkınlıkla baktı.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu bu sefer.

"Çünkü o bunu yapmamı istiyor." Price yine duygusuzca.

"Adama tabancasını ver," dedi Olivia, Bobo'ya sırıtarak. "Onu duydun."

"Ama bu doğru olmaz." Bobo ona ateş saçan gözlerle baktı.

"O olduğu hâlde mi?" Genç kadın, çenesiyle Price'ı işaret etti. "Seni aldatması için Audrey'yi gönderen adam? Kadının

cenazesini kaosa çeviren adam? Seni pataklayan, hepimize dehşeti yaşatan adam?" Yayla oklarını tezgâhın üzerine bıraktı.

"O olduğu hâlde," dedi Bobo, sıktığı dişlerinin arasından. "Ne yaptığının farkında bile değil."

"Birkaç ay önce umurunda olmazdı," derken Olivia âdeta dalga geçiyordu.

"Şimdi umurumda."

Price, sanki hayat memat konusunda tartışmalarını anlayamıyormuş gibi merakla bir ona bir ötekine bakıyordu. Sabırsızlığının tek göstergesi, ağırlığını bir ayağından diğerine verdikten sonra onlara doğru attığı tek adımdı.

Bu ani hamle Bobo'yla Olivia'nın oldukları yerde zıplamalarına neden olurken Price tezgâhın üstündeki yayla okları kapıp kapıya koştu. İkisi adamın peşine düştüğünde adam çoktan kaldırımda durmuş, oklardan birini boynuna dayamıştı bile.

Olivia bile dehşetle çığlık attı.

Korkunç bir ölümdü. Okun sivri ucu ete batar batmaz Price'ın sanki aklı başına gelmişti. Kocaman gözlerindeki şaşkın korkuyla kendi kanında boğulurken doğrudan Bobo'ya bakıyordu.

Neyse ki hızlı bir ölüm oldu ama muhtemelen Price Eggleston için o kadar hızlı değildi.

Hâliyle bir kez daha ambulans ve polis çağırmak zorunda kaldılar.

10

Geceyarısı bir kez daha bütün dikkatleri üzerine çekerken Kiki haricindeki herkes öfkeliydi. Kiki fena hâlde sıkılmıştı ama özellikle Sınır Tanımayan Blogcular ve Paranormal Amerika, Ürkütücü ABD gibi web sitelerinin muhabirleri de dâhil olmak üzere medyanın kasabaya akın etmesi keyfini yerine getirmeye yetmişti.

Fiji, ablasının gözünü kırpmadan yalan söyleyebileceğini çok iyi biliyordu ama onun bu yeteneğini daha önce hiç bu kadar takdir etmemişti. Kiki toplu seks ve gizli kurban etme törenleriyle ilgili imalarda bulunurken kendini uzun süredir burada yaşayan biri olarak gösteriyordu. Başta genç cadı çok eğleniyordu fakat sonra utanmaya başladı, Peder'in kısa ama öfkeli ziyaretinin ardındansa Kiki'nin Geceyarısı kasabasına verebileceği zararın farkına vardı.

İntihar vakalarının yarattığı korkudan ötürü kimse kasabaya uğramadığından dükkânda boş boş otururken düşüncelerini toparladı ve istemese de ablasıyla konuşmaya karar verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşam yemeğinde tavuk, jambon ve yaban mersiniyle hazırladıkları yeşil salata ve ekşi ekmek vardı. Sofraya oturmadan önce Kiki, "Ne var?" diye sordu. "Çıkar bakalım ağzındaki baklayı." Ama bunu beklediği belliydi. Gözlerini kaçırdığına göre pervasızlığının farkındaydı.

"Şu habercilerden uzak dur," dedi Fiji. "Ya da git."

Kiki'nin üst dudağı neredeyse hırlarcasına gerildi. "Zorla mı göndereceksin beni? Yardıma muhtaç ablanı evinden kovacak mısın?"

Derinden gelen boğuk bir ses, *Onu senin için öldürürüm*, dedi.

Fiji donakaldı. Duyduğuna inanamamakla zaman kaybetmedi. Delirmeye başladığını falan da düşünmedi. Kavşağın altındaki şeyin konuştuğunu çok iyi biliyordu.

"Niye?" diye sordu.

Kiki ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ben de bunu soruyorum ya. Kardeşimden yardım istemeye geldim. Şimdi gitmemi mi istiyorsun?"

Sana yanlış yapanları buraya çağırıyorum. Boğuk ses böbürleniyor, âdeta onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Ama kendini vuran adamı hiç tanımıyordum ki, diye geçirdi içinden Fiji, sesin düşüncelerini duyabileceği umuduyla.

Davetleri yapabilmek için güç toplamam gerekiyordu, dedi erkek sesi hırçın bir edayla.

Şimdi konuşmayalım.

Fiji derin bir nefes alırken o yaratığın doğrudan kendisiyle konuşmasına duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Ablasıyla konuşması lazımdı. Sakinleşebilmek için Kiki'yi buradan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göndermenin yollarını gözünde canlandırdı. Sonunda kendini toparladığına karar verip mantıklı bir tavırla konuşmaya başladı. "Kiki, buraya geldiğinden beri Geceyarısı'nın ne kadar küçük ve sıkıcı olduğundan yakınmaktan başka bir şey yapmadın. Artık kocanla birlikte olmak istemediğini söylüyorsun, babam için anneme de yardım etmek istemiyorsun. Bunları söyledin, tamam. Ama işini neden bıraktığını hâlâ söylemedin? Kovuldun mu? Yine mi?"

Kiki ateş saçan gözlerle ona baktı. "Kocam ikimize de yetecek kadar kazansaydı ya da kendi ailem tarafından hakkımı verilseydi çalışmak zorunda kalmayacaktım."

"Tabii, tabii. O kadar mızmızlanmanın üstüne bir de hâlâ bu evde hakkın olduğundan dem vurmasan olmaz." Fiji başını iki yana salladı. "Ama hakkın yok, çünkü Mildred teyzeyle hiç ilgilenmedin. Ben hak ettim, çünkü teyzemi seviyordum. Onunla ilgileniyor, kendi kendine yetme çabalarını takdir ediyordum. Bir kez olsun ona yardım eli uzatmadın. Evin masraflarına tek kuruş katkın olmadı. Şimdi ben bile evin masraflarını karşılamakta zorlanıyorum. O yüzden, evet, yarın buradan ayrılmanı istiyorum."

Mutfak o kadar sessizdi ki yere iğne düşse çınlardı. O sırada Bay Yılışık, kedi kapısından içeri girdi. Masaya atlayıp oturduğunda kuyruğunu ön patilerine sardı. Önce Fiji'ye baktı, ardından bakışlarını Kiki'ye dikti.

"Lanet kedi," dedi Kiki.

"Lanet kadın," dedi kedi.

Kadın donakaldığında Fiji gülmemek için elini ağzına götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne dedin sen?" Kiki, genç cadıya bakıyordu. Gözlerinde oyuna getirildiğini düşünüyormuş gibi bir kuşku vardı.

"Hiçbir şey demedim."

"Şimdi de başımıza vantrilok mu kesildin?"

Fiji yine başını iki yana salladı.

Bay Yılışık fena alınmıştı. "Fiji'nin benim yerime konuştuğunu mu ima ediyorsun? Sence benim dilim yok mu?"

Gözleri iyice açılırken Kiki bir kediye bir kardeşine bakıyordu. Sanki hangisinin konuştuğundan emin değilmiş de konuşanı yakalayacakmış gibi bunu defalarca tekrarladı.

"Pekâlâ, söyle bakalım: Gerçek gelme sebebin ne?" diye sordu Fiji, ablasına, hazır kadın afallayıp kalmışken.

"Marty'den gerçekten ayrılmak istiyordum," dedi Kiki. "Evliliğimiz iyice yavanlaşmıştı, artık katlanamıyordum. Üstelik... bana sadık da değildi." Bunu öyle bir dehşetle söylemişti ki Fiji ister istemez bir an için ona karşı yumuşadığını hissetti. "Ama bizimkilerin yanına da taşınamam, çünkü babam kafayı yemiş durumda," diye devam etti. "Annem varsa yoksa ondan bahsedip duruyor. Babam evde yalnız kalamıyor. Bazen tuvalete bile kendi başına gidemiyor. Ama ben hemşire değilim. Bu işlerden hiç hoşlanmam."

Mızık, mızık, mızık, diye gürledi ses, genç cadının kulaklarında. *Sen onun gibi değilsin.*

"İş meselesi?" Fiji, dikkatini ablasına vermekte zorlanmıştı.

"Eve birkaç ürün götürdüm diye o kevaşe müdür beni kovdu."

"Parasını ödemedin mi?" diye sorguladı Bay Yılışık ve cevabı beklerken patisini yalamaya koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana verdikleri lanet olası maaş düşünülürse, ekstra birkaç kıyafet hakkım olmalıydı," derken Kiki, kediye hiç bakmadı. Konuşan Bay Yılışık değilmiş gibi davranıyordu. Fiji hayatı boyunca böylesi kafa karıştırıcı bir tartışma yaşamamıştı.

"Yani temelde çalıyordun," dedi çatalını tabağın yanına bırakarak. "Seni tutuklatmadığına şükret."

"Şükretmekmiş!" dedi Kiki tükürürcesine. "Marty'nin arkamdan iş çevirdiği de o."

"Pıfff, insanlar!" dedi Bay Yılışık iğrenircesine. "Çok çirkin şeyler bunlar." Diğer patisini yalamaya geçti.

Çok eğlenceli, dedi ses.

"Bazen sana katılmadan edemiyorum," dedi Fiji, kediye bakarak.

"Lanet kedin *konuşuyor* mu? Bir de tutmuş *beni* yargılıyorsun, öyle mi? Hangimiz deli?"

"Delilikle ahlaki çöküş aynı şey değil. Sabah gitmen gerekiyor," dedi Fiji. "Hem hiçbir işe yaramıyorsun hem de medyacılarla işleri iyice karıştırırken beni gerçekten utandırıyorsun."

"Gidip babamın kıçını silmek için anneme yardım mı edeyim? Boşanmak için bir avukat, kendime de bir iş bulmam gerekiyor. Sense burada koca kıçının üstünde oturmaktan başka şey yapmıyorsun."

Fiji uzun uzun ablasına baktı. "Evet, kıçım kocaman, doğru ölçmüşsün," dedi.

O sırada biri arka kapıyı tıklatınca ikisi birden yerlerinden zıpladı. Oysa Bay Yılışık buna pek memnun olmuş gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji, "Kim o?" diye seslendiğinde Diederik içeri girdi. Delikanlının yüzü kıpkırmızıydı, sanki kendini zor tutuyordu. Boğuluyormuş gibi doğrudan Kiki'yle konuşmaya başladı. "Kardeşine böyle şeyler söylememelisin," dedi. "Buraya geldiğimden beri bütün sevgisiyle bana çok iyi davranan birine böyle şeyler söylemene izin veremem. Hepimiz Fiji'nin çok güzel olduğunu düşünüyoruz. Çirkin olan sensin."

Onun nefret dolu bakışları karşısında Kiki sandalyesinden kalkıp bir adım geriledi. "Demek mesele bu," dedi. Onun da yüzü kızarmıştı, dudakları tek bir çizgi hâlindeydi. "Kendinden küçüklerle mi fingirdiyorsun, Feej? Seni daha akıllı sanırdım."

Genç cadı, hayatında ilk defa ablasına hiç hoşlanmadığı bir yabancıya bakıyormuş gibi bakakaldı. "Eşyalarını hemen topla," dedi.

Kiki'nin suratı her saniye biraz daha çirkinleşirken öfkeyle ayağını yere vurdu. Ama sonra boyun eğdi.

Diederik büyük bir çocuk, hatta çok genç bir adam gibi görünüyordu ama meydan okurken ciddiye alınması gerekiyordu. Fiji de hissettiği kadar özgüvenli göründüğünü umuyordu.

Sonunda Kiki'nin omuzları da çöktü.

Başka bir şey demeden misafir odasına gidip kapıyı arkasından çarptığında Fiji çok rahatladı. Ablasının gürültüyle eşyalarını topladığını, haylaz bir hayalet gibi dolap kapaklarını ve çekmeceleri çarptığını duyabiliyordu. Genç cadı, ablasının öfkeyle kendi eşyalarını da bavuluna atmamasını diledi.

O sırada Diederik uzanıp elini tuttu. Fiji bu dokunuşun hissettireceği güvene gerçekten ihtiyaç duyuyordu ama Kiki,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilinçaltına ittiği utanç dolu düşüncelerini tekrar uyandırmayı başarmıştı. Birkaç saniye sonra elini geri çekti. "Gitsen iyi olur, Diederik," dedi. "Ablam gidene kadar bana rahat yok."

"Birinin seni koruması gerekiyor," dedi delikanlı.

"Ben onunla baş edebilirim. Sen iyi bir dostsun. Ne kadar teşekkür etsem az."

Diederik şaşırtıcı bir şekilde sırıttı. "Kendimi şu an çok güçlü ve sert hissediyorum!"

Daha bir saniye önce aklının ucundan bile geçmezdi ama Fiji de kendini bir anda sırıtırken buldu. "Gerçekten de öylesin," dedi.

Biraz sonra Kiki misafir odasından hışımla çıkarak sofrayı hazırlayan kardeşine tek bir kelime bile etmeden evden çıkıp hırslı adımlarla Ev Yemekleri Restoranı'na doğru yürümeye başladı.

Evindeki huzurun kıymetini bil, diyordu Fiji'ye, derinden gelen ses.

Hava kararır kararmaz genç cadı, Lemuel'i aradı. "O şey benimle konuşuyor," dedi.

Vampir uzun bir dakikanın ardından sadece, "Geliyorum," dedi. Fiji onun, "Olivia, dükkâna birkaç dakikalığına göz kulak olur musun?" dediğini de duydu fakat telefonu kapattıktan sonra henüz dört saniye geçmişti ki arka kapının tıklatıldığını duydu.

"Ablan nerede?" diye sorarken Lemuel dükkâna açılan koridora bakıyordu.

"Restorana gitti. Bu sabah ayrılmasını istedim. Duyduğum ses, beni mutlu etmek için düşmanlarımı öldürmeye çalıştı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğını söylüyordu. Ablamın hemen gitmesi gerekiyor. Zaten buraya uygun biri değil. Ama sesin planına bakılırsa... Lemuel, ne oldu?" Fiji, ne kadar korktuğunu adama göstermekten kaçınmıyordu.

Lemuel'in buz gibi eli, yanağını okşadı. "Fiji, yalnız hissetme. Neden seninle konuştuğunu biliyor musun?"

"Hayır, umarım sen biliyorsundur."

"Hedefindesin, çünkü sadece sen onu durdurabilirsin."

"Nasıl?" Fiji vampirin sözleri karşısında hem heyecanlanmış hem de fena hâlde korkmuştu.

"Henüz bilmiyorum."

Genç cadının bütün umutları söndü. "Lemuel, bir şeyi bildiğin hâlde bunu nasıl bilmezsin?"

"Çünkü hâlâ o lanet olası kitabı okumaya çalışıyorum, kadın."

"Yardıma ihtiyacın var. Bu işi hızlandırmamız lazım."

"Cadı takviminde en yakın ne var, Fiji?"

"Bakmama bile gerek yok! Samhain Festivali."

"Cadılar için anlamı ne?"

"Pagan olmayan kesimler için taşıdığı anlamdan çok farkı yok. Ölülerin yeryüzünü ziyaret edebildikleri bir gün. Ölülerin hedefi olmak istemeyen insanlar başka kılığa giriyor, ruhlar için dışarıya yiyecek bırakıyorlardı. Şimdi buna şeker ya da oyun ve çocuk bayramı diyoruz." Fiji omuz silkti. "Aynı zamanda ruhlar dünyasının bizim dünyamıza en yakın olduğu gündür. Periler ve diğer doğaüstü yaratıklar dünyamıza gelebilirler. Daha anlatılacak çok şey var ama onlar detay sayılır. Samhain Festivali'ni ekim ayının otuz birinci gecesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kutlarım. Bazıları kasım ayının birinci gününü tercih ediyor." Soran gözlerle vampire baktı. Lemuel, onun günler öncesinden evi süsleyip herkesin davetli olduğu büyük bir Cadılar Bayramı partisi düzenlediğini zaten biliyordu.

"Bence bu yıl parti yapma," dedi adam. "Fiji, bilgi sahibi olmak için elimden geleni yapıyorum."

Genç cadı bunu hazmetmeye çalışırken Kiki arka kapıdan içeri girdi. Sıktığı çenesi ve havaya diktiği öfkeli çenesiyle kavgaya hazırmış gibi görünüyordu. Ama Lemuel'i gördüğü anda kendine çeki düzen verdi.

"Merhaba," derken, odasına ancak vampirin yanından geçerek gidebileceğini düşünüyordu. Olduğu yerde çakılı kaldı.

"Yarın gidiyor musun?" diye sordu Lemuel, buz gibi gözlerini kadının yüzüne dikerek.

"Evet, sabah ilk iş," dedi Kiki, kelimeler boğazını sıkıyormuş gibi.

"Sen iyi bir kadın değilsin," dedi Lemuel. "Umarım bir daha gelmezsin."

"Tanrım, tabii ki gelmem!" diye çıkıştı Kiki. "Ne para ne aşk... buraya bir daha adımımı bile atmam."

"Burada ikisini de bulamazsın zaten," diyen vampir, Kiki odasına geçebilsin diye yana çekildi.

Kapının kapandığını duyduktan sonra Fiji, "Bu gece onu kavşağa çekip intihar ettirecek diye korkuyorum," dedi.

"Olivia'yla dönüşümlü nöbet tutacağız," diye onu rahatlatmaya çalıştı Lemuel.

Buna rağmen Fiji gece boyunca neredeyse hiç uyumadan evdeki sesleri dinledi. Sabah da erkenden kalkıp sessizce kah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

valtı hazırlarken, ablası için en azından bu kadarını yapması gerektiğini düşünüyordu. Buradan ayrılmak muhtemelen Kiki'nin hayatını kurtaracaktı ama genç cadı onu kovduğu için kendini biraz suçlu hissediyordu. Masanın üstüne kahve, bisküvi ve reçel bıraktı. Kiki'nin banyoya gittiğini fark edince odasına girip yatağını düzeltti ve üstünü değiştirdi. Sonra oturup bekledi. Sonunda bavulun yerde yuvarlanan tekerleklerini duydu. Veda niyetine kapı çarpıldığında hemen odasından çıkıp arka pencereden ablasının bavulu arabanın arka koltuğuna yerleştirmesini izledi.

Arabanın Cadı Işığı Caddesi'nde uzaklaştığını görmek birçok açıdan müthiş rahatlamasına neden oluyordu. Kiki güneydeki ışıktan döndüğünde Fiji onun Houston'a geri döndüğünü umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Rasta o gün evden kaçtı.

Minik Pekin köpeği son birkaç gündür zaten tuhaf davranıyor, boşluğa hırlayıp gölgelere havlıyordu. Ne kadar okşayıp rahatlatmaya çalışsalar da Joe'yla Chuy onun bu tuhaf hareketlerini yatıştıramıyorlardı. Köpek Geceyarısı sokaklarında yürüyüşe çıkmak istemiyor, ne zaman salonun arka bahçesine çıksalar Joe'yu ya da Chuy'u çekiştirerek geri dönmeye zorluyordu.

İki adam şaşkındı. Rasta kasabadaki komşularını ziyaret etmeyi her zaman sevmişti, çünkü gittikleri her yerde köpeğe atıştıracak bir şeyler verilirdi. Bir tek Fiji'nin evi ziyaret listesinde değildi, çünkü Bay Yılışık onun bahçeye girmesine nadiren izin verirdi. Özellikle otelde kalan yaşlılar hızla en sevdiği komşular olurdu ama şimdi Joe onu oraya götüremiyordu bile.

Kiki'nin arabasıyla çekip gittiği sabah Chuy köpeği evden salonu kucağında indirmek zorunda kalmıştı. Sonra onu bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

türlü çim tutturamadıkları arka bahçeye götürmüştü. Rasta işini bitirir bitirmez tekrar adamın kucağına çıkmak istemişti.

Sabahın serin rüzgârı dindikten sonra Joe, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'ın kapısını açmıştı. Kaldırımı süpürmeyi planlıyordu.

Ancak Rasta aniden yanından dışarı fırlayınca şok olmuştu. O sırada süpürgeyle uğraştığı için minik Pekin köpeğinin dışarı çıkmasına engel olamamıştı. Chuy da yukarıda akşam yemeği için on dakikalık bir hazırlık yaptığı için kimse Rasta'nın çılgın kaçışına tanık olamamıştı.

Ufak köpek kahverengi bir leke misali hızla Davy Otobanı'nı geçti. Neyse ki o sırada kırmızıya dönen trafik ışığı sayesinde o yönden gelen bir kamyonet durmuştu da hayvan ezilmemişti. O sırada bilgisayarın başında olan Bobo fark edemeden emanetçi dükkânını geçti, posta kutusunu boşaltan Manfred'i görünce biraz yavaşlasa da koşmaya devam etti.

Elindeki zarfları yere fırlatan medyum hemen onun peşine düştü.

"Rasta!" diye seslendi. "Dur!"

Rasta ona aldırmadı. Fakat küçük köpeğin kısa bacakları yorulmaya başladığından artık yavaşlamaya başlamıştı. Manfred'in arkadan yaklaştığının da farkında değilmiş gibi görünüyordu. Medyum hiçbir şey düşünmeden üzerine atladığında çenesini fena hâlde yere çarptı, neredeyse bütün dişlerini döküyordu ama Rasta'yı yakalamıştı.

Köpek onu ısırdı.

"Kahretsin," dedi Manfred. Sürekli aynı şeyi söylüyordu. Yine de çocukken bile hiç evcil hayvanı olmayan biri için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldukça asil bir hareket olduğunu düşündüğünden köpeği bırakmadı. Bir süre toprağın üzerinde uzanıp gücünü toplarken Rasta'nın nefes nefese ciyaklamalarını dinliyor, dişlerinden kaçınmaya çalışıyordu.

Belki *kendisi* de ciyaklıyordu.

Joe'nun koşarak geldiğini duyunca rahatladı.

"Rasta," diye bağırdı Joe. "KÖTÜ KÖPEK!" Adam iyi bir koşucu olduğundan köpek ve Manfred kadar nefes nefese değildi, yine de son hız koştuğundan biraz nefesi tıkanmıştı.

"Onu alır mısın? Kalkamıyorum," dedi Manfred. Kendini hâlâ bir şövalye gibi hissediyordu.

"Kanıyorsun," diyen Joe, çömelip Pekin köpeğini göğsüne bastırdı.

"Eh, evet." Manfred midesinin üstüne yuvarlandı, sonra fark ettirmeden elini incelerken doğruldu.

"Bu kan nasıl oldu?" diye sordu Joe endişeyle. Kucağında titreyen Rasta'nın yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti.

"Beni ısırdı," dedi Manfred, önemli bir şey değilmiş gibi.

"Olamaz!" Joe şok geçiriyordu. "Rasta mı ısırdı?!"

Manfred üstüne başına baktı. Her yeri toz toprağa bulanmıştı. Üç haftadır yağmur yağmıyordu. "Evet, *Rasta*," dedi. "Kendimi nadiren ısırıyorum!" Sonra çıkışından utandı. "Kusura bakma, dostum. Ama beni o ısırdı," dedi daha medeni bir tavırla. "Galiba çok korkmuş. Neden korktu acaba?"

"Korkacak bir şey yok," derken Joe hâlâ şaşkındı. "Son zamanlarda pek ürkekti ama korkacağı ne bir şey ne de biri var. Aslında sonunda Diederik'e bile alıştığı için seviniyorduk. Sıkı kanka oldular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chuy da en az Joe kadar hızlı koşarak yanlarına geldi. "Yukarıdaki pencereden gördüm. Neler oluyor?" diye sorduğunda, ona da özet geçtiler. "Manfred, yaralanmana çok üzüldüm. Ama teşekkürler. Çok teşekkürler."

"*De nada.*"*

"Kavşak," dedi Chuy, partnerine dönerek. "Joe, bu iş bitene kadar Rasta'yı Dr. Tappet'e bırakmalıyız."

Manfred'in eli zonkluyordu. Mızıldanmak ya da şikâyet etmek istemiyordu ama şu anda köpeğin nörolojik sorunları pek umurunda değildi. En azından düzenli olarak Davy'deki veterineri Dr. Tappet'e göründüğü için aşılarının tam olduğundan emindi.

"Eh," dedi biraz bozularak. "Ben eve gidip yaramı temizleyeyim. Ve şunu söylemeden edemeyeceğim: İntihara meyilli yaratıklarla uğraşmaktan sıkıldım."

"Çok özür dileriz," dedi Chuy yeniden. Biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Arkasından fırladığın için çok sağ ol, Manfred."

"Bir şey değil," diyen Manfred, sağlam elini hâlsizce sallayarak komşularıyla vedalaştı ve evine doğru yürümeye başladı. Hem şaşkındı hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bir anda damarlarına hücum eden adrenalinle koşarken yere sert bir şekilde düşmesi ve köpeğin ısırması onu az da olsa sarsmıştı. Kapısını dış dünyaya kapatıp kendine acımak için sabırsızlanıyordu.

O yüzden Olivia'nın onu beklediğini görmek hiç hoşuna gitmedi.

* İspanyolca: Bir şey değil (Ç.N.)

"Köpeğin peşinden koştuğunu gördüm," diyordu genç kadın. "Yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm. Çok acayip değil mi? Isırmak? Vahşi bir hayvan olsa neyse de güvendiğin bir bızdık ısırınca…"

Joe ve Chuy esas Rasta için endişelenirken birinin hislerini anlayıp ona yardıma koşması karşısında Manfred neredeyse ağlayacaktı. Ve bu hâli onu daha da utandırıyordu.

Duygusallığı bir kenara atıp abartılı bir kabalıkla, "Harika," dedi. Neyse ki Olivia alınmadı. Aslında şaşıracak gücü olsaydı, genç kadının kıyafetleri karşısında şok geçirebilirdi. Olivia hâlâ pijaması ve tişörtüyleydi. "Kıyafetini tamamlamak için şu anda tek ihtiyacın oyuncak bir ayı," dedi.

Herkesin çekindiği Olivia Charity, nadir kahkahalarından birini attı. "Gece Kiki Cavanaugh intihar etmesin diye geç yattım," dedi.

"Bilmek bile istemiyorum. En azından onun da peşinden koşup yaralanmak zorunda kalmadım." Son anda Olivia'nın öldürmek yerine birinin hayatını kurtarmayı görev edinmesine şaşkınlığını dile getirmemeyi akıl edebildi. Yine de genç kadın bir kural olarak kasabanın dışındaki kimseyi umursamazdı ve Kiki de Geceyarısı sakinlerinden biri sayılmazdı.

Oysa insanları öldürmesi gerçeği dışında Olivia kasabanın yerlisiydi.

Kasabanın dışında. Manfred gülmeye başladı.

Mutfak masasına oturduğunda Olivia ecza dolabını karıştırıyordu. Manfred, kasabadaki herkesin içini kemiren o soruyu sormadan edemedi. "Sence Lemuel neler olup bittiğini ne zaman öğrenir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepimiz bir an önce bilmek istiyoruz," dedi Olivia. "Uyanık olduğu her saniye üzerine çalışıyor. Keşke ona yardım edebilseydim." Isırık yarasını oksijenli suyla temizlerken medyum beklenmedik bir şekilde canının hafifçe yandığını hissetti. "Umarım o sıçan bozuntusu hastalık falan taşımıyordu," diyen Olivia, yaraya odaklanarak Manfred'in eline eğildi.

"Taşımadığını sen de biliyorsun," dedi medyum. "Rasta'ya bazılarının çocuklarına baktığından bile iyi bakıyorlar."

"Neler öğrendiğimi bilmek istiyor musun?" diye sordu Olivia, pamuğu yaranın üstüne bastırırken. *Antiseptik çocukken hatırladığımdan daha az yakıyormuş*, diye geçirdi içinden Manfred. Ya o büyümüştü ya da antiseptiklerin formülü değişmişti.

"Olur."

"Teacher Reed diye biri olmadığını öğrendim."

Manfred'in gözleri kocaman büyürken yarasını bile unuttu. "Peki Madonna?"

"O da yok. Reed ailesi gerçek bir aile değil."

"Bak bu çok ilginç ama şaşırdım dersem yalan söylemiş olurum," dedi medyum. Olivia nedenini sorduğunda da Killeen'e yaptıkları sevimsiz yolculuğu anlattı.

"Onu nereye bıraktın?"

"San Jacinto Caddesi'ndeki Usta Hırdavatçı Dükkânına."

"Hafızan iyiymiş, hemen hatırladın." Olivia, yaralı elden başını kaldırıp ona baktı.

"Çünkü Lemuel'e söylemek için hatırlamam gerekiyordu."

Bu sefer Olivia'nın gözleri kocaman açıldı. "Son zamanlarda Lemuel'le pek konuşamıyorum. İşinin başından aşkın

olmadığı zaman neredeyse hiç yok. Bir ara Reed'leri sordum ama onları görmezden gelmemi söylemişti."

Manfred sırıttı.

"Kulağa züppece geliyor, değil mi?" Genç kadın sargı beziyle medyumun elini sarıp parlak pembe bir yara bandıyla sabitledi.

Manfred bu sefer kıkırdadı. "Geceyarısı'nda yaşayan birinin, dünyanın bildiği kimliğinden farklı olmaması kulağa daha züppece gelirdi. Birinin Deliler Kulübüne uygun olmadığını söylemek gibi."

Olivia ikinci kez güldü. Manfred başını kaldırıp belli belirsiz gülümsedi. "Demek onları görmezden geldin ama internette araştırma yaptın, öyle mi? Sence Lemuel gerçekten onlardan uzak durmanı mı kastediyordu?"

"Orasını bilemem ama ben böyle biriyim," dedi genç kadın neşeyle.

"İlk yardım için teşekkürler," diye konuyu değiştirdi Manfred. "Kariyer değişikliğine ihtiyaç duyarsan, sağlık çalışanı olabilirsin."

"Bunu günlüğüme yazacağım."

"Konuya geri dönmek gibi olacak ama aklıma geldi de Madonna gibi harika bir aşçının hiçliğin ortasındaki kasabamıza gelip yerleşmesi gerçek olamayacak kadar müthiş bir şey," dedi Manfred. "Yine de en az on kere falan, küçücük bir müşteri kitlesiyle Ev Yemekleri Restoranı'nı nasıl ayakta tuttuklarını merak ettiğimi dile getirmişimdir."

"Biz de seni dinlemedik," dedi Olivia. "Çünkü restoranın açılmasına çok sevinmiştik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Medyum bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti. Sonra tekrar denedi.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye üsteledi Olivia.

"Umarım... Lovell ailesinin başına gelenler onların da başına gelmez." Manfred, bunu iğneleyici olmadan, doğru bir tavırla söylemeyi becermişti.

"Buna gerek yok," dedi Olivia, şaşırmış görünmeye bile çalışmadan. "Onlara üzülmüş müydün?"

Medyum ona, sorduğu soruya inanamıyormuş gibi baktı. "Tabii ki üzüldüm," dedi.

"Olanlardan Lemuel'i mi sorumlu tutuyorsun?"

Kasabada herkes felç olduğunda Lemuel gerekeni yapmıştı.

"Onu suçluyor muyum?" diye tekrar sorguladı kendini Manfred. "Hayır. Suçlamıyorum. Çünkü ne yaparsak yapalım, durumu düzeltemeyecektik."

"Ben de olanlardan *mutlu* değilim," dedi Olivia.

"Mutlu olduğunu hiç düşünmedim. Ama durumu bizim yaptığımız gibi küçük bir bedel bile ödemeden kılıfına uydurup kurtulmanın mümkün olduğuna da inanmıyorum."

"Bedeli daha büyüktü," dedi Olivia sessizce. Sargı bezini tekrar kontrol ettikten sonra yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle ekledi. "Sanırım şimdi o bedeli ödüyoruz."

Komşusu çıkıp kapıyı ardından kapattıktan sonra Manfred birkaç dakika daha masada oturup o korkunç geceyi ve Shawn Lovell'ın yüzündeki kederi düşündü. O sıralar Geceyarısı'na henüz yeni yerleşmişti. Lemuel'in kararı gerçekten acımasız olmuştu ama kasabaya hızla uyum sağladığından Manfred de diğerleri gibi, sevimsiz olsa da vampirin kararına katılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Creek Lovell'ın neler yaptığını merak etti. Genç kadına fena vurulmuştu ve onun da kendisine aynı duyguları hissedip hissetmediğini asla öğrenememişti. Creek onu bir kere aramış, adını söylemese de babasıyla iyi olduklarını, bir yerlerde garson olarak çalıştığını bildirmişti. Medyum onun bir üniversiteye girmiş olmasını diledi. Genç kadın yıllardır boynunda taşıdığı değirmen taşından artık kurtulmuştu. Şimdi kendi hayatını kurmak için bir şansı vardı.

Manfred, onun babasından da ayrılmış olmasını diledi. İçine düştükleri durumla ilgili suçlanacak biri varsa, o da Shawn Lovell'dan başkası değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Olivia, biraz düşünmek için evine döndü. Şu anda Lemuel'in hayati önem taşıyan işine yardım etmek dışında hayattan zevk almasını sağlayabilecek başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Price Eggleston geçen gün kavşakta kendi canına kıydığında, Olivia özellikle Geceyarısı'ndan ve kasabalılardan hoşlanmayan memur Gomez'in de dâhil olduğu polisle baş etmek zorunda kalmıştı. Sonuçta Price'ın boynuna sapladığı ok, kendisinin de tereddütsüz kabul ettiği üzere Olivia'ya aitti.

Adamın geçmişte Geceyarısı sakinlerine neler yaptığı ve Lemuel'le birlikte bunu ona nasıl ödettikleri hakkında en ufak bir fikirleri olmasa da polisler, Olivia'nın bu tuhaf intiharla hiçbir ilgisi olmadığı iddiasına inanmakta zorlanıyordu.

Neyse ki şansına, Price bir sürü başka tanığın gözü önünde intihar etmişti. Bobo haricinde Price oku kendi boynuna saplarken tesadüf eseri kırmızıya dönen trafik lambası nedeniyle orada olacak kadar şanssız biri olan Davy'li bir sigorta satıcısı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da olaya tanık olmuştu. Dahası Olivia'nın tüm tuhaflığına rağmen otelde kalan misafirlerden biri de intiharı görmüştü. Ama sonuç olarak polisin kuşkuları onu fazla endişelendirmemişti. İstemeden intihar silahını sağlamak dışında bu ölümle hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de polisin dikkatini üzerine çekmekten nefret etmişti.

Arthur Smith'in özenli sorgusunu bile mütecaviz bulmuştu. Adam sorular sorarken arkadaşlarının yakınında olup olmadığını sürekli kontrol etmek zorunda kalmıştı. Chuy'la göz göze geldiklerinde komşusu anlayışla başını sallamıştı. En az Olivia kadar sorulara cevap veren Bobo da yaşananların sarsıntısını üstünden atmaya çalışırken emanetçi dükkânının merdivenlerine çökmüştü. O sırada Olivia, Fiji'nin neden adamın yanında olmadığını merak etmekten kendini alamamıştı. Peder, caddenin karşısındaki şapelinin eşiğinde dikiliyordu. Manfred'se evinden dışarı çıkmamıştı.

Bir de tanımadığı bir yüz görmüştü. Bir kadın, hengâmenin hemen kıyısında durmuş, onları izliyordu. Olivia ona odaklanmıştı çünkü kadının orada olması tuhaftı. Basından ya da polisten değildi, kasabadan da olmadığı kesindi.

Avukat olduğuna yemin edebilirim, diye geçirmişti Olivia içinden. Kırklarında görünen kadınla göz göze geldiklerinde ise onun meraklı bir yabancı olduğuna karar vermişti.

Zaten sonra Price'ın ailesi gelince dikkati dağılmıştı. Bay ve Bayan Eggleston, oğullarının ölümünden ötürü suçlayabilecek birini bulmak için gelmiş gibiydiler. Yaşlı anne baba Price'ın düşmanlarından birinin Geceyarısı'nda yaşadığını biliyordu ve oğullarının Fiji Cavanaugh yüzünden öldüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iddia ederlerken Olivia onların mantığını pek de yanlış bulmuyordu. İkisi polise oğullarının aylar önce Fiji'yi kaçırdığını itiraf etmekte gönülsüz davrandığından çiftin katil olarak genç cadıyı suçlaması, otelde kalanlar da dâhil olmak üzere Geceyarısı sakinlerinin olay anında ve öncesinde nerede olduklarını hızla öğrenmiş olan Şerif Arthur Smith için tamamen anlaşılmaz bir iddiaydı.

Fiji de şanslıydı. O sırada dükkânında önemli bir müşterisi vardı. Yerel bir çiftçinin eşi olan Bonnie Vasquez, torunu için gökkuşağı renklerinde pırıltılı bir rüzgâr çanı bakmaya gelmişti. Kiki ise Fiji eve meşrubat sokmadığı için kola almak için gittiği Gazla Git istasyonunda işletmeciyle gevezelik ediyordu. Peder'le Diederik, kilisenin arkasındaki hayvan mezarlığıyla uğraşıyordu. Chuy o sırada hayatı boyunca hiç pedikür yaptırmamış Geceyarısı Oteli müdürü Lenore Whitefield'e pedikür yapıyor, Joe da nazikçe onları izliyordu. Manfred elbette her zamanki gibi evde yalnız çalışıyordu ama telefonda konuştuklarına dair *seve seve* şahitlik edeceğini söyleyen eski bir müşterisinin falına bakıyordu. Geceyi otelde geçiren tüm yolcular çoktan yollarına koyulmuştu ve sürekli orada kalanlar da ya uyukluyordu ya da lobide televizyon seyrediyordu... Pencereden olayı gören konuk hariç.

Bütün kasabalıların olaydan muaf olmaları gerçekten inanılmazdı.

Olivia olan biteni daha sonra Lemuel'e bütün ayrıntılarıyla anlatmıştı. Vampir, gündüz uykusu sırasında olanları dinlerken genellikle eğleniyormuş gibi görünmüştü ve Olivia onun Price Eggleston'dan sonsuza kadar kurtulmuş olmalarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevineceğini sanmıştı. Oysa Lemuel beklediği gibi bir tepki vermemişti.

"Olivia," demişti, asırlık sesiyle. "Fiji ya da Reed'lerle tek başına konuşmaya gitme."

Lemuel, nadiren ona ne yapmasını ya da yapmamasını istediğini söylerdi. Olivia ona kızgın gözlerle bakmıştı. "Sanki Reed'lerden korkacakmışım gibi," demişti. "Öyle bir aile bile yok, değil mi? Üstelik kimse Fiji'den korkmaz."

"Ondan hoşlandığını biliyorum," demişti vampir, teyit edercesine. "O çok güçlü bir kadın."

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Tabii sinirlerimi hoplatmadığı sürece. Aslında o kasabanın eniği gibi bir şey. Bu gücü nereden aldığını bilmiyorum." Olivia hâlâ kızgın konuşuyordu. "Peki ya Reed'ler? Sence onlar kanundan kaçan suçlular mı? Sence Grady beni ısırır mı?"

"Hayır, seni ancak ben ısırırım," demişti Lemuel gülümseyerek. Kasıklarından yanaklarına hücum eden arzu dolu bir sıcaklık yüzünden Olivia onu öpmüştü. Sonrasında Reed'ler hakkında konuşmamışlardı. Ama şimdi gündüz gözüyle düşündüğünde, Lemuel'in onu baştan çıkarabilecek tek kişi olduğunu ve vampirin bunu o sırada dikkatini dağıtmak için yaptığını görebiliyordu.

Gerçi ikisi de o anın keyfini çıkarmıştı. Hem de fazlasıyla. Olivia, vampirin buz gibi bedenine o kadar alışmıştı ki artık yadırgamıyordu bile. Hatta yaz sıcaklarında hoşuna bile gidiyordu. Enerjisinin emilmesini de hiç sorun etmiyordu; aslında o anlarda çok rahatlıyordu. Seksten sonra çok daha sakin ve düşünceli biri oluyordu. Ama Lemuel, o gece Reed'ler hak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kında konuşurlarken Olivia'nın dikkatini dağıtmak amacıyla hareket etmişti.

Şimdiye kadar o aile hakkında neden araştırma yapmadığına şaşıyordu. Manfred haklıydı; medyum defalarca onların tuhaflıklarını dile getirmişti ama Olivia onların artık kasabanın bir parçası olduklarına inandığından ona çenesini kapatmasını söylemek istemişti. Şimdi onu anlıyordu. Ve Lemuel de yardımına ihtiyaç duyuyordu ki bu çok nadir bir durumdu. *Eminim ona yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler vardır*, diye geçirdi içinden.

Koşmaya karar verdi.

Okumayı pek sevmezdi, televizyonda da ilgisini çekecek çok az şey vardı. Nişan almayı severdi: Ok, kurşun, her tür silahla talim yapmak hoşuna giderdi. Yürümeyi ve koşmayı da severdi. O yüzden bugün emanetçi dükkânıyla Roca Fria Nehri arasındaki dümdüz çoraklıkta koşacaktı. Pist ya da yolda koşmanın aksine, orada kayalıklar, yılanlar ve kaktüsler gibi dikkat etmesi gereken engeller vardı. Çeşitli tehlikeler atlattıktan sonra gerisin geri koşup Geceyarısı'na döndü ama henüz evine gitmek istemiyordu, çünkü hâlâ enerjik hissediyordu.

Çirkef ablasının arabası ortalıkta yoktu ama yine de Fiji'ye gitmek istemiyordu. Öğle yemeği için Ev Yemekleri Restoranı'na da gitmedi. Bu kadar koştuktan sonra yemeyerek bir altın puan daha kazanmış olacaktı! Bunun yerine, yeni işletmecisiyle tanışmak üzere Gazla Git istasyonuna gitti. Terden alnına yapışan saçları umurunda bile değildi.

Cam kapıyı ittiğinde bir an için istasyonun yeni işletmecisinin, karısını da getirmiş olabileceğini düşündü. Pırıl pırıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun saçlar geri döndüğündeyse, son derece saçma bir varsayımda bulunduğunu anladı.

Yeni işletmeci son derece erkeksi bir Amerikan yerlisiydi. Olivia onun otuzlarında olduğuna karar verdi. Kısa boylu ve inceydi. Gazla Git tişörtü ve kot pantolonuyla fazlasıyla sıkıcı görünüyordu. Yine de güçlü bir titreşim yayıyordu ve bu titreşim, "Sakın bana bulaşma, yoksa pişman olursun," diyordu. Bu iyiydi.

"Merhaba, yeni komşu," dedi Olivia.

"Merhaba."

"Kasabaya hoş geldin."

Adam sadece başını sallayarak karşılık verdi. Eh, demek kendini ağırdan satacaktı. "Benim adım Olivia Charity. Emanetçi dükkânının altında oturuyorum."

"Sylvester Ravenwing*," dedi adam.

Olivia gözlerini kırpıştırdı. "Peki... Sylvester. Lovell'ların evine mi taşındın?"

"Burayı benden önce işletenler mi?"

Olivia başıyla onayladı.

"Evet, şirket evi kullanabileceğimi söyledi, o yüzden şimdilik oradayım. Tuhaf bir yer. Kapılarda kilitler falan. Mesela banyo kapısının dışında bile var."

"Alışılmadık bir ailevi durumları vardı," dedi Olivia.

Sylvester'ın soru sormaması son derece garipti. Bu kadar konuştuğuna bile pişman görünüyordu. Dahası Olivia'ya sohbeti devam ettirmesi için yol açtığı da söylenemezdi. Tezgâhın arkasındaki standa sigara dizme işine geri dönmüştü.

* İngilizce: Kartal kanadı (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia marketteki rafların arasında dolaştı. Minik pudra şekerli çörekler, Slim Jim sosisleri, çikolata kaplı fıstıklar ve Red Hot acı sosların arasında canı bir şey çekti: Cheez-It peynirli kraker. Büyük bir kutuyla birlikte bir şişe suya bir market için astronomik sayılabilecek bir rakam ödedi. Ama ödeme sırasında Sylvester Ravenwing ona dönmek zorundaydı, o yüzden her kuruşuna değerdi.

"Çok teşekkürler," dedi Olivia bütün tatlılığıyla. Elinden geldiğince *The Closer* dizisindeki Brenda'yı taklit ediyordu.

"Bir şey değil," dedi adam kuru bir sesle. "Güle güle... Olivia."

Adam, adını hatırlamaya çalışırken Olivia başını sallıyordu. Aldıklarıyla birlikte kapıya doğru giderken, *Eh, en azından ilginç biri*, diye geçirdi içinden. Omzuyla kapıyı iterken adama son bir kez dönüp bakmaya karar verdi. "Gazeteleri okuyor musun?" diye sordu. "Buralarda olan bitenleri biliyor musun?"

Sylvester'ı sonunda şaşırtmayı başarmıştı. "Ne gibi?" dedikten sonra adam meraklandığı için anında pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Bence kapının yanındaki gazetelikten bir tane alıp okuman gerekiyor," diyen Olivia gülümseyerek istasyondan çıktı. Son sözü söylemek hoşuna gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Manfred, bazılarının kasabadan gitmiş olmasına seviniyordu. Kiki gitmişti, veterinerin kafesindeki Rasta bakımdaydı, en azından Chuy ve Joe kliniği aradıklarında böyle cevap alıyorlardı. Kiki, Geceyarısı'na hiçbir şey katmadığı gibi kasabanın ahengini de bozmuştu. Medyumun tek umudu, Fiji'nin canının çok fazla sıkılmamış olmasıydı. Diederik, ablasının genç cadıya tam olarak açıklayamadığı bir kindarlık beslediğinden bahsetmiş, Manfred fazla sorgulamamıştı. Zaten başı yeterince kalabalıktı. Eli bugün daha iyi durumdaydı ama hâlâ ağrısı vardı ve klavyede sürekli bir şeyler yazmak, durumunu hiç de iyileştirmiyordu.

Elini biraz dinlendirmek için mola verdi. Dirseklerini masaya dayayıp pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Derin bir iç çektikten sonra ayağa kalkarak gerindi, ardından pencereye yaklaşıp Fiji'nin dükkânına göz attı. Genç cadının müşterisi vardı. Masada bıraktığı telefonunun uyarı ışığı gibi yanıp sönmesine neden olan sonu gelmek bilmeyen çağrıları

otomatik bir mesaj karşılıyordu: "Bugün kapalıyız. Yarın sabah sekizde tekrar iş başındayız. Lütfen tekrar arayın." Sabaha kadar web sitesinden gelen e-postalar, mesaj kutusunu dolduracaktı. Kâhinlik görevine ertesi sabah tekrar başlayarak insanlara tavsiyeler verecek... ve tabii ki para kazanacaktı.

Manfred bazen dünya üzerinde henüz bilmediği insani sorun kalmadığını düşünüyordu. Hatta bazılarını her lanet olası gün duyuyordu. Eşlerini aldatanlar ve sadık olmayan erkek arkadaşlar bunların başını çekiyordu. Bir de *takan* patronlar en büyük şikâyet konusuydu ama medyum o patronların çalışanına takmak için haklı gerekçeleri olabileceğinden şüpheleniyordu çünkü birçok çalışan onu genellikle mesai saatlerinde arıyordu.

Güneş batmak üzereydi ve Geceyarısı'nda bugün henüz kimse intihar girişiminde bulunmamıştı.

Manfred, kasabaya doluşan marjinal gazeteciler için iyi bir röportaj malzemesi olurdu ve bunu gerçekten değerlendirmişti. *Tekinsiz ve Tuhaf Haberler Peşinde Paranormal Amerika'yı Dolaşan PNGirl*'ün bloğunda çıkacak bir haber muhtemelen işlerini artırırdı. Ama iki kez düşünmesi gerekiyordu. İntiharlarla arasında kurulacak bağlantı hiç de hayrına olmazdı.

O yüzden Eggleston'ın intihar ettiği gün, perdelerini sımsıkı kapatıp evinden dışarı çıkmamıştı. Ertesi gün de sadece posta kutusuna bakmak için çıkmış, o aptal köpeği kurtarmak zorunda kalmıştı. Bugünse sadece kısa bir öğle molası vererek gün boyunca çalışmış, sonunda telefon ve internetin kölesi hâline gelip insanların sevimsiz, bazen de hüzünlü ve zavallı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorunlarına çözüm bulmaya çalışırken fena hâlde yorulduğunu fark etmişti.

Sanırım üstümde bir lanet var. Sanki kimse benden hoşlanmıyor.

Yine kovuldum. Patronuma gidip beni şikâyet eden kişinin ismini bilmem gerekiyor. Onları durdurmalıyım.

Bu berbat ekonomide paramı ve evimi kaybettim. Bana piyangoda kazanacak numaraları söyle.

Manfred bir sonraki gün en sevdiği birkaç kişiyi ziyaret etmeye ayıracaktı: Davy'deki bir huzurevinde yaşayan Tommy, Mamie ve Suzie. Üçü de serseri ruhluydu. Mamie'yle Suzie torunları için hiç kurabiye pişirmemiş, onlara nasıl tavuklu börek yapacaklarını öğretmemişti. Tommy çocuklarına oltaya yem takmak yerine dizkapağı parçalamayı öğretseydi çok daha iyi bir öğretmen olurdu. Ama onlar eğlenceyle hayat buluyordu. Kendilerini yeterince iyi hissediyorlarsa Manfred onları öğle yemeğine çıkaracaktı. Üç yaşlı Geceyarısı Otel'den Davy'deki, doktorları ve dükkânlarıyla daha çok bir hastaneyi andıran Güvenli Liman Huzurevine taşındıklarından beri en az ayda bir onları ziyarete gidiyordu.

Haftada bir telefon ettiği için Tommy'nin akraba listesine girmişti. Güvenli Liman yönetimi onu yaşlı adamın torununun yeğeni olarak görüyordu. Hâliyle Manfred onun faturalarıyla ilgili bilgi almaya hak kazanmıştı.

"Ticari bir kurum tarafından ödeniyor," demişti huzurevinin müdür yardımcısı.

"Niye?" diye sormuştu Manfred.

"Geçmişteki hizmetleri nedeniyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kime hizmet?"

"Ödeme yapan kuruma sanırım," diye yanıtlamıştı, muhasebedeki eleman omuz silkerek. "Tommy daha iyi bilir. Ona sorun."

Manfred de sormuştu. Ve Tommy pek şaşırtıcı olmasa da faturaları kimin ödediğini umursamadığını söylemişti. Las Vegas'ın mezbeleliklerinde her gün soyulma korkusuyla yaşayan üç yaşlı, şimdi tertemiz ve güvenli bir yerde yaşamaktan son derece memnundu. Aralarında en zekileri olan Suzie, diğer ikisinden çok daha kuşkucuydu. Ama sonuç olarak, o da güvenli bir limana demir atmış olduğu için seviniyordu. Eskiden bu güvenli yaşamın kaynağını mutlaka sorgulardı ama bugün artık umursamıyordu.

Böylece Price Eggleston'ın ölümünden üç gün sonra Manfred arabasıyla Davy'ye giderken, Tommy, Suzie ve kırılgan Mamie'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Keyfi yerindeydi.

Görünürde gazeteci yoktu, sabah sabah çalışmak zorunda değildi ve eski Las Vegas'lı üçlüyle iyi vakit geçirmeyi umuyordu. Eğleneceklerdi. Huysuzluğuyla meşhur Tommy, onu çok eğlendiriyordu. Hatta adamın hayata karşı duruşundan yeni birkaç şey öğrendiğini hissediyordu.

Dostlarıyla buluşmanın yanı sıra üniversite hazırlığı okurken Güvenli Liman'da hemşire yardımcılığı yapan Estella Hardin'le karşılaşma ihtimali onu daha da heyecanlandırıyordu. Creek Lovell gibi Estella da kısa boylu ve balık etliydi. Bronz teni ve siyah saçları vardı. Ve tıpkı Creek gibi zeki biri olduğu için bazen onunla anlaşmak zorlu olabiliyordu. Mayıs

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayında hazırlık bölümünü bitirdikten sonra gerçek bir hemşire olabilmek için dört yıllık bir üniversitede en az dört ya da beş sömestr okuması gerekecekti. Üniversitede sadece birkaç yıl bilgisayar dersi alan Manfred, kızın bu azmini ve hırsını takdir ediyordu.

Güvenli Liman'ın lobisinde ilk gördüğü kişi Estella olunca Manfred için gün daha da güzelleşti. Genç kız önlüğüyle resepsiyon bankosunun etrafında dolanıyordu. Tommy'yi arayıp geleceğini bildirdiği için kızın onu beklediğini hayal etti. Manfred ziyaretçi defterini imzalayıp pembe önlüklü resepsiyon gönüllüsünü başıyla selamladıktan sonra Estella'ya döndü.

"Selam, nasılsın?" diye sorarken aklına daha orijinal bir selamlaşma gelmemişti.

"Ben iyiyim. Sen?" Hemşirelik işlerinden dolayı yıpranan kestane rengi önlüğü bile kızın güzelliğini engelleyemiyordu. Işıltılı siyah saçlarını huzurevi kuralları gereği arkada atkuyruğu yapmıştı, yine kurallar gereği tırnakları ojesizdi ama hafif bir makyaj yapmıştı ve tam kıvamındaki dar pantolonu kıvrımlarına dair yeterince bilgi veriyordu.

"Ben de iyiyim," dedi Manfred. "Millet nasıl?"

"Eh, kendileri anlatırlar," diye gülümsedi Estella.

Oysa Manfred bu gülümseyişin ardındaki endişeyi rahatça sezebiliyordu. "Sorun ne?" diye sordu.

"Mamie," dedi kız. "Kötü haberi veren olmak istemem ama durumu pek iyi değil."

Üç yaşlının kaldığı sol kanada doğru yürürlerken birden durup birbirlerine baktılar. "Anlat," dedi medyum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Henüz hemşire değilim," diye söze başladı Estella. "Ama bir süredir burada çalıştığım için sanırım biraz anlıyorum. Mamie gün geçtikçe hâlsizleşiyor. Artık çok az yürüyor. Yeterince yemiyor. Seksen beşinde olduğunu biliyorum ama her şey sanki aniden kötüledi." Kısa bir es verdi. "Hayat bağı zayıflıyor, Manfred."

Hayat bağının zayıflaması Manfred için yabancı bir kavram değildi. "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

"Onu özellikle endişelendiren bir şey olabilir," dedi Estella. "Eğer öyleyse, içini boşaltması çok faydalı olur. Aksi takdirde sanırım yakında vadesi dolacak. Tekrar söylüyorum, ben bir hemşire değilim ve haddim olmadan konuşuyorum. Yine de böyle hissediyorum ve sana söylemeseydim kendimi çok kötü hissederdim."

"Sence Mamie'yi kaybetmek, Tommy'yle Suzie'yi kötü etkiler mi?"

Tuhaf bir şekilde Estella kuşkuluydu. "Olabilir," dedi. "Ama bazen çok yaşlılar bir parça... ölüme karşı duyarsızlaşabiliyorlar. Aslında başkalarının felaket olarak göreceği her şeye duyarsızlaşıyorlar. Bence sona fazlasıyla yakın olduklarını düşünürken kaybettikleri zamana hayıflanıyorlar."

"Büyükannem Xylda öyle değildi. Fakat öte yandan Mamie kadar yaşlı da değildi," dedi Manfred. Kötü habere rağmen gülümsediğinin farkına vardı. "Xylda sona yaklaştığında son derece gürültücüydü."

"Ne yapıyordu?"

"Benim gibi o da medyumdu. Aslında her şeyi ondan öğrendim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred, onun şimdiye kadar ne iş yaptığını çoktan öğrenmiş olduğundan emindi. Bazen huzurevinde çalışanların hakkında konuştuğunu işitirdi ama sonuçta diğer ziyaretçilerden farklı göründüğü için bunu normal karşılardı.

"Onu ne zaman kaybettin?"

Manfred'in düşünmesi gerekti. "En az iki yıl oldu. Belki daha da fazla."

"Bir ara fotoğrafını görmek isterim," dedi Estella.

"Hay hay. Fotoğraf albümümü bir karıştırayım, Estella." Heyecanlandığını göstermemek için medyum nefesini tuttu.

"Arkadaşlarım bana Stell der."

"Arada bir mola veriyor musun, Stell?"

"Anlamadım?" Genç kız güldü.

"Mesai. Okul. Dersler."

"Küçük bir mola ayarlayabilirim," dedi kız gülümseyerek.

"O molanın bir kısmını birlikte geçirebilir miyiz? Böylece sana büyükannemin fotoğrafını gösterebilirim?"

"Sanırım birkaç dakikamı ayırabilirim."

Manfred hem rahatladı hem de daha çok heyecanlandı. Kızın numarasını telefonuna kaydetti, kız da onun numarasını bir keçeli kalemle koluna yazdı. "Mesai bitince cep telefonuma kaydederim," dedi. "Bu arada, ben çok gelenekçiyimdir. Birçok açıdan. Aramanı beklerim."

"Kuralları bildiğim iyi oldu." Manfred neredeyse havalara uçacaktı. Sırıtışını saklamak için bayağı çaba sarf ediyordu.

"Pekâlâ, ben şimdi gidip evde biraz uyuyacağım," dedi Stell. El salladıktan sonra da üzerinde ÇALIŞANLARDAN BAŞKASI GİREMEZ yazan kapıdan geçip gözden kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tommy'nin kapısını tıklatırken Manfred hâlâ sırıtıyordu.

"Gel, Bernardo!" diye seslendi içeriden yaşlı adam.

Odası bir stüdyo daireyi andırıyordu. Küçük bir açık mutfağı, iki kişilik yatağı ve oturma grubu vardı. Oda küçüktü ama sevimli ve rahattı. Gerçi Tommy buraya sadece bir bavul dolusu kıyafetle geldiği için başkaca eşyası yoktu. İyi günlerinde Tommy Quick, Las Vegas'ta ünlü bir kriket oyuncusuydu. Uzun süre çok zengin ve renkli bir hayat yaşamıştı. Şimdi bu oda böylesi bir adam için pek yavan bir son duraktı ama Manfred seksenine geldiğinde insanın her şeyden çok, güvende olmaya önem verdiğini anlayabiliyordu.

Çilek kırmızısı koltukta oturan yaşlı adam tıraş olmuş, güzelce giyinmişti. Medyumun onu son gördüğünden en az on yaş genç görünmesine bakılırsa kaldığı yerden memnundu.

"Selam Tommy," dedi, Manfred onunla tokalaşırken. Tommy'nin elleri hâlâ güçlüydü. "Nasılsın?"

O sırada neleri boş verdiği bilinmez ama yaşlı adam elini aceleyle salladı. "Dinle," dedi. "Kulağını dört aç."

Manfred diğer koltuğa oturup kulağını dört açtı.

"Mamie, bu gece çıkmaya çalışacak."

Ah, hayır, olamaz, diye geçirdi içinden medyum. *Lütfen bana onun...*

"Otoyola yürümek istiyor, anladın mı? Ta Geceyarısı'na yürüyecekmiş!" Tommy gerçekten korkmuş ve öfkelenmiş görünüyordu.

"Geceyarısı'na dönmeyi neden bu kadar çok istiyor ki? Sana nedenini söyledi mi?" Manfred paniklememeye çalışıyordu ama yaşlı adamı kandıramazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gördüğüm kadarıyla hiç şaşırmadın," diye hırladı Tommy. "Burada biz de gazete okuyoruz! Kara cahil değiliz!"

"Sana nedenini söyledi mi?" diye üsteledi Manfred.

"Dediğine göre orada intihar edecekmiş," dedi Tommy, buz gibi gözlerle. "Bana anlatacağın bir şey var mı?"

"Herhâlde intiharları duymuşsundur." Zaten olay gazetelere yansımıştı. "Neden olduğunu bilmiyoruz ama tuhaf bir etkiden şüpheleniyoruz."

"Abrakadabra işleri," dedi Tommy.

Manfred başını salladı.

"Mamie'yi bundan vazgeçirebilir misin?" diye sordu bu sefer yaşlı adam. "Suzie'yle kafayı yemek üzereyiz. Mamie buradan çıkamasın diye uyumuyoruz. Onu kliniğe yatıracaklarını söylemeye başlamışlardı."

Manfred, huzurevinde kalanlar için kliniğe gitmenin mezardan önceki aşama olduğunu biliyordu. Bazen yaşlılar orada iyileşip tekrar odalarına dönerdi ama bu çok nadir olurdu. "Mamie buradan çıkabilir mi? Geceleri kapıları kilitlemiyorlar mı?"

"Kilitliyorlar ama çalışanların sigara içmeye çıkıp tekrar kilitlemeyi unuttukları bir kapı var. Şimdiye kadar iki kere unuttular. Birkaç kere de bir ziyaretçi girerken arkadaşlardan bazıları kimse görmeden o kapıdan çıkmayı başardı. Alzheimer hastası hanımlardan biri otoparkta bir arabayı çalmaya çalıştı! Chet Allen'ı yakaladıklarında neredeyse çiftliğine varmak üzereydi."

"Hemşireler, Mamie'nin ne yapmaya çalıştığının farkındalar mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tommy başını iki yana salladı. "Sadece onun kötüye gittiğini biliyorlar. Onu yatağa bağlamaktan bahsediyorlar."

İpler ya da kelepçelerle yatağa bağlanan kadının görüntüsü gözünün önüne gelince Manfred fena oldu.

Yaşlı adam onun bu hâlini fark edince, "Hayır gerzek, daha yumuşak bağlar kullanıyorlar," dedi. "Ama Mamie'nin yatağa bağlanması fikrinden biz de nefret ediyoruz. Tekrar iyileştiğinde, yatağa bağlandığı için Mamie de çok utanır."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" Manfred gerçekten ne yapacağını bilmiyordu.

"Büyü müyü yap. İntiharı düşünmekten vazgeçsin."

"Bunun için Fiji'yi göndermem gerekiyor. O konularda benden daha iyidir. Ben sadece iki lokmalık bir medyumum."

"Öyle olsun, Bay Lokma. Oraya gir ve elinden geleni yap." Tommy ağır ağır doğrulurken sanki her yeri tutulmuştu. Birlikte Mamie'yle Suzie'nin kaldığı yan odaya geçtiler.

İki kadın, Tommy'nin odasındakinin aynısı kırmızı koltuklara oturmuş bekliyorlardı. Onlar da güzelce giyinmişlerdi. Açık televizyonda bir yarışma programı vardı. Mamie'nin kıvırcık saçları, yataktan yeni kalkmış gibi başının bir yanına yapışmıştı. Şuuru yerinde olsaydı bu hâli karşısında dehşete düşerdi. Ailesi Hong Kong'dan göçen Suzie ise saçlarını her zamanki gibi özenle tarayıp toplamıştı. Ama o da en az Tommy kadar bitkin görünüyordu.

"Saçın güzel olmuş, Suzie," dedi Manfred, kadın dönüp kapıya baktığında. Son görüşmelerinden sonra çelik grisi saçlarını yine siyaha boyamıştı.

"Teşekkürler," dedi Suzie. "Güzel Estella'yla aran nasıl?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, telefon numaralarımızı aldık," dedi medyum. Hemşireden hoşlandığı anlaşıldığı için pek şaşırmamıştı.

"Güzel," dedi kadın. "Hadi şimdi Mamie'ye yardım etmeye çalış."

Adını duyar duymaz Mamie uçuk mavi gözlerini açtı. Yavaşça dönüp acı dolu gözlerle medyuma baktı.

"Selam tatlım," dedi incecik sesiyle. "Geldiğini duymadım. Hey Manfred, beni Geceyarısı'na götürür müsün? Benim orada… bir şey yapmam gerekiyor." Utangaç görünüyordu.

"Olmaz, Mamie," dedi Manfred. Koltuğun yakınındaki yatağa oturup kadının zayıf elini tuttu. "Bunu yapamam. Orası şimdi senin için hiç güvenli değil."

"Artık yaşamak için hiçbir nedenim kalmadı," derken Mamie'nin gözlerinden soluk yanaklarına yaşlar boşalıyordu. "Yolların birleştiği yere gidip bu işe bir son vermem lazım."

"Bayan Mamie, siz giderseniz Tommy'yle Suzie ne yapar?"

Kadın hâlsizce gülümsedi. "Aman, her zamanki gibi idare ederler. Hadi Manfred, arabana atlayıp kasabaya gidelim."

Medyum, hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Yapamam. Geceyarısı'nda hiç iyi şeyler olmuyor. Sen ziyarete gelmeden önce meseleyi çözmemiz gerekiyor."

"Peki," dedi Mamie. Sanki bir anda ne konuştuklarını unutmuştu. Yan gözle Tommy'ye bakıp "Tommy," dedi. "Öğle yemeği zamanı gelmedi mi?"

"Henüz erken," dedi yaşlı adam. "Bir saate kadar yemeğe gideriz, şekerim."

Oysa Mamie bomboş bakan gözlerini çoktan televizyon ekranına çevirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada Manfred, dostlarına nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Bunu Suzie'yle Tommy'ye söyleyip ekledi. "Tek yapabileceğim, Fiji'ye danışmak. Ve en kısa zamanda Geceyarısı'ndaki sorunu çözmeye çalışmak."

"İnsanlar öylece oraya gelip... *bum!?..*" Suzie başını iki yana salladı.

"Aynen öyle," dedi Manfred. "Ne bir neden ne de uyarı."

"Mamie, Fiji'ye hiçbir zaman bayılmazdı ama artık bunu umursayacağını sanmıyorum. Yeter ki iyileşsin," dedi Suzie hüzünle.

"Pekâlâ evlat," dedi Tommy. "Sen geri dönüp Fiji'yi ayarla. Mamie bu acıyı hak etmiyor."

Çıkışta tekrar ziyaretçi defterini imzalarken Manfred, bankodaki gönüllü kızın meraklı bakışlarını fark etmedi bile. Genellikle dostlarını ziyaret ettiğinde daha uzun kalır, çıkarken de hemen herkesle vedalaşırdı.

Ağır adımlarla arabasına yürüdü. Hava sıcaklığı yirmi derece civarındaydı ama Manfred sıcağın keyfini çıkaramayacak kadar dalgındı. Daha önce Güvenli Liman'a böylesi kısa bir ziyaret yapmamıştı. Yaşadığı hayal kırıklığı ve endişe, onu da şaşırtıyordu. O ana kadar Tommy, Mamie ve Suzie'yi ziyaretinden ne kadar çok şey beklediğini fark etmemişti. Büyükannesini de özlemişti. Üç yaşlıyla sohbet ederken bu özlemi biraz olsun azalıyordu ama bunu bile şimdiye kadar anlayamamıştı. *Bir de medyum olacağım*, diye hayıflandı.

Geceyarısı'na geri dönüp Fiji'yle konuşmayı planlarken arabasını çalıştırdı ama bir anda Stella'yı araması gerekti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ği aklına gelince heyecanlandı. Bu da şaşırtıcıydı. Acaba o numarayı çevirmek için ne kadar beklemeliydi? "Gerçekten öküzün tekiyim," diye söylenirken gaza basıp aklında hem mutlu hem hüzünlü meselelerle kasabanın yolunu tuttu.

Fiji'nin müşterileri olduğundan, onlar Sorgulayan Zihin'den çıkana kadar bekledi. İçeri girdiğinde arkadaşı hasır koltuklardan birinde oturuyor ve çok ciddi görünüyordu.

"Ne var?" diye sordu genç cadı, Manfred karşısındaki koltuğa çöktüğünde. Sanki başkasıyla konuşurken sözü bölünmüş gibi medyuma baktı.

"Belki yarın gelsem daha iyi olur, ha?"

"Hayır," dedi Fiji yorgun bir ifadeyle. "Sorun değil. Dur, tahmin edeyim. Yardım etmem gereken bir sorun var."

"Şeyyyy… evet."

"Aman ne şaşırdım!"

Manfred, onu hiç bu kadar hırçın görmemişti. "Belki içini dökersen rahatlarsın," dedi. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Korkunç bir an boyunca Fiji'nin ağlamaya başlayacağını düşündü. Neyse ki o an geçti ve Fiji silkinip zorla da olsa gülümsedi. "Eee, mesele nedir?" diye sordu.

Manfred, Stella konusuna değinmeden Mamie'nin durumunu ona anlattı ama içten içe kızdan bahsetmek için can atıyordu.

"Yani Davy'ye gidip zavallı Mamie, Geceyarısı'na gelip intihar etmesin diye büyü yapmamı istiyorsun," dedi Fiji. "Ve bunu huzurevinde kimse fark etmeden yapmam gerekiyor." Elleriyle yanaklarını ovuşturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manfred, ricasının bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. "Evet," dedi. "Biraz zorlu bir iş. Özür dilerim, Fiji. Tommy bir şeyler yapabileceğimize bu kadar inanmış olmasa konuyu açmazdım bile. Benim yapabileceğimi düşünüyordu ama bu korkunç şey onu buraya çağırırken medyumluk yeteneğimle Mamie'nin fikrini değiştirebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Sence böyle mi oluyor?" Fiji, meseleyi kafasında evirip çeviriyordu. "Belki haklısın, Manfred. Hiç *Buffy the Vampire Slayer* dizisini seyretmiş miydin?"

Ani konu değişikliği Manfred'i afallattı. "Ah... tabii. Büyükannem bayılırdı."

"Sence Geceyarısı, dizideki *Hellmouth* olabilir mi? *Sunnydale* gibi?"

Manfred güldü. "Kesinlikle çok benziyor," dedi. "Sen Willow, Olivia da Buffy olmalı. Ve Lemuel de Angel."

Fiji de samimiyetle gülümsedi. "Ben Olivia'ya Faith rolünü verirdim," dedi. "Bobo ise Xander olurdu."

"O zaman Diederik de Oz olur."

Fiji birden kıpkırmızı kesilince Manfred anlam veremedi.

"Kasabadaki komşularımız hakkında konuşmuşken," diye devam etti, genç cadı bir şey demeyince. "Bence Reed'lerle ilgili bir terslik var."

Fiji ona kuşkuyla baktı. "Hastalıktan mı bahsediyorsun? Yoksa endişelenecekleri bir şey falan mı var?"

"Hayır. Galiba gizli saklı bir işler çeviriyorlar. Lemuel'le Olivia da aynı fikirde."

"Ah, kesinlikle katılıyorum. Ekonomik krize rağmen, buraya yerleşmelerini hep tuhaf bulmuşumdur. Ama yine de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabaya gelmiş olmalarına seviniyorum. Teacher her şeyi tamir edebiliyor. Hele Geceyarısı'na tamirci getirtmenin ne kadar zor olduğu düşünülürse adam bizim için resmen nimet. Madonna da müthiş bir aşçı. Hem çevrede gerçek çocuklar olması da hoş."

Manfred, Grady'yi fazla görmez, onu fazla düşünmezdi, o yüzden başını sallamakla yetindi. Çocuk düşmanı gibi görünmek istemiyordu. "Tıpkı Tommy'nin Güvenli Liman'a girmesini sağlayan talihini sorgulamak istememesi gibi," dedi. "Lemuel, Reed'leri çok merak ediyor."

"Lemuel mi? O zaman Madonna ya da Teacher olmadığıma sevinmeliyim," diyen Fiji ayağa kalktı. "Huzurevine öğleden sonra gideyim mi?"

"Bakımevi," diye düzeltti ona Manfred. "Klinik tarafında değil, stüdyo dairelerin olduğu tarafta yaşıyorlar. Ne kadar erken gidersen o kadar iyi olur. Gerçekten özür dilerim. Zorluyormuşum gibi oldum." Genç cadı bir şey dememiş olsa da Manfred onun gitmeye pek de gönüllü olmadığını görebiliyordu.

Fiji omuz silkti. "Yarın gideceğim. Zaten işler de kesat." Yorgun ve neşesiz görünüyordu.

"Dinle, istersen dükkâna bakabilirim." Manfred bir anda yapabileceği en iyi yardımın bu olacağını fark etmişti. Muhtemelen Sorgulayan Zihin'e tek bir müşteri bile uğramayacaktı ve kendisi bir sürü para kazanabileceği işini aksatacaktı ama bu düşünceyi aklından kovdu.

Fiji kocaman gülümsedi. "Bu harika olur. Diederik'in henüz dükkâna bakacak kıvama geldiğinden şüpheliyim ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

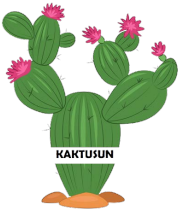
burayı bırakabileceğim bir tek o var. Teacher, Antikalar ve Işıldayan Tırnaklar'da ölçü alıyor; Chuy ve Joe, dışarıdaki merdivenden inmekten bıktıkları için içeriye bir merdiven yaptırmayı düşünüyormuş. Hem dizüstü bilgisayarını buraya getirip çalışmaya devam edebilirsin, değil mi?"

Manfred'in yüzü de birden aydınlandı. "Böylece ödeşmiş oluyoruz, tamam mı?"

"Tamam," dedi genç cadı.

Manfred'in içi rahatlamıştı. Şimdi Fiji'nin Mamie'ye yardım edebileceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Lemuel, özellikle saatler değiştikten sonra sonbahar ve kıştan çok hoşlanırdı. Son zamanlarda Olivia da dâhil olmak üzere yıllardır insanlar ona saatlerin ileri geri alınması meselesini ve buna hükümetlerin karar verebildiğini açıklamaya çalışmıştı.

"Bence büyük haddini bilmezlik," demişti Olivia'ya. "Ama insanlar hâlâ uyanıkken uyanabildiğime seviniyorum."

"İnsanlarla bir arada olmaktan hoşlanmadığını sanıyordum," demişti genç kadın gülümseyerek.

"Onlarla konuşmayı seviyorum. Seninle bir arada olmayı seviyorum. Akşamları daha çok müşteri olması da hoşuma gidiyor."

Hepsi doğruydu. Ne yazık ki gece müşterileri genellikle sarhoş ve sıkıcı insanlar oluyordu ama en azından vampir biraz da olsa onların enerjisini emebiliyordu.

Şu anda da bir keşişle konuşuyordu.

"O dev sesi duymadınız mı?" diyordu cübbeli adam.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, duymadım," dedi Lemuel. Adamın deli olmadığından ya da gerçekten dev ses dediği şeyin varlığından emin değildi. "O ses size ne diyor?"

"Buraya gelip intihar etmemi, Tanrı'nın sevgili kulu olarak ölümümün özellikle çok tatlı olacağını söylüyor ama bunun büyük bir günah olduğunu biliyorum," dedi keşiş olduğunu iddia eden adam. "O yüzden sesini kesmesini söyleyip bu gümüş çatalı emanete bırakmaya karar verdim."

Sofra çatalı değil, et servis çatalıydı ve çok eskiydi. Gümüş olduğu için Lemuel eldivenini takarak inceledi. "Evet," dedi, damgasına bakmak için çevirirken. "Bir şey soracağım; bir keşiş neden et çatalına ihtiyaç duyar ki?"

Dükkânın kapısı açıldığında başını kaldırınca Fiji'nin geldiğini gördü. Hâliyle keşişi göndermek için hızla emanet işlemini yaptı. Fiji endişeli görünüyordu ama daha da önemlisi bitkin bir hâli vardı.

"Gerçek bir keşiş miydi?" diye sordu, müşteri kapıdan çıkar çıkmaz.

"Bilmem. Cübbe giyiyor ve güneyde bir yerde tek başına yaşıyor. Öylece içeri daldı. Onun için ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Katolik mi?"

"Boynunda haç vardı. Gerisini bilemem."

"Lemuel, o ses benimle daha çok konuşmaya başladı."

Lemuel sesini çıkarmadı, çünkü karmakarışık duygular içindeydi. Fiji için üzülüyordu ama öte yandan kaosun iyice kapıya dayandığını fark edince âdeta sarsılmıştı. Genç cadının, kendi iradesiyle sese direnmesine seviniyordu. Aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanda canı sıkkındı, çünkü keşişin de aynı şeyi söylemiş olması tesadüf olamazdı. Bütün bunların kötüye işaret olduğundan adı gibi emindi.

"Anlatsana," dedi cadıya.

Fiji de anlattı.

O sözünü bitirene kadar Lemuel bir şey demeden dinledikten sonra, "Fiji, seni baştan çıkarmaya çalışıyor," dedi.

"Zaten bir tek o beni baştan çıkarmaya çalışıyor," diye mırıldandı genç cadı ama Lemuel bunu duymazdan gelmeyi tercih etti.

"Sence neden?" diye sordu. Nedenini bildiğini düşünüyordu, yine de Fiji'nin ne diyeceğini merak ediyordu.

"Bence son derece kötü ve yaşlı bir şey. Sanırım tehdit olarak gördüğü için benimle uğraşıyor."

"Bence kesinlikle haklısın," dedi vampir. "Kasabadan bir süreliğine ayrılsan iyi olacak."

"Bunu yapamam," dedi Fiji. "Dükkânı kapatamam. Hem Manfred'e, yarın öğleden sonra Mamie'yi görmeye gideceğime söz verdim. Ses onu da kavşağa çağırıyormuş, Lemuel."

Lemuel onun korku dolu kahverengi gözlerine baktı. "Anlıyorum," dedi. "Ve bu konu üzerine cidden kafa patlatıyorum. Lütfen umutsuzluğa kapılma, dostum."

Fiji evine döndükten sonra o da dükkândan çıktı. Keskin gözleri ve kulakları sayesinde binanın önüne gelen araçları duyabiliyordu, müşteriler daha arabalarından inmeden geri dönebilecek kadar hızlıydı. Gecenin karanlığı, restoranı ve portatif evi sarıp sarmalamıştı. Artık neredeyse her gece Reed'leri *ziyaret* ediyordu. Grady dâhil bütün aile son zaman-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larda kötü rüyalar görmeye başlamıştı. Madonna'yla Teacher neden böylesine rahatsız uyuduklarının hiç farkında değildi.

Lemuel umursamadı.

Grady'yle bir sorunu yoktu ama bebeklere karşı özel bir sevgisi olduğu da söylenemezdi. Lemuel'in doğduğu zamanlarda erken ölüm son derece normal sayılırdı. Hastaneler, eczaneler ve doktorlar buradan millerce uzaktaydı. Bebekler genellikle yetişkinliğe erişemezdi. Kardeşlerini pek hatırlamasa da kendi annesi bile üç bebek kaybetmişti.

Reed ailesine yaptığı gece ziyaretinden sonra koşarak emanetçi dükkânına geri döndüğünde Olivia'nın onu beklediğini gördü.

"Çocukluğumu düşünüyordum," dedi, genç kadını selamlamak yerine.

"Kardeşlerin var mıydı?"

"Hayatta kalan tek erkek çocuk bendim. İki de ablam vardı. Susan Mary on yedi yaşında ilk doğumunu yaparken bebekle birlikte öldü. Hester May de karnındaki ağrılar yüzünden yirmi yedisinde gitti."

"Apandisit miydi?" diye sordu Olivia.

Vampir omuz silkti. "Kim bilir? Arkasında iki çocuk bıraktı... Luke ve Phillip... Wester mıydı?" Hester'ın kocası David'i hayal meyal hatırlıyordu ama o da ablasından bir yıl sonra öldüğü için David'le oğullarına ne olduğunu bilmiyordu.

"Yani ablanın tarafından akrabaların olabilir."

"Mümkün," dedi Lemuel. "Bazen onları aramayı düşündüğüm oluyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ablanın ailesinden bilgisayar programcısı ya da astronot bile çıkmış olabilir." Belli ki genç kadın bunu eğlenceli buluyordu. "Bir yerlerde kayıtları bulunamaz mı?"

"O zamanlar kayıt işleri bugünkü kadar ciddiye alınmıyordu," dedi Lemuel. Bir an için geçmiş gözünde canlandı. O günleri hatırlarken genç kadına ata binmeyi öğrenir öğrenmez nasıl çalışmaya başladığını anlattı. Ona maaş vermeye gücü yeten bir çiftçinin yanında sığır çobanlığı yapıyordu. Okumayı 1850'lerde on dört yaşındayken, çiftliğin sahibi Marvin Middleton'dan öğrenmişti.

Middleton nevi şahsına münhasır biriydi.

"Doğuda bir okulda öğretmenlik yapıyordu," diye anlattı. "Sonra Horace Middleton'ı çıngıraklı bir yılan ısırınca çiftlik ona kaldı. Bay Middleton kendi deyişiyle *romantizmine* kapıldığı batıya gelip yerleşti. Karısı Belle ve kızları Mabel'la Daisy'yi de yanına alınca tam bir çiftçi ailesi oldular."

"Buraları sevdiler mi?" diye sordu Olivia.

"Bayan Middleton ve Daisy o kadar mutlu değildi. Mabel daha çok uyum sağladı," dedi Lemuel. "Bir gece sığırları çıkardığımızda Bay Middleton okuyamadığımı fark edince bana ders vermeye karar verdi."

"Geceleri düşünemeyecek kadar yorgun düşüyordun herhâlde?"

"Resmen ayakta uyuyordum," dedi Lemuel. "Ama adam inatçıydı. Ondan bir sürü kelime de öğrendim."

"Onlara sonra ne oldu?"

Lemuel on yıllar öncesine gitti. "Yanında çalıştığım beşinci yılda bindiği at üstünden atınca Bay Middleton boynu kırıla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak öldü. Bayan Middleton kocasının ölümüyle perişan oldu ve toplayabildiği eşyalarla birlikte doğuya geri döndü. Daisy de onunla gitti."

"Peki Mabel?"

"Evlendik," dedi Lemuel. "Çiftliği birlikte işlettik. Bay Middleton'ın beni işe aldığı gibi bir yardımcı aldım. Şey... adamın adını hatırlamıyorum. Sonra kasabaya Donald Lee Coe adında silahlı bir hırsız dadandı. Bak onun adı hâlâ aklımda."

"Silahlı çatışmaya mı girdin?" dedi Olivia, gözlerini kocaman açarak. "O.K. Corral gibi!"

"Lanet olası Earp'ler." Lemuel başını iki yana salladı. "Biri diğerinden beterdi. Hayır, hanımfendi. İyi nişancıydım ama silahlı soyguncular gibi değildim. Donald Lee Coe ve Mareşal Harvey Burns'ün arasında kalıp bir kurşunla yaralandım. Kasaba buranın biraz kuzeyindeydi. Çiftliğimize en yakın kasabaydı Baileyville."

"Nerenden yaralandın?" Olivia, yaralanmalara karşı neredeyse profesyonelce ilgi duyuyordu.

Vampir sol yanını işaret etti. "Kurşun resmen kocaman bir parça etimi kopardı," dedi. "Ama işimi bitiren enfeksiyon oldu. Ertesi gün ölüm döşeğindeydim."

"Yani ilk ölümün. İkincisine kim neden oldu?"

"Karım Mabel."

"Dalga geçiyorsun!"

"Bu konuda asla dalga geçmem, Olivia."

"Peki nasıl?.. O nasıl dönüşmüştü?"

"Ben barın arka odasında kan içinde bir masanın üstüne yığılmışken, Mabel çiftlikte bir misafir ağırlıyormuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kasabada olanları anlatmak için geldiğini söylemiş, başıma gelenleri duyunca da karım onu hemen içeri davet etmiş."

"Ve o da senin gibi vampirmiş, öyle mi?"

"Evet. Kan ya da enerji emen bir vampir. Hem benzin hem de elektrikle çalışan arabalar gibi," dedi Lemuel. Bu arabaların varlığını öğrendiğinden beri bu espriyi yapmayı seviyordu. "Özetle karımı ısırmış ve onun deyişiyle hayat vermesi için hemen bana göndermiş. Hristiyanlık düşüncesine ve eğitimine tamamen muhalefet eden böylesi bir şeyi hayatı boyunca düşünmek şöyle dursun, hayal bile etmemiş olan karım fena sarsılmıştı."

"Anlıyorum," dedi Olivia.

"Ama Tanrı'nın beni kurtarmak için bir planı olduğuna inanarak Kızılderili adamın sözünü dinlemiş. Tekrar dirilmek için üç gün bekledikten ve güç toplamak için çiftlikteki yardımcımızı öldürdükten sonra gece vakti kasabaya gelmiş. Artık ölü sayılırdım."

"Sonra?"

"Her tür hastalık için aslında alkolden başka bir şey olmayan sözüm ona patentli şuruptan veren ve diş falan çeken şarlatan *doktora* gidip benimle vedalaşmak istediğini söyleyip odadan çıkmasını rica etmiş. Sonuçta alkole boğmak dışında benim için yapabileceği bir şey kalmadığından, Mabel da birkaç içki içmesi için para vermeyi akıl edince adam odadan çıkıp uzun süre geri dönmemiş. O gittikten sonra Mabel bana Kızılderili'nin ona ne yaptığını açıkladı. O kadar alkol, hastalık ve acıdan ne dediğini anlamakta zorlanıyordum, yine de teklifini kabul ettim. Acı çekmeme neden oldu ama kurşun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarası ve enfeksiyonun acısı kadar canımı yakmıyordu. Zaten kaşla göz arasında oluverdi."

"Sonra?" Olivia'nın gözleri bir baykuşunki gibi açılmıştı.

"Sonra bara gidip doktora öldüğümü söylemiş. Tabii kimse şaşırmamış. Gömmek için beni çiftliğe götürmek istediğini söylediğinde de kimse garipsememiş, çünkü o zamanlar birçok kişi ölülerini kendi arazilerine gömüyordu. Beni ata bağlaması için yardım etmişler. At biraz huysuzlansa da o gece çiftliğe geri dönmüşüz."

"Gece yolculuğu insanları meraklandırmadı mı?"

"Karım onlara gündüz vakti güneş altında çiftliğe gidene kadar cesedimin şişeceğini söylemiş."

Olivia başını salladı. "Eee, çiftliğe dönünce?.."

"Mabel olması gerektiği gibi beni gömdü. Üstelik yardım edecek bir yardımcımız da yoktu! Sonra mezarımdan çıktığımda onu beklerken buldum. Bardaki adamlardan biri karımın iyi olup olmadığını öğrenmek için çiftliğe uğramış. Belki de yas tutan eşimi teselli etme niyetindeydi. Her hâlükârda Mabel onu benim için canlı tutmuş."

"Mabel'la sonra ne oldu? İç Savaş sırasında ne yaptın?" diye sordu Olivia.

"Bu gece bu kadar tarih dersi yeter," dedi Lemuel.

Olivia, geçmişle ilgili sorular sorarken duygusuzca davranıp davranmadığını merak etti. "Hatırlamak seni üzüyor mu?" diye sordu.

Lemuel biraz düşündü. "Pek sayılmaz. Ama hoşlandığım bir konu olduğu da söylenemez. Ve tam olarak hatırlamıyorum." Omuz silkti. "Çok uzun zaman önceydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kitaplarının üzerine eğildiğinde, Bay Middleton'ın ona okumayı öğretmesine minnet duyuyordu. O bile o zamanlar Bart Polson olarak tanıdığı gencecik delikanlının bir gün kadim bir dili okuyabileceğini hayal edemezdi. Ama şu anda çok yavaş ilerleyebildiği için canı sıkılıyordu. Kavşaktaki saat hâlâ işliyordu. Geçen zaman omuzlarına binen ağır bir yük gibiydi ve her geçen saniye biraz daha ağırlaşıyordu.

Önündeki cümleyi binbir zahmetle çevirdi. "Ve dirilmesi güçlü yaratıklar sayesinde olacak, çünkü hapsolduğu hâlde onlarla konuşabilir. Diğerleri onu duymaz." Lemuel cümle üzerine düşündü. Düşündükçe de Geceyarısı'na yaklaşmakta olan krizden nasıl kurtulacaklarını bilemediği için endişesi bir kat daha arttı. Tekrar kitabın üzerine eğildiğinde, okuduğu kafa karıştırıcı cümlenin bir açıklamasını bulmayı umuyordu çünkü tamamını çözemediği bir paragrafın tam ortasındaydı.

Bir saatlik çalışmaya rağmen hiçbir sonuca ulaşamadığı gibi üstelik yorulmuştu. Dükkânı üç saat kapatıp avlanmaya çıktı. Çalıların ve kaktüslerin arasında koştu, kayaların üstünden atladı. Kendinde değildi. Sonunda Rio Roca Fria'nın kuzeyinde kamp kurup uyuyakalan dört gence rastladı. Kanlarını içti ama onları öldürmedi.

Artık kendini daha iyi hissediyordu. Enerji iyiydi, onu canlandırıyordu ama bazen kana ihtiyaç duyuyordu. Gençleri öldürmek zevkli de olabilirdi, çünkü resmen enerjiyle dolup taşıyorlardı. Ancak o kadar iyi beslenmiş ve bakılmışlardı ki ailelerinin onları özleyeceğinden emindi.

Emanetçi dükkânına dönerken Olivia'yla aralarında geçen sohbeti düşündü. Uzun zamandır geçmişi hatırlamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okuyabilmek gerçekten harikaydı. Olivia bilgisayarını sürekli kullanırdı ama Lemuel dükkândaki bilgisayarı Bobo'ya bırakmıştı. Temel bilgisi olduğu hâlde bilgisayar kullanmak onu rahatsız ediyordu. Mesela Olivia, o lanet şeyi kurcalayarak ablasının çocuklarını bulabilirdi.

Soy, diye düşündü. *Soy*. Birden aklına bir şey geldi. Olivia çoktan yatmış olmalıydı ama onu uyandırmak için hızla aşağıya indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Fiji, Mamie'nin elini tutuyordu. Yaşlı kadın uyurken, sanki rüyasında yürüyormuş gibi sürekli huzursuz bir şekilde bacaklarını oynatıyordu. Ama elleri sakindi. Fiji onun yumuşacık derisini ve kemikten ibaret parmaklarını hissedebiliyordu. Bazen insanlar içeriden dışarıya doğru yaşlanırdı ve Mamie de onlardan biriydi. Eski Las Vegas şov kızı artık belli belirsiz bir gölgeden ibaretti.

"Daha seksen beş yaşında," dedi Tommy Quick boğuk bir sesle.

"Hep çetin ceviz olmuştur," dedi Suzie. Gözlüğünün çerçevesindeki sahte elmaslar, tavandaki ışıklarda göz kırpıyordu. "Tam bir çetin cevizdi. Ta ki Vegas'ta o merdivenlerden yuvarlanana kadar. Şimdi Geceyarısı'na takmış durumda. Onu durdurabilir misin, Fiji?"

Genç cadı düşündü. Mildred teyzesinden öğrendiği hiçbir büyü yeterli olacakmış gibi görünmüyordu. Mildred Loeffler, ısıtmak ve soğutmak, insanları oldukları yere çivilemek, çözü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lene kadar bir şeylerin olduğu gibi kalmasını sağlamak (ki özellikle yemeklerin yanmasını önlemek için iyi bir çözümdü), kişileri daha çekici hâle getirmek, nefret körüklemek, bahçedeki bitkilerin daha hızlı büyümesine yardım etmek, kişilerin zarar görmesini engellemek gibi büyüler yapardı. Tabii daha etkili büyüler için sayısız şifalı bitkiyle çalışırdı. Bu bitkilerden birkaçı ölümcüldü. Ancak Fiji şu anda doğaüstü bir güçten gelen tehlikeli ve korkunç çağrıyı engelleyecek bir büyü hatırlamıyordu. Zaten hatırlasaydı, önce kendine uygulardı.

Mamie'nin de kendisi gibi o sesi duyduğunu sanmıyordu ama yaşlı kadının bir şekilde kavşağa çağrıldığından emindi. *Herhâlde intihar eden herkes aynı şeyi duymuştu*, diye düşündü. *Bir şey onları Geceyarısı'ndaki acı sonlarına doğru çekti. Ama onca insan varken, neden Mamie?*

Fiji'nin tanıdığı iki Mamie vardı. Aynı adı taşıyan Price Eggleston'ın annesi söz konusu olsaydı, bir anlam vermek daha kolay olurdu. Sonuçta kendinden nefret etmeyen bir kadın nefret dolu bir oğul yetiştiremezdi. Fakat yaşlı Mamie öylesine narin ve savunmasız görünüyordu ki! Dahası Fiji onu tanıdığından beri hep böyle bir kadındı.

Şimdiyse Suzie önüne bir fotoğraf koymuştu. Yuvarlak yüzüne ağır bir makyaj yapmış, uzun topuklu ayakkabılar giymiş ve saçlarını abartılı bir şekilde taramış genç kadın minnacık görünüyordu.

"Muhteşem görünmüyor mu?" diye sordu Suzie.

"Öyleymiş," dedi Fiji fısıldarcasına. Az sonra kendi büyülerinden birini denemeye çalışacağından Mamie'yi uyandırmak istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şeyler demeyecek misin?" diye sordu Suzie.

"Büyük teyzemin söylediği gibi büyü iradeyle olur. Birtakım kelimeler söyleyebilirsin ama gerekli değil." Başta kendisi de anlayamamıştı ama şimdi doğru olduğunu biliyordu. Büyü gücün varsa, iraden ve niyetinle birtakım kelimeler ya da seslerle yapmak istediğin şey için enerjiyi bükebiliyordun. Mamie'ye Geceyarısı'nı unutturmak niyetindeydi. Olduğu yerde belli belirsiz sallanır ve mırıldanırken iradesiyle büyü kanalını açtı ve Mamie'yi kanalın diğer ucuna yerleştirdi.

Büyü güzelce hayat bulup yaşlı kadına akmaya başladı. Fiji hâlâ onun elini tutuyor, salınırken mırıldanıyordu. Biraz sonra beyaz çarşafların üstünde Mamie'nin artık eskisi gibi huzursuzca kıpırdanmadığını fark etti. Tommy'yle Suzie de oturdukları koltukta uyuyakalmıştı.

Büyü sıçramıştı. Pek profesyonelce sayılmazdı.

Neyse ki kendisi hâlâ uyanıktı. Elini geri çekip arkasına yaslandı. Sonra ayağa kalkıp çantasını alarak parmaklarının ucunda odadan çıktı. Koridorun bembeyaz duvarları ve parlayan muşamba yer döşemesi gözlerini aldığında rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Manfred'in isteğini yerine getirmiş, Mamie'yi biraz rahatlatmıştı. Suzie'yle Tommy'nin uyuması da sorun olmayacaktı. Artık bir ödülü hak ettiğini düşünüyordu. Belki marketten sonra Sonic'e uğrardı. Saatine göz atıp Sorgulayan Zihin'i aradı.

Telefona Manfred cevap verdi.

"Hey, istediğini yaptım," dedi Fiji. "Şu anda uyuyor ve rüyasında Geceyarısı'na yürüdüğünü görüyor."

"Fiji, sana borcumu nasıl ödeyeceğim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Borcun falan yok," dedi genç cadı yorgun bir şekilde. "Dükkânı yavaştan kapatabilirsin. Zaten bu havada kimse gelmez."

"Tamam. Tekrar teşekkürler."

Fiji telefonu kapattıktan sonra alışveriş listesine göz atarken artık market ziyaretini daha fazla öteleyemeyeceğini fark edince arabaya atlayıp oraya gitti. *Piggly Wiggly*'den çıktıktan sonra hava fena hâlde soğumuştu, üstelik yağmur yağıyordu. Tişörtü uzun kolluydu ama evden çıkarken yanına ceket almadığı için hayıflandı. Yağmur geçirmez bir ceketi olsaydı daha da hoş olurdu. Arabanın sıcağına sığındı.

Geceyarısı yolunda yağmur daha da şiddetlendi. Evin arkasına park ederken neredeyse kovadan boşalıyordu. Arka kapıya koşmaya hazırlandı.

Alışveriş torbalarını ve çantasını toparlayıp başı önünde mümkün olduğunca hızla verandaya giden kısa yolu geçti... ve biriyle çarpıştığında çığlık atarak geriye sıçradı.

Teacher'la burun buruna gelmişlerdi ve adamın eli kapı kolundaydı. Dahası evden çıkıyordu.

"Teacher, sen ne yapıyorsun?" diye sordu, sürprizle karşılaştığı hâlde sakin bir şekilde.

"Kahretsin!" Adam da en az onun kadar sarsılmış görünüyordu.

"Sen benim evimde miydin?" Fiji korkmaktan ziyade daha çok öfkelenmişti.

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi Teacher, ellerini havaya kaldırarak. "Eve giderken birden yağmur başladı. Hemen verandaya sığınıp kapını çaldım. Sonra nedense kapı kolunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kontrol ettiğimde arka kapının kilitli olmadığını gördüm. O yüzden mutfağa girdim."

Verandaya sığınmak yağmurdan sırılsıklam olduğu için kabul edilebilir bir açıklamaydı. Ama Fiji ona inanmıyordu. Sonuçta Teacher, sandalyelerin de olduğu sağlam kaplanmış ön verandaya gidebilirdi. Onu orada görmek, genç cadıya tuhaf gelmezdi. Ama şu anda tek düşünebildiği, mahremiyetinin ihlal edildiğiydi.

"Şimdi içeri gireceğim," dedi düz bir sesle. "Ama önce bahçemden çıkmanı istiyorum. Cidden çok sinirlendim." Ağzı bunları söylerken, beyni ihtiyaç duyabileceği büyüleri sıralıyordu.

"Seni korkuttuğum için gerçekten özür dilerim, Fiji," dedi Teacher, durumu yumuşatmak istiyormuş gibi ellerini havada sallayarak.

"Yanlış anlamışsın. Korkmadım, aksine çok *kızdım*."

Beyninin küçük bir köşesinde gök gürültüsünün ve erkeklerin onu niye bu kadar öfkelendirdiğini merak ediyordu. Gerçi geçenlerde intihar eden Price Eggleston onu böyle bir havada kaçırmıştı, herhâlde nedeni bu olmalıydı.

Teacher, sanki bir şeyler söylemesini bekler gibiydi ama Fiji sessiz kaldı. Ne kadar ıslanırsa ıslansın ve olabileceklerden ne kadar korkarsa korksun, adam uzaklaşmadan eve girmeyecekti. Onunla kendi evine hapsolmayacaktı.

Birkaç saniye bekleyen Teacher yağmurun altına fırlayınca onun uzaklaştığından emin olana kadar koşmasını izledi.

Gittiğinden emin olduktan sonra da içeri girip kapıyı çarptı ve kilitledikten sonra kapı kolunun altına bir sandalye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıkıştırdı. Ardından bir daha yapmamak üzere kendine söz verdiği hâlde hiç düşünmeden Bobo'yu aradı.

"Fiji!" dedi adam, şaşkın bir mutlulukla. Normalde genç cadı bu karşılama karşısında zevkten erirdi ama şimdi telaşı vardı. "Dinle, çok acayip bir şey oldu," deyip olanları anlattı.

"Evindeyken gerçekten sadece mutfakta mıymış?" diye sordu Bobo.

"Belki. Sadece mutfakta ıslak ayak izleri var. Ama arabayla geldiğimi duyup hızla çıkmaya karar vermiş olabilir."

"Ya da belki akıllılık edip ayakkabılarını mutfakta çıkarıp evde öyle dolaşmıştır."

"Düşüncesi bile korkunç." Fiji'nin öfkesi yerini gözyaşlarına bıraktı.

"Evde ne bulmaya çalışıyordu ki? Sana inanıyorum, sadece merak ettiğimden soruyorum." Bobo, yoğun duygularını bastırmaya çalışarak konuşuyordu.

"Hiçbir fikrim yok," derken genç cadının elleri titriyordu.

"Gelmemi ister misin?" diye sordu Bobo, sanki ellerinin titrediğini hissetmiş gibi.

"Yok, zaten müşterin var," dedi Fiji. O'nunla konuşurken dükkân bölümüne gidip Bobo'ya birkaç adım daha yakın olmak kendini daha güvende olmasını sağlayacakmış gibi camdan yolun karşısına bakmıştı. Emanetçi dükkânının önünde bir araba vardı ve şoför inmeye hazırlanıyordu.

"Kahretsin! Tamam, sonra uğrayacağım," dedi Bobo. "Bir şey olursa, hemen buraya koş, anlaşıldı mı?"

Fiji, telefonu kapatırken, arabadan inen birinin kendine sarılarak her yerini sımsıkı kapatmaya çalışırken bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yandan da koşarak merdivenleri tırmandığını ve Geceyarısı Emanetçisi'ne girdiğini gördü.

Pencereden uzaklaştığı anda aklına kedi geldi. Tezgâhın altını kontrol ettiğinde Bay Yılışık'ın kedi yatağına kıvrılmış olduğunu gördü. Kedi hayatta olduğunu kanıtlamak istercesine gözlerini kırpıştırdığında genç cadı başını sallayarak mutfağa geri döndü.

Torbaları boşaltırken yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. "Bay Yılışık!" diye seslendi. "Hadi gel, konuşalım."

Bir saniye sonra kedi yanındaydı. "Yemek vakti geldi mi?" diye sordu incecik huysuz sesiyle. "Yağmur karnımı fena acıktırıyor."

"Seni her şey acıktırıyor," dedi Fiji. "O adam evde nerelere girdi?"

"Ayakkabılarını mutfakta çıkardı," diye anlatmaya başladı kedi. "Sonra çoraplarıyla evde dolaşıp bir şeyler aradı ama beni bulamadı! Çok iyi saklanmıştım."

Fiji hemen masaya oturdu. Teacher'ın söylediklerinin doğru olduğunu ummuştu. Kısa bir duraksamanın ardından kendini toparladı. "Sence buraya seni çalmaya mı gelmişti?"

"Başka neden gelsin ki?" diye sordu kedi, sıkılmış gibi. "Burada benden daha değerli başka ne var?"

Fiji, bunun üzerine ciddi ciddi düşündü. Adam kedinin konuşabildiğini bilmiyordu, dahası kedilerden hoşlanmadığına dair bir şeyler duymuştu, bu yüzden onun Bay Yılışık'ın peşinde olma ihtimali hiç aklına gelmemişti.

Teacher acaba ne arıyordu? Fiji evde fazla para tutmazdı. Kasayı kontrol edince bir şey eksilmediğini gördü. Mildred

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Loeffler'ın günlüklerine çok değer verirdi ama teyzesinin kargacık burgacık anlaşılmaz notlarıyla dolu defterlerini başka birinin ilginç bulacağını hiç sanmıyordu.

Başka ne olabilirdi?

Tek tek odaları dolaştı. Sadece beş oda olduğundan uzun sürmedi. Pahalı olmayan mücevherleri, hâlâ kutusunda duruyordu. İlginç olabilecek mektupları yoktu, fakat belgelerini sakladığı dosyalar sanki yerinden oynamış gibi görünüyordu. Gerçi eve birinin girdiğini görmeseydi, bunu fark etmezdi bile. Kendisi bile işle ilgili belgeleri fazlasıyla sıkıcı bulurken, birinin bunlarla ilgilenebileceğini hayal bile edemiyordu. Sigorta poliçeleri, elektrik, su faturaları, banka dekontları, sipariş formları, fişler... Bütün bunları vergi beyannamesi için saklıyordu.

Dükkânda değerli ürünler de satmıyordu. Zaten hepsi yerli yerindeydi. Önce hançerleri kontrol etti, sonra kitapları, bibloları, rüzgâr çanlarını, tütsüleri, Ouija tahtalarını, bitkisel yağları, tarot kartlarını, *Wicca* takvimlerini, mumları, havanları, el çantalarını gözden geçirdi. Hatta iki yıldır rafta duran küçük cadı kazanı bile hâlâ yerinde duruyordu. Dükkânı, *Light Cadılar* için ürünlerle doluydu, hiçbiri özel güçlere sahip değildi.

İyi de Teacher Reed evinde ne arıyordu?

Bir saat evin her bir köşesini kontrol ettikten sonra Fiji neredeyse adamın hiçbir şey almadığını düşünecekti.

Ama evde bir şey hissediyordu. Bu şey, başının etrafında uçuşan bir at sineği kadar rahatsız ediciydi. Bu hissi üstünden bir türlü atamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Senin için birini öldürebilir miyim, cadı? dedi derinlerden gelen ses.

Fiji cevap vermedi. Bu tuhaf diyaloğa girmenin akıllıca olmayacağının farkındaydı. Düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Küçük Grady'yi pek severdi, bebeğin annesi Madonna'yı o kadar sevmese de ona her zaman saygı duymuştu. Evine girmeseydi Teacher'ın da kasabadaki en faydalı, sıcak ve dost canlısı insanlardan biri olduğunu düşünürdü. Zaten genç cadıyı en çok yaralayan da buydu.

Dallı budaklı bir muamma, diye geçirdi içinden. Ön kapıdaki tabelanın *KAPALI* yazdığından emin olduktan sonra Bay Yılışık'a doğruları anlattığı için ekstra mama verirken bu konuda ne yapması gerektiğini çözmeye çalışıyordu.

Teacher'ın bu işten hiçbir şey olmamış gibi paçayı sıyırmasına izin veremezdi. *Kindar biri değilim,* diye geçirdi içinden, doğru olduğunu umarak. *Ama saygı görmeyi hak ediyorum.* Ve saygı kendisiyle birlikte yaşadığı eve ve mahremiyetine de gösterilmeliydi.

Fiji, birçok krizi atlatmasını sağlayan o çok önemli soruyu sordu. *Mildred teyzem olsaydı, bu durumda ne yapardı?* Teyzesinin tırnağı bile olamazdı, çünkü teyzesi ondan çok daha sosyaldi ve çok daha güzel bir yüreğe sahipti ama tıpkı onun gibi genç cadı da dimdik duracak, evini koruyacaktı.

Teyzesinin zırhına bürünmenin zamanı gelmişti.

16

Tezgâhın üstündeki mandalı açan Fiji, genişçe bir portatif plakayı ortaya çıkardı. Sandalyesiyle aynı hizada olduğundan hediye paketi yaparken, işle ilgili belgeleri incelerken ya da Mildred teyzenin günlüklerini okurken bu gizlenebilir uzantıyı açardı. Günlüklerdeki anekdotlar teyzesinin kendi hayatıyla ilgili değildi, daha çok kim için hangi büyüyü yaptığının, kimlere iyilikte bulunduğunun kayıtları tutulmuştu. Bazıları şüpheli, bazıları fazlasıyla tüyler ürperticiydi. Ama çoğu olduğu gibi yazılmıştı. "Annesinin düğün pastası tarifini bulmak için Hetty W'ye tılsım. Başarılı. En sevdiği inek ve yavrusu için Julio R'ye büyü. Yavru yaşadı, inek öldü."

Şüpheli olanlara bir örnek: "Linda H'ye şifalı bitki verdim. Henüz vakti var." Yani teyzesi, Linda H. diye bir kadına, düşük yapması için şifalı bitki karışımı vermişti.

Peki tüyleri diken diken eden notlar? Bunları çözmesi Fiji'nin epey vaktini almıştı. Defterdeki ismin yanına düşülmüş *Ult* notu, teyzesinin onu öldürdüğü anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji, notlarını son derece dürüstçe ve detaylı bir şekilde tutan teyzesinin böylesi korkunç çözümlere nadiren başvurduğuna inanıyordu. Muhtemelen nefsi müdafaaydı.

Günlüklere düşülen notları çözmek büyük dikkat gerektiriyordu. "Israel T, tehdit. Buzlu çay. Ult." Herhâlde zavallı Israel T, onu hapse atmak ya da ifşa etmekle tehdit etmişti ve teyzesi de adamın çayına zehir katmıştı.

Hatta bunu kilise pikniğinde bile yapmış olabilirdi.

Mildred teyze, iyi bir Hristiyan sayılmazdı ama kiliseye düzenli olarak giderdi. O zamanlar Geceyarısı kasabası daha kalabalık olduğundan kilisede Protestan bir rahip vardı. Pazar günleri kilise tıklım tıklım dolu olurdu.

Israel'in ne yaptığını bilmediği için Fiji, Mildred Teyzesini yargılamamaya çalışıyordu. Yaşlı kadın kendini korumaktan başka bir şey yapmıyordu.

Fiji de kimseyi öldürmek zorunda kalmamayı diliyordu. Oysa dimdik durmasa, karşısındakinin onu ezip geçeceğini çok iyi biliyordu. Kiki'nin ziyareti bunun en güzel kanıtıydı.

Bunları düşünürken çekmece duran, zaman içinde topladığı ufak tefek şeylere bakıyordu fakat neye bakması gerektiğinden emin değildi. Kararını verdikten sonra çekmecedeki dosyayı alıp tezgâha koydu. Dosyanın üstünde *Teacher Reed* yazıyordu ve üstünde bir çeyreklikle bir onluk vardı.

Teyzesinin ilk öğrettiği şeydi bu; *sevsen de nefret etsen de herkesten bir şey alıp sakla.*

Fiji, Teacher'ı hiç sevmemişti.

Cımbızla bozuk paraları alıp daha önce hiç kullanılmamış olan özel bir kâseye bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş dakika sonra Bobo uğradığında genç cadı, kâseyi tezgâhın altına saklayıp kapıyı açtı. "Sen iyi misin?" diye soruyordu adam endişeyle. "Evde ne aradığını anlayabildin mi?"

"Evet," dedi Fiji. Ama devam etmedi.

"Anlatsana," diye üsteledi Bobo.

Genç cadı, "Bobo," dese de devamını nasıl getireceğini bilemiyordu. Adama ne zaman baksa, yüreği sızlıyordu. "Dinle, uğramana sevindim. Çok teşekkür ederim. Ama bu meseleyi kendim halledebilirim. Seni aramamalıydım. Eski alışkanlık işte. Bir daha olmayacak."

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Bobo. Gözlerindeki kuşkulu ve incinmiş bakışlar, Fiji'yi de çok üzüyordu.

Kendisini de şaşırtarak adama sımsıkı sarıldı. Bir saniye sonra Bobo da ona sarılmıştı. O anda ikisi de müthiş bir mutluluk ve pişmanlık hissediyorlardı.

"Kendimi yeterince ortaya koyamadım," dedi Fiji, yüzünü adamın göğsüne gömerek. "Artık olmam gereken kadına dönüşmemin zamanı geldi."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Bobo, "Her kimle olursan ol, umarım..." diye başladı ama devamını getiremeyecekmiş gibi görünüyordu. Fiji, onun ne söylemeye çalıştığını merak etmekle kalacaktı.

"Görüşürüz," dedi Bobo sessizce. "Orada olduğumu biliyorsun."

Ve başka bir şey demeden çıkıp gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Restoranın mutfağında Teacher, Madonna'yla konuşuyordu. "Neredeyse çekmeceleri karıştırırken yakalanacaktım. Ayakkabılarımı çıkarmış olmasaydım…"

Madonna gözlerini ona dikmişti ve hiç mutlu değildi. "Aptallık etmişsin," dedi. "Orada ne bulmayı umuyordun ki? Fiji şeker gibi tatlı, bir fare kadar zararsızdır."

"Yanılıyorsun," dedi adam. Karısına yanıldığını nadiren söylerdi ve Madonna böyle durumlarda kulak kesilirdi. "Kasabada olan bitenlerin yarısına bile inanmadığını biliyorum ama Fiji çok acayip şeyler yapabiliyor. Fiji'yi kızdıran dedektifin hâlini görmedin."

"Haklısın," dedi Madonna, kızgın gözlerle. "İnanmıyorum. Buradakiler kafayı sıyırmış, buradan ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur. Kimsenin şimdiye dek tek bir soru bile sormamış olmasına inanamıyorum. Üstelik bu insanlar aptal da değil."

"Restoranı seviyorsun. Bana öyle demiştin. İşini seviyorsun, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, seviyorum. Ama hâlâ olduğumuz yerde sayıyoruz." Babası Dallas'ta çöp kamyonu şoförü olan Madonna için yerinde saymak iyi bir şey değildi. "Burada kalamayız. Görevi teslim eder etmez, buradan gidiyoruz. Eninde sonunda kim ve ne olduğumuzu anlayacaklardır."

"Hâlihazırda şüphelenmediklerini mi sanıyorsun?" Teacher duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı.

"Şüphelenmiyorlar," dedi kadın, sert bir ifadeyle.

"Ama hayatım... Bunlar normal insanlar değil."

Karısı, burnundan soluyordu. "Tabii ya! Ben de bir büyücünün bizi buranın yerlisiymiş gibi göstereceğine inanmak için can atıyordum."

Madonna, hazırladığı yemekleri servis etmek için restorana geçti. Grady, tezgâhın her yerine patates püresi bulaştırmakla meşguldü. Arada bir ağzına bir dilim havuç atıyordu.

Karısı geri dönünce Teacher, "Suç duyurusunda bulunacağım," dedi.

"Sürekli sıkışan şu mutfak çekmecesini tamir et," diye karşılık verdi Madonna.

"Tamam."

"Sandviç yapabileceğin kadar biftek artığı var," diye ekledi kadın.

"Teşekkürler bebeğim," diyen Teacher, arka kapıdan dışarı fırladı.

Madonna, saat sekizi biraz geçe restoranı kapattıktan sonra Grady'yi kucağına alıp aynı kapıyı kullandı. Göremediği için anahtarla biraz cebelleşse de sonunda kilitlemeyi başardı. Eve doğru dönmüştü ki karanlık olduğunu görünce, "Hımmm,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye mırıldandı. Bu, o kadar alışılmadık bir durumdu ki olduğu yerde donakaldı. Grady, "Anne?" deyip ona daha sıkı sarıldı.

Portatif evin kapısı kilitli değildi. Madonna el yordamıyla kapının yanındaki elektrik düğmesini aradı. "Teacher?" diye seslendiğinde cevap, bir inleme oldu.

Kocası acıdan nefesi kesilmiş bir şekilde oturma odasının ortasında top gibi kıvrılmış yatıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Madonna. "Ay, Tanrım. Grady, babayla ilgilenebilmek için anne şimdi seni odana bırakacak, tamam mı?"

Bebek ciyak ciyak boynuna sarılarak protesto etse de Madonna onu zorla beşiğine bıraktı ve tiz sesleri biraz olsun bastırmak için odanın kapısını kapattı.

Hemen ardından kocasının yanına diz çöktü. Teacher onun farkındaydı. Elini uzattı.

"Neyin var?" diye sordu Madonna. "Teach, ne oldu?"

"Ağrı," diye fısıldadı adam. "Ağrı."

"Acil yardımı arıyorum," dedi Madonna. "Ambulans çağıracağım."

Teacher başını iki yana salladı. "Hayıır," diye fısıldadı.

"Nedenmiş o?" Kadın ısrar ediyordu.

"Ödeşme," dedi Teacher, kendini bir parça toparlayarak.

"Nasıl yani?"

Adam acıyla inledi. Karısının elini tutup yüzünün ekşimesine neden olana kadar sertçe sıktı.

"Yani bunu sana *Fiji* mi yapıyor?"

Teacher güçlükle başını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kaltağı öldüreceğim," diyen Madonna, hep çantasında taşıdığı tabancaya uzandı.

Adam yine başını şiddetle iki yana salladı. Upuzun titrek bir nefes çektikten sonra karısını tuttu.

"Ama neden?" diye soruyordu Madonna.

Teacher rahatlar gibi oldu. "Beni evinde yakaladığı için uyarıyor," dedi. "Bu, onun hakkı." Derin bir nefes daha aldığında kendini daha iyi hissediyordu. "Zaten azalıyor. Doktora gerek yok."

Ayağa kalkmayı başardığında Madonna onun yatağa gitmesine yardım etti. Teacher en az üç kez iyi bir uykudan sonra iyileşeceğini söylemek zorunda kaldı. "Bu iş burada bitiyor," diye uyardı karısını, gözlerini yummadan önce. "Yemeğine ilaç katmak ya da nefretle bakmak gibi şeyler yapmayacaksın."

"Ama..."

"Aması maması yok. Hedefimiz Fiji değil. Aptalca bir risk aldım ve yakalandım. Ona koz verdim ve karşılığında hiçbir şey kazanamadım."

Madonna başında duruyordu. "Orada ne bulacağını sanıyordun ki?"

"Şu intiharların nedenine dair bir ipucu bulurum diye ummuştum," dedi Teacher. "Bir neden. Sakın bana bunun gizemli güçlerle alakalı olmadığını söyleme. Fiji cadı olduğu için olayla bağlantısı olabileceğini düşündüm."

"İntiharların nedeni o olamaz," dedi Madonna. "O öyle biri değil."

"Eh, bir saat öncesine kadar ben de öyle düşünüyordum." Teacher, yatağa iyice yerleşirken yüzünü ekşitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Madonna kulağını havaya dikti. Sessizliğe bakılırsa Grady ağlaya ağlaya uyumuştu. Uyandırmamak için bebeği yıkamaktan ve dişlerini fırçalamaktan vazgeçti. Parmağını dudaklarına götürüp kocasına baktıktan sonra bebeğin odasına girip üstüne bir battaniye örttü. Sonra parmak uçlarında geri döndü.

Teacher uyumak üzereydi. "Polisleri çağırmadı. Komşulara koşup gelip beni sorgulamalarını istemedi. Sorunu kendi başına halletmeyi seçti."

Madonna küçümsercesine söylenerek ışığı kapatıp kocasını uyumaya bıraktı. Teacher'ın kararından memnun değildi ama şimdilik onun suyuna gidecekti.

Madonna asla affeden ve unutan biri olmamıştı. O daha çok ödeşme ekolündendi.

Ancak yine de son iki yılın hesabını verecek kişinin Fiji *olmadığını* kendine hatırlatarak intikam planları yapma zahmetine girmedi. Gözünü asıl hedeften ayırmamalıydı.

Ve ödül gerçekten büyük olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Lemuel, "Bobo, bu gece dükkânı kapatmamız gerekecek," dedi.

Bobo, dükkânın üstündeki dairesinin kapısında duruyordu. Fırındaki pizzanın olmasını beklerken vampir sessizce merdivenleri tırmanıp kapısını çalmıştı.

Nedenini sormayı düşündü ama Lemuel istese zaten açıklardı. "Peki," dedi. "Hava o kadar kötü ki dükkân kapalı diye hayal kırıklığına uğrayacak müşteri olacağını sanmıyorum."

"Teşekkürler," dedi vampir sertçe. Bir şeyler daha diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip yine sessizce basamakları indi.

Birkaç dakika sonra Bobo, Lemuel'le Olivia'nın gri Honda Civic'e atlayıp uzaklaştıklarını gördü. Omuz silkip fırından çıkardığı pizzasından bir dilim kesti. Tana French'in bir kitabını başka bir kitabın üstüne oturtup yemeğini yerken okumaya başladı.

Lemuel'le Olivia'nın bir vampiri kaçırmak için gittiklerini bilseydi çok şaşırırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

"Adı Christine mi?" diye sordu Lemuel.

"Evet. Vampir Rehberi'nde öyle yazıyordu. Üstelik rehberin son baskısı. Sipariş vermek için kredi kartını kullandım. Rehberi yalnızca kayıtlı vampirler alabiliyor."

"Öyle bir rehber olduğunu bile bilmiyordum," dedi vampir hayretle. "Ben de kayıtlıyım, ha?"

"İnternette arama yapmamı sen istedin."

"Arria Auclina ve Dr. Quigley'nin akrabalarını bulabilir misin diye merak etmiştim." Lemuel, genç kadının böyle bir şeyi araştırıp bulabileceğini akıl edebildiği için kendiyle gurur duyuyordu ve Olivia'nın ne istediğini anlayıp o uyurken yazılımı satın alıp aradıkları cevabı bulmasına seviniyordu.

Bobo o kayıp kitapları ona verdiğinden beri hiç bu kadar keyiflenmemişti.

"Kaydını görmek ister misin?" diye sordu Olivia.

"Ben daha çok kadınla ilgileniyorum. Benimkinde sadece, *Uzak durun* yazsa yeter."

"Bunu bir tek sen söyleyebilirdin, Lem," diye güldü genç kadın. "Pekâlâ, Christine'in kaydına bakılırsa Arria Auclina'yla bir akrabalığı var. Otuz yıl önce Dr. Quigley tarafından dönüştürülmüş. Akıcı bir şekilde Etrüsk dilini konuşabiliyor."

"Şimdi neredeymiş?"

"En güzel yanı da bu ya! Şu anda Dallas'ta Joseph'in yuvasında yaşıyor."

"Hadi gidelim o zaman." Lemuel uyanmıştı.

Yan yana yürürlerken Olivia'nın hayret dolu bakışlarının yerini endişe aldı. "Ne yapacağız?" diye sordu. "Lem, onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçıramazsın," diye ekledi hemen. Ama bunu söylerken sırıtıyordu.

"Tabii ki kaçırabilirim," dedi Lemuel. "Hatta şimdiye kadar bunu çoktan yapmalıydım. Ama öncelikle pazarlık yapmayı planlıyorum."

Merdivenleri koşarak çıkıp dükkâna girdi. Olivia ona yetiştiğinde, emanetçi dükkânındaki kayıtların tutulduğu en eski defterlerden birine bakıyordu. Defterin rengi solmuştu, sadece sırtı koyu kahverengi görünüyordu, geri kalanı alacalı bir sarıya dönüşmüştü.

Vampire ne yaptığını sormadı. Nasılsa en kısa zamanda söylerdi. Lemuel, yayvan bir ızgara tavası büyüklüğündeki defterin ilk sayfalarına bakarken, daha dakikası dolmadan aradığını buldu.

"Hâlâ burada," dedi. "Kayıt tutmanın güzelliği işte." Defteri tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra sihirli eşyaların tutulduğu köşeye gitti. Olivia bazı geceler vampir mesaideyken kilitli dolaplardaki bu eşyaları karıştırırdı. Ne olduklarını bildiğine yemin edebilirdi ama ne için kullanılabilecekleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kaldı ki Bobo'yla Lemuel de ondan daha bilgili sayılmazdı.

Vampir, anahtarlığındaki küçük bir anahtarla bir dolabı açıp içinden eskitilmiş abanoz rengindeki bir topu çıkardı. Beyzbol topu büyüklüğündeki topun üstü, maviye boyanmış minik kelebeklerle bezeliydi.

"Bana bir yalan söyle," dedi adam.

"Bakireyim," dedi Olivia hiç düşünmeden.

Ve top o anda parlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok hoş görünüyordu ama Lemuel topun estetik yanıyla hiç ilgilenmiyordu. "Hâlâ çalışıyor," dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Christine'le takas etmek için işime yarayabilir."

Ceplerine vurarak Olivia'nın bir önceki Noel'de hediye ettiği telefonu aradı. Genç kadın nasıl kullanacağını da öğretmişti, o yüzden ona öğrendiğini kanıtlarcasına göstere göstere rehberi açıp ikonlardan birine dokundu. Sonra kulağına götürdü. Olivia, hat sesini duyabiliyordu.

"Evet," dedi soğuk bir ses.

"Ben Lemuel Bridger."

Kısa bir duraksamanın ardından ses, "Sesinizi duymak ne güzel bir sürpriz," dedi.

"Lütfen Joseph'e bu gece onunla konuşmam gerektiğini, Geceyarısı'ndan yola çıktığımı söyler misiniz?"

"Ajandasına bakayım, Bay Bridger."

"Geliyorum," diyen Lemuel, telefonu kapattı.

"Dallas'a gidiyorsak, hemen yola çıksak iyi olur," dedi Olivia. "Vet'i mi alıyoruz?"

Lemuel'in kırmızı Corvette'iyle yolculuk yapmayı çok seviyordu.

"Keşke alabilsek ama birini buraya getirmemiz gerekirse diye seninkini alsak daha iyi olacak," dedi Lemuel. "Ve haklısın. Hemen gidelim." Kasabadan ayrıldığını söylemek için koşarak yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra Dallas yoluna çıkmışlardı bile.

Joseph'in büyük evi, birbirine benzeyen evlerin olduğu bir semtteydi. Onu dönüştüren Stan, yıllar önceki meşhur

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katliamdan sonra oradan ayrılmayı reddetmişti. Joseph de yuvanın olduğu gibi kalmasından yanaydı. Bina özenle elden geçirilmişti. Zengin mahallesinde gerçekleşen kan ve ölüm gecesinden hiç iz kalmamıştı.

Olivia o katliam hakkındaki her şeyi okumuştu. Merakla malikânenin cephesini inceledi. Bina baştan aşağı boyanıp tamir edilmiş olsa da kendi attığı kurşunların yerini çok iyi biliyordu.

Lemuel kapının zilini çaldı. "Olivia, eve girdiğimizde yanımdan ayrılma. Tuvaletin falan gelirse de bu vampirlerin arasında tek başına bir yere gitmendense altına yapmanı tercih ederim."

"Keşke bunu yola çıkmadan önce söyleseydin," dedi Olivia. Kahkaha atmakla, çalıların arasına dalmak arasında kalmıştı. "Tutabilirim," diye ekledi sonunda. Doğrusu Lemuel mesanesini hatırlatmasaydı, sorun olacağını hiç sanmıyordu...

O sırada kapı açıldı. Karşılarındaki Joseph Valesquez'di. Yakışıklı bir adam değildi; kısa boylu, tıknaz ve tepsi suratlıydı. Ama çok güçlü ve zeki olması, ona başka bir cazibe katıyordu. "Bay Bridger," dedi, belli belirsiz bir aksanla. "Bu da arkadaşınız Bayan Charity olmalı?"

"Evet, benim," dedi Olivia.

"Çok güzel," derken Joseph'in ses tonu tam aksini söylüyordu. "Lütfen içeri girin." Kenara çekildi. Bir pusu ihtimali karşısında ilk darbeyi almak için önce Lemuel adımını attı ama öyle bir şey olmadığını görünce Olivia da yanına geldi. Joseph'in yanından geçerken, adamın yaydığı güçlü titreşimlerden etkilenmemeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Holde birkaç vampir daha vardı. Joseph'le birlikte girdikleri salonda başkalarını da gördüler. İnsanlar tarafından inşa edildiğinde bu salon aile odası olarak planlanmıştı ve hâlâ aynı işlevi görüyordu fakat aile artık başka türden bir kan bağına sahipti.

Olivia, Lemuel'den başka vampirle tanışmamıştı, o yüzden şimdi hepsinden farklı titreşimler aldığını fark etmek şaşırmasına neden oluyordu. Lemuel'in sıra dışı olduğunu bilse de şimdi onun diğer kan içicilerle arasındaki farkın ne olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir kadeh içki?" diye sordu Joseph. Şarap kadehlerini taşıyan incecik siyah saçlı kadına işaret etti.

"Teşekkürler," dedi Lemuel, tepsinin en ortasından bir kadehi seçerken.

"İnsanın da bir şeyler içmek ister mi?"

"Olivia?" Lemuel, genç kadına döndü. Bakışlarıyla âdeta uyarıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Olivia nazikçe. Joseph'e kendi adına konuşabileceğini kanıtlamanın zamanı değildi.

"Teşekkürler, almayacak," dedi Lemuel, adama dönerek.

"Böylesi ünlü bir vampiri ağırlayabilmek büyük şeref," dedi Joseph, kelimeleri özenle seçerek. "Fakat yaşadığınız bölgeyi hepimize yasaklamışken, şimdi ziyaretinizin nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Bir iyilik istemek için geldim. Tabii karşılıklı olacak," dedi Lemuel. O da kelimeleri özenle seçiyordu.

İkisinin de sesi, buz saçakları gibi, diye düşündü Olivia. Etraftaki diğer vampirlerle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu bilecek kadar vampirlerle ilgili araştırma yapmıştı. Lemuel, hipnotize edici bakışları kullanmazdı ve Olivia bundan çok memnundu, çünkü bazı zamanlar zaten gözünü ondan alamıyordu.

"Bir iyilik?" Joseph, bu iki kelimeyi kulaklarına inanamıyormuş gibi dile getirmeyi başarmıştı. "Bizden? Beni şaşırtıyorsunuz."

"Ben uyurken gündüz hizmetkârlarınızın kasabama geldiğini duyduğumda ben de çok şaşırdım."

"Ah. Onun sebebini söyleyeyim." Joseph başını zarifçe eğdi. "Bize büyük zarar veren bir insanın, Geceyarısı'nda saklandığını duymuştum," dedi. "Yasağı çiğneyip gece gelmemiz yerine, hizmetimizdeki insanların kasabayı ziyaret etmesinin daha uygun olacağını düşünmüştüm."

"Her hâlükârda kulağıma kadar geldi," dedi Lemuel. Sakin sesi gerçekten korkutucuydu. "Ve hâliyle yıllar önce yaptığımız anlaşmanın ihlal edildiğini düşündüm."

"Stan gençken yaptığınız anlaşma," diye mırıldandı Joseph.

"Tekrar görüşülmediği sürece bir yuvanın lideriyle yapılan anlaşmanın bitiş tarihi yoktur," dedi Lemuel. Odada kimse kıpırdamıyordu. Vampirler bu konuda çok iyiydi.

Sessizlik sürerken Olivia gözlerini Lemuel'in ayaklarına dikti. Vampirin ayaklarına bakarak dövüşün ne zaman başlayacağını anlayabilirdi.

"Belki ne tür bir iyilik istediğinizi açıklayabilirsiniz?" diye sordu Joseph bir süre sonra.

"Elbette. Yuvanızdaki genç bir vampirin yardımına ihtiyacım var. Adı Christine."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tepsiyi taşıyan incecik siyah saçlı kadın bir santim kadar öne çıktı.

Bingo, diye düşündü Olivia. Kadının bu küçücük hareketi öne zıplayıp bağırarak "O, benim!" demesiyle aynı şeydi.

"Bu, Christine," diye tanıştırdı Joseph, hor görürcesine. "Güçsüz bir vampirdir ama iyi dövüşür."

Ondan hiç hoşlanmıyor. Olivia, şanslarının yükseldiğini hissediyordu. Ev sahibi, kadından kurtulmak için sabırsızlanıyorsa belki Lemuel doğruluk topunu vermek zorunda kalmazdı.

"Aynı zamanda Christine bize kendini kanıtlamıştır," dedi sarışın bir vampir. Olivia, adamın 1950'lerden fırlamış tarzını salona girdiği anda fark etmişti. "Ondan nasıl bir yardım beklediğinizi açıklayabilir misiniz?"

Olivia adamın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Christine'in, bilmedikleri nasıl bir yeteneğe ya da beceriye sahip olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Güçsüz bir vampir," dedi Lemuel, bunu duyduğuna üzülmüş gibi. "Beni sadece bir şey ilgilendiriyor, o da soyu. Kendine Dr. Quigley diyen yaratıcısından satın aldığım bir şeyin rayiç değeri çok düşük çıktı."

Salondaki minik hareketleri takip etmek Olivia için son derece yorucuydu. Vampirlerin ilgisini hissetse de en azından kimse yaklaşmıyordu. İçerinin havası bayat ve soğuktu, oysa dışarıda oldukça ılık bir sonbahar havası vardı. Yola çıkmadan önce kazağını üstüne geçirdiğine seviniyordu.

Sessizlik uzadıkça uzuyordu. En azından sesli bir sohbet yoktu. Ama Olivia, düşüncelerini toparlayamadığını fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kan bağı olan vampirlerin düşünce gücüyle iletişim kurabildiklerini duymuştu. Belki şimdi de sessiz bir sohbet koyultmuşlardı.

"Christine'i bir bedel karşılığında vermeye razıyız," dedi Joseph sonunda.

Elveda doğruluk topu, diye geçirdi içinden Olivia.

"Yanımda ilginizi çekebilecek bir şey var," dedi Lemuel sakince.

Kırk dakika sonra arka koltuktaki suratsız vampir kadınla birlikte Geceyarısı'na geri dönüyorlardı.

Olivia, seks hayatının bir süre askıya alındığını fark etti. Lemuel mahremiyetine o kadar önem veriyordu ki seks yaptıklarını insan içinde asla kabul etmiyordu. Dahası argo kelimeleri ve küfürleri gündelik konuşmalarda yasaklayacak kadar tutucuydu. Hâliyle yan odada başka bir vampir varken, aynı yatağa girmeleri söz konusu olmayacaktı. Tabii halletmeleri gereken daha önemli meseleler vardı. Ama yine de...

Of, kahretsin, dedi içinden genç kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Ertesi sabah uyandığında Manfred'in aklında Mamie vardı. Hislerine güvendiği için kahvaltı niyetine yulaf ezmeli gofretini atıştırıp hemen Güvenli Liman'ı aradı. İki kadının paylaştığı odaya bağlandığında telefona yine Suzie cevap verdi.

"Alo?"

"Benim, Manfred. Mamie nasıl?"

"Daha iyi," dedi hemen kadın. "Çok daha iyi! Arkadaşın Fiji gelip Mamie'nin elini tuttu ve dua gibi bir şeyler mırıldandı. O sırada tüylü bir başlık takıp yatağın etrafında bir çıngırakla dans etse bile umursamazdık. Ama Fiji gözlerini yumup sadece dudaklarını oynattı ve şimdi Mamie çok daha güzel ve huzurlu uyuyor. Bacaklarını eskisi gibi sürekli kıpırdatmıyor, yatakta bir o yana bir bu yana dönmüyor. Bu sabah uyandığında kahvaltı istedi!"

"Çok sevindim. Hiç yürüdü mü?"

"Sadece banyoya girip çıktı ama kaç gündür ilk defa bu kadar hareket etti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu, harika! Bu, gerçekten... *harika*." Manfred'in aklına başka bir kelime gelmiyordu.

"Biz de çok rahatladık. Belki artık yine eski hâline döner."

"Umarım. Bir iki güne tekrar ziyarete geleceğim."

"Bana bir Hershey çikolatası getir! Bademli!"

Medyum gülümsedi. Suzie tatlıya, özellikle de çikolataya dayanamıyordu. "Getiririm," dedi. "Bir değişiklik olursa bana haber verin, olur mu?"

"Tabii veririz, evlat. Fiji'yi gönderdiğin için teşekkürler. Çok tuhaf, onun gittiğini Tommy de ben de göremedik."

"Ne?" Manfred'in bir anda keyfi kaçmıştı.

"Aynen. Mamie'yle ilgilenmekten yorulup uyuyakalmışız. Bizim yaşlı moruklar olduğumuzu düşünmüştür. Ama sorun değil. Sonuçta bizim için demiri ateşten çıkardı."

"Yardım edebildiğine sevindim," dedikten sonra Manfred telefonu kapattı. Tommy'yle Suzie'nin uyuyakalması konusunda ne düşüneceğini kestiremiyordu. Ama genelde aldığı haberden memnundu, o yüzden üstünde durmadı.

Xylda'nın da dediği gibi büyük resme bakıldığında, Mamie'nin en fazla birkaç yılının, belki de birkaç ayının, hatta birkaç haftasının kaldığını biliyordu. Ama yaşadığı sürece hayatın keyfini çıkarabildiği sürece Manfred de mutlu olacaktı. Çünkü o çok tatlı bir kadındı. Onun herhangi biri hakkında kötü bir şey söylediğini asla duymamıştı.

Ah, tabii Geceyarısı Otel'deki yaşlılardan Shorty Horowitz hariçti. Mamie ondan hiç hoşlanmazdı.

Bir keresinde Ev Yemekleri Restoranı'nda yemek yerlerken Fiji'den pek de sıcak bahsetmemişti. Aslında onun için "koca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götlü" dediğinde Manfred genç kadınla arkadaş olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Bunu ne zamandır unutmuştu. Şimdi Mamie'yi büyük bir zihinsel işkenceden kurtaranın Fiji olması ilahi adalet değildi de neydi ki? Dahası yaşlı kadının, hakkındaki düşüncelerini bilse bile Fiji'nin ona yine de yardım edeceğinden emindi. İşe biraz geç başlamaya karar verip komşusuna teşekkür etmek üzere Cadı Işığı Caddesi'ni geçti.

Fiji, arka verandasında oturuyordu. Bay Yılışık yanına kurulmuştu. Genç kadın daha önce sadece bir kez, o da Shoshanna adındaki özel bir dedektife fena hâlde kızdığında böylesine sert görünmüştü. Kadını evinin önünde büyüyle dondurmuş, sonra arabasına atlayıp gitmesini sağlamıştı. İşte o zaman da yüz ifadesi aynı şimdiki gibiydi.

"Günaydın," dedi dikkatle yaklaşırken.

Genç cadı kocaman gülümsedi. "Ah, selam," dedi. "Umarım arkadaşın daha iyidir."

"Ben de onun için geldim," dedi Manfred. "Gayet iyiymiş. Sakinmiş, hatta bugün kalkıp biraz yürümüş. Üstelik buraya gelmek için değil, banyoya gitmek için."

"Bunu çok duyduğuma sevindim. Çay ister misin? Vaktin var mı?"

Manfred saatine göz attı. "Olur, birkaç dakika geç başlayabilirim."

Az sonra elinde çay fincanıyla genç kadının yanında oturuyordu. Kek önerisini reddetmişti.

"Chuy'la Joe'nun söyledikleri canını sıkıyor mu?" diye sordu, huzurlu bir suskunluğun ardından. O kadar sessizdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki Bay Yılışık'ın patilerini yalarken çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı.

Fiji ona boş boş baktı.

"Hayaletleri görmeleri meselesi. Bunu önceden biliyor muydun?"

"Hayır, canımı sıktığı söylenemez," dedi Fiji. Ama rahat da görünmüyordu. "Herhâlde büyük teyzemi görmelerinin canımı sıkıp sıkmadığını soruyorsun, değil mi?"

Manfred başıyla onayladı.

"Belki sıkmalı. Hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa, ruhunun henüz huzuru bulmadığı düşünülebilir." Fiji omuzlarını silkti. "Belki ardında yaşarken yaptıklarını taklit eden bir iz bırakmıştır. Belki de Araf'ta kalmıştır. İkisinin ne gördüğünü tam olarak bilmiyorum. O yüzden üstünde durmak aptallık olur. Beni asıl şaşırtan... hatta belki endişelendiren, bunca zamandır hayaletleri gördükleri hâlde bunu daha yeni öğrenmiş olmamız galiba. Bana bunu söyleyecek kadar güvenmiyorlar mıydı?"

"Ben de aynısını düşündüm," dedi Manfred.

"Gördükleri hayaletlerin tam olarak ne yaptıklarını bilmek ilginç olurdu. Bir tür yeni hayatlarında yeni bir şeyler mi yapıyorlar? Yoksa yaşarken yaptıklarını tekrar etmekle mi yetiniyorlar? Senin seanslarına gelen ruhlarla aynı şeyler mi?"

"Hepsini ben de merak ediyorum," derken Manfred rahatladığını hissediyordu. "Eğer aynı şeyden bahsediyorsak, benim de onları görmem gerekmez miydi? Sonuçta hayalet işinde olan benim. Ruhlar âlemi falan. Sanırım profesyonel bir kıskançlık krizindeyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de onlar gibi hayaletleri görmek ister miydin? Sürekli?" Fiji son derece ciddiydi, o yüzden Manfred bu konuyu bir süre düşündü.

"Her gün görmek istemezdim herhâlde," dedi sonunda. Ama belki televizyon açıp kapatır gibi kontrol edebilseydim... ilginç olabilirdi."

"Her gün Price Eggleston'ın kendini bıçaklamasını görmek istemezdim," dedi Fiji.

"Tanrım, tabii ki kimse istemez!"

"Ya da Aubrey." Bobo'nun kız arkadaşından bahsediyordu. "Yaşarken ondan pek hoşlanmazdım. Ve kesinlikle ölü görünüyordu. Chuy'la Joe'ya bunu da sormak istiyorum. Hayaletler acaba kendileri gibi mi görünüyorlar?"

"Belki sormalıyız."

"Olabilir. Doğru anı yakalamak lazım."

"Fiji? Onlar ne oluyor şimdi?" Manfred bunu sormaya ilk kez cesaret ediyordu.

"Bence çok iyi biliyorsun."

"Yani onlar gerçekten... melek mi?"

Genç cadı bir kaşını kaldırdı.

"Ben mi ne düşünüyorum?" Manfred mesajı almıştı. "Bence öyleler. Ama İsa'nın mezarına gelenler gibi olduklarını sanmıyorum."

"Değiller," dedi Fiji. "Düşmüş melekler olduklarından eminim."

"Sence ne yaptılar da cennetten kovuldular?"

Fiji cevap vermeden önce düşünürken çayından bir yudum aldı. "Biliyorsun, İsa doğduğunda yeni bir felsefe getirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondan önce Tanrı kelamı, *Bana sadık kalırsanız düşmanlarınızı ezeceğim, göze göz, dişe diş*, falan gibi cümlelerden ibaretti. Yeni felsefe, insanlara tokat yediğinde öbür yanağını çevirmeyi öneriyordu. Teorim, yıllardır sohbetlerde dikkatimi çeken ufak tefek kırıntılara dayanıyor ama bence Chuy ve Joe bu değişime ayak uyduramadılar. Öbür yanaklarını çevirmeyi kabul edemediler. O yüzden buraya geldiler."

Genç cadının cevap vermesini hiç beklemediğinden şaşkınlığını üstünden atmaya çalışan Manfred, bir taraftan da bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. "Yani ceza olarak Geceyarısı'na mı gönderildiler?" Aslında bunu pek eğlenceli buluyordu.

Fiji de güldü. "Evet, öyle görünüyor, ha? Ama sana bunun sadece bir teori olduğunu hatırlatmam gerekir. Tek bildiğim asırlar önce insan, sonra melek oldukları, şimdi de iki arada bir derede kaldıkları."

"Ama aileleri var! Chuy'u akrabalarının ziyaret ettiğini çok iyi hatırlıyorum."

"Muhtemelen kendileriyle aynı kan bağını taşıyanlarla yeniden iletişime geçmişlerdir," dedi genç cadı. "Bir şekilde kendilerini hatırlamalarını sağlamışlardır. Fazla tahmini konuşuyorum ama anla işte. Akrabaları Joe ve Chuy'la kan bağları olduğuna inanıyorlar. Bu, ikisi için de büyük rahatlık, böylece aileleriyle birlikte bir şeyler yapabiliyorlar."

Manfred başını salladı. "Anlaşılan ölüm sonrası adaleti beklemeye inanmıyorlar," dedi. "Aklıma Lovell ailesi geldi."

Fiji de aynı fikirdeydi. "Büyük ipucu," dedi. Sandalyede öne eğildiğinde Manfred gitme zamanının geldiğini anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görüşürüz, Fiji. Mamie'ye yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Sen iyi bir komşusun. Keşke kendini bir an önce toparlayabilse de Mamie sana kendisi de teşekkür edebilse."

"*De nada,*" dedi Fiji. "Ben artık dükkânı açayım."

"Ben de telefonlara bakmaya başlasam iyi olacak." Manfred eğilip Bay Yılışık'ın başını okşadı. Kedi bir saraylı edasıyla okşanmaya izin vermişti. "Sana da iyi günler, bayım. Hey, Rasta'nın sahiplerinin melek olduğunu öğrenmek nasıl bir his?"

Kedi onu duymamış gibi kuyruğunu dikip uzaklaşırken o sırada gerinen Fiji kahkahayla güldü. "Bütün günü kötü geçsin diye mi uğraşıyorsun?" Bunu yarı şaka yarı ciddi söylüyordu. "Benim sadece bir cadı olmama hayıflanıyordu, Joe'yla Chuy'unsa artık insan olmadığını çok derinden hissediyor. Öte yandan Bay Yılışık konuşabiliyor. Hele Rasta ona göre tüy ve kemik yığınından başka bir şey değil."

"Konuşurken daha dikkatli olmaya çalışırım," dedi Manfred. Yolun karşısındaki evine geçerken Fiji için biraz endişeliydi. Genç cadı, beklediğinden fazla bilgi vermişti ama sanki ne söylediğinin farkında değilmiş gibiydi. Dalgındı. Fazlasıyla dalgındı. Sanki kafası tamamen başka bir yerlerdeydi.

Omuz silkti. Sonuçta Fiji herhangi bir şeyden şikâyet etmemiş, ondan yardım istememişti. Kendi evine girerken melekleri düşünüyordu. *Bir çift melek tanıyorum. Meleklerle komşuyum. Ve evimin karşısında bir cadıyla konuşan bir kedi oturuyor.* Yine de bunları hiç tuhaf bulmadığını kabul etmeliydi. Hatta bütün bunlar ona son derece normal geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Genç cadı mutlu değildi. Teacher'a çektirdiği acıyı bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Ama bunu yapması gerektiğini hissediyordu ve bu düşüncesini hiçbir şey değiştiremezdi. Attığı adımlar kötülük içerdiğinde mutlu olması beklenemezdi.

Üstelik kendine aramamak için söz verdiği hâlde tutup Bobo'yu aramıştı.

Dahası o yaratık onunla konuşuyordu.

Beş gündür kavşakta kimse ölmediğinden olsa gerek son günlerde pek sesi çıkmıyordu ama Fiji onun *düşüncelerini* hâlâ hissediyordu.

Sabah birkaç müşterinin uğramış olmasına seviniyordu. Üstelik hiçbiri intihar eğiliminde değildi. Öğle yemeği için dükkânı kapatıp Ev Yemekleri Restoranı'na yürüme fikri hoşuna gitse de henüz Madonna'yla karşılaşmaya hazır değildi.

Teacher'ın neden hastalandığını çok iyi bildiğini güçlü bir şekilde sezebiliyordu, bunu karısıyla da paylaştığından hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemen emindi. Anlattıysa Madonna kocasına yaptıklarını yanına bırakacak kadınlardan değildi. Fırsatını bulduğunda mutlaka intikamını alırdı. Dolayısıyla kendi mutfağında hazır çorba ve kızarmış peynir yemesi çok daha güvenli olacaktı... Ama evde çorba kalmamıştı. Piggly Wiggly için hazırladığı alışveriş listesi demek ki o kadar da kapsamlı değildi.

Kendine kızdığı için bütün dünyaya kızdı. Sonra ceketini giyip Gazla Git'e yürüdü. Tezgâhta kartlara bakan adamı görene kadar yeni işletmeciyi tamamen unuttuğunu fark etti. Hayır, adam tarot kartlarıyla oynamıyordu. Kendi kendine iskambil oynuyordu.

"Ah, merhaba yeni komşu," dedi. "Benim adım Fiji Cavanaugh. Önünde Sorgulayan Zihin tabelası olan evde yaşıyorum." Adamın koyu renkli sert bakışları etkileyiciydi ama Fiji aşırı sevgi gösterilerinde bulunan insanlardan daha çok korkar olmuştu.

"Fiji," dedi adam, başını selam verircesine yana eğerek. "Ben de Sylvester Ravenwing. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Çorbaya ihtiyacım var," dedi Fiji.

"Orta reyon, soldan ikinci raf," diyen Sylvester tekrar oyununa döndü.

Sırnaşmaması rahatlatıcıydı. Teacher burayı işletirken içeri birileri girdiği için o kadar sevinirdi ki dükkândan çıkmak resmen imkânsız olurdu. Shawn Lovell ise sürekli endişeli olduğundan alışveriş âdeta işkenceye dönerdi.

"Eee, burada uzun kalacak mısın, Sylvester?" diye sordu Fiji. Campbell fasulyeli ve etli çorba kutusunu tezgâha bıraktı.

"Sanırım," diye yanıtladı adam. "Hepsi bu mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Görüşürüz."

Sylvester, neredeyse Kraliçe Elizabeth edasıyla nazikçe başını eğerek selamladı, sonra da önündeki kâğıtları tekrar dağıttı.

Eve dönerken Fiji, Geceyarısı'nın kendine özgü bir gökkuşağı olduğunu düşündü. Madonna, Teacher ve Grady, Afrikalı Amerikalıydı; Sylvester, Amerikan Yerlisiydi ve otelde çok fazla kalmamış olsa da Hong Kong doğumluydu. Gülümsedi. *Dünyanın kavşağı gibi burası.*

Sıcak mutfağında çorbayı ısıtırken dolaptaki birkaç sebzeyi de içine doğradı, bir taraftan da tavada peynir kızarttı. O kadar acıkmıştı ki iki dilim peynir daha koydu.

O sırada arka kapısını birisi tıklatınca şaşırdı. Açmaya hiç de gönüllü olmadığı için derin bir iç çekti. Kapıdakini görünce, "Olivia," dedi gülümsemeye çalışarak. "Senin için ne yapabilirim?"

"Peynirli sandviç hoşuma gider," dedi genç kadın. "Nefis kokuyor, Fiji. Yerken de seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Peki," diyen Fiji hafiften meraklanmıştı. Olivia'yla kanka sayılmazdı ama komşusu asla sıkıcı biri değildi. Tost makinesine iki dilim ekmek attı. Birkaç dakika sonra mutfak masasında oturmuş, yemeklerini yerken konuşuyorlardı. Olivia çorba istememişti.

"Lemuel'in yeni bir vampiri var," dedi Olivia aniden.

Fiji, genç kadının bundan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu. "Ve sen de bu duruma bayılmıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"O bir kadın."

"Ah, anladım." Ama biraz daha düşününce Fiji anladığından o kadar da emin değildi. "Herhâlde Lemuel'in sana kuma getirdiğini düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Yok." Olivia suratını asmıştı. "Ama kadına ihtiyacı var, o yüzden Joseph Velasquez'den aldı."

"Lemuel'in ona niye ihtiyacı var?"

"Etrüsk dilini okuyabiliyor."

"Eh, bununla rekabet edilemez." Fiji şaşkındı ama aynı zamanda eğleniyordu.

Olivia sıkıntıyla güldü. "Öyle. Sonuçta o dili akıcı bir şekilde konuşup okuyan çok az vampir kalmış durumda."

"Peki, Lemuel, Etrüsk konuşan biriyle ne yapıyor? Ah, bir saniye. Şu kitap. Hani çevirmeye çalıştığı... ama uzun süredir fazla yol alamadığı kitap Etrüsk dilinde yazılmıştı, öyle değil mi?"

Olivia başını salladı. "Yani kitap çevrilene kadar Bayan Kuma bizimle yaşayacak."

"Adı ne?"

"Christine bir şey. Dallas'lı. Oradaki bir vampir yuvasında yaşıyordu. Lemuel'in onlarla arası hiç hoş değil. Özellikle liderleri Joseph'le."

"Lemuel'in Etrüsk dilini bilen birine ihtiyacı olduğunu nereden biliyormuş ki?" Fiji'nin kafası karışmıştı.

"Biz gidip isteyene kadar bilmiyordu. Christine'i Vampir Rehberi'nde bulduk. Joseph'e bir hediye verdik, o da bize Dr. Parker Quigley'nin dönüştürdüğü Christine'i verdi."

"Bu ismi bilmem mi gerekiyor?" Fiji hatırlayamadığı için mahcup oldu. "Hiç tanıdık gelmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de tanımıyorum," dedi Olivia. "Kendini kötü hissetmene gerek yok. Okuduklarıma bakılırsa zamanında Dr. Quigley son derece karanlık ve korkunç biriymiş. Aman ne büyük sürpriz! Özellikle eski Mısır ve antik Roma'daki cenaze âdetleri üzerine araştırma yapıyormuş. Her neyse, bu araştırmalar sırasında Arria Auclina adında Etrüsk bir vampire rastlamış." Olivia ismi özellikle doğru söylemeye çalışmıştı: *Ar-Rİİ-ya Av-KLİİ-na*.

"Ve Arria Auclina onu vampir yapmış."

"Aynen. Kadın, halkıyla ilgilenen birini bulduğu için pek heyecanlanmış. Ve unutulmasın diye Dr. Quigley'ye Etrüsk dilini öğretmiş. O da bildiklerini Christine'e aktarmış. Fakat tesadüfe bak ki Dr. Quigley, New Orleans'ta Lemuel'in karşısına çıkmıştı. Adam çevirisine yardım olsun diye ona bir sözlük vermiş. Ama sözlük çok eksik ve anlaşılmaz, o yüzden Lemuel kitabın çevirisinde hızlı ilerleyemiyordu."

"Olaylar, olaylar," dedi Fiji.

"Kesinlikle. Sonuçta Joseph, hizmetçi gibi kullandığı Christine'i gözden çıkardı. Bir de meğer Dallas'taki vampirler Geceyarısı'ndan *kötü bir enerji* alıyorlarmış."

"O kadar çok vampirin bizi düşünmesi pek de hoş değil. İyi ki Lemuel onları buradan uzak tutuyor," dedi Fiji. "Gündüz Barry'yi aramaya gelenler bile tüylerimi diken diken etmişti."

Olivia ona kuşkulu gözlerle baktı. "Herhâlde Lemuel de tüylerini diken diken etmiyordur," derken ciddiydi.

"Yok canım, ona çoktan alıştım. Herkesle nasıl konuşuyorsam, onunla da öyle konuşuyorum." *Tabii konuşmadan önce iki kez düşünüyorum*, diye ekledi Fiji içinden.

"O hepsinden farklıdır," dedi Olivia gururlu bir tavırla. "Hiçbirine benzemez. En azından son derece nadir bir vampir."

Fiji tabakları lavaboya götürdü. "Eee, peki buraya niye geldin? Yani seni gördüğüme sevindim. Güzel güzel yemek yedik, sen de müthiş şeyler anlattın," dedi omzunun üstünden bakarak.

"Gelmemin bir sebebi var," dedi Olivia. "Lemuel, tesadüfen Teacher'la Madonna'nın evinin yakınlarındaymış ve senin hakkında konuştuklarını duymuş. Teacher, senin evine girdiğini, senin de onu yakaladığını anlatıyormuş. Sonra onu cezalandırmış mısın, neymiş?"

"Doğru." Fiji, genç kadının karşısına oturdu. Savunmaya geçmek gibi bir niyeti yoktu ama yine de temkinli konuştu. "Eee?"

"Bak, seni kesinlikle yargılamıyorum! Çünkü anlaşılan buraya beni gözetlemeye gelmişler."

Bu da beklenmedik bir haberdi. "Paranoyaklık yapmadığından emin misin?" diye sordu Fiji nazikçe. "Çünkü Teacher benim evde bir şeyler arıyordu."

Olivia'nın ağzı açık kalmıştı. "Sahi mi? Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Buraya ailem tarafından gönderildiklerine adım gibi eminim."

"Yani… sevimsiz bir aile geçmişin mi var?"

"Evet. Aile meseleleri. Pek de şaşırtıcı değil, ha?" Olivia'nın gülümsemesi buruktu.

"Hepimizin aile sorunları var. Ablamla tanıştın." Fiji, komşusunun devamını getirmesini bekliyordu. Bugün iyi anlaşmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ablan gerçekten de acayip biri. Ama babam... eh, çok zengin ve güçlü biridir. Muhtemelen Reed'ler de onun için çalışıyordur."

"Baban olmayabilir mi?" Fiji şaşkındı. Gizemli Olivia, sonunda herkesten sakladığı geçmişini ona açıyordu.

"Babamın Ellery McGuire adında bir sağ kolu var. Babamın aklının ucundan bile geçmez, duysa da inanmaz ama Ellery yıllardır şirketi ele geçirmeye çalışıyor. Babam artık yaşlandı, zaten sevgi dolu ve sadık biri hiç olmadı. Bu kadarını söylemem yeterli sanırım. Ağabeyim, birkaç yıl önce kayak kazasında öldü."

"Ağabeyin olduğunu da bilmiyordum," dedi Fiji, bu ani samimiyet karşısında iyice afallamıştı. "Ailen gerçekten çok mu zengin?" Aslında Olivia'nın özgüveni... ve biraz da acımasızlığı bunu kanıtlıyordu.

"Evet. Çok ama çok zenginler." Olivia başını salladı.

"Peki sen neden onlarla görüşmek istemiyorsun?"

"Çünkü ben çok küçükken üvey annemle sevgilileri beni çok taciz ettiler. Ve o sırada ona *anne* dememi istiyordu."

"Hayal bile edemiyorum. Çok berbat olmalı. Annene ne oldu?"

"Babamla ayrıldıktan sonra tekrar evlendi. Alkolle başı dertteydi. Bir sürpriz daha! Velayetimi babama verdiler. Gerçek annem birkaç yıl daha yaşadı ama sonra alkolden öldü."

"Baban biliyor muydu? Yani üvey annenin yaptıklarını?"

"Anlattığımda bilmediğini söyledi," dedi Olivia. Omuzları çökmüştü. "Bazen ona inanıyorum. Çoğunlukla sadece bilmediğini umut ediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia'nın ailesiyle karşılaştırıldığında Kiki parkta bir yürüyüş yapmak gibiydi. "Üvey annen hâlâ hayatta mı?" diye sordu Fiji.

"Hayır." Olivia sırıttı.

Mesaj alınmıştır, diye geçirdi içinden Fiji. "Demek peşinde olan sadece baban değil, aynı zamanda şu sağ kolu dediğin adam da seni arıyor, ha? Ellery McGuire mı demiştin?"

"Evet. Sanırım öyle."

"O kadar zengin birinden nasıl saklanılır ki?"

"Kolay değil. Ve tahmin edebileceğin üzere, birileri nerede olduğumu öğrenmiş olmalı ki Reed'ler buraya geldi."

"Seni gözetlemek için."

"Beni gözetlemek için."

"Peki bana niye geldin? Özellikle bugün? Sırf ben de Teacher'a kızgınım diye mi?"

"Sana bir teklifim var. Eminim Manfred, Teacher'la Killeen'e gittiğini söylemiştir, değil mi?"

Fiji başıyla onayladı.

"Peki, Teacher'ın onu yol boyunca çaktırmadan sorguladığını anlattı mı?"

"Hayır, öyle bir şeyden bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Ama sorgulamış. Bir sürü soru sormuş. Her neyse, Killeen'de bir hırdavatçı dükkânına gitmek istemiş, çünkü söylediğine göre dükkân sahibini tanıyormuş ve meğer adam Teacher'ın çok istediği birtakım aletleri getirmişmiş. Bana fazlasıyla uyduruk geliyor. Madem öyle, neden kargoya vermemiş ki? Teacher niye internetten sipariş vermemiş?"

"Yani?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanisi... birlikte Killeen'e gidip şu adamla dükkânı bir kolaçan edelim diyorum."

"Bu ne işimize yarayacak?"

"Daha çok şey öğreneceğiz. Ve daha çok bilgi her zaman iyidir."

Bak buna itiraz edemeyeceğim, diye düşündü Fiji. "Tamam. Dükkânın ismini biliyor musun?"

"San Jacinto Caddesi üzerindeymiş," dedi Olivia. "Ve dükkânın adı Usta Hırdavatçı. Üç yıldır şimdiki sahibi işletiyormuş. Reed'ler de Ev Yemekleri Restoranı'nı üç yıl kadar önce devralmışlardı."

"Reed'leri desteklemek amacı taşıyorsa o dükkân gayet uygun bir yerde tutulmuş," dedi Fiji.

"Eh işte. En azından gidip bir bakmakta fayda var," dedi Olivia. "Ne zaman gidebiliriz?"

Genç cadı takvimine baktı. "Zaten yarın çalışmak istemiyordum," dedi hiç düşünmeden. "Yarın gidelim. Bu adama ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir şeyler buluruz," diyen Olivia, hiç de hoş sayılmayacak bir şekilde gülümsedi.

Pazar sabahı, Olivia'nın gri arabasıyla yola çıktılar. Fiji, komşusunun özel hayatıyla ilgili o kadar çok şey paylaştıktan sonra pişman olabileceğini, hâliyle yolculuk sırasında eskisinden de huysuz olabileceğini hesaba katmıştı fakat Olivia onunla birlikteyken hiç olmadığı kadar rahat davranıyordu.

Âdeta gerçek dostlar gibiyiz, diye düşündü genç cadı. Bu düşünceyle bir parça sarsıldı, çünkü Olivia'yı üniversitede

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birine eşek şakası yapmak ya da omuz omuza bir dükkânı soymak gibi bir işe kalkıştıkları bir proje arkadaşı gibi görüyordu.

"Ablan bir anda ayrılıp gitti, sonra ondan haber aldın mı?" diye sordu Olivia.

"Annem, ona ne yaptığımı sormak için aradı," dedi Fiji. "Ağlıyordu. Annem hep ağlar."

"Offf."

"Aynen. Kiki, babamın Alzheimer olduğunu ve annemin sürekli onunla ilgilendiğini söylemişti. Ona yardım etmemek için sanırım bir bahaneye ihtiyacı vardı. Kocasından ayrılmadan önce eve geri dönmenin nasıl bir şey olacağını çok iyi biliyordu. Belki de kocası evden kovmuştur. Adam, Kiki'yi bir şeyler çaldığı için çalıştığı mağazadan kovan patronuyla iş pişiriyor. Üstelik kumarbaz. Son derece karışık işler."

"Bazıları babalarına bakma şansına sahip olmaktan büyük mutluluk duyardı," dedi Olivia.

"Kiki öyle biri değil. Hemen diplerinde, üstelik ailenin cici kızı," diye açıkladı Fiji. "Annem rica etseydi, bir hafta izin yapabilmesi için babama bakardım." Bunda gayet samimiydi. "Babam kötü biri değildir, gururludur, o yüzden anlaşmak kolay değildir. Belki artık gurur falan kalmamıştır. Duyduğum kadarıyla hastalık insanı eskisinin tam tersi biri yapıyormuş. Büyürken tanıdığım babamın tam tersi davranıyorsa babama bakmak büyük zevk olurdu."

"Manfred'in yanıp tutuştuğu şu genç hemşireye danışabilirsin," dedi Olivia. "Estella. Bizim morukların kaldığı yerde yarı zamanlı çalışıyor."

"Mamie'yi ziyarete gittiğimde onu aradım ama görmedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öğleden sonra gittiysen görmezsin tabii. Geceleri çalışıyor, gündüzleri de okula devam ediyor. Hemşirelik okuyor sanırım. Bir ara kimdir kimin nesidir diye araştırma yapmıştım." Olivia sonuncusunu sanki çok normal bir şeymiş gibi söylemişti.

"Manfred'in birini bulmasına seviniyorum. Creek gittiğinden beri yalnızdı."

"Ben de seviniyorum. Sıra sende," dedi Olivia.

"Ah, hayır! Hayır, ben..."

"Bobo için yanıp tutuşuyorsun, biliyorum. Bence o da son zamanlarda bir şeyler söylemek için kendi kendini yiyor. Siz ikiniz kavga falan mı ettiniz? Belki sonunda gözleri açılmıştır?"

"Ayrıldık diyebiliriz," dedi Fiji, pes edercesine.

"Ama diğer seçenekleri de görmezden geliyorsun," diye üsteledi Olivia. Gülümsüyordu ama aynı zamanda son derece ciddiydi. "Kaplanlar senin için deliriyor."

Fiji kulaklarına inanamıyordu. "Peder de mi?"

Olivia'nın attığı kahkaha da genç cadı için fazlasıyla yeniydi.

"Hayır, o hariç. Quinn baba ve oğlundan bahsediyorum."

Fiji bu sefer ağzı açık kaldı.

"Ciddiyim," diyordu Olivia sırıtarak. "Diederik'i ziyarete geldiğinde Quinn'in daha uzun kalmaya başladığını fark etmedin mi?"

"Eh, oğlunun ona ihtiyacı var," diye itiraz etti Fiji. "Zaten onun için geliyor." Ama şimdi başka bir gözle bakarken, içinde kuşku kırıntıları yeşeriyordu.

"Tabii, tabii," dedi Olivia. Neyse ki akıllıca davranıp üstelemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji tam beş dakika boyunca gözünü yoldan ayırmadı. Olivia'nın söylediklerini düşünüyor, bahsettiği erkeklerle son zamanlarda yaşadıklarını tekrar gözünün önünden geçiriyordu. Başını sessizce birkaç kez iki yana salladı.

"Sonuçta Diederik çok genç," dedi sonunda.

Olivia, "Birkaç hafta beklersen tam kıvamına gelir," dediğindeyse kahkahasını tutamadı.

"Yine de bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi. "Quinn'in söylediğine göre delikanlılık çağında büyümesi artık yavaşlayacakmış."

"Daha iyi ya! Bu hızla büyümeye devam etseydi bir yıla kalmadan yüzü kırışacak, dişleri dökülecekti."

"Ablam da Diederik konusunda takılmıştı," dedi Fiji. "Ve ciddiydi, çünkü o da ciddi ciddi onu tavlamayı düşünüyordu. Ama daha birkaç ay önce ona Süpermen desenli donlar aldığımı aklımdan çıkarmam mümkün değil. Özetle, kesinlikle birbirimize uygun değiliz. Bu biraz Grady'yi gelecekteki olası partner görmek gibi bir şey."

"Emin misin? Oteldeki Marina hâlinden gayet memnun görünüyor. Eminim ikisi çoktan işi pişirmiştir. Sonuçta biri geceleri temizlik işleri yapıyor, diğeri resepsiyonda duruyor. Geçen gece uğradığımda görevlerini birkaç saatliğine *aksattıkları* gayet belliydi."

"Neden uğradın ki?"

"Sadece komşuluk görevimi yerine getirmek için," dedi Olivia. "Kızın arabasının tekerleklerinden birinin indiğini görmüştüm."

"Ona söyledin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, tabii. Ama söylediklerimi anladığından emin değilim. İkisi de pek suçlu görünüyordu."

"Bir yanım, *hayatta olmaz, o daha bir bebek*, diyor, öbür yanımsa çok tutucu olduğumu söyleyerek bana kızıyor." Fiji yine başını iki yana salladı. "Yani birbirlerini... gördüklerini biliyordum ama görgü şahidinden dinleyince sanırım biraz daha somutlaştı."

"Eh, Quinn meselesi o kadar da karışık değil, çünkü bence yeterince olgun biri."

"Kesinlikle," derken Fiji de suçlu görünüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Olivia, tatmin olmuş gibi. "Adamın çekiciliğini görmezden gelemezsin. Bobo'yu unut gitsin!"

"Kasabada herkes Bobo'ya karşı duygularım olduğunu biliyor mu?"

Olivia başıyla onayladı. "Belki Peder farkında değildir, çünkü onun bu taraklarda pek bezi yok."

Böylesine açık konuşurlarken Fiji, çok ileri gidip gitmediğini düşündü. Olivia da aynı hislere kapılmış olmalıydı ki bir süre ikisi de sustu. Fiji pişman değildi. Kadın kadına konuşmak hoşuna gitmişti. Güçlendiğini hissetse de bu kelimeyi düşündüğü anda yüzünün ekşidiğini hissedebiliyordu.

"Ona söyleyeceğim," dedi sonunda.

"Söyle tabii. Geç bile kaldın. Biliyor musun? Otelde kalanlar dışında kasabadaki tek sıradan insanım. Ah, tabii bir de Bobo var."

Bu da neydi şimdi? Fiji meraklanmıştı. Ne cevap vereceğini bilemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben sadece bir insanım," dedi Olivia, genç cadı bir şey diyemeden. "Çok kötü biriyim ama sonuçta insanım."

"Yani?"

"Yanlış anlama. Sen bir cadısın, yapabileceklerinin yarısını bile bildiğimizi sanmıyorum. Peder, Diederik, Quinn... hepsi kaplanadam. Chuy ve Joe... melek. Lemuel... vampir. Manfred bir medyum. Benzin istasyonundaki şu yeni herif de bir... henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Fiji, onun neden kendi sıradanlığını vurguladığını anlayamıyordu. Oysa komşusunun sıradan biri olduğunu hiç düşünmemişti. Daha doğrusu onun tam olarak idare edilebilir bir sosyopat olduğunu düşünmüştü. Hatta bazen Olivia için üzülürdü, çünkü neden gözünü kırpmadan birilerini öldürebildiğini anlayabiliyordu.

"Olivia, sen sıradan biri değilsin," dedi. "Sen, sensin."

Olivia yine güldü. Unutulmaz bir gün yaşadıkları kesindi.

Killeen'e girdiklerinde depoyu doldurmak için kısa bir süreliğine bir benzin istasyonuna uğrayıp tuvalet ihtiyaçlarını giderdiler. Olivia'nın telefonu sayesinde San Jacinto Caddesi'ni bulmak zor olmadı. Cadde şehrin eski kısmındaydı. Kaldırımlarda vitrinler uzayıp gidiyor, araçlar yola çapraz park ediyordu. Usta Hırdavatçı'dan birkaç dükkân aşağıda bir park yeri buldular. Kapıda kollarını göğsünde kavuşturmuş fazlasıyla kaslı bir adamın karikatürü vardı. Bir elinde çekiç, diğerinde matkap tutuyordu.

"Tatlıymış," dedi Olivia ama artık gülmüyordu.

Fiji kapıyı iterek açtı. Dükkân eskiydi, fayans yer döşemesi yer yer çökmüştü. İçerisi, buzlu camlar yüzünden loş sayılırdı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kapının üstündeki zil elektronik bir *ding-dong* sesi çıkarmış olsa da ortalıkta kimse görünmüyordu.

"Hemen geliyorum!" diye seslendi arkalardan bir erkek.

Olivia, posta kutularının yanına gidip kapaklarını açıp kapattı. Fiji'nin dikkatini daha çok çeşit çeşit saksılar çekmişti. Verandasındaki beton duvarın üstüne birkaç saksı yerleştirmeyi planlıyordu. Hayal ettiği sardunya ya da boru çiçeklerine uygun saksıları bulabilmek için mezurasını yanında getirmediğine üzüldü. Dalıp gitmişti ve adam birden ortaya çıkınca fena hâlde şaşırdı.

"Merhaba hanımlar, size yardım edebilir miyim?" dedi adam. Daha yakınında duran Fiji'yle konuşuyordu ama Olivia'ya da şöyle bir göz attı. Genç kadın döndüğündeyse adamın belli belirsiz irkilmesi daha da şaşırtıcıydı. Fiji, onun Olivia'yı tanıdığından adı gibi emindi. Oysa Olivia adamın irkilmesini görmezden gelip boş boş ona bakınca Fiji yine ipleri ele aldı.

"Beni arkadaşım getirdi," dedi Fiji, alışverişe gelenin kendisi olduğu izlenimini yaratmak için.

Adam, "Peki ne arıyordunuz?" diye sorarken, sağ yumruğunu sıkıp açtığı genç cadının gözünden kaçmadı.

Fiji etrafına bakınırken gerçekten bir şeylere ihtiyacı varmış gibi görünmeye çalıştı. "Aslında iki şey arıyorum," dedi. "Bana ağır gelmeyecek bir çekiç lazım. Bir de şu pencere saksıların ölçüleri verandama uygun mu diye ölçmek isterim." Olivia'nın adamın arkasında hızla başını salladığını gördü. Evet, komşusu onu tanıyordu. Ama belli etmeme konusunda başarılıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önce çekici bulalım," dedi adam.

Güzel. Olivia'nın silah olarak kullanabileceği aletlere yakın olması iyiydi. "Bu arada benim adım Fiji Cavanaugh," dedi, soldaki rafların arasına girerken.

"Ah. Ben de Lucas Evans," dedi adam.

"Uzun zamandır mı buradasın, Lucas?" Fiji, flört ediyormuş gibi görünmek istemediğinden öylesine sordu. Ama sorusu yerini bulmuştu.

"Birkaç yıldır," dedi adam. "Siz hanımlar buralı mısınız?"

"Yok hayır, biz Geceyarısı'ndan geliyoruz. Küçücük bir kasabadır, muhtemelen hiç duymamışsındır."

"Oraya en yakın hırdavatçı dükkânı burası mı?"

"Hayır, Davy'de ve Marthasville'de de birkaç tane var," dedi Fiji, böyle bir soruyla karşılaştığı için şaşırmış gibi yaparak. "Buraya bir arkadaşı görmeye geldik ama biraz erken gelmişiz, o yüzden arkadaşımızın evine gitmeden önce Killeen'de biraz dolaşalım dedik."

"Kime geldiniz?"

"Agnes Orta," diye atıldı Olivia. "Kızını tanıyoruz."

Thor'un bile görünce kendinden geçebileceği çekiçlerle dolu bir standın önünde durdular. Fiji gerçekten de bir çekice ihtiyaç duyduğundan birkaç tanesini inceledi. Biri hoşuna gidince Lucas Evans, en iyisinden olduğunu söyledi. Zaten fiyat etiketine bakınca genç cadı ona inanmamak için hiçbir neden göremiyordu.

Saksıları ölçmek için dükkânın ön bölümüne geri döndüklerinde Fiji ağırlığını kontrol ettikten sonra çekici Olivia'ya verdi. Komşusu silahlandığına göre daha rahat edebilirlerdi.

Dükkân sahibi kırk beş yaşlarındaydı, küçük bir göbeği ve yumuşak kahverengi bir bıyığı vardı. Kıyafetleri de ortama gayet uyum sağlıyordu; ekoseli oduncu gömleğinin düğmeleri çıtçıtlıydı, Levi's kotunun beline rodeoculara yakışır bir kemer takmıştı. Tabii kovboy çizmeleri de eksik değildi. Rahat davranıyordu. Herhâlde Olivia'nın onu tanımadığına güveniyordu.

Adam metal metreyi kemerinden çıkarıp verirken Fiji onun gerçekten rolünü çok iyi yaptığını düşünüyordu. Olivia'yı gördüğündeki o küçücük irkilişi olmasaydı, ondan hiç kuşkulanmazdı. Şimdi kim olduğunu bildiği için bütün dikkatini adamın içini okumaya vermişti.

"Benim de küçük bir dükkânım var," dedi sohbet edercesine. "Dükkânının yeri çok iyi. Günde kaç müşteri geliyor?"

"Ah, mevsimine göre değişiyor," dedi Lucas. "Baharda kalabalık oluyor, yazın azalıyor. Sonbaharda yeniden canlanıyor ancak Noel öncesi herkes ışık, süsleme ve ev tamiratıyla ilgilendiği için işler bayağı bir patlıyor. Gerçi son zamanlarda çoğu artık Walmart'a, Lowes'a ya da Home Depot'a gidiyor."

"Esnaf olarak ayakta durabilmen güzel," diye mırıldandı Fiji. Saksıların ölçüsünü iki kez kontrol ettikten sonra Olivia'ya döndü. "Ne düşünüyorsun? Bunlar olur mu?"

"Bence verandaya olur," dedi Olivia. "Ama arabama sığar mı bilmiyorum."

"Satın alıyorum," dedi Fiji karar vererek. "Arabaya sığmazsa bir arkadaştan kamyonetiyle gelip almasını isteyebilirim." Ödemeyi yapmak için banka kartını adama verirken yüzünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ekşitmemeye çalıştı. Bu alışverişi karşılamak için birkaç tarot destesi daha satması gerekecekti.

İki kadın saksının iki ucunu tutmuşlardı ki Lucas arabaya kadar taşımayı teklif ettiğinde Olivia kocaman bir gülümsemeyle, "Ay, harika olur!" dedi. Önden koşup arka koltuğu hazırladı. Bu arada Fiji'yle Lucas saksıyı koltuğa kaydırmayı başardı. Sığmıştı.

"Demek boşuna gelmemişiz," dedi Olivia.

"Bence de küçükhanım," dedi Lucas.

"Ah, ben evli barklı koca kadınım!" diye itiraz etti genç kadın. Gülümsemesindeki cilve Fiji'nin gözünden kaçmadı.

Lucas kalakalmıştı. Aslında Fiji de ondan farklı değildi ama belli etmemeye çalıştı. Adam kendini toparlayıp "Özür dilerim, yüzük göremeyince..." dedi.

Dikkat etmiş, diye düşündü genç cadı.

"Evet, alyans takmıyorum. O da takmıyor," diye açıkladı Olivia.

"Ah, şeyyy," dedi Lucas, uzunca sayılabilecek bir duraksamanın ardından. "Sizinle tanışmak güzeldi. Geceyarısı'na geri dönerken dikkatli sürün."

Adam içeri girerken Fiji de konuşmadan arabaya bindi.

Olivia, arabayı hızla sürdü. "Dükkândan bakıp konuştuğumuzu görmesini istemiyorum," dedi. "Hakkında konuştuğumuz hemen anlaşılır."

"Doğru," dedi Fiji sessizce. "Ama seni tanıdı," diye ekledi fısıldarcasına. "Hem de evli olmana rağmen."

"Aynen." Olivia büyük keyifle sırıtıyordu. "Süperdi, değil mi? Ben de onu tanıdım ama sanırım bundan emin olamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babamın sağ kolu Ellery McGuire için çalışıyordu. Kariyer merdivenlerinin çok aşağılarındaydı ama onu şirket kantininde görmüştüm."

"Aman iyi, onu öldürmen gerekmedi," dedi Fiji alayla.

"Beni çekiçlerin oraya yaklaştırdığın için teşekkürler. Ama zaten bir hırdavatçı dükkânında elini neye atsan silah olarak kullanabilirsin. Cephanelik gibidir."

Fiji başıyla onayladı. "Saksıyı gerçekten istiyordum," dedi.

Sırıttılar.

"Sen gerçekten evli misin?" diye sordu bu sefer Fiji.

"Evet," dedi Olivia. "Gerçekten evliyim."

"Lemuel'le mi?"

Olivia başını salladı. "Nikâhımızı Peder kıydı."

"Neden ki?" Fiji birden kızardı. "Kusura bakma, bu çok kaba bir soruydu."

"Hayır, tuhaf olduğunun farkındayım. Ama babam öldüğünde miras bana kalırsa paranın, sonunda nefret edeceğinden emin olduğum birine kalmasını istiyorum."

"Lemuel de bunu kabul etti, öyle mi?" Genç cadı şaşkındı.

"Tabii. Beni seviyor." Olivia'nın sesi sertti.

"Karşılıklı olduğunu görebiliyorum."

"Öyle. Onu sevdiğimi biliyor, neden evlenmek istediğimi anlıyor. Zaten isteğimi onaylıyor."

"Bunu kimsenin bilmemesine şaşırıyorum."

Olivia omuz silkti. "Hiçbir şey değişmedi ki. Buna ihtiyaç duymadık. *Geceyarısı*'nda bir *gece yarısı* evleniverdik! Nikâh şahitlerimiz o sırada tesadüfen orada olan iki müşteriydi. Peder resmi nikâhı kıyıp kayıtlara geçirdi ama Davy bürokra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sisi istendiğinde evlilikleri gizli tutuyor. Bunu zaten önceden öğrenmiştik."

"Çok... şaşırdım. Umarım mutlusunuzdur."

Söylediği şey kulağa çok resmi gelince yine kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Ne zaman evlendiniz?" diye sordu Fiji biraz sonra.

"Yaklaşık altı hafta önce," dedi Olivia. "Lemuel şu lanet olası kitapla ilgili kaynaklar aramaya başlamadan önce. Ve tabii ki Christine ortaya çıkmadan önce."

"Sanırım böylesi bir şey her evlilikte sıkıntı yaratır," diye fikrini belirtti Fiji. "Özellikle hemen yan odada süper kulakları ve süper bir burnu olan başka bir vampirden bahsediyorsak."

Olivia sıkıntıyla başını salladı. "Yani aslında nikâhtan sonra hayatımız değişmedi," dedi, hakkını vermeye karar vermiş gibi. "Ama artık hiçbir şey yapmıyoruz. Lemuel fazlasıyla tutucu. Çıplaklık hiçbir şekilde rahatsız etmese de seks deneyimimiz son derece mahrem."

"Umarım Christine en kısa zamanda gider de rahat edersiniz. Misafir yatak odam güneş almasa bende kalabilir diyeceğim ama çok korunaklı değil." Odası korunaklı olmadığı ve bir vampiri konuk etmek zorunda kalmadığı için rahatladığını göstermemeye çalıştı, sonra da bir süre bekleyip konuyu değiştirdi. "Şu hırdavatçı dostun konusundan saptık."

"Artık Teacher'ın babam ya da onun sağ kolu tarafından tutulduğundan eminim. Bana fazla bulaşmadığı düşünülürse, uzaktan takip edilmem emredilmiş. Mesela kasabadan ayrıldığımda peşime düşmüyor. Hani Rachel Goldthorpe'un evinde beni ele geçirmeye çalışırken Dallas'ta öldürdüğüm adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı ya? Onun Ellery McGuire için çalıştığından adım gibi eminim. O yüzden Teacher'ı babamın maaşa bağlamış olması daha büyük ihtimal."

"Ama Lucas Evans neden Teacher'dan bu kadar uzağa konuşlanmış olsun ki? Biraz yakın olsa daha uygun olmaz mıydı?"

"O zaman onu daha sık görürdüm," dedi Olivia. "Adamın varlığını, Teacher'ın kamyoneti bozulduğunda Manfred'le Killeen'e gitmek zorunda kaldığı için öğrendik."

Mantıklıydı. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Eninde sonunda bir şey yapmam gerekecek. Şimdilik evlendiğim haberiyle bir şeylerin değişmesini bekleyeceğim." Olivia, hâlinden memnun görünüyordu.

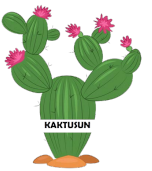
Bir süre sessizce otururken ikisi de kendi düşüncelerine gömüldü. Fiji şahsen endişeliydi. Olivia, baş edemeyeceği bir şeylerin *değişmesine* neden olabilirdi. Babası söylediği gibi güçlü bir adamsa, Olivia gibi becerikli biri bile şiddetli bir darbe karşısında ayakta kalamayabilirdi. Tabii babasının niyeti iyi de olabilirdi.

Sonunda endişelenmeyi Lemuel'e ve geleceğe bırakmaya karar verdi. Şimdi endişelenmesi gereken en önemli mesele, saksının verandaya uyup uymayacağıydı.

Neyse ki korktuğu olmadı, saksı yerine cuk oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

O gece misafir vampir Christine, Lemuel'e iki gün içinde Teksas'taki olağanüstü yerlerle ilgili metnin çevirisini bitireceğini söyledi. "Biraz zorlu bir metin," dedi.

Lemuel ona pek ısınamamıştı. İncecik suratı ve zayıf siyah saçları hiç etkileyici olmadığı gibi, karakteri ya da sohbet becerisi de fikrini yumuşatmaya yetmiyordu. Dahası Christine'in evde olması, kadınıyla rahat davranmasını engelliyordu.

"Sence bunu kim yazmış?" diye sordu.

"Arria Auclina'nın yazdığı kesin," dedi Christine, huysuz bir şekilde. Sonra ilişkilerinde daha kıdemsiz olduğunu hatırlamış olmalı ki daha saygılı bir sesle ekledi. "Bildiğim tek Etrüsk vampiri. Seyahat günlüklerini yazmaktan çok keyif aldığı anlaşılıyor. Sadece başka vampirlerin okumasını istemiş. Etrüsk dilinde yazmasının nedeni bu." Yaratıcısının yaratıcısıyla gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu.

"Sadece üç vampirin okuyabileceği bir dilde vampirler için sihirli güçleri olan yerleri yazmasının ne anlamı var ki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Arria Auclina'nın bunu umursadığını sanmıyorum," dedi Christine, dalgın bir şekilde. Yorgun görünüyordu.

"Onu nasıl bulabilirim? Yaratıcın onunla hâlâ temasta mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Dr. Quigley artık hayatını benimle paylaşmıyor. Ama yine de Arria Auclina'nın ölmediğini biliyorum. Yoksa ölümünü hissederdim. Bildiklerim bu kadar. Bu gece çıkabilir miyim? Bir şeyler içmem gerekiyor. Konsantre olamıyorum."

Normalde vampir kadına hiç dikkatli bakmayan Lemuel, onun gerçekten de diken üstünde olduğunu fark etti.

"Bir bölüm daha çevirirsen yarın akşam çıkabilirsin. Sana kurallardan bahsedeyim," dedi. "Bu kasabadan kimseye dokunmayacaksın. Davy'den kimseye dokunmayacaksın. Avlanabileceğin en yakın yer Marthasville. Kimseyi öldüremezsin, hayvanlara *yem* olacak şekilde bırakamazsın."

Misafir vampir baş kaldıracakmış gibi göründü. "Bu kurallara kendin uyuyor musun?" diye sordu öfkeyle.

"Kan içtiğimde uyuyorum," dedi Lemuel. "Dallas'taki katliamdan sonra senin de gizli kalmak zorunda kaldığını biliyorum." Dallas katliamı, bütün vampirlerin ortalıkta artık rahatça dolaşmaması için sağlam bir gerekçe olmuştu.

"Kurallara uyacağım," dedi Christine, zarafetten uzak bir tavırla.

"Çalışmam gerekmese, seni iyi bir yere götürürdüm," dedi Lemuel. "Eğer istersen arabamı ödünç verebilirim."

"İyi bir şoför sayılmam," dedi vampir kadın teslim olurcasına. "Belki sen ya da bir arkadaşın beni götürebilir. Sonuçta geceleri çalışıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir plan yaparız," dedi Lemuel.

"Bu kitabı çevirdikten sonra yuvaya dönebilecek miyim?"

"İstiyor musun? Oradan ayrılmak istersen Joseph'in peşine düşeceğini hiç sanmıyorum."

Christine sarsılmış görünüyordu. "Gitmeme izin verir miydin?"

"Çeviriyi bitirdikten sonra nereye istersen oraya gidebilirsin," dedi Lemuel, ani bir kararla. Ona göre, yuvanın gündüz hizmetkârları yasak olduğu hâlde bölgesine girmişlerdi ve buna rağmen Christine için değerinden fazla bir bedel ödemişti. Kadın yuvadan kaçarsa Joseph'le ödeşmiş olurdu. Öte yandan, Christine'den hoşlanmadığı, hatta hiç saygı göstermediği için yuva liderinin bunu dert edeceğini de sanmıyordu.

Gecenin geç saatlerinde Christine, evde çalışırken Olivia, Lemuel'i ziyarete geldi. Anlatacak çok şeyi vardı. Her şeyden önce onu çok özlediğini kanıtladı. Lemuel de onu özlemişti. Kucaklaştıktan sonra vampirin gözleri artık sıcacıktı. Olivia bundan son derece tatmin olmuş gibi görünüyordu.

"Kızın avlanması gerekiyor," dedi Lemuel. "Acıkabileceği aklıma gelmemişti. Pek iyi görünmüyor."

"Çeviri nasıl gidiyor?"

"Bitirmek üzere ama yeni bölümleri henüz okumadım. Neyse işte, yarın avlanmasına izin vermeyi düşünüyorum. Kan içmesi gerektiği için de birimizin onu bara götürmesi lazım." Lemuel, iğrentiyle dudaklarını gerdi.

"Bence sen onu götürürken benim dükkâna göz kulak olmam daha mantıklı olur," dedi Olivia.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de öyle düşünüyorum. Senin götürmeni önermesi kuşkulanmama neden oldu."

"Bana zarar verme niyetinde olup olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen istiyordur. Ben de ona karşı hoş hisler taşımıyorum," dedi Olivia. "Özetle yarın akşam küçük kankanla takılmak istersen, dükkâna ben bakabilirim."

Lemuel rahatlamıştı ve minnettar görünüyordu. "Tanıdığım en mükemmel kadınsın," dedi. "Her açıdan."

Genç kadın ona gülümsedi. "Böyle düşünmene sevindim, kocacığım."

"Bunu söylemenden bu kadar hoşlanacağım aklımın ucundan geçmezdi, karıcığım," dedi Lemuel.

"Aynen. Şimdi gidip Vampir Hanım'ın yanındaki odada uyumaya çalışacağım. Bana ihtiyacın olursa, alarmı çal." Olivia göz kırptı ama vampirin bunu yapmayacağını biliyordu. Bobo bile düğmeyi sadece birkaç kez kullanmıştı. Lemuel asla kullanmazdı. Kendi işini kendi halletmeyi tercih ederdi.

Olivia aşağı inerken Lemuel onu vicdan azabıyla seyretti. Genç kadın iyi bir dosttu, Lemuel gece mesaisinde onunla takılmayı seviyordu. Ama uykuya ihtiyacı olduğunu da biliyordu. O yüzden meselenin en kısa zamanda çözülüp normale dönmesini ummaktan başka çaresi yoktu. Bugünlerde normal bir şey var mıydı ki hayatlarında? Hatırlamıyordu. En azından Joe ve Chuy gibi hayalet görmediğine seviniyordu. Benzin istasyonunun yeni işletmecisi de dâhil olmak üzere kasabanın nüfusu kadar yeni ölümler yaşanmıştı. Sylvester Ravenwing'le tanışmak üzere henüz Gazla Git'e uğrama fırsatı bulamamıştı ama Olivia'dan gerekli bilgileri almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genellikle Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'ndaki mesaisinden hoşnuttu. Fakat şimdi insanlar kendilerini öldürürken her gece en az on kez etrafı kolaçan etmek zorunda kalıyordu. İçine her kuşku doğduğunda, kalkıp kapıya gidiyor, merdivenlerin ortasından karanlığa bakıyordu. Ve hiç kimseyi görmüyordu. Kimse intihara kalkışmıyordu.

Oysa o gece çevrede sıçanlar ve fareler ölmeye başlamıştı. Lemuel, karanlıkta sadece bir vampirin görebileceği küçük bir hareket sezince aşağıya indi. Gördüğünün kavşağın ortasına doğru koşan minicik bir fare olduğunu fark edince hayretle bir adım geri attı. Kaşla göz arasında yer hareketleniyormuş gibi göründü, çünkü ilkinin peşinden daha büyük fareler ve sıçanlar da aynı noktaya koşuyordu.

Vampir olduktan sonra Lemuel bütün korkularından sıyrılmıştı ama kemirgenlerden hiç hoşlanmazdı. Yine de caddeye yürüdü. Birkaç düzine yaratık telaşla doğrudan trafik ışığının altına gidiyor, oraya varır varmaz ölüyordu. On dakika sonra kavşaktaki kürk yığını kayda değer bir şekilde arttı. O sırada bir kokarca geldi. Onu iki rakun takip etti.

Lemuel, kaç hayvanın bir insanın ölümüne denk olduğunu merak ediyordu. Kaç yaratık kavşaktaki gücün özgür kalmasını ölümüyle sağlayacaktı? Lemuel, kavşağın altında yatanın ne olduğunu bilmiyordu ama kötücül ve aç olduğu kesindi.

Yolun karşısında Fiji kapıyı açıp sendeleyerek evden çıktı. Onun da kavşağa gideceğinden korkan Lemuel koşarak genç cadının yanına gidip omuzlarından tuttu.

Ama Fiji, kavşağa giden hayvanlar için üzülüyor, onlar için ağlıyordu. "Bay Yılışık'ı kafesine kapatmam gerekti,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi. "Kedi kapısından çıkmaya çalışırken öleceğini söyledi." Kolunu sıyırıp vampire tırnak izlerini gösterdi.

"Resmen savaşmış," dedi Lemuel.

"BIRAK BENİ!" diye bağırıyordu kedi, evin içinden.

"Aynen," dedi Fiji.

Lemuel onun üzüntüden değil, öfkeden ağladığını fark etti. Birkaç dakika sonra eve döndüklerinde genç cadıya iki uyku hapı verdi. Belki de ilk kez bakışlarıyla insanları etkileme gücü olmamasına hayıflanıyordu.

Fiji'nin evinden çıktıktan sonra kapıyı sessizce ardından kapattı. Peder'den şapelin ardındaki hayvan mezarlığının küçük barakasından el arabasıyla küreği ödünç almaya karar vermişti. Peder'i trafik ışığının altında dua ederken görünce şaşırmadı. Tüylü cesetlerden oluşan yığın artık neredeyse Lemuel'in dizlerine geliyordu ama en azından artık sürü hâlinde gelmiyorlardı.

"Burada yatanın bir sır olduğunu düşünmüyorum, Lemuel," dedi Peder, duasını bitirdikten sonra.

"Sadece onu nasıl durduracağımızı öğrenmemiz gerekiyor," diye karşılık verdi Lemuel. "Kitabın çevirisi bitmek üzere."

Birlikte sevimsiz temizlik işine giriştiler.

"Sen de çağrıyı hissettin mi?" diye sordu Lemuel. "Yani hayvani yanınla?"

Peder, soruyu haklı bulduğunu belirtmek istercesine başını salladı. "Bir çekim hissettim," dedi. "Oğlan da çok güçlü hissetti. Babası zor tuttu."

Uzun bir gece oldu. Sonunda bütün hayvanlar gömülüp yol temizlenmişti. Peder yorgun argın evine giderken, leşleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temizlerken kimse görmediği için sevinen Lemuel dükkâna geri dönüp Bobo'ya, ertesi akşam mesaisini Olivia'nın devralacağını belirten bir not yazdı. Merdivenlerden aşağı inerken uzun zamandır böyle yorulmadığını düşünüyor şafaktan önce Olivia'nın yanına kıvrılmayı istiyordu. Ama önce duş almayı ihmal etmedi. Minik ölümlerin kokusu üstüne sinmişti.

Bir sonraki karanlığa gözlerini açtığında kendini daha iyi hissediyordu. Belli ki yanında uyuyan Olivia'dan biraz enerji çekmişti. Yakında bütün gece birlikte uyumak zorunda kalmayacaklardı. O zaman kendi yatağında yatacaktı. Açıkçası genç kadınla aynı yatakta uyumayı çok seviyordu fakat her gece beraber yatağa girerlerse farkında olmadan onun enerjisini sonuna kadar sömürmekten korkuyordu. Sezgileri Olivia'nın etrafta olmadığını söylüyordu. Giyinip kısa sürede hazırlandı.

Yanında sevimsiz Christine'le bile olsa Geceyarısı'ndan birkaç saatliğine bile olsa uzaklaşma düşüncesiyle heyecanlandığını fark edince biraz şaşırdı. *Kötü bir şeyler olacak* hissi tıpkı kasaba sakinleri gibi onu da ele geçirmişti.

Yukarı çıktığında Olivia'yı Bobo'yla sohbet ederken buldu. Bobo, bir parça enerji vermek için onun elini sıktı. Olivia'nın da eğilip uzun uzun yanağını öpmesiyle kendini daha da harika hissediyordu.

"Aklım sende olacak," dedi genç kadın. "O sürtüğün seni bataklığa çekmesine izin verme."

"Zor," dedi Lemuel.

O sırada Christine, başını içeri uzattı. "Ben hazırım, Lemuel," diye seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geçici bir süreliğine bile olsa patronu olduğundan aslında *Efendim* demesi gerekirdi ama Lemuel bunu reddetmişti. Oysa şimdi bunun hata olduğunu düşünüyordu. Kapıdan çıkıp siyah saçlarını düzgün bir şekilde taramış kadın vampirin biraz önünden otoparka yürüdü. Kadın bir gece önce çamaşır makinesinde giysilerini yıkamıştı ve Olivia'nın arabasına doğru giderken kısa elbisesinin etekleri dalgalanıyordu. Civic model araba Lemuel'in Vet'inden çok daha az fark ediliyordu ve vampirler avlanmaya giderken kesinlikle fark edilmez olmalıydı.

"Keşke sana daha önce aç olup olmadığını sorsaydım," dedi Lemuel, emniyet kemerini takarken.

"Kitabı bitirmem için beni zorladığını düşünmüştüm," dedi Christine.

Lemuel onu anlıyordu ve Joseph'in Dallas'taki yuvasında yaşamadığı için seviniyordu.

"Sanırım işe de yaradı. Kitabın çevirisini bitirdim," diye ekledi vampir kadın.

Lemuel müthiş bir rahatlama hissederken, "Sonunda!" dedi. "Artık ne yapılması gerektiğini öğrenebileceğim, belki tekrar güvende olmamızı sağlayabileceğim."

"Evet," dedi Christine. "Belki."

Lemuel ona baktı. Genç vampir sanki eğleniyormuş gibi görünüyordu. Geceyarısı'yla ilgili ne okuduğunu sormak üzereydi ki gururu engel oldu. Kendisi okuyacak, öğrendikleri doğrultusunda bir plan yapacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Christine. "Oraya varmamız ne kadar sürer?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cartoon Bar'ın otoparkına gidiyoruz. Oraya vardığımızda bir dolu sarhoş bardan çıkmaya başlayacaktır. Birer yudum almak için kolay av olurlar."

Sarhoşların diğer güzel yanı da ertesi gün kendilerini kötü hissetmelerini içkiye bağlamalarıydı.

"Beslendikten sonra bana biraz para verip yakında bir otele götürebilirsen, bundan sonra ne yapacağıma karar verebilirim," dedi Christine.

Lemuel onun tuhaf da olsa çetin ceviz olduğunu hissediyordu. Joseph'in bir asır önce bölgesindeki bütün vampirleri öldüren birine ödünç verecek kadar önemsiz biriymiş gibi davranması da hesaba katılınca, genç vampirin heyecanlı, müteşekkir ya da minnettar görünmemesi şaşırtıcı değildi.

"Bundan sonra ne yapmak istiyorsun, Christine?" diye sordu.

"Daha önce umursamıyordun. Şimdi niye ilgileniyorsun?" Christine asık suratla pencereden karanlığa bakarken, Lemuel onun sadece başının arkasını görebiliyordu. Vampir gözler için yeterince karanlık olduğu söylenemezdi ama genç kadının uzaklara daldığı kesindi.

"Seni iyi ağırlayamadım," dedi. "Kasabadaki komşularıma yönelen tehditle öylesine meşguldüm ki senin mutsuzluğunu ve açlığını göz ardı ettim."

Christine hâlâ pencereden dışarıyı seyrediyordu. "Diğer erkeklerden farkın yok," dedi. "İstediğini elde ettikten sonra cömert davranmak kolayınıza geliyor."

Lemuel kendi adına bunun doğru olduğunu biliyordu. "Bunun için özür dilerim," dedi. "Olivia, sürekli başka bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanda yaşadığımı söyler; sanırım bu konuda tahmin ettiğimden de haklı."

"Ah, meselenin vampir olmanla ilgisi yok," diye mırıldandı Christine. "Vampir, insan, iblis... hiç fark etmiyor, hepiniz aynısınız."

"Bütün erkekler adına özür dileyemem," dedi Lemuel sertçe. "Sadece üzgün olduğumu söyleyip affetmeni umabilirim. Düşüncesiz davrandığımı kabul ediyorum."

Genç vampir her anlama çekilebilecek bir şekilde başını salladı. Yolun geri kalanında ikisi de konuşmadı.

Cartoon Bar'ın devasa çizgi film karakterlerinin süslediği otoparkına girerlerken, Christine hemen ava odaklandı. İki araç uzakta, Ford F-150'ye doğru sendeleyerek ilerleyen çifti görünce gülümsedi. Vampir sezgilerine göre etrafta başka kimse yoktu. Kaşla göz arasında arabanın kapısını açıp sarhoş çift, daha araçlarına ulaşamadan arabanın kapısına gitti. Lemuel de Civic'ten çıkmıştı ama gölgede kalmayı tercih etti.

"Bu da ne?.." diyordu adam. Kız arkadaşı için kapıyı açmaya yeltendiğinde Christine'e değmişti.

"Pardon," dedi genç kadın. Adam kadar sarhoş değildi. "Bu parti iki kişilik, tatlım."

"Lütfen," dedi Christine gülümseyerek. "Lütfen beni de aranıza alın."

Ve anında atılıp adamı kol mesafesinde tutarken kadından bir yudum aldı. Lemuel gıptayla onları izliyordu. Ayda bir kez bara gelip birkaç yudum kan içerdi ama hepsi bu kadardı. Üniversite şehri olan Marthasville'de bir sürü başka bar daha vardı ve canı ne zaman kan çekse sırayla birine giderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christine'i seyrederken kadının kendini kaybetmesinden endişelenmemeye çalışıyordu. Tam yanına gidip daha fazla içmemesi için omzuna dokunmayı düşünüyordu ki genç vampir kanını emdiği kadından adama geçti. Şimdilik iyi gidiyor, diye düşünürken arkasını dönüp sırtını arabaya dayadı. Kısa süre sonra Christine doymuş olacaktı nasılsa ve onu bir otele götürecek, genç vampir sonraki gece nereye isterse oraya gidecekti. Lemuel için ne kadar uzağa giderse o kadar iyiydi.

Onu bir daha görmesi gerekmiyordu.

Gerçekten de biraz sonra Christine çakıl taşlarını çatırdatarak Honda Civic'in yanına geldi. Çift kamyonetteydi, uyuyormuş gibi görünüyorlardı ama motor çalışıyordu ve bu son derece tuhaftı.

"Ne yaptın?" diye sordu Lemuel.

Genç vampir suratını asmıştı. "Çok zorladılar. Yardım etseydin, daha kolay olurdu."

"Tek yapman gereken yardıma çağırmaktı." Lemuel telaşlanmıştı. "Sana kuralları açıkça belirttiğim hâlde onları öldürdün mü, Christine?" Öfkelenmeye başlamıştı.

"Galiba kadın öldü," dedi genç kadın yine asık suratla.

Lemuel kamyonete koştu. Motor çalıştığı hâlde kapılar kilitliydi. Christine, çiftin karbon zehirlenmesinden öldüğü izlenimini yaratmak istemişti ama Lemuel artık nefes almayan birinin ciğerlerinde karbon bulunmayacağını biliyordu. Adam hâlâ yaşıyordu ama kadın kesinlikle ölmüştü. En azından Christine, kadının boynundaki yara izlerini kendi kanıyla iyileştirmeyi akıl etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vampir çileden çıkmıştı. "Seni beş para etmez kaltak," diye fısıldadı. Onu dışarı çıkarmış, kuralları açıkça belirtmiş, Joseph'ten kurtulması için yol göstermişti... ve kaltak bunun karşılığını böyle ödemişti. Öfkeden dişleri sivriliyordu. Ona bunun bedelini ödetecekti. Tek soru, bu bedelin ne kadar büyük olacağıydı.

O sırada öfkesini iyice körükleyen bir ses duydu: Motor sesi.

Hızla arkasına döndüğünde Christine'in sürdüğü Honda'nın üstüne doğru geldiğini gördü.

Hemen havaya sıçradığında tabanları arabanın tavanına sürtündü. Christine, onun önünde durduğu kamyoneti hedeflemişti. Zıpladığında tavana konsa da dizleri bükülü olduğu için dengesini yitirince yere yuvarlandı. Kadın geri vitese taktığındaysa kamyonetin altına yuvarlanıp ezilmekten kurtuldu. Telefonunu cebinden çıkarıp bir düğmeye bastı.

"Selam tatlım," diye yanıtladı Olivia. "Dönüş yolunda mısın?"

"Arabanın çalındığını polise bildir," diyen Lemuel, başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Hemen ardından kamyonetin diğer tarafında ayağa kalktı. İlk düşüncesi Christine'in gitmesine izin vermekti. Şehir merkezine kaçabilir, kadın vazgeçip arabayla yola koyulana kadar görünmemeye çalışabilirdi. Ama sonrasında izini sürüp bulsa bile kaçtığı için şanının lekelenmesi büyük darbe olurdu.

Korku salan nadir vampir Lemuel Bridger'ın yeniyetme bir vampire yenik düştüğünü duyduklarında, diğer vampirler ona meydan okumaya çalışıp bölgesine saldıracaktı. Bu işi hemen burada çözmesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an için Olivia'yı aradığı için pişman oldu. Sevgilisi çoktan polisi aramış olmalıydı, onlar da arabayı arıyorlardı. Arabayı durdurmaya çalışırlarsa Christine gözünü kırpmadan onları öldürürdü. Öte yandan arabasının yaratacağı sıkıntıdan Olivia'nın uzak tutulması hayati önem taşıyordu.

Sonra başkaldırdığı için yeniyetme vampirinin peşine Joseph'i salmayı düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Adam sonrasında bunu sürekli başına kakardı.

Özetle Christine'i yakalayıp öldürmekten başka çaresi yoktu ve bunu seve seve yapacaktı.

Olivia'ya yeni bir araba alma pahasına buna değerdi.

Christine, otoparkta turlayarak onu arıyordu. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken Lemuel, gerekli durumlarda eğilip saklanarak ona görünmemeyi başarmıştı. Ama hemen harekete geçip kadının uzaklaşmasını engellemeliydi. Dışarıdaki hengâmenin bardakileri dışarı dökmemesi şaşırtıcıydı. Muhtemelen bardaki ses seviyesi çok yüksek olmalıydı.

Görünmemeye çalışarak arabaların arkasından dolaşıyordu ki Christine onu görünce motoru inleterek arabayı üzerine sürdü. Tekrar sıçrayan Lemuel, önce bir Mustang'in, sonra bir Dodge Ram'in üzerine kondu.

Birkaç saniye kovalamaca oyunu oynadılar. Çok güçlü olmasına rağmen Lemuel yorulmaya başladığını hissedebiliyordu. Christine onun zıplamalarına alışmıştı, o yüzden üzerine sıçramaya hazırlandığı arabalara çarpıyordu.

Eh, artık oyunun kurallarını değiştirip bu işe bir son vermenin zamanı gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lemuel bekledi, bekledi, sonra bir sonraki arabaya atlamak yerine üstüne doğru gelen Olivia'nın arabasına atladı ve yumruğunu ön camdan geçirip afallayan Christine'in boğazını kavradı. Genç vampir ondan kurtulmaya çalışırken gayriihtiyari gaza basıyordu. Çırpındı, direndi, tırnaklarını geçirdi.

Lemuel, bu dövüşten yara almadan kurtulamayacaktı. Ama bütün gücünü kullanıp parmaklarını geçirdiği boğazdan büyükçe bir parçayı kopardı. Kadının iyileşemeden ölmesi gerekiyordu, o yüzden Lemuel'in hızlı davranması lazımdı. Genç vampir henüz beslenmişti ve kendisi her geçen saniye biraz daha yorgun düşüyordu.

Neyse ki araba, iki sessiz yolcusuyla motoru hâlâ çalışan kamyonete dayandığından artık bir yere gidemiyordu.

Tavana tutunması gerekmediği için iki elini birden Christine'in boğazına geçirmişti. Başını camın kenarına dayadığından devasa çizgi film karakteri *Yosemite Sam*'den başka bir şey göremiyordu. Kırık pencereyi daha da zorlayarak içeri kaydı ve genç vampirin omurgasını kavradı.

Vampirler bile kırık bir boyunla hareketsiz kalırdı. Hâliyle Christine çırpınmayı bıraktı ama Lemuel ona güvenmediğinden parmağını gözünün içinden beynine sapladı.

Lemuel, "Işıkları da söndürelim," diye fısıldarken, bayılmanın eşiğindeydi. Hatta bir elinde kazığı, diğerinde tabancasıyla Olivia'yı arabanın yanında görünce rüya gördüğünü sandı. O kadar güçten düşmüştü ki onu sevdiğini söylemek, kendisini öldürmemesi için ona yalvarmak üzere ağzını açtı. Oysa Olivia arabanın kapısını açtığı gibi kazığı Christine'in kalbine sapladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arabamı mahvetmişsin," diye hırlıyordu. Kazığı geri çekip tekrar sapladı. "Dallama karı!"

"Tamam, yeterince öldü," dedi Lemuel. Birden iyimserliğe kapılmıştı. "Olivia, bana bir el verir misin? Ama Christine'inkini istemiyorum."

Olivia dönüp ona baktı. "Aman Tanrım," dedi dehşetle. "Lemuel!" Vampirin arabanın üstünden inmesine yardım edip kolunu omzuna atmasını sağladı. Sonra ağır adımlarla Lemuel'in spor arabasına yöneldiler.

"Geri git," dedi Lemuel. "Kamyonetin kapılarını aç, motoru sustur. Parmak izi bırakma."

Olivia hâlâ çalışan kamyonete koşup söylenenleri yaptı. Geri döndüğünde, "Kadın ölmüş," dedi. "Adam hâlâ nefes alıyor."

"Sıvışma zamanı," diyen Lemuel arabaya bindiğinde, Cartoon Bar'ın otoparkından bütün dükkânların artık kapalı olduğu yan caddeye çıktılar.

Olivia hız limitini aşmadan arabayı rüya gibi sürüyordu. Fren o kadar hafifti ki ışıklarda durduklarını hissetmiyorlardı bile. Genç kadının tek derdi Lemuel'in sarsılmasını engellemekti.

"Peşimden gelmişsin," diyen vampir gözlerini yumup iyileşmeye odaklandı.

"Yeterince hızlı değildim. Ama geldiğime sevindin, değil mi? Aradığında Marthasville'e yaklaşmıştım." Olivia, başını çevirip ona baktığında Lemuel genç kadının boynundaki kasların hareketini duyabiliyordu. Hayatı boyunca hiç kimseyle böylesine bir bağ kurmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden?"

"Neden mi peşinden geldim? Tezgâhın ardında beş dakika kadar oturdum ama her geçen saniye biraz daha endişeleniyordum. O kaltağa hiç güvenmiyordum. Sana yılan gibi bakıyordu. Fazlasıyla aç ve pervasızdı."

"Sen..." diye söze başlasa da Lemuel devamını getiremedi. İyileşme sürecinde keskin bir sancı bütün vücuduna hâkim olduğunda kasıldı.

Olivia'nın endişesi, arabayı bir bulut gibi dolduruyordu. "Ben ne?" dedi sertçe genç kadın. "Onu daha önce mi öldürmeliydim? Ne kadar aç olduğundan daha önce mi bahsetmeliydim? Bir vampir olarak senin daha iyi bileceğini düşünmüştüm. Onun nasıl hain bir kaltak olabileceğini söylemem mi gerekiyordu?"

Lemuel zor da olsa başını sallayabildi.

"Sanki beni dinleyecekmişsin gibi!" Neyse ki Olivia üstelemedi.

Emanetçi dükkânının arkasına park ettiklerinde, "Dükkân kapalı kaldı," dedi Lemuel azarlarcasına.

"Beni mahkemeye verebilirsin," diyen Olivia arabadan inip Lemuel'in de inmesine yardım etti.

"Yürüyebilirim," dedi vampir. Sonra dikkatli adımlarla yan kapıya doğru yürüdü. Ağır ama dengeli yürüyordu.

Olivia koşarak öne geçip kapının kilidini açtı. Merdivenleri tırmanmadan önce tekrar kilitlerken kısa bir süre beklediler. Ardından merdivenleri mümkün olduğunca sessizce indiler, çünkü üst kattaki Bobo'yu uyandırmak istemiyorlardı. Lemuel'in dairesi bıraktığı gibiydi, ışığı yakmadan ezbere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeri girdi. Olivia'nın yatak odasının önünde oyalandığını biliyordu.

"Lütfen buraya gelir misin?" dedi Lemuel. Neredeyse parçalanmış giysilerini çıkarmış, yatağında yatıyordu. En kötü yaraları iyileşmişti ama kendisini hâlâ bitkin hissediyordu. Olivia'nın sıcaklığına ihtiyacı vardı.

"İzin ver seni besleyeyim," dedi Olivia.

Lemuel, genç kadının kararlı elini üstünde hissetti. Biraz sonra yanına uzandığında sıcacık boynunu buz gibi dudaklarında hissetti.

Isırdığı anda Olivia ürperdi. Şimdi ağzı tanrısal bir lezzetle doluyordu. Kan yoğun, güçlü ve parlaktı. Tıpkı Olivia'nın kendisi gibi. Her ısırdığında olduğu gibi Lemuel kendini kaybetmemesi gerektiğini sürekli hatırlamak zorundaydı ve bu sefer de tam zamanında geri çekildi. Ardından kanıyla genç kadının boynundaki diş izlerini iyileştirirken onun yine ürperdiğini hissetti.

"Olivia," diye fısıldadı. Yan yana yatarlarken değdiği her bir hücresinde ateşi hissedebiliyordu. "Seni olduğun gibi seviyorum. Ama bu hayattan sıkıldığında, seni seve seve benim gibi yapabilirim."

"Hiç sormayacaksın sanıyordum," diye mırıldandı Olivia. "Bunu biraz düşüneyim, Lemuel. Birlikte kalmaya devam edebilecek miyiz?"

"Biliyorsun, çoğu vampirden farklıyım. Hislerimiz değişmediği sürece birlikte kalabiliriz. Hem enerji hem de kanla beslenmenin dezavantajlarını çok iyi biliyorum. Ama iyi yanları da var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dezavantaj derken?" Olivia uykuluydu.

Lemuel koluyla onu iyice kendine çekti. "Kim olduğumu saklayamam," dedi. "Bana bakan herkes insan olmadığımı görüyor. Dahası kan vampirleri kadar güzel değilim."

"Seni seven biri tarafından dönüştürüldün," diye mırıldandı Olivia. "Bunun yarattığı bir fark olmalı."

Lemuel hiç böyle düşünmemişti. Olivia'ya sarılırken bunun üzerine düşünüyor, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu.

"Karına ne oldu?" diye sordu Olivia, aniden uyanmış gibi. Belli ki bu konu onun da aklına ilk kez geliyordu.

"Onu dönüştüren adam birkaç yıl sonra geri döndü. Çok az trafiğin olduğu az nüfuslu bir yer, iki enerji vampiri için yeterli değildi. O günlerde insanlar fazla seyahat etmiyordu, biz de meteliksizdik. Ölmeden önceki hayatımı sürdürmeye çalışıyor, geceleri tarla sürüyor, çobanlık yapıyordum. Oysa hiçbir faydası yoktu. Hayatım boyunca fakir bir kovboy olmuştum. Karımla yaşarken kıt kanaat geçinmeye alışmıştım. Karım sürekli düşük yaptığından neyse ki çocuğumuz yoktu, çünkü günle gece yer değiştirdiğinde onların başına ne gelirdi bilmiyorum!"

"Eee, o adam geri geldi. Sonra karını alıp götürdü mü?"

"Öyle. Artık karımla iyice kopmuştuk. Hayatımı kurtarmak için dönüşmeye razı olmuştu ama artık birlikte yaşayamıyorduk. Öte yandan bu durumu nasıl değiştirebileceğimiz konusunda en ufak bir fikrimiz bile yoktu."

"Devamını sonra anlatsan?"

"Tabii, olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tatlı uykular."

Lemuel, dudaklarını onun başına dayayıp gülümsedi. Böylece uyuyakaldılar.

Gün doğana kadar Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'na uğrayan kimse olmadı ama üç kokarca, bir tilki ve yedi keseli sıçan kavşaktaki trafik ışığının altında can vermeye geldi.

Kavşağın altında yatan yaratık, neredeyse iki yüz elli yıldır kıpırdatamadığı bir parmağını oynatabilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

Bobo, sabah erken kalkıp kavşakta ölen olup olmadığını görmek için doğruca pencereye gittiğinde Peder'in hayvanlarla dolu bir el arabasıyla hayvan mezarlığına doğru gittiğini gördü. Diederik de yaşlı rahibin peşindeydi, o yüzden yardım etmek için aşağıya koşmadı. Başını iki yana sallayarak odaya döndü. Sıradan bir gün olmayacağı apaçıktı ve Bobo bir daha olaysız bir gün yaşayıp yaşayamayacaklarını merak ediyordu.

Üstüne bir şeyler geçirip yulaf ezmesi kabıyla dükkâna indi. Kasanın yanına bırakılan notu hayretle okudu.

Bir saat sonra Arthur Smith içeri girdi. Genelde üniformasıyla dolaşırdı ama şerif olduğu için zorunlu olmadığından sivil kıyafetlerini giymişti. Üstündeki lacivert *blazer* ceket, ütülenmiş keten pantolonu ve kolalı beyaz gömleğiyle göz alıyordu. Ekoseli kravatı mavi, yeşil ve incecik kırmızı çizgileriyle hoş bir seçimdi.

"İyi görünüyorsun," diye selamladı Bobo adamı.

"Teşekkürler," dedi Arthur, rahatsız bir şekilde. "Şey, bugün katılmam gereken bir şey var."

"Peki. O şeyden önce senin için ne yapabilirim?" Bobo, şerifin rahatsızlığını Magdalena Orta Powell'la düzenli görüşmesini de hesaba katarak onun romantik geçmişine bağlıyordu. Bu adamın bir daha evlenmeye niyeti olduğundan şüpheliydi.

"Kiracılarını uyandıramadım."

Bobo, Arthur'un yan kapıyı denediğini duyduğundan bu yeni bir haber değildi. Birkaç saniye önce çıkıp kendini göstermeyi düşünmüştü ama şerifin nasılsa dükkâna geleceğini bildiğinden vazgeçmişti. "Yan kapı hep kilitlidir, Arthur. Gündüz olduğu için Lemuel'i göremezsin. Bunu denediğine bile şaşırıyorum. Olivia da gece mesaisine kaldı. Mesele arabası mı?" Kasanın yanında bulduğu notta, *Bobo, gece arabam çalındı, birileri gelip beni sorabilir, Olivia*, yazıyordu.

"Evet, kısmen," dedi Arthur. Sıkıntılı görünüyordu. "Lemuel iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla iyi. İstersen gidip bakabilirim."

"Bunu yaparsan çok rahatlarım."

Bobo, yan kapıdan çıkıp merdivenleri indi. İçeride hışırtılar duyunca Olivia'nın kapısını hafifçe tıklattı. Genç kadın hemen kapıyı açınca da irkilerek geri adım attı.

"N'aber?" dedi Olivia. Duştan yeni çıkmış olmalıydı ki hâlâ havlusuylaydı. Kestane rengi saçlarından omzuna sular damlıyordu.

"Lem iyi mi? Şerif yukarıda, onu soruyor. Neler oldu?" diye fısıldadı Bobo.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lemuel gayet iyi. Arthur'a birkaç dakikaya yukarıya çıkacağımı söyle," dedi Olivia. "Gelip açıklayabilirim." Normal ses seviyesiyle konuşuyordu. "Davul çalsan Lem'i uyandıramayacağını biliyorsun."

"Doğru." Bobo biraz utandı. Yukarı çıkıp Olivia'nın mesajını iletti. Sonraki birkaç dakika boyunca Arthur'la karşılıklı nazikçe hâl hatır sordular. Geldiğinde Olivia biraz solgun görünüyordu ama Bobo onun makyaj yapıp genelde giydiklerinden çok hoş bir şeyler giydiğini fark etmişti.

"Arthur, arabam için şahsen gelmene teşekkür ederim. Bulabildiniz mi?" diye sordu genç kadın, umut dolu gözlerle.

"Arabanı bulduk ama korkarım kötü haberlerim var," dedi Arthur. "Ön koltukta farklı renkte bir miktar kül vardı. Ölen bir vampir olduğunu düşünüyoruz. Arabanın da haşatı çıkmıştı. Marthasville'deki Cartoon Bar'ın otoparkında resmen arabadan arabaya çarpmış."

"Ölen bir vampir mi?" Olivia fena hâlde sarsılmış göründü. "Öldükten sonra arkalarında bir şeyler bırakabileceklerini bilmiyordum. Yani en azından bir vampir olduğunu anlayacak kadar bir şeyden bahsediyorum."

"Kül benzeri küçük bir yığın vardı," dedi Arthur. "Böylesini hiç görmemiştim ama sistemden kontrol ettim. Vampir kalıntısı fotoğraflarındakine çok benziyordu." Kısa bir es verdi. "Dün gece bir yerlere çıktın mı?"

"Kısa bir süreliğine," diye yanıtladı Olivia. "Ama gecenin büyük bölümünde Lemuel'e yardım ediyordum. Her zamanki gibi dükkânda gece mesaisindeydi."

"Ve yardım etmekten kastın?.."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yarenlik etmek," dedi hemen genç kadın. "O benim canımın içi."

Bobo sırıtmasını saklamak için arkasına döndü.

"Peki, ne zaman çıktın?" Arthur görevi gereği ısrarlıydı.

Olivia, Bobo'ya baktı. "Sakın kızma ama Lem'le küçük bir yürüyüşe çıktık. Hava o kadar güzeldi ki kendimizi tutamadık. Üstelik sadece yarım saatliğine dükkânı kapattık. Ama işte o arada arabamın yerinde olmadığını fark ettik!"

"Anahtarı üstünde bıraktığını sanmıyorum?"

"Hayır," dedi Olivia. Anahtar Lemuel'in cebindeydi.

"Arabanın ne zaman çalınmış olabileceğini tam olarak kestirebilir misin?"

"Dün öğleden sonra kullandım," derken düşüncelere daldı Olivia. "Davy'ye gidip geldim. Sonrasında hiç lazım olmadı. Dükkânın arkasına baktığımı da hatırlamıyorum. O yüzden herhâlde öğleden sonra beşle sabah bir arasında çalınmış olmalı. Gündüz vakti çalınması saçma olacağından, herhâlde karanlık bastıktan sonra çalmışlardır."

Arthur konuyu değiştirdi. "Anahtarını görebilir miyim?"

Olivia cebinden çıkarıp gösterdi. "İşte," dedi. "Yan kapı ve daire anahtarı da yanında."

"Hep yanında mıydı?"

"Evet."

"Peki yedek anahtar?"

"Dün gece kontrol ettim, çekmecede duruyor."

"Yetenekli bir vampir olmalı," diye araya girdi Bobo. "Belli ki anahtarsız araba çalıştırmayı biliyormuş. Hey, kimin aklına gelirdi ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Genellikle arabanın kapısını açmak için anahtarın birkaç metre yakında olması gerekir," dedi Arthur. "Ama güç amplifikatörü denen bir alet var. Anahtar belli bir mesafedeyse, kapı açılır ve hırsız arabayı çalıştırabilir."

"Vay canına," dedi Bobo, samimi bir hayretle. "Bunu hiç bilmiyordum, doğrusu. Olivia'nın arabası bayağı haşat olmuş ha?"

"Pert olmuş bile diyebiliriz," dedi Arthur. "Hem vampirin ölmesi ve arabanın pert olmasıyla da kalmamış, bir sürü başka araç da hasar görmüş ama Honda Civic'in çarptığı kamyonetteki kadının, çarpışmanın şiddetiyle boynu kırılmış, yanındaki adam da yoğun bakımda. En azından çarpışma yüzünden olduğunu düşünüyoruz."

"Çok kötüymüş," dedi Bobo. "Sence yaşayacak mı?"

"Belki," demekle yetindi şerif.

"Ama kadının ölümü ve adamın yaralanmasından Olivia sorumlu tutulamaz, değil mi?" Bobo öfkelenmişti. "Yani her şey bir yana, onun da arabası çalındı!"

"Duyduklarıma çok üzüldüm," dedi Olivia. "Ama neyse ki ölen vampir Lemuel değil ve adam da hastanede bakım altında. Ben bardağın dolu tarafına odaklanmaya çalışacağım." Kararlı ve cesur bir tavır takınmıştı. "Ah, bu arada, önemli sayılmaz ama bu sabah ilk iş sigortacımı aradım. Matt Wrigley. Hırsızlığı haber vermem gerektiğini düşünmüştüm. Sizi aradı mı?"

Arthur başıyla onayladı. "Yardımcılarımdan biri onunla konuştu. Meseleyi ayrıntısıyla öğrenince arabanın durumunu görür görmez seni arayacağını söylemiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arabayı üç yıl önce iyi bir fiyata almıştım. İkinci eldir. Şimdi yine araba bakmam gerekecek." Olivia bundan hiç memnun kalmamış gibi yüzünü ekşitti.

Bak, buna gerçekten üzülüyor, diye düşündü Bobo. Birden dükkândan çıkıp yolun karşısındaki Fiji'ye gitmek istedi. Arka verandada oturup onunla birlikte bir şeyler içmek istiyordu. Onunla öylesine sohbet etmek istiyordu. Belki konuşurlarken elini tutardı. Bu, çok hoş olurdu. Fiji'yi çok özlüyordu. Teacher evine girdiğinde aramıştı ama sonrasında Bobo'yla arasındaki mesafeyi korumuştu.

"Bobo!" Olivia'nın bunu söyleyiş tarzına bakılırsa, birkaç kere tekrarlamış olmalıydı.

"Kusura bakma, dalmışım," dedi.

"Sigortacım gelirse, beni yukarı çağırır mısın?" diye sordu Olivia. "Bilgisayarımda yeni araba için biraz araştırma yapmam gerekiyor."

"Tabii." Bu saçma sapan nedenle mi daldığı düşüncelerinden koparılmıştı?

"Olivia, en azından arabanın başına ne geldiğini biliyorsun," dedi Arthur. O da durumdan hiç memnun değildi. "Sanırım geniş bir alandaki tek vampirle çıkarken başka bir vampirin onca araba içinden senin arabanı çaldıktan sonra birkaç aracı ve insanı haşat edip ölmesi büyük bir tesadüften ibarettir."

"Gerçekten inanılmaz bir tesadüf," dedi Olivia, bütün ciddiyetiyle. Arthur başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldıktan sonra da "İyi görünüyordu," diye ekledi. Sesi sakin ve masumdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tahminen yine evleniyor. O yüzden böyle giyinmiş." Bobo, ön pencereye gidip yolun karşısındaki Fiji'nin evine baktı.

O sırada Sylvester Ravenwing'in geçtiğini gördü.

"Bak, benzin istasyonundaki yeni adam geçiyor," dedi. "Dışarıda ne işi var ki?"

"İyi görünen başka biri daha lafının üstüne geldi, gördün mü?" diye takıldı Olivia. "Herif resmen yakıyor. Asıl önemlisi neden Manfred'e gidiyor?"

Birlikte, yan evin bahçesine giren Gazla Git'in yeni işletmecisini izlediler.

"Hımmm," dedi Bobo. O da meraklanmıştı.

"Enteresan," dedi Olivia.

Derken Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nın önüne antika bir kamyonet park etti. İçinden en az kamyonet kadar antika görünen yaşlıca bir adam çıkıp aracın arkasından büyükçe bir metal at heykelini indirmeye koyuldu.

"Heyecanlı anlar seni bekliyor," dedi Olivia. "Kapıyı açsan iyi edersin."

"Çok sağ ol," diye söylendi Bobo, genç kadın aşağı inerken. Fiji'nin evine son bir kez özlemle baktıktan sonra da kapıya koştu.

Yaşlı adam oflaya puflaya dükkâna girerken, Sylvester Ravenwing'in medyumun kapısını çaldığını görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

"Merhaba?" dedi Manfred. Karşısındaki yabancı adamı görünce hızmalarının tuhaf bir şekilde çarpılmasına aldırmadan kaşlarını çatmıştı.

"Benimle tanışmak için bir tek sen dükkâna uğramadın," dedi yabancı adam.

"Ah, pardon? Kimsin?"

"Sylvester Ravenwing."

"Peki, tanıştığımıza sevindim. Ben de Manfred Bernardo." Tokalaştıktan sonra masasının başına dönmek üzere arkasını döndü ama Ravenwing hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. "Ahhh… içeri gelmek ister miydin?" diye sordu bu sefer.

"Evet. Konuşmamız gerekiyor."

Şaşıran Manfred bir adım geriledi. "Mutfağa gel," dedi. "Kolam var. Çay da var. Kahve de yapabilirim."

"Çay olur."

Manfred mutfağa yönelirken, adamın konforlu evde göz gezdirdiğini hissedebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz sonra beklenmedik... ve istenmeyen misafiriyle mutfak masasında oturuyorlardı. Ev sahibi Fiji olsaydı muhtemelen çayın yanında kurabiye falan ikram ederdi ama şimdi bunun önemi yoktu. Çayı demlemesi yeterdi. Bu arada misafiri tek bir kelime bile etmemişti.

"Seni büyükannen büyüttü," dedi Sylvester, Manfred demliği masaya bırakıp sandalyesine otururken.

Sohbete başlarken hiçbir cümle onu bu kadar şaşırtamazdı. "Neden bilmek istiyorsun?" der demez, kendini tokatlamak istedi. Çünkü Sylvester soru sormamış, olanı söylemişti.

"Onu tanıyordum."

Dünya bir kez daha sarsıldı.

"O zaman muhtemelen bir noktadan sonra annemin benimle baş edemeyip büyükanneme bıraktığını da biliyorsundur," dedi Manfred. "Xylda'yla hemen kaynaşmıştık. Annemse beni bıraktığı için hâlâ pişman. Gerçi evlendiği için artık daha mutlu." Gözlerini kısıp Sylvester'ın bir sonraki hamlesini bekledi.

"Xylda'nın gençliğini bilirim," dedi adam.

"Nasıl?" Manfred, bu gizemli açıklamalardan sıkılmaya başlamıştı.

"Bir süre beraberdik."

Manfred aynı anda üç şiddetli tepki verdi. Fena hâlde apışıp kalmıştı. Söyleyecek yüzlerce şeyi vardı. Ve Sylvester'ı yumruklamak istiyordu. Hepsini birden yapamayacağı için öksürmeye başladı. Derin bir nefes çekip bir süre içinde tuttu, sonra ağır ağır saldı. Ailesindeki en büyük sır, annesinin babasıydı. Bazen Xylda evlendiği adamdan Yağmur'un babası diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahsederdi.. Bazen de sorulduğunda sadece gülümsemekle yetinirdi.

"Hiç yaşlanmamışsın," diyen Manfred, konuşabildiği için kendini kutladı.

"O yaşlandı ama ben böyle kaldım," dedi Sylvester.

"Sen nesin?" diye sordu Manfred.

"Tam olarak insan sayılmam." Sylvester'ın yüzünden pek bir şey okunamadığından Manfred onu anlayamıyordu. Bir şeyler hissettirmesi gerekmez miydi? Pişmanlık, vicdan azabı, üzüntü falan.

"Sen... büyükbabam mısın?" Manfred bu dev soruyu sorarken nefesini tutma ihtiyacı duymuştu. Cevabı duymak istediğinden emin değildi.

"Evet," dedi Sylvester.

Manfred nefesini saldı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı, yoksa rahatlamış mıydı, kestiremiyordu. Daha çok dehşet içindeydi. Onca yıl sonra... bir cevap gelmişti. En azından bir cevap. "Peki, birkaç sorum daha olacak," diye başladı tereddütle. "Niye birbirimize benzemiyoruz? Hem de *hiç*."

"Hep böyle görünmüyorum," dedi Sylvester.

Manfred böyle bir cevabı da beklemiyordu. "Şeyyy," dedi. "Bu konuya daha sonra döneceğim. Büyükannemi şeyden... yani flörtünüzden sonra tekrar gördün mü?"

"Bence iki yıl, flört etmek için uzun bir süre. Evet, Xylda'yı arada sırada gördüm. Ama son on yılında görüşmedik."

"Yani öldüğünü biliyorsun, öyle mi?" diye sorguladı Manfred onu ağır ağır.

"Evet. Yüreğimdeki ışığı yanıp söndü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şahane. Ama ölüm döşeğinde yanında değildin. Cenazesine de gelmedin."

"Ne olursa olsun, onu çok severdim."

"Netleşmek açısından soruyorum; annem kızın, öyle mi?"

"Evet."

"Ama o da sana benzemiyor. Bana da benzemiyor. Görünümünü değiştiremediğinden de eminim."

"Öyle. Her özellik, bir kuşak atladı. Bazen böyle şeyler olabiliyor. Xylda bana, dedesinin bu güce sahip olduğunu söylemişti."

Manfred, büyükannesinin kendisine de bunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. "Bunu illa soru cevap şeklinde mi yapmamız gerekiyor? Hikâyeyi en baştan anlatamaz mısın?" Kendini çayından bir yudum almaya zorladı ama elleri titriyordu.

"Hikâye anlatma konusunda pek iyi değilimdir. Ama denerim. Bugün Tennessee olan bölgede Chickasaws adlı bir yerde doğdum. Annem Sincap Eller bilge bir kadındı. Kocası ölmüştü ve çocukları olmamıştı. Bir oğlu olmasını her şeyden çok istiyordu. Kendi annesini de öldüren aynı hastalığın karnında olduğunu biliyordu. Colconnar adındaki bir iblisle karşılaştığında onunla bir anlaşma yaptı. Aslında bunun nasıl olduğunu, iblisin mi onu bulduğunu, yoksa kendisinin mi iblisi çağırdığını hiçbir zaman söylemedi. Anlaşmaya göre hastalıktan kurtulması karşılığında, Colconnar'ın çocuğuna hamile kalacaktı. Belki biliyorsundur; iblisler nadiren çocuk yaparlar."

Manfred başını belli belirsiz iki yana salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır mı? Hımmm." Sylvester hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Annem, ölene kadar çocuğu kendinde tutmaya Colconnar'ı ikna etmiş."

Manfred, bu işin hayırlı bitemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Sylvester kederle başını sallayıp devam etti. "Babam Colconnar, kanseri yok edeceğini söylemişti. Yok etmişti de. Ama anneme sağlıklı bir yaşam sözü vermemişti ve annem de sağlıklı bir yaşam dilemeyi akıl edememişti. Sebebi Colconnar mıdır bilinmez, annem apandisit ya da bir tür rahim iltihabı diye tahmin edebileceğimiz bir hastalıkla kıvranmaya başladı. Annem büyük acılar içinde öldüğünde on, belki on iki yaşındaydım. Ölür ölmez de Colconnar beni almaya geldi."

Manfred, duyduğu çok daha tuhaf hikâyelere inanmakta sorun yaşamamıştı. "Başkaları da var mıydı?" diye sordu. "Yani kabileyi soruyorum?"

Sylvester başıyla onayladı.

"İblisi gördüler mi?"

"Nereden bileyim? Beni aldı. Kaçırıldıktan sonra onlarla röportaj yapma fırsatım olmadı." Sylvester, torununa idrak sorunu olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Manfred yine de sabrını kaybetmedi. "Peki. Demek babanla gittin. Kim olduğunu biliyor muydun?"

"Ah, gelir gelmez kim olduğunu hemen söyledi. Ona inandım. Görsen sen de inanırdın." Sylvester gayriihtiyari ürperdi.

Manfred, henüz ergenlik dönemindeki bir çocuk için yaratığın ne kadar korkutucu olabileceğini düşünmemeye çalıştı. "Peki her şey çok farklı mıydı? Yani babanla yaşarken?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama sanırım... iblis diyarında ne yaptığını merak ediyorum. Herhâlde yer altında bir yerlerdedir."

"Farklı bir âlem," dedi Sylvester. "Farklı bir boyut galiba. Farklı yaratıklar. Farklı yasalar." Bunları söylerken yüz hatları kasvetle keskinleşmişti.

"Senden ne istiyordu?"

"Güzel soru." Adam ilk kez onu onayladığını gösteriyordu. "Beni faydalı olmaya hazırlıyordu, böylece efendisine beni bir hizmetkâr olarak hediye edebilecekti. Colconnar bir oğlu olduğu için çok gururluydu. O yüzden çok değerli bir hediye olacaktım."

"Ama işler farklı gelişti?"

"Colconnar beni dünyaya gönderdi. Zaman da farklı akıyordu. Her şey değişmişti. Her yerde beyazlar vardı." Sylvester Ravenwing şimdi hüzünlü bakıyordu. "Beni buraya gönderdi ama o zamanlar henüz Geceyarısı ya da başka bir yerleşim birimi yoktu. Bu bölgede yaşayan çok güçlü bir cadıyla ilgili bilgi toplamamı istemişti. İblisler özellikle bakire cadılarla seks yapmayı çok severler. Gerçi çoğu bu deneyimden sağ kurtulamaz."

Manfred yüzünü ekşitti. "Sen de cadıyı buldun."

"Evet buldum, hatta ondan hoşlandım. O kadar etkilenmiştim ki ona neden geldiğimi itiraf ettim. Babam onun için gelecekti. Uyarıyı alan cadı yardım için sihir yeteneği olan başka insanları bir araya getirdi."

Medyum hikâyenin nereye varacağını anlamaya başlamıştı. "Ve iblise tuzak kurdu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, evlat. Sihir gücü olan tanıdığı herkesi çağırdı, çünkü Colconnar güçlü bir iblisti. Beni efendisine verdiğinde, oğlunu kurban etmek gücünü daha da artıracaktı. Cadıyla seks yaptığında, bu gücü katlanacaktı. Dünyada kendine ait bir krallık kurmayı aklına koymuştu."

"Peki diğer iblisler? Onlar niye aynı şeyin peşinde değil?"

"Bütün insanlar Rusya'yı işgal etmeyi istiyor mu? Ya da Avusturalya'yı?"

Manfred'in buna verilecek bir cevabı yoktu. "Demek cadıyla arkadaşları iblisi hapsetti, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Ama sen de buradaydın!"

"Hayır, değildim. "Buradaki varlığım Colconnar'ın gücünü artıracaktı. En azından cadı buna inanıyordu. O yüzden beni Tennessee'ye yolladı."

"Yani neler olduğunu bilmiyorsun."

"Tek bildiğim Colconnar'ın hâlâ tutsak olduğu."

"Ama nasıl olduğunu bilmiyorsun." Manfred, yüzünü ellerine gömdü. "Ve kavşağın altında bir iblis var. Pekâlâ. Xylda'yla nasıl tanıştın?"

"Yıllarca yeni Amerika'yı dolaştım. Bazen Kızılderili gibi görünüyordum, bazen de beyaz adam oluyordum. Sürekli Tennessee'ye dönüyordum, çünkü orada doğmuştum, doğduğum topraklar çok güzeldi. Sonra Kızılderililer moda olup kabilemden geriye kalanlar danslar ve zanaatlarıyla ilgi çekmeye başladılar. Yarı-iblis olduğumu bildikleri hâlde kabilem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni kabul etti. Sihir gücümü bir şaman olarak geliştirmeme yardım ettiler. Öldürülmek yerine değer görmek çok tuhaf bir duyguydu. İşte o *Amerikan Yerlisi* etkinliklerinden birinde büyükannen Xylda'yla tanıştım. Yalnızdı ve vahşi bir güzelliği vardı." Sylvester kocaman gülümsedi. "Yeteneği nedeniyle pek fazla arkadaş da edinemiyordu. Toplum tarafından biraz dışlanmıştı."

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum, diye düşündü Manfred.

"Tanıştığımızda çok sevindi. Doğum günüydü ve birlikte kutlayabileceği kimsesi yoktu. İşte o kutlama havasında bir araya geldik ve iki yıl birlikte yaşadık. İkimiz de birbirimiz için ilktik. Ölene kadar kolyemi boynunda taşıdığını biliyorum. Onu hissedebiliyordum."

"Kolye." Manfred hafızasını yokladı. "Tatlısu incileri mi?"

Sylvester başıyla onayladı.

"Hep boynundaydı. Ama sen *gitmişsin*."

"Bebekken annenin geleceğine baktığında benim iyi bir baba olamayacağıma karar verdi. Annene insan olmayı öğretebilmek için başka bir adamla evlendi. Çünkü ben ona insan olmayı öğretebilecek biri değildim."

"Peki şimdi niye geldin?" *Bu bir tesadüf olamaz ya?* diye geçiriyordu içinden Manfred. "Bana büyükbabalık yapmak için geldiğini hiç sanmıyorum."

"Geldik en önemli meseleye." Sylvester aniden ciddileşmişti. "Sana anlatacağım."

Sylvester'ın anlattıklarıyla ilgili sorulacak daha binlerce sorusu vardı ama Manfred nereden başlayacağını bile tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak kestiremiyordu. o yüzden, "Sadede gelelim," demekle yetindi.

"Cadının babamı tutsak ettiği büyünün etkisi iki yüz elli yıl sürüyordu ve o sürenin sonuna yaklaştık." Sylvester, asıl meseleyi konuşabildiklerine memnunmuş gibi görünüyordu.

"Biraz daha açık olman gerekecek," dedi Manfred. "Ve herkesin dinlemesini istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Akşam saatlerinde Quinn ve Diederik, birkaç kişiyle birlikte Ev Yemekleri Restoranı'ndaki büyük yuvarlak masada yemeklerini yiyordu. Peder her zamanki tek kişilik masasındaydı. Kendisi çoğunlukla konuşmayı sevmediği gibi sofrada da konuşmaktan hiç hoşlanmazdı.

İki kaplanadam yerlerine yeni yerleşmişlerdi ki önce Olivia, ardından Chuy ve Joe onlara katıldı. Son ikisi yanlarında Rasta olmadan eksik görünüyorlardı.

"Telefonlarımızdan onu kontrol edebiliyoruz," dedi Joe. "Veterinerdeki kafesinde onu seyredebiliyoruz. Ufaklığı çok özlüyoruz ama burada güvenlik sağlanana kadar orada kalması daha iyi."

"Bununla baş edemeyecek kadar küçük bir yaratık o," dedi Chuy üzüntüyle. "Şu intiharlar, gerginlik… bir de şimdi şu koku."

"Koku mu?" Diederik çikolatalı sütünden uzun bir yudumu henüz almıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Havadaki değişikliği hissetmiyor musunuz?" diye sordu babası Quinn. Sakince konuşmaya çalışmıştı ama sesinde bariz bir endişe vardı. Kaplanadamlar, çevrelerindeki kokulara ve hareketlere daha duyarlı oluyorlardı.

"Biraz acımtırak sanki," dedi Diederik. "Yanık greyfurt gibi."

"Fena bir tarif olmadı," dedi Quinn rahatlayarak. "Acaba seni de mi buralardan uzaklaştırsak? Burası hiç güvenli değil."

"Baba," diye terslendi delikanlı. "Ben Rasta değilim. Artık koca adam oldum ve bu dünyadaki yerime hazırım."

O sırada içeri giren Bobo, sandalyesini çekip oturduğunda soran gözlerini Diederik'e çevirdi.

"Keşke dünyadaki yerinin ne olduğunu bilebilseydik." Quinn kolay kolay endişelenen bir adam değildi ama bu akşam son derece endişeliydi. Sahip olduğu tek oğul, doğaüstü ve doğal dünyaların geçen her gece birbirine daha da yaklaştığı bu tehlikeli yerde yaşıyordu.

"Benim yerim burası, beni büyüten insanların yanı," dedi Diederik, babasını kınarcasına.

Pencerenin yanındaki masadan gelen çatlak ses uyarırcasına, "Diederik," deyince herkes oraya baktı. Diederik irkilmişti, korkuyla Peder'e, sonra babasına baktı. Quinn'in yüzündeki ifadeyle kendini daha da kötü hissediyordu.

"Özür dilerim, Baba," derken, kelimeleri âdeta yarıştırıyordu. "Beni korumak için yanımda olmama pahasına elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Mesleğini yapmamı istediğini biliyorum, o yüzden öğrenmeye çalışıyorum. Ama bu kasabayı seviyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman Geceyarısı'nda bir ev aldığımı duymak çok hoşuna gidecek," dedi Quinn. Bunu söylediğinde mutlu bir an yaşayacaklarını hayal etmişti ama şimdi durumu kurtarması gerekiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Diederik gülmeye başladı. Chuy'la Joe gülümserken, Peder bile daha az asık suratlı görünüyordu.

"Kasabaya mı taşınıyorsunuz?" Madonna, siparişlerle mutfaktan çıkmıştı. "Hoş geldiniz."

Masadakiler biraz afalladı, bunun nedeni John Quinn'in satın aldığı evi müjdelemesinden çok, Reed ailesinin kasabada kalıcı olmadıklarını düşünmelerindendi. Madonna aniden bastıran sessizlikten alınmasın diye Diederik, minik Grady'yi kucağına alıp havaya kaldırdı. Bebek ellerini havaya kaldırıp kahkahalarla gülünce herkes gülüştü. Sonra delikanlı eğilip babasını yanağından öptü.

İşte o an Quinn için en mutlu andı.

Hepsi tekrar sohbete dalmıştı ki otelin müdürü Lenore Whitefield içeri girdiğinde yine şaşkınlıkla dolu bir sessizlik oldu. Kadın ve bir pislik olduğunu düşündükleri için kasabadaki kimsenin hiç hoşlanmadığı kocası Harvey genellikle böyle ortamlardan uzak dururlardı. Aralarındaki iletişimsizlik normal hâle gelmişti. Otelin ihtiyaçlarını Davy'den karşılıyorlardı. Çalışanlardan, biri kahvaltı saatinde, diğeri öğle ve akşam yemekleri için gelen aşçılara ek olarak hizmetçi ve resepsiyonda gece çalışan Marina da Davy'den geliyordu. Sadece Diederik kasabadandı. Harvey sürekli masa başında pineklerken Lenore oteldeki hemen her işe koşmak zorunda kalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oysa şimdi Lenore'nin bir şeye ihtiyacı olduğu duruşundan belli oluyordu. "Bayan Reed, biraz görüşebilir miyiz?" diye sordu, tezgâhın yanındaki nadiren oturulan taburelerden birine tünerken.

"On, on beş dakika sonra işim biter," dedi Madonna, mutfak kapısının yanındaki saate göz atarak. "Bekleyebilirseniz?"

"Beklerim," dedi Lenore. Sonra taburesinde dönüp masada oturanlara baktı. "Merhaba Diederik! Arkadaşın kim?"

"Bu Grady, Bayan Whitefield," diye yanıtladı delikanlı. Bebeğin elini tutup kadına doğru salladı. "Nasılsınız?"

"Gayet iyiyim." Müdire Hanım, onun nazik tavrından hoşnut görünüyordu. "Merhaba, Bay Quinn," dedi bu sefer. "Umarım odanızdan memnunsunuzdur. Sizin gibi sürekli müşterilerimizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz."

"Evet, odam gayet rahat," dedi Quinn. "Ve oğluma iş verdiğiniz için de teşekkürler."

"Artık insanlar paspas yapmayı sevmiyor," dedi Lenore, başını iki yana sallayarak. Ağarmaya başlayan kısa kahverengi saçları, gür kıvırcık şekliyle köpek tüyünü andırıyordu. Parlak bir zekâya sahip olmasa da kocasıyla girdikleri maddi çıkmazı atlatmak için dişini tırnağa takarak çalıştığı için onun düzgün biri olduğu Geceyarısı'nda genel bir kanı hâline gelmişti. En azından dürüst ve dobra biriydi.

Ev Yemekleri Restoranı'nda bir akşam daha lezzete doydular ama zaten her seferinde yemekler daha da güzelleşiyordu. Madonna Reed, yarışmalarda ödül falan kazanmış olmayabilirdi ama gerçekten müthiş bir aşçıydı. Kendi de iyi bir aşçı sayılan Chuy bile kadının yeteneğine şapka çıkarıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu akşam ne yiyorsun, Bobo?" diye sordu Lenore.

"Kedi balığı, mısır ekmeği kızartması ve lahana salatası," diye yanıtladı adam. "Gerçi menüde kötü bir şey yok."

Madonna, otel müdürünün meraklı bakışları altında diğer siparişleri dağıttı. Herkes yemeğini yemeye başladığındaysa kadınla konuşmak üzere tezgâha gitti.

"Konu nedir, Lenore?" Madonna, hâl hatır sorarak vakit kaybedecek kadınlardan değildi.

"Herhâlde sabah kahvaltıları için Davy'den bir aşçı geldiğini biliyorsundur, sonra başka bir aşçı da öğle ve akşam yemeklerinde otelde kalanlara yemek hazırlıyor. Hâliyle otelde kalmayan müşteriler, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalıyor."

Madonna başını sallarken, diğerleri, onları dinlemediklerini göstermek istercesine kendi aralarında sohbete başladılar.

"Eh, sabah aşçım gayet iyi iş çıkarıyor. Ama öğle ve akşam öğünleri için tuttuğum aşçı istifa etmek üzere. Şu anda otelde dört sürekli misafirimiz olduğu için, öğle yemeğini kendim halledebilirim. Çorba, sandviç falan idare eder. Akşam yemeklerini de senin yapmanı teklif edeceğim."

"Sadece sürekli misafirler için."

"Kabul edersen, belki geçici müşteriler için de bir şeyler yapabiliriz, ne dersin? Magic Portal'a sözleşmeli çalıştıkları için arada sırada gelip kalanlar oluyor." Geceyarısı'nın doğusundaki Magic Portal, oyun üreten büyük bir şirket olarak bölgedeki en büyük işverenlerden biriydi. Aynı zamanda Geceyarısı'nın kusursuz internet bağlantısı da onlar sayesindeydi. Hem şirket, otelin iyi bir müşterisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama önce sürekli müşterilerle başlayalım derim. Nasıl yapabiliriz? Sanırım dört öğün yemeği otele taşımak, iş yükümü fazla artırmaz."

"Harvey, bendeki yemek arabasıyla otele taşıyabilir. Tabak kılıfların var mı? Ya da cam kapak?"

"Arka tarafta olması lazım, evet. Otelin eski sahibi bırakmış. Çok eskiler ama işe yararlar."

"O zaman Harvey, yemekleri saat beş buçukta gelip alabilir. Gün içinde ne yemek istediklerini misafirlere sorabiliriz."

"Harvey bulaşıkları geri getirir, değil mi?"

"Evet, ertesi gün öğle yemeği vaktinde getirir."

"Sana net cevabımı yarın vereceğim. Bu gece ücreti de belirlerim."

"Bana en kısa zamanda haber ver. Evet demeni çok istiyorum."

Madonna başını salladı. Lenore otele geri döndüğünde Chuy, "Yapacak mısın, Madonna?" diye sordu.

"Tabii ki yapacağım," diye yanıtladı aşçı kadın. "Para paradır. Bir saat daha fazla çalışmam gerekecek belki ama kazanacağım paraya değer. Üstesinden gelmenin bir yolunu bulurum."

Sonrasında heyecan veren hiçbir şey olmadı. Sadece Madonna bir ara hepsine Fiji'nin nerede olduğunu sordu. "Günlerdir gelmedi, oysa sık sık uğrardı," derken gülümsemesi, Quinn'in dikkatini çekti. Olivia'nın da kendine hâkim olmak istercesine gözlerini yere çevirdiğini fark etmişti.

Hepsi yedikten sonra Quinn, oğluna sonra görüşeceklerini söyleyip onu oteldeki işine gönderdi. Marina'yı göreceği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için delikanlının suratına yayılan sırıtışı görmeye değerdi. Olivia'yla aynı anda ödeme yaptılar. Genç kadının peşinden emanetçi dükkânına doğru yürüdü. Olivia tam içeri girecekken arkasından seslendi.

"Beni mi takip ediyordun, kaplan?" Paniklememişti ama biraz rahatsız olmuş görünüyordu.

"Geceyarısı'nda, biriyle aynı yönde yürümek o kadar da tuhaf değil," dedi Quinn. "Ama bir konuyu çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Fiji'yle Madonna konusundaki sırrınız nedir?"

Verdiği cevaba bakılırsa Olivia pek tuzağa düşecekmiş gibi görünmüyordu.

"Sır mı?" Genç kadın gülümsedi. "Benim sırdan falan haberim yok. Gerçi Reed'leri hep merak etmişimdir. Sen etmiyor musun?"

"Restoranı nasıl ayakta tutmayı başardıklarından mı bahsediyorsun? Tabii ki merak ediyorum ama onlarla ilgili başka bir şeyler var. Özellikle ilgini çeken bir şey."

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum," diyen Olivia, içeri girdi.

Quinn onun arkasından bakakaldı, sonra dönüp yolun karşısındaki eve baktı. Daha kendini engellemeye fırsat bulamadan kendini koşarken buldu. Ayakları neredeyse asfalta değmiyordu.

O kapıyı çaldığında Fiji yemeğini yemiş, bulaşık yıkıyordu. "Quinn," dedi adamı görünce. "Merhaba. Gelsene." Kapıdaki zinciri çıkardı. Quinn'e bayılan Bay Yılışık da hemen ortaya çıkıp onun bileklerine sürtündü.

"Kes şunu, bayım," dedi Fiji.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil. Selam, küçük birader."

Bay Yılışık mırlamakla yetindi.

"Lütfen otur." Fiji, masadaki yerine oturup karşıdaki sandalyeyi işaret etti. Quinn küçük mutfağa göz gezdirip samimi bir hayranlıkla, "Çok güzel görünüyor," dediğinde Fiji dalga geçercesine gülümsedi ama adam bunu görmezden geldi.

"Sana sormak istediğim şeyler var. Umarım yanıtlarsın. Yanıtlamazsan da... canın sağ olsun."

"Önce soruları duyalım."

"Son günlerde Ev Yemekleri'ne uğramamanın bir sebebi var mı?"

"Evet," dedi Fiji, hiç duraksamadan.

"Madonna sana kızgın mı?"

"Evet."

"Kahretsin, Fiji. Çocuklar gibi sıcak-soğuk oyunu mu oynayacağız?"

"Evet," diyen cadı, onun dargın ifadesini görünce kahkahayı bastı. "Peki, tamam. Bobo'ya anlattıklarımı sana da anlatacağım. Ama her şeyi anlatamam, çünkü beni aşıyor."

"O kadarı da yeter," dedi Quinn.

Böylece Fiji ona Teacher'ı evin kapısında yakalayışını, Bay Yılışık'ın söylediklerini ve adamı nasıl cezalandırdığını anlattı. Ayrıntılarına girmeden Teacher'ın Killeen'deki bağlantı noktasından da bahsetti.

"Hikâyenin bazı kısımlarını atladığın anlaşılıyor ve o kısımların daha çok Olivia'yla alakalı olduğunu hissedebiliyorum," dedi Quinn. "Anlayamadığım şey, Olivia'nın peşindeyken neden Teacher'ın senin evine girdiği. Dahası bu durum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia'nın geçmişiyle ilgili düşüncelerimin değişmesine neden oluyor, çünkü birini gözetlemek için bir iş yeri açıp bir aileyi maaşa bağlamak az iş değil. Birilerinin cebi derin olmalı."

"Evet, öyle," dedi Fiji. "Bana sorarsan, otelin yenilenmesi de bununla alakalı."

"Nasıl alakalı?"

"Çünkü... of kahretsin, yine Olivia'nın alanına müdahale ediyorum!" Fiji kendine kızıyordu. "Bence Teacher fırsat buldukça, sırf söylediğimiz kişi olup olmadığımızı anlamak için hepimizin evlerini kontrol ediyordu."

"Olivia neden bu kadar önemli?"

Genç cadı gözlerini ona dikip dudaklarını sımsıkı kapattı. Quinn onu sarsıp silkeleyip sırlarını ortalığa saçmak istiyordu. Bunun yerine masanın üstünden eğilip onu öptü.

Güzel bir öpüşmeydi. Fiji sıcak ve yumuşaktı, harika kokuyordu ve büyü gücü bir şekilde kanını kaynatıyordu. Quinn, belki onuncu kez cadılığın doğuştan mı, yoksa sonradan olma mı olduğunu merak ediyordu. Her hâlükârda sihir ve büyü gücünün insanın damarlarında dolaşmasıyla alakalı olduğundan neredeyse emindi. Fiji kesinlikle sihirliydi.

Masanın üstüne tuhaf bir şekilde yayıldığından biraz sonra geri çekilip sandalyesine oturmak zorunda kaldı.

Fiji, uzunca bir dakika boyunca şaşkın gözlerle ona baktı. Quinn bu süreden memnundu, çünkü genç cadı kadar kendisinin de toparlanmaya ihtiyacı vardı.

"Tamam, bu etkileyiciydi ama sana daha fazlasını anlatmayacağım," dedi Fiji. Belli belirsiz gülümsemesinden, Quinn'in onu rüşvet niyetine öptüğüne inandığı anlaşılabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senden hoşlanıyorum," dedi Quinn. "Ve şahsen, hayal bile edemeyeceğimiz büyülerle uğraştığından şüpheleniyorum."

Genç cadı gülümsedi. "Haklısın. Öyle. Şakası yok."

"Olivia'yla ilgili bir ipucu bile vermeyecek misin? Sorunlarınızla ilgili?"

"Hayır. Bunu anlatmak bana düşmez."

"O zaman kendisine sormam gerekecek." Quinn başını iki yana salladı.

"Eh, bol şanslar," dedi Fiji. Ayağa kalktığında, adamın gitmesini istediği çok açıktı.

Quinn uzun adımlarla otele yürürken gülümsemesini bastıramıyordu. Öpüşmeleri aklından çıkmıyordu. *Güzel bir arkadaşlık kurmayalı uzun zaman oldu*, diye geçirdi içinden.

Diederik kısa bir süre sonra kendi kanatlarıyla uçmaya başlayacaktı.

Bunu düşünmek, Fiji'yle öpüşmelerine çok daha ilginç bir boyut katıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25

Olivia, "Evlendiğimi söylemem onları geri püskürtecek," dedi.

"Peki, istediğin şey bu mu?" Lemuel, Christine'in çevirdiği metni okuyordu. Olivia'nın söylediği şeyin ikisi için de önemli olduğunu biliyordu ama önündeki metnin daha da önemli olduğundan emindi. En azından Geceyarısı evreninde ve şu anda çeviriyi okumak çok daha hayati bir öneme sahipti.

"Bu kaçma kovalamaca oyunundan sıkıldım. Oyuncuları ve oyunun arkasındakini öğrenmek istiyorum." Olivia'nın konuşurken bir taraftan da esneme hareketleri yapması Lemuel'in dikkatini çeviriye yoğunlaştırmasına hiç yardım etmiyordu. Genç kadın gündüz biraz daha uyuduğundan şimdi taze enerjisiyle emanetçi dükkânının ortasındaki sandalyeleri bir kenara çekmiş esneme hareketleri yapıyordu. Lemuel tezgâhın ardından ve tabii ki önündeki çeviriden başını kaldırıp onu seyretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baban izini bulup seni gözetleyecek birilerini göndermiş olsa bile zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Diyelim ki Reed'ler onun için çalışıyor. Sana hiçbir yanlışları olmadı. Üç yıldır seni zora sokmak için birçok fırsatları oldu."

Olivia durdu. "Tamam, bunda hemfikirim."

"Seni doğru anlıyorsam, daha ciddi tehdit, babanın sağ kolu olduğunu söylediğin adamın, babandan gizli gizli seni izlemesi."

Başını hararetle sallayan genç kadın, esneme hareketlerine devam etti. "Goldthorpe evine girmeye çalıştığımda beni yakalamaya çalışan adamı kesinlikle o göndermişti."

"Evet, adamın… telsizde onunla konuştuğunu duymuştun, değil mi?"

"Cep telefonu. Evet, duydum."

"Demek adam seni yakalamaya çalışıyor. Oysa adamlarını burada hiç görmedik."

"Adamlarından biri otelde."

"Ama hangisi?"

"Oteli yenileyen şirketin sahibi babam. Manfred, sıkı bir araştırma yaparak ana şirketi buldu. Tabii şirketin Yönetim Kurulu Başkanı Nicholas Wicklow'un babam olduğunu bilmiyordu."

Lemuel de adamın adını ilk kez duyuyordu. "Bana güvendiğin için teşekkürler," dedi. "Bir gün babanın adını söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum."

Olivia, gerekli ama hiç de hoş olmayan bir şey yapıyormuş gibi bir tavırla, "Gerçek adım Melanie Horton Wicklow," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır doğduğunda verilen adın bu," dedi Lemuel. "Gerçek adın Olivia Charity."

Genç kadın gülümsediğinde vampirin yüreği ısındı. "Beni anne demeye zorlayan üvey annemin adı da Tiffany'ydi. Umarım mezarında fır dönüyordur."

"Peki gerçek annen? Yani bugünlerde dedikleri gibi biyolojik annen?"

"Onu çok az tanıyorum. Adı Cara'ydı," diye yanıtladı Olivia. "Fotoğraflara bakılırsa ona çok benziyorum. Belki ann... *Tiffany* bu yüzden benimle bu kadar çok uğraşmıştır, kim bilir."

"Ama babanın tacizleri bildiğinden emin değilsin, öyle değil mi?"

"Bu konuda gidip geliyorum," dedi genç kadın, neredeyse gönülsüzce. "Şu an bilmediğini düşünüyorum. Çünkü özellikle odaklanmadığında böyle bir şeyi bilemeyeceğinden eminim."

"Doğru," dedi Lemuel, hak verircesine.

Olivia yerde bağdaş kurup öne eğildi, bacakları birbirine dolanmış hâlde ellerinin üstünde yükseldi. Lemuel onu seyrederken hem hayranlık duyuyor hem de bir parça çileden çıkıyordu.

"Kadın," dedi. "Konuşmamız gerekiyor."

"Konuştuğumuzu sanıyordum?"

"Ailenle ilgili nadiren konuşuyoruz ama en az bunun kadar ilginç bir konuyu konuşacağız."

Olivia bacaklarını çözdü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Mesele nedir, Lemuel?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kasabayı toplamamız gerekiyor," dedi vampir. "Sanırım öldürülmek üzereyiz."

O sırada Olivia'nın telefonu çaldı.

"Olivia," diyordu Manfred. "Kasabayı toplamamız gerekiyor. Sylvester'ın anlatacakları var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nın giriş katı, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Kasabalılar toplanıp oturacak yer seçerken eski yer döşemeleri gıcırdıyordu. Dükkânda toplanmanın eğlenceli yanlarından biri de yıllar boyunca biriktirilmiş tuhaf sandalyeler koleksiyonuydu.

Ama gelen herkes sıkıntılı olduğundan kimse eğlence havasında değildi. Merdivenlerden inen Bobo, saat henüz dokuz olmasına rağmen yataktan yeni çıkmış gibi dağınık görünüyordu. Fiji geldiğinde son derece hırçındı. Lemuel ona baktığında, tişörtüyle kot pantolonunun üstüne geçirdiği lekeli mutfak önlüğünü görünce genç cadının yaptığı bir işi yarıda bırakıp geldiğini düşündü. Üstelik adaçayı kokuyordu.

Manfred içeri girip kimseyi selamlamadan oturdu. Aklı başka yerlerdeymiş gibi sürekli ellerine bakıyordu. Diederik de otelden izin almıştı ama bariz bir şekilde Marina Desoto kokuları yayıyordu. Quinn oğlunun yanındaydı. Kimse buna itiraz etmedi, artık kaplanadam kasabalı sayılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chuy'la Joe yan yana oturuyordu. Lemuel el ele olduklarını fark etti. Böyle ortamlarda genellikle birbirlerine bu kadar yakın durmazlardı.

Olivia, defalarca başkalarının seks hayatına bu kadar hoşgörülüyken kendi mahremiyetlerine bu kadar önem vermesini anlayamadığını söylemişti. *Şahsen benim için mahremiyet her zaman öndeydi,* diye geçirdi içinden vampir. En özel duyguları, sadece sevdiği kişiyle kendisi arasında kalmalıydı.

O sırada Sylvester Ravenwing, neredeyse çıtını çıkarmadan ve fark edilmeden içeri girip Manfred'in yanındaki sandalyelerden birine oturdu, ardından Lemuel'e başıyla bir selam çaktı. Bundan önce fırtınalı bir gecede karşılaşmışlardı. Vampir, onun kasabada yeni olmasına rağmen toplantıya katılmasına muhalefet etmedi. Onun herkesten çok bu kasabaya ait olduğunu biliyordu. Fakat Chuy'la Joe, adamı kuşkulu gözlerle süzüyorlardı.

"Mesele nedir?" diye sordu Bobo, herkes yerine oturduktan sonra. Lemuel, onun Fiji'ye bakmamak için büyük çaba harcadığının farkındaydı. Fiji de adama neredeyse sırtını dönmüştü. Aralarında bir sorun olduğunu görmek üzücüydü.

Genç cadı, "İşimi yarım bıraktım," dediğinde toplantıdakiler ona baktı. Onun böyle hırçın davrandığı daha önce hiç görülmemişti.

Lemuel, herkesin toplantıya odaklanmasını bekledi ama bu, zaman aldı. "Burada olan biteni anlamamı sağlayacağını umduğum çeviriyi okudum," dedi sonunda. "Size anlatmam gerekiyor. Bu arada Manfred de Sylvester Ravenwing'in anlatacakları olduğunu söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neler buldun, Lemuel?" diye sordu Olivia. En az elli beş yıllık ahşap bir sandalyenin kenarına tünemişti.

"Kavşağın altında gömülü olan yaratık bir iblis ve yeniden aramıza katılmak üzere," dedi Vampir.

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"İblis benimle konuşuyordu," dedi Fiji biraz sonra.

Herkes bu yeni bilgi karşısında donakalmıştı. Quinn, "Peki, tamam," diyerek sessizliği bozdu. "Hadi anlatın. Bence Lemuel başlasın."

"Kavşaklar ve yol çatalları, birçok doğaüstü çağrışımla birlikte anılır," diye başladı söze Lemuel. "Höyükler gibi sihir ve büyünün merkezidirler. Buralarda ibadet edilir, intihar edenler gömülür, suçlular idam edilir, hatta çevredekilere uyarı niyetine cesetler bırakılır."

Chuy, "Sanırım hepimiz kavşakların doğaüstü bağlantılarını biliyoruz," dediğinde Joe elini onun omzuna koydu.

"Ben değilim," dedi Diederik heyecanla.

Manfred boğazını temizledi. "Belki kısa bir yol önerebilirim. Sanırım hepiniz, Gazla Git'in işletmesini üstlenen Sylvester'la tanıştınız. Kendisi bana büyükbabam olduğunu açıkladı. Kavşakta gömülü olan da onun babasıymış." Başıyla trafik ışığının olduğu yeri işaret etti. "Yani iblis benim büyük büyükbabam."

Kimseden çıt çıkmadı. Fiji kalkıp ikisinin yanına gitti. Genç cadının başına dikildiğini fark edince Sylvester'ın kara gözlerinde sanki akrabasını görmüş gibi bir tür aşinalık belirdi.

"Markete uğradığımda bana niye bir şey söylemedin?" diye sordu Fiji, bu bakışlar karşısında. "Büyü eğitimi almışsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önce Manfred'le konuşmam gerekiyordu," dedi adam. "Evet, halkım bana Şamanizm eğitimi verdi. Öğrendiklerime ihtiyacım olacak. Zaman daralıyor. Sesi duyduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"İblisler sahip oldukları güç yüzünden cadılara bayılır. O gücü ele geçirmek hoşlarına gider," diye devam etti Sylvester. Sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuşması gerçekten rahatsız ediciydi. "Ama sende onu tekrar tutsak edecek güç var. O yüzden seni kendi tarafına çekmek istiyor."

"Demek iblis beni sevmeyenleri çağırıp intihar etmelerini sağlayarak onun yanında olacağımı düşündü. Şimdiye kadar benimle konuşan bir *iblismiş*." Fiji, başına gelebilecek en kötü şey gerçekleşmiş gibi ağır ağır konuşuyordu. Belki de gerçekten öyleydi.

Sylvester başını salladı.

O anda salonda bir ses yankılandı. "Baban tam bir iblis mi?"

Herkes yerinden zıplarken kimin konuştuğunu anlamaya çalıştı.

"Joe," diye fısıldadı Diederik. "Kanatları çıktı."

Chuy'un da kanatları çıkmıştı. İki adam şimdi bir ışık hüzmesinin içinde kılıçlarını çekmiş duruyorlardı. Kanatları neredeyse tavana değiyordu.

"Evet," dedi Sylvester. "Onun tutsak edilmesine yardım ettim. Adı Colconnar."

Peder de ayağa kalkmıştı. Ufak tefek yaşlı adam dehşet içindeydi. "Kardeşlerim," dedi. "Bu gece hiçbirimiz uyumayacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia başını eğip kendi kendine fısıldadı, "*Vay canına*!"

"Joe, Chuy, muhteşem görünüyorsunuz," dedi Lemuel. "Ama Col... yani iblisin geri dönmesi öyle büyük bir sorun ki Sylvester'ın yardımına ihtiyacımız olacak."

Kılıçlar yavaşça gözden kayboldu ama kanatlar birer silüet olarak kaldı. Sylvester onlara saygısını göstermek için bir dizinin üstüne çöküp selamladı, sonra tekrar yerine oturdu ve devam etmesini istiyormuş gibi Lemuel'e başıyla işaret verdi.

"Ani ölümünden önce Christine, çeviriyi tamamlamıştı. Birkaç günümüz kaldığından onun yardımına başvurduğum için memnunum." Lemuel, sonunda herkesin onu dikkatle dinlemesinden memnundu.

"Sylvester'ı buradan gönderen cadı, iblisi tutsak etmenin yolunu ayrıntılı bir şekilde anlatmış, Arria Auclina da günlüğüne kaydetmiş. Hepimizin bir rolü olacak," diye devam etti. "Hepinizin bir şey yapmasını isteyeceğim. Şunu iyice anlamanız gerekiyor; bu işi hep birlikte yapmazsak, hepimiz öleceğiz. Ve ölümler bizimle de kalmayacak."

Olivia burnundan derin bir nefes çekti. "Oldukça teşvik edici bir durum," diye mırıldandı.

"O zamanki cadı, gücünü bakireliğinden alıyordu. Tuhaf olduğunun farkındayım ama böyle. Genç kız, iblisi tuz ve külle hazırlanan büyük çemberin içine çekecek yem olmayı kabul etmişti."

"Yapacak çok iş var," diye fısıldadı Diederik babasına.

"O zaman toplanan herkesin ritüelde bir rolü varmış," dedi Lemuel. "Şimdi kasaba sakinleri olarak benzer bir grup oluşturmamızın bir tesadüf olmadığını düşünüyorum. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman da melekler, medyumlar, vampirler ve şekil değiştirenler toplanmış. Hepsi zaten son derece güçlü olan cadıya sihir gücü katmak için yeteneklerine ve inançlarına odaklanmışlar. Şaman, çağrı ritüelini başlattığında kız gerçekten de büyü gücüyle dolmuş. Cadıyla seks yaptıktan sonra onu yemek için yanıp tutuşan Colconnar kükreyerek ortaya çıkmış."

Toplantıdaki herkes bir şeyler söyleyecekmiş gibi göründü ama Lemuel bir bakışıyla onları engelledi, çünkü hikâyesini bitirmek istiyordu.

"Colconnar, kendi aleminden cadının beklediği çemberin içinde belirmiş, fakat cadıyla seks yapmaya hazırlanırken diğerleri onu büyülü bir ağla yakalayıp dünyamıza hapsetmişler. İşte iblis, o çemberin içinde tutsak kalmış. Sonra bir Şaman, bakire cadıyla tam o noktada seks yaparak bakirenin kanıyla Colconnar'ın mezarını mühürlemiş. Bu büyü, onu iki yüz elli yıl yerin altında tutmaya yetecek kadar güçlüymüş. Ama şimdi hareketlenmeye başladı. O yüzden onu tekrar hapsetmek için aynı ritüeli tekrarlamamız gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Geceyarısı'nda hiç bakire var mı?" diye sordu Peder. "Ben değilim." Gözü Diederik'e kaydığında, delikanlı kıpkırmızı bir suratla başını iki yana sallayıp "Ben de değilim," dedi.

Herkes birbirine bakıyordu ancak Lemuel, Olivia, Quinn, Bobo, Joe ve Chuy'un da bakire olmadığı bilindiğinden biraz sonra bütün gözler Manfred'e dikildi.

"Kusura bakmayın, kulüpten değilim," dedi medyum.

O sırada Fiji bir şey söyleyecekmiş gibi ıkınıyordu.

Bu sefer bütün gözler ona çevrildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepinizin muhtemelen henüz... *dokunulmuş* olduğumu düşünmeniz çok hoş ama aslında teknik açıdan ben hâlâ bakireyim." Bir mağazada hırsızlık yaparken ya da zimmetine para geçirirken yakalansa daha fazla utanamazdı.

Sylvester memnuniyetle başını salladı ama diğer herkes fena hâlde afallamıştı.

"*Bozulmamış*," dedi Lemuel, genç cadının *bakire* kavramından ne anladığını sorgularcasına.

Fiji dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırıp gözünü yere dikerek başıyla onayladı.

"Vay be," diyen Quinn, sanki hoş bir fantezi yaşıyormuş gibiydi.

Bobo da genç cadıya bakıyordu ama Fiji onu görmedi.

"Eee... peki, bu ne anlama geliyor? Yani Fiji ne yapacak?" diye sordu Manfred.

"Ay küçülüyor, üstelik Cadılar Bayramı... Samhain çok yaklaştı," dedi Lemuel. Çok özel ve güçlü bir gündür. Ama Fiji'nin her sene yaptığı parti düşünülürse, kasabaya başkalarının uğramasını engelleyecek bir yol bulmamız gerekiyor. Aynı zamanda kavşakta büyük bir büyülü çember çizmeliyiz, çemberi de..." Çeviriye bakmak için notların üstüne eğildi.

"Tuz ve kül," diye vampirin sözünü tamamladı Fiji. "Bir de muhtemelen alıç. Ama onu burada bulamayız." Hâlâ gözlerini herkesten kaçırıyordu. "Evde bir çuval tuzum var."

"Çok teşekkürler, Fiji."

"Eh, modern bir açılım oldu," diye mırıldandı Olivia.

"Büyülü çemberi çizdikten sonra Olivia haricinde biri, Fiji'yle birlikte içine girmeli. Geri kalanlarımız bütün gücü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müz, sihir yeteneğimiz ve irademizle çembere odaklanacağız. İçeride olan kişi bakire kanıyla mühür büyüsünü güçlendirmek için Fiji'yle birleşmek zorunda."

"Sonunda intiharlar duracak," dedi Chuy rahatlayarak.

"Evet," dedi Lemuel. "Belki bazılarınız bilmiyor ama Peder'le her sabah kavşaktan hayvan leşlerini topluyoruz. İnsanlar artık gelmediği için hayvanlar geliyordu. Gelip kavşağın ortasında ölüyorlardı. Onlardan aldığı enerjiyle güçleniyor."

"İnsanlar niye gelmiyor?" diye sordu Bobo.

"Sanırım Fiji düşünce gücüyle onları uzak tutuyor," dedi Lemuel. "Haksız mıyım?"

Fiji başını sallayarak onaylarken gözünden bir damla yaş süzülüyordu. "Buraya çağırdığı çoğu insanın hakkımda güzel şeyler düşünmeyen ya da Price'ta olduğu gibi bana zarar vermek isteyenler olduğunu anladığım anda arınma ritüeliyle kendimi bütün kötü niyetlerden temizledim. Özellikle de evime izinsiz girdiği için Teacher'ı cezalandırdıktan sonra. Bir sonrakinin o olacağından korktum. Sonra hayvanlar ölmeye başladı ama insanların ölmesinden daha iyidir."

Lemuel duygusal görünmekte zorlanıyordu ama elinden geleni yaptı. "İblis senden hem korkuyor hem de nefret ediyor ama daha da önemlisi seni ele geçirmemesi gerekiyor. Seni alırsa, Geceyarısı'nın sonu olur."

"Çembere birlikte girmek için seçtiğin kişi olmak hepimiz için büyük onur olacak," dedi Sylvester aniden.

Fiji, üstünde yoğunlaşan ilgiye adamın iltifatı da eklenince iyiden iyiye kızardı. "Bu nasıl olacak?" diye sordu boğulurcasına. "Yani sihirle mi seçilecek, yoksa ben mi?.."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimseden çıt çıkmıyordu, çünkü bütün erkekler Fiji'yle çembere girecek erkeğin kim olacağını merak ediyordu.

"Sen seçebilirsin, canım," dedi Lemuel. "Ama benim başım harika bir şekilde bağlı. Peder ve Fiji, Olivia'yla evlendiğimizi biliyor," diye de açıkladı.

Bu haber de şaşkınlıkla karşılandı.

"Şokların ardı arkası kesilmiyor," diye mırıldandı Quinn.

Manfred de "Tamamen *inanılmaz* bir akşam yaşanıyor," dediğinde kimse karşı çıkmadı.

"Eee, nasıl seçeceksin?" diye sordu bu sefer Diederik, genç cadıya bakarak. Delikanlının gözleri kocaman açılmıştı, gülümserken Fiji'nin ilk gecesi için seçilmeyi umut ettiği yüzünden okunabiliyordu.

"Oğlum, biraz sakin," dedi Quinn. "Bu mezuniyet balosu değil."

Fiji bir anda hepsine sırtını döndü. Omuzları sarsılıyordu. Lemuel onun ağladığından emindi.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diye araya girdi Joe. "Bu arada Chuy ya da ben de bu konuda sana yardımcı olabiliriz, Fiji. İkimiz için de büyük bir onur ve ayrıcalıktır. Gerçi diğerleri, seçilirlerse daha mutlu olacaklardır."

"Teşekkürler," dedi Fiji yine boğuk bir sesle. "Bunu gerçekten daha sonra konuşabilir miyiz? Bu kadarı benim için çok fazla. Fazla zamanımız olmadığını biliyorum ama biraz zamana ihtiyacım var."

Lemuel dışında herkes dağıldı. Olivia aşağı indi, Bobo küçük bir tereddüdün ardından yukarı çıktı ve sonunda Fiji kollarıyla kapattığı yüzünü açıp vampire döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülüyordu. "Lemuel, kalbimi çok fena kırdın," dedi ciddi görünmeye çalışarak. "Bir tek sen benimle seks yapmak istemedin! Joe'yla Chuy bile yardım edebileceklerini söylediler."

"Eh," dedi Lemuel. "Yani gerçekten beni istiyorsan..." Ama o da sırıtıyordu.

"Sen de istemediğimi çok iyi biliyorsun, dostum." Fiji kahkahalarla sarsılıyordu. Önlüğüyle yüzünü yelpazeledi. "Ben de bu akşam sonunda büyüyle ilgili ayrıntıları öğreneceğiz diye heyecanlanıyordum. Böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti." Biraz daha kıkırdadıktan sonra kendini toparladı.

"Zor bir görev olduğunu biliyorum," derken Lemuel samimiydi. İlk seksini herkesin gözü önünde yapması gerektiğini öğrenen bir kadına başka ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Ve ritüel bir şekilde işe yaramazsa, iblis de ırzına geçerek onu yiyecekti. Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının izi olan ama kahkahalarla gülen bu kadınla gurur duyuyordu.

"Saçmalama," dedi Fiji. "Lafta zorlu görev. Ve aklıma ilk gelen neydi, biliyor musun? Cumartesi akşamına kadar beş kilo verebilir miyim diye düşünüyordum."

"Böyle de güzelsin," dedi Lemuel şaşkınlıkla. "Güzel bir kadının hatlarına sahipsin, Fiji." Gerçekten de böyle düşünüyordu, o yüzden genç cadının kuşkuyla kalkan tek kaşını görünce kafası iyice karıştı.

"Tabii ki güzelim. O yüzden bütün erkekler kapıma dayanıyor," dedi Fiji.

Sesindeki hırçınlık her şeyi anlatıyordu. Lemuel durumu anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geceyarısı gibi küçük bir kasabada ne olmasını bekliyorsun ki? Kapına gelmesini istediğin tek bir erkek var Fiji ve sanırım o erkek bunu, aylar önce yapmış olması gerektiğinin farkında."

"Peki nerede, Lemuel?" dedi genç kadın ayağa kalkarken.

"Öyle yapmasını istediğin için yukarıda. Herhâlde seni bekâretinden uzun zaman önce çok özel bir anda kurtarmadığı için kös kös somurtuyordur."

"Aman!" dedi Fiji umursamaz bir tavırla. "Bunu kendi söylemeliydi. Başkası değil. Yine de kendimi iyi hissettirmeye çalıştığın için teşekkürler."

"Bir şey değil," diye karşılık verdi Lemuel. "Sen güçlü bir kadınsın, Bayan Fiji. Sana saygım büyük."

"Ayyy... çok teşekkürler," diyen cadı hâlâ bir parça kuşkuluydu. Bir şey demeden evine gitmek üzere çıktı. Artık ne ağlıyor ne de gülüyordu ama düşüncelere daldığı her hâlinden belliydi. Lemuel, bunun ağlamaktan da gülmekten de beter düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Sonunda mutfağında yalnız başına kalan Fiji, mutfak sandalyelerinden birine çöktü. Çıkmadan önce çalıştığı büyü malzemeleri hâlâ masanın üstündeydi. Büyü kâsesi tuhaf şeylerle doluydu. Telefonla emanetçi dükkânına çağrıldığı ana kadar işine dalmış çalışıyordu.

Bu kasabada ve tam zamanında bakire olmasının komik olduğunu düşünüyordu. Durumun komikliğine yeterince güldüğü için şimdi hayatının en korkunç günlerinden birini yaşadığının ayırdına varıyordu.

Yaşadığı kötü günleri aklından geçirdikten sonra bu akşamı en tepeye yerleştirdi.

Gerçekten de hayatının *en* berbat günüydü.

Sadece bakire olduğu ortaya çıkmamış, aynı zamanda dünyayı kurtarmak için herkesin önünde seks yapması gerekeceğini öğrenmişti.

"Pekâlâ," dedi kendi kendine. "Konunun benimle alakalı olmadığını düşünmeye alışsam iyi ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Bay Yılışık, masanın altında bir yerlerden.

Fiji, "Evet," dediğinde saklandığı yerden çıkıp mutfak sandalyesinden masanın üstüne sıçradı ve beklentiyle gözlerini genç cadıya dikti. "Anlat bakalım. İstesem de beynini okuyamam."

Cadı her şeyi anlattı.

Bay Yılışık, insanların başka insanlar önünde seks yapmayı neden utanç verici bulduklarını anlamayınca birkaç kere açıklamak zorunda kaldı. Kedi aynı zamanda insanların onu çıplak görmesinden neden çekindiğini de anlamıyordu. "Bedenin sadece bir araç," dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Yani içine binip onunla dolaştığın bir araçtan başka bir şey değil ki!"

"Eh, sen de haklısın. Ama aracımı kaportacıya götürüp bir yerlerimi düzelttirmem gerektiği de bir gerçek."

"Hiçbir kusurun yok," dedi kedi. Sanki söylenebilecek hoş bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Sıcak ve yumuşaksın," diye ekledi sonunda. "Güzel kokuyorsun. Karnında eniklerin olsa daha güzel görünürsün."

"Aman Tanrım," dedi Fiji, başını gürültüyle masanın üstüne bırakırken. "Ya gerçekten hamile kalırsam?"

"O zaman bebekle çok zaman geçirmen gerekecek," dedi Bay Yılışık. Bunun kendi açısından ne anlama gelebileceğini fark ettiğinden artık o kadar rahat değildi. "Beni beslemeyi bile unutabilirsin."

"Nasıl unuturum?" Fiji başını kaldırdığında kedinin suçlayan bakışlarıyla karşılaştı. "Bana sık sık hatırlatacağından eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Yılışık bunun üzerine başını bir saraylının edasıyla yana çevirdi. Ama sonra pes edip sordu. "Seremonide bana ihtiyacın olacak mı?"

"En yakınım olduğun için bence kesinlikle orada olmalısın. Bana güç veriyorsun."

Kedi bunu duyduğuna memnun olmuştu. "Büyük bir adama dönüşemem," dedi. "O yüzden korkarım seks meselesinde yardımcı olamam."

Bay Yılışık'ın bir erkeğe dönüşerek onunla seks yapması fikri karşısında Fiji kusmakla gülmek arasında kaldı. "Yine de teşekkürler," dedi gergin bir sesle. "Birkaç aday var zaten."

"Şahane," dedi kedi. "Bu şerefe nail olmak için kısa çöpü mü çekecekler?"

Fiji ona ateş saçan gözlerle baktı. "Bazen tam bir pislik oluyorsun, bayım."

Kedi sıkılmış gibi başını çevirdi yine.

Neyse ki birkaç saniye sonra endişeleri ağır basınca Fiji'nin kızgınlığı geçti. "Sence Mildred teyzem ne yapardı?" diye sordu.

Kedinin ilgisini tekrar çekmeyi başarmıştı. "Mildred kesinlikle doğru sperm donörünü saptamasını sağlayacak bir büyü yapardı," dedi biraz düşündükten sonra.

"Peki, şahsi seçimi kim olurdu?" diye sordu Fiji, gözlerini kediden kaçırarak.

"Bunu bilmek benim için de ilginç olurdu. Gerçi sanırım her hâlükârda büyüyü tercih ederdi. Mildred ihtiraslı bir kadın değildi. Şehvetin beyinlerini bulandırmasına izin verdikleri için insanları biraz hor görürdü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye söylendi genç cadı.

"Ya? Sana yüreğinin sesini dinlemeni söylememi mi istiyordun? O hâlde yolun karşısındaki o sarışın aygırı çağır ve onu seçtiğini söyle."

"O iyi biri," dedi Fiji, savunmaya geçerek ama sözlerinin duyguların yanında çok yetersiz kaldığını biliyordu.

"O zaman bunu referans al. İyi birini seç." Bay Yılışık'ın sesi iğneleyiciydi. Bacağını kaldırıp kıçını yalamak üzere başını eğdi.

"Seçeceğim adamın iyi biri olmasında hiçbir sakınca yok," diye hırladı Fiji.

"Ah, tabii ki yok. İkisi yetişkin, biri son derece genç ve güzel üç kaplanadamı es geçelim. Melekleri de. Medyumu da. Ve uzun siyah saçları olan şu yarı-iblis yakışıklıyı da. Hatta vampiri de. Trajik hayatıyla hamur gibi yumuşacık olan insanı seçelim." Yine başını çevirdi.

"Küçük bir hayvan olmasaydın, şu anda üstüne atlamıştım," dedi Fiji. O kadar kızgındı ki durumun ne kadar komik olduğunu tekrar hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Hâliyle dudakları seğirdi.

"Deneyebilirsin," diyordu Bay Yılışık buz gibi bir sesle. Öfkeli gözlerini çevirdiğindeyse, "Ah, demek bunu komik buluyorsun!" dedi.

Fiji kendini zor tutuyordu ama gülümsemekle yetindi. "Kesinlikle yanımda olmalısın," dedi. "Herkes elini taşın altına sokacak. Çünkü çok tehlikeli bir işe kalkışıyoruz."

"Bu işin en güzel yanı Rasta'nın gitmiş olması. Ne yazık ki her şey bittikten sonra onu geri getireceklerdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette. Tabii bu iş sona ererse! Joe'yla Chuy onu çok özlüyorlar."

Kedi, midesindeki tüy topağını çıkarmaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkardığında Fiji onun güldüğünü anladı. "Manfred o gün o salağın kaçmasına izin vermeliydi," dedi Bay Yılışık. "Tam bir beyinsiz tüy yumağı."

Fiji, birçok karşılık verebilirdi ama çenesini tuttu. Ertesi gün, bekâretini bozacak kişiyi seçmesine yardım edebilecek bir büyü arayışına girmeye karar vermişti.

Dişlerini fırçalarken, "Berbat bir iş bu," diye geçirdi içinden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

Diederik, "Ya işe yaramazsa?" diye sordu babasına.

"Hiç iyi olmaz," dedi Quinn, birkaç saniye düşündükten sonra. Oğluyla birlikte sırayla kavşağın etrafına beyaz spreyle büyük bir çember çiziyorlardı. Yeterince büyük olmasını sağlamak için köşe kaldırımlarını, binaların kenarlarını ve Geceyarısı Otel'in önündeki yangın söndürücüyü de çemberin içine almışlardı. Quinn, çizdiği yaya bakıp düzgünlüğünü kontrol etti. "Sanırım kasaba yok olur," diye devam etti. "Belki iblis buradaki herkesi öldürdükten sonra kaybettiği asırların acısını çıkarmak için katliama başlar. Diederik... bence kasabadan ayrılsan daha iyi olacak. Seni Louisiana'daki arkadaşımın yanına gönderebilirim."

"Kaçayım mı yani?" Diederik çok öfkelenmişti. "Hayır, baba," dedi. "Senin ve Peder'in yanında savaşacağım. Biz kaplanız!"

"Biz kaplanadamların bir iblisle baş edebileceğini hiç sanmıyorum, Diederik. Bu iş avlanmaya benzemez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha önce hiç iblis görmedim." Babasından sprey boyayı alan Diederik, çemberin devamını çizmeye girişti. O sırada birkaç araç geçince, ortalık sakinleşene kadar beklemeleri gerekti.

"Ben gördüm," dedi Quinn. "Arenada bir yarı-iblisle dövüştüm. Tıpkı Sylvester gibiydi. Ve beni neredeyse parçalıyordu."

"Ama kazanmışsın." Diederik, tepedeki lambanın aydınlattığı kavşağın ortasına baktı. Düzgün bir çember çizdiklerinden emindi. Quinn gerdikleri iple kavşağın ortasında dururken Diederik birkaç metrede bir işaret bırakarak çemberin etrafında bir tur attığından hızlı ama düzgün bir iş çıkarıyorlardı.

"Evet, kazandım ama sanırım sadece o gün dinlenmiş olduğum içindi."

"Bana arena dövüşlerini anlatsana."

Boyamaya ara verdikleri için kenarda dururken Quinn gözlerini gökyüzüne dikti. Yorulmuştu. Yoğun bir gün olmuştu. "Yanımda yürümeye devam edersen anlatırım," dedi.

"*Gladyatör* filmindeki gibi miydi?" diye sordu Diederik. Filmi oteldeki televizyonda yeni izlemişti.

"Evet, ama film değil, gerçekti. Kan akıttım. Canım yandı. Korktum. Piste ne zaman çıksam, sonunun ne olacağını asla bilemiyordum. Her dövüş, sonum olabilirdi. Dövüşürken dönüştüğüm kişi olmayı da sevmiyordum. Ama dövüşmem gerekiyordu."

"Annemle ablanı kurtarmak için."

Quinn başını salladı. "Onları kurtarmak için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana minnettarlıklarını gösterdiler mi?"

"Sanırım içten içe bana minnettarlık duyuyorlardı," dedi Quinn. "Ama avcılardan çektiği çile annemi delirtmişti. Dahası gerçekten büyük acıya neden olan sorumluluklarımız vardı. Bazı borçlar, ödenemeyecek kadar büyük oluyor."

"Umarım ben kimseye o kadar borçlu olmam," dedi Diederik.

"Umarım öyle olur, evlat."

Çember neredeyse tamamlanmak üzereydi. Quinn, boyama işi gece vaktinde rahatça yapabilecek Lemuel'e bırakmayı düşünmüştü. Çünkü otelin birkaç penceresinde meraklılar onları seyrediyordu. Neyse ki Geceyarısı'nda yaşıyorlardı da kimse ne gelip soru sordu ne de onları durdurmaya çalıştı. Emanetçi dükkânına manzarası olan üst pencerelerden birindeki adama baktı. Gözleri buluştuğunda adam hiçbir şey yapmadı. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"O gece insanları çemberin dışında tutmayı nasıl başaracağız?" diye sordu Diederik, bir süre sessizce çalıştıktan sonra. "Yani sıradan insanları?"

"Çemberi yapmaya başladığımızdan beri sadece beş araç geçtiğini ve akşam saatlerinde olduğumuzu hesaba katarsak, o konuda pek endişelenmiyorum. Benim daha çok endişelendiğim, otelde kalanların pencereden yol ortasında seks yapıldığını görüp paniklemeleri. Polisi ararlarsa, sonuçları hiç hoş olmaz. Ama sanırım Joe ve Chuy, çemberin korunması görevini üstleneceklerdir. Belki Sylvester, görünmez bir kalkan falan yaratabilir. Ne kadar başarılı bir şaman olduğunu bilmiyorum. Sanırım geç yaşta eğitim aldı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Joe'yla Chuy da tanıştığımda sandığım gibi değillermiş," dedi Diederik. "Biraz derine inince soğuk ve korkutucu yanları yüzeye çıkıyor."

"Onlar göründüklerinden çok daha fazlası. Üstelik aradaki fark çok derin. Sıradan insan rolünü çok iyi sürdürüyorlar." Quinn, boyadığı bölüme baktı. Çember tamamlanmıştı.

"Onları amcam olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Ama toplantıda biraz korktum."

Quinn, onun bunu itiraf etmekte zorlandığını görebiliyordu. "Korkman çok doğal, oğlum," dedi. "Meleklerle... özellikle de düşmüş olanlarla uğraşmak istemezsin."

"Peki, iblis... o da mı düşmüş bir melek?"

"Güzel soru. Hiçbir zaman hikâyenin tamamını anlatmazlar. Sanırım... Tanrı meselesi olduğu için. Ama anladığım kadarıyla iblisler ve şeytanlar da eskiden melekti. Kadın ya da erkek, ismi ne olursa olsun Tanrı, yürekten ve akıldan geçeni okuyabildiği için onların içindeki kötülüğü ve başkaldırıyı görebilmişti. Güç elde etme arzusu, en iyileri bile yozlaştırabilir. O yüzden bazıları derhâl başka bir âleme sürüldü, bazıları da Joe ve Chuy gibi dünyaya atıldı. Öte yandan... belki hepsi saçmalıktır. Bazı yarı-iblislerin gerçekten iyi kalpli olduğunu biliyorum."

Diederik suratını ekşitti. "Bunu tuhaf bulmuyor musun?"

"Tanrılar ve iblisler hakkında konuşmayı mı? Elbette tuhaf. Yine de üzerine daha çok düşünmem gerekir."

"Tanrı'nın bana bakıp yargılaması fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence kimse *böyle* bir fikirden hoşlanmaz. Sevgi kısmına evet ama yargılanma kısmı... işte hepimiz bu konuda endişeleniyoruz."

Delikanlı, babasının böylesi derinlerde yüzebildiğine inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. "Sen endişelenmezsin," dedi. "Hayır baba, senin endişelenecek bir şeyin yok."

Quinn gülüp kolunu oğlunun omzuna attı. Otelin önüne gelmişlerdi. Birlikte içeri girdiler. Bankonun ardındaki Marina, Diederik'i görünce cilveyle gülümsediğinde delikanlı iç çekmemek için kendini zor tuttu. Küçük bir enikken babası onunla her şeyi enine boyuna konuşmuştu, çünkü ufaklığın kısa bir süre sonra bu bilgilere ihtiyacı olacağını biliyordu. Diederik gerçekten de iyi yürekli ve sevimli biri olmasının yanı sıra son derece yakışıklıydı ama vahşi yanı onu çok daha çekici bir erkek yapıyordu.

Quinn kendisinin hiçbir zaman onun kadar çekici olmadığını düşünüyor, aynı zamanda Diederik'in kibirli biri olmamasından gurur duyuyordu. Peder bu konuda gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı. Peder varken, kibir kapıdan başını bile uzatamazdı.

Diederik toz alma, süpürme ve lobiyle giriş katındaki tuvaleti paspaslama işine girişmeden önce Marina'yla selamlaşırken Quinn koşarak odasına çıktı.

Kıyamet kopmak üzere olabilirdi ama işine devam etmeliydi. Bilgisayarında bir sonraki düğünün yapılacağı yerin krokisini açtı. Bu seferki çılgın bir düğün olacaktı. Gerçek birer şekil değiştiren olan Velda ve Ramon, iki hafta içinde zincire düğüm atacaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Damatla gelini gözünün önüne getirdiğinde bir süre işine ara verdi. Acaba kendisi de geleneksel bir düğün yapacak mıydı? Eşi Tijgerin maalesef hayatta kalamamıştı, annesi de ölmüştü ve Quinn'in bu iki safkan kaplankadından başka tanıdığı yoktu. Neyse ki çok istediği bir oğlu vardı. O yüzden evlenebileceği herhangi bir kadına razıydı.

Gerçi bunun için biraz yaşlandım, diye düşünse de gülümsemeden edemedi. Neden olmasındı ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29

Ertesi gün hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi. Hem de hiçbir şey.

Geceyarısı sakinleri kendilerini birkaç güne kadar yüzleşmek zorunda oldukları krize hazırlarken, medyum Manfred'in bile beklemediği başka bir kriz baş gösterdi.

Sabah saat sekizde, büyük bir araç kükreyerek doğu yönünden kasabaya geldi. Joe ve Chuy, o sırada banyoda lavabo musluğunu ve duşu kullandıklarından su sesi nedeniyle gürültüyü duymadılar. Teacher uyandı, çünkü bir zamanlar tam da bu sesi çıkaran bir araç kullanmıştı. Ayakkabılarını ayağına geçirdiği gibi dışarı fırladı.

Otelin emanetçi dükkânına bakan odasında kalan adam haricindeki hiçbir müşterisi sesi önemsemedi. Adam da sesi garipsemekle yetinmişti.

Kükreme Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nın önünde sustu. Lemuel'in mesaisi bitmişti, Bobo da henüz gelmemişti, o yüzden kimse dükkândan çıkıp ne olduğuna bakmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Menfur şey," diye fısıldadı Peder, motor gürültüsünü duyduğunda. Kilisedeki sunağın önünde diz çökmüş dua ediyordu.

Güne duayla başlamayı seviyordu. Diederik de yanında yaşadığından orada olmak zorundaydı ve o sabah Quinn de duaya katılmıştı. Peder bir önceki gün alıç ağacından kopardığı bir parçayı küle dönüştürmüş, Quinn de hepsini bir kovaya toplamıştı. Ama Peder gürültü yüzünden duasını kesince menfur şeyi görmek için dışarı çıktı.

"Bu bir Hummer," dedi Quinn, daha önce böyle bir şey görmemiş olan oğluna. "Uzun olanından." Kendisi etkinlik planlayıcısı olduğundan bu gösterişli araçların yabancısı değildi.

Delikanlı etkilenmişti ama Peder'in araçtan hiç hoşlanmadığı çok açıktı. Yaşlı adam gözlerini kısmıştı. Bir tehdit sezdiğinden kaplan yanı yüzeye yaklaşmıştı. Peder de Quinn de belli bir yaşa geldiklerinden istedikleri zaman dönüşebiliyorlardı ama Diederik'in hâlâ dolunayı beklemesi gerekiyordu, o yüzden dövüşmek gerektiğinde... Quinn elini oğlunun omzuna koydu. "Sanırım sende anahtar var. Koş. Olivia'yı uyandır. Bobo'ya dükkâna gitmesini söyle. Çabuk."

Diederik bir koşu binanın yan kapısına gidip kilidi açtıktan sonra gözden kayboldu. Merdivenin başında dururken hem yukarıdaki Bobo'ya hem de aşağıdaki Olivia'ya seslenebilecekti.

Hummer'dan kim olduklarını anlayamadıkları birkaç adam iniyordu. Takım elbiselerinin altında tabancaları belli oluyordu. Ellerinde de tüfekler vardı. Bakışlarıyla dört bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanı tarıyorlardı. Alınlarında KİRALIK KATİL dövmesi olsa kimse şaşırmazdı. Araçta kalan şoförle birlikte altı kişilerdi.

Manzara, küçük bir istilayı andırıyordu.

Quinn gün ışığında ve herkesin gözü önünde dönüşmek istemiyordu ama silahı yoktu ve bir silaha ihtiyaç duyacağından emindi. Diederik'i dükkâna göndermemiş olmayı dilediği sırada silahlı adamların oraya yöneldiklerini gördü.

Hedef emanetçi dükkânıydı.

Adamlar ön kapıya yürüyorlardı. Ayrı ayrı yürümelerine bakılırsa, ne yaptıklarını biliyorlardı. Dikkatle her iki yanlarını kontrol ediyorlarsa da yerlerinden kıpırdamadıkları için olsa gerek Peder'den ya da Quinn'den çekinmedikleri açıktı.

Zaten Diederik ortaya çıkana kadar Quinn yerinden kıpırdamayı göze alamazdı. Her geçen saniye biraz daha geriliyordu. İstilacılarla emanetçi dükkânı arasına girmek için caddeyi koşarak geçmeye hazırlanıyordu ki Peder beklenmedik bir şekilde bir adım öne çıktı.

"Fiji!" diye bağırdı, gür sesiyle. Genç cadı anında evin kapısından fırladı. Geceliği ve pembe renkli bornozuyla tombul bir bebeği andırıyordu. Silahlı adamların emanetçi dükkânına yaklaştıklarını görünce gözleri dehşetle açıldı. Sonra verandasından inip kaldırıma koştu. Ameliyata girecekmiş gibi ellerini hazır tutuyordu. Koşarken zebra desenli terlikleri, ürkütücü sessizlikte betona çarparken takırdıyordu.

Adamlar onu bir tehdit olarak görmediğinden, yolun ortasına kadar gidebildi. Sonra genç cadı onları dondurdu.

"Tek bir numarası olan bir gösteri midillisi gibi hissediyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peder hemen onun yanına koştu. Quinn de koşup en yakındaki vitrin mankeni gibi donakalan silahlı adamı inceledi. O kadar rahatlamıştı ki Fiji'ye teşekkür edecek söz bulamıyordu.

"Numaran işe yarıyorsa, utanılacak bir şey yok," dedi Peder, önemsemiyormuş gibi. Adamları teker teker dolaşıyor, silahlarını ve telefonlarını alıyordu. Aslında telefonları almayı Quinn önermişti, o da toplamaya yardım etti.

O sırada Bobo, her günkü gibi dükkânın kapısını açtı ama aşağı inerken elinde bir tüfek vardı.

Büyüyü yapan Fiji de Peder'in peşinden adamları, donduklarından emin olmak için inceliyordu.

"On dakika kadar böyle kalacaklar," dedi sonunda. "Olivia'nın gelip bakması için yeterli zaman."

"Buraya gelmesi gerektiğinden emin misin?" diye sordu Bobo. "Boş durmayacağından eminim. Mutlaka durumu avantaja çevirmek isteyecektir. Neden Arthur Smith'i aramakla yetinmiyoruz? Aksini gerektirecek bir neden mi var?" Umut dolu gözlerle cadıya bakıyordu.

"Bence kararı Olivia versin," dedi Fiji, kararlı bir tavırla.

Quinn de öyle düşünüyordu. O sırada Diederik, Olivia'nın peşinden dışarı çıkınca rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Olivia uzun adımlarla donakalmış adamlara doğru yürürken yüzünde, gördüğüne inanamıyormuş gibi bir ifade, elindeyse tabancası vardı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Fiji'ye.

"Evet," dedi genç cadı. Ellerini hâlâ büyü yapmak için hazır tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia onun bornozuyla terliklerine baktı. "Harika bir iş çıkarmışsın," dedi, dümdüz bir sesle.

"Evliliğinle ilgili açıklaman bir yerleri *harekete* geçirdi sanırım," diye karşılık verdi Fiji, çok derin bir iğnelemeyle.

Quinn, yolun karşısından koşarak gelen Teacher Reed'i gördü. Onda da bir tüfek vardı.

"Bu adamlara yardıma mı koşuyorsun?" diye seslendi Peder. Sesi âdeta kilise çanı gibi havada yankılanırken diğerleri dönüp Teacher'a baktı.

"Hayır! Olivia'yı korumaya geliyorum!" diye karşılık verdi adam bağırarak.

"Korumakmış. Hıh!" dedi Olivia. "Keşke Lem uyanık olsaydı. Buna bayılırdı." Aracın ön kapısına yürüdü. "Bakalım, bu bebeği kim kiralamış?" Şoförün tabancası henüz alınmamıştı. Ön tarafta herhangi bir makbuz göremeyince arka kapıya yöneldi.

Fiji o sırada dördüncü adamı kontrol ediyordu ama göz ucuyla genç kadını görünce, "Olivia! İçeriyi kontrol etmedim!" diye bağırdı. Peder de aynı anda, "Dur!" diye haykırdı. Ama Olivia kapıyı çoktan açmıştı bile. Gürültülü bir çatırtının ardından genç kadın bir adım geriledi, sonra dizlerinin üstüne düştü.

Yana devrilirken hâlâ tabancasını doğrultmaya çalışıyordu.

Dehşetle gözleri kocaman açılan Fiji hemen arkadaşının yanına koşup diz çöktü ama ona bakmıyordu. Hummer'ın içine göz attığında Quinn onu neredeyse tanıyamadı. Genç cadının yüzü, katıksız bir acımasızlık eşliğinde güç ve kararlılıkla parlıyordu. Hemen ardından elini doğrultup *odaklandı*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aracın içindeki adam çığlıklar atıyordu. Ölene kadar da susmadı.

Hemen ardından Fiji de bitkin bir şekilde olduğu yere çöktü. Ayağa kalkacak ya da konuşacak hâli kalmamıştı. Ama ambulanslar yaklaşıyordu. Geceyarısı şansı diye bir şey kalmadığından, benzin almak için kasabaya uğrayan biri silahların çokluğunu görünce, kurşunlardan kaçmak için markete girmiş, dahası işgüzarlık edip polisi aramıştı.

Aramadan yedi dakika sonra yaklaşan ambulans sesleri, kasabadaki sessizliği bozan tek gürültüydü. Ama o yedi dakika içinde kasabalılar işe koyulmuştu. Teacher, ruhsatlı olduğunu kanıtladığı tüfeğini istilacılara doğrultmuş duruyordu. Quinn, vitrin mankenlerinden biraz daha ağır olan hareketsiz adamları taşıyarak birbirlerine yaklaştırmıştı.

Peder, adamlardan aldıkları silah ve telefonları emanetçi dükkânının arkasındaki otoparka yığmıştı. Bobo'yla Teacher koruma görevini üstlenmişti. Diederik, resmi kayıtlarda gözükmediği için ortalıkta dolaşmasın diye Fiji'nin evine gönderilmişti. Sylvester Gazla Git'te, Madonna ve Grady evlerinde, Chuy ve Joe da dükkânlarında kalmışlardı. Başını uzatıp Fiji'nin büyü yaptığını gören Manfred, zaten perdelerini sımsıkı kapatıp sesini çıkarmamıştı. Otelde kalanlarsa meraklı gözlerle kaldırıma dizilmişlerdi.

Fiji, polislerin geldiği anı yakalayarak dışarıdan gelen silahlı adamların üzerindeki büyüyü bozdu. Adamlar neler olduğunu anlayamıyormuş gibi etraflarına baktılar. Silahlarını ve telefonlarını bulamayınca öfkelendiler ama bunun nasıl olduğunu hatırlamıyorlardı. Polis, Teacher'la Bobo'dan silahlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

indirmelerini isteyince iki adam, kötü adamların icabına bakmak için gelmelerine sevinmişler gibi söyleneni hemen yaptı. Bu arada adamlardan biri akılsızlık edip Şerif Yardımcısı Garcia'ya atılınca, kadın onu gözünü kırpmadan kelepçeledi.

Polis durumu kontrol altına alırken, sağlık görevlileri de Olivia'yı ve baygın Fiji'yi kontrol ettiler. Lemuel, ölüm uykusundaydı. Diederik, babasının emrettiği gibi Sorgulayan Zihin'de oturmuş, pencereden olanları izliyordu. Olivia'yla Fiji'nin sedyelere bağlanıp ambulanslara yerleştirildiklerini izlerken çok üzgündü. Ama Quinn'e kelepçe takılmamıştı ve polis onu dinliyordu, o yüzden hiç olmazsa içi biraz olsun rahatladı.

"Olivia gündüz vakti vurulmuş olsaydı, onu hemen Lemuel'in yanına götürebilirdik," diye fısıldadı Quinn, Bobo'nun kulağına eğilerek.

Bobo şok olmuş gibi ona baktı. "Sence Olivia böyle olmasını mı isterdi?"

Quinn başını salladı. "Bence evet. Bu darbeyi atlatırsa, ona sorsak iyi ederiz."

"Onun iyileşmesi lazım," dedi Bobo. "Feej de iyileşecek. İyileşmesi gerekiyor."

"Daha önce de onu bu hâlde görmüştüm. Sanırım büyünün şiddetiyle yorgun düşüyor." Quinn, onu teselli etmeye çalışıyordu. "Dahası daha önce hiç kimseyi öldürmediğinden eminim. Hazmetmesi biraz zaman alacak."

Polislerin iyi adamlardan olduğuna ikna olduğu Bobo, emanetçi dükkânının merdivenlerine oturup boş gözlerle uzaklara daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam üç kez, kamyonetine atlayıp genç kadınların yanına gitmeye yeltendi ama polis izin vermiyordu. Daha soracak bir sürü soruları vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30

Fiji, hastanede titreyerek uyandığında aklını yitiriyordu. *Birini öldürdüm.* Hatırladığı ilk şey buydu.

Kötücül bakışları olan kır saçlı adamın dudaklarındaki Olivia'yı vurmuş olmanın muzaffer gülümsemesi gözünün önüne geldi.

İşte o anda Fiji kopmuştu. Namlunun üzerine doğrulmuş olmasının hiçbir önemi yoktu. Gözünü bile kırpmadan ölümü adamın üstüne salmıştı. Büyüden ziyade iradesiyle yapmıştı bunu. Şimdi uçuk yeşile boyanmış hastane odasında tek başına yatarken, birini öldürecek kadar şiddetli gücünün nereden geldiğini merak ediyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla, Olivia'yı vurduğu için o adamın ölmesi gerektiğine bütün kalbiyle inanmıştı.

Ve adam ölmüştü. Ama ölümü hızlı olmamıştı. Yüzü maviye dönerken ağzından köpükler saçmış, nefes almaya çalışırken korkuyla çığlık atmıştı. Sonra tuhaf bir şekilde guruldayıp can vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beyaz önlüklü bir genç kız yanına gelip üzerine eğildi. "Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Cavanaugh?" diye sordu.

"Soğuk," dedi Fiji. Dudakları titriyordu.

"Size bir battaniye daha getireyim."

Biraz sonra becerikli ellerin, üstüne yeni bir battaniye serdiğini hissetti. O kadar iyi gelmişti ki ağlayabilirdi.

"Böyle daha iyi mi?" diye sordu hemşire.

"Evet, teşekkürler. Arkadaşım nasıl?"

"Arkadaşınız?"

"Benimle birlikte getirilen hanım. Vurulmuştu."

"Şu anda ameliyatta ama siz onu düşünmeyin. Doktorumuz çok iyidir. Kendisi iyi ellerde."

Gerçeği söylemiyor, sadece avutmaya çalışıyordu. Fiji, onun arkadaşı için birlikte dua etmeyi önermesinden korktu. "Daha net bilgiye ihtiyacım var," dedi ama sesi otoriter çıkmayacak kadar hâlsizdi.

"Uyandığınıza göre, bir doktor birazdan gelip sizinle konuşacak," dedi hemşire. "Birkaç dakikaya burada olur."

Daha uzun sürdü. Aslında Fiji uyuyakaldı. Uyandığında, beyaz laboratuvar önlüğü giymiş yaşlıca bir kadın başında dikiliyordu.

"Bayan Cavanaugh, benim adım Dr. Sheridan," dedi kadın. Ağarmış saçlarını kısacık kestirmişti, göz alan kırmızı çerçeveli gözlüğü zincirle boynundan sarkıyordu. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Fiji, birkaç şeyi atlayarak doğruyu anlatmaya karar verdi. "Arkadaşım Olivia'nın vurulduğunu gördüğümde onu güvenli bir yere çekmek için yanına koştum," dedi ağır ağır. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taraftan kelimeleri özenle seçiyordu. Sonunda ısındığı için sesi daha güçlüydü. Artık titremiyordu. "Olivia'yı vuran adamı arabanın içinde gördüğümde namluyu bana doğrultmuştu. Vurulacağım diye ödüm koptu. Ne Olivia'yı ne de kendimi koruyabilecek durumdaydım. O sırada eli koltuğun üzerine düştü ve sanırım bir nöbet geçirmeye başladı. Ben sadece... nefes alamıyordum, beni öldüreceğini düşünüyordum, galiba o sırada bayılmışım."

"Bayılma anlık bir meseledir, bayıldığınızı düşünmüyorum," dedi Dr. Sheridan nazikçe. Belki aşırı heyecanlandınız, belki şiddetli bir panik atak yaşadınız, belki ikisi birden oldu ama en az on dakika baygın kaldınız. Kalbinizle ilgili bir sorun olması ihtimalini eledik."

"Yani on dakika, bayılmak için uzun bir süre mi?" diye sordu Fiji.

"Kesinlikle çok uzun." Dr. Sheridan'ın genç cadıya ciddi bir tehlike atlattığını anlatmaya çalıştığı açıktı ama muhtemelen *yeni* bir panik atak geçirmesinden korkuyordu. "Acile getirildiğinizde EKG yaptık, sonuçların iyi çıkması güzel haber. Henüz kan testlerinizin tamamı gelmedi fakat ilk bakışta göze çarpan bir sıkıntı yok."

"Hatırlar gibiyim," dedi Fiji, gülümsememeye çalışarak. Sersemlemiş olmasına rağmen o sırada kendine gelmişti. "Fena hâlde yorgun hissetsem de şimdi daha iyiyim." Zaten neyi olduğunu çok iyi biliyordu. O adamı öldürmek için *büyü kaslarını* fazlasıyla gerip çok büyük bir enerji harcamıştı. Gerektiğinden fazla enerji sarf etmesinin sonucunda da hayati fonksiyonlarını korumak için vücudu kendini kapatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir dahaki sefere daha dikkatli olacaktı.

Doktor birkaç dakika daha Fiji'yi sağlık geçmişi hakkında sorguladı. Ailesinin de sağlığı gayet iyi görünüyordu. Bütün bu süre boyunca genç cadı, Dr. Sheridan'dan hoşlandığına karar verdi.

"Kendinizi iyi hissetmenize sevindim. Ancak bazı testleri yaptırmanızı tavsiye edeceğim. Buraya tekrar gelmenizi istemeyiz." Doktor sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Aslında Fiji, ölen adam ve seks yapmak zorunda kalacağı kavşağın altındaki iblisten bahsetmedikleri için bu sohbetten çok hoşlanmıştı. Ama artık yorulmaya başlamıştı ve gerçek hayat her saniye kendini biraz daha hissettiriyordu.

"O testleri daha sonra konuşalım," dedi. "Şu an kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum."

"Tabii. Şerif de sizinle konuşmak istiyor. Konuşabilecek durumda mısınız?"

"Olur," dedi Fiji. "Her şey için teşekkürler."

Arthur Smith odaya girdi. Fiji onu gördüğüne hem seviniyor hem de üzülüyordu. Üniformasını giyen adam yorgun görünse de ilginç bir şekilde hâlinden memnundu. Tekrar baktığında genç cadı onun rahatlamış olduğuna karar verdi. Adamı tanıdığından beri onu hiç böylesine açık bir kitap gibi okuyamamıştı.

"Selam Fiji, nasılsın?" Arthur Smith, elini tutmak için uzandı ama o kadar hızlı geri çekti ki Fiji hayal gördüğünden kuşkulandı. Belki bir açıklama beklediğini hatırlamıştı.

"Daha iyi," dedi. Isınmak güzeldi ama yine uykusunu getirmişti. Şu anda yanında mırlayan Bay Yılışık'la kendi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağında olmak için her şeyini verebilirdi. Geceliği hâlâ üzerindeydi, bornozu duvardaki bir kancaya asılmıştı, terlikleriyse yatağın yanındaydı.

"Birileri Bay Yılışık'ı kontrol etti mi?" diye sordu, bir anda kedinin başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelenerek.

"Ben uğradım," dedi Şerif. "Dükkândaki çocuk binbir dil dökerek onu Hummer'ın altından çıkardı."

Fiji adama bakakaldı. "Arabanın altındaymış," derken aslında soru soruyordu. "Ah, zavallı bayım," diye ekledi hemen. "Herhâlde çok korkmuş olmalı."

"Delikanlı onu götürdükten sonra onları bir daha görmedim," dedi Arthur.

Fiji rahatladı. Diederik mutlaka kediyi besler, onunla ilgilenirdi, yoksa Bay Yılışık çocukcağızın başının etini yerdi. Genç cadının şimdiki tek derdi, şerifin Diederik hakkında soru sorma ihtimaliydi. Belgelerinin olmaması gerçekten çok tuhaf sonuçlar doğururdu.

"Kendini iyi hissediyorsan, birkaç soru sormam gerekiyor," dedi Arthur. Yatağın kenarındaki metal korkuluğu hafifçe kavramıştı.

"Tabii," dedi Fiji, kendini rahatlatmaya çalışırken. "Vurulma olayı."

Şerif, "Evet," diye onayladı onu. "Hummer'daki adamı daha önce hiç görmüş müydün?"

"Asla."

"Adamlar arasında tanıdık gelen biri var mıydı?" Şerif, masmavi gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır." Gerçeği söyleyebileceği sorularla genç cadı rahatlıyordu.

"Peki, ne oldu? Acele etme. Meseleyi çözmeye çalışıyoruz. Her ayrıntıya ihtiyacımız var."

Fiji, şerifin zaman tanımasına memnun oldu. Bir süre düşündükten sonra, "Caddenin karşısındaki hengâmeyi duyunca hemen dışarı koştum," dedi. Peder'in seslenmesini açıklayamayacağı için bunu es geçmişti. "Peder'le Quinn bahçemde duruyorlardı. Diederik'in emanetçi dükkânına yan kapıdan girdiğini gördüm. Belki de onu gönderdiğini Quinn söylemiştir. Tam hatırlayamıyorum."

Arthur, onu dinlediğini göstermek için başını salladı.

"Bütün adamların elinde silah vardı. Emanetçi dükkânına doğru ilerliyorlardı. Ağır adımlarla."

"Hummer'da başka biri daha olduğunun farkında mıydın?" diye sordu Arthur.

"Bakmak aklıma bile gelmedi. Pencereler filtreliydi ve benim tarafımdaki kapılar kapalıydı.

"Sonra ne oldu?"

"Hepsinin emanetçi dükkânına gittiğini düşününce Bobo için korktum. Tabii Olivia ve Lemuel için de korkuyordum." Derin ve titrek bir nefes çeken Fiji, o anki korkusunu tekrar yaşıyormuş gibiydi. Şimdiye kadar emin olamasa da artık Bobo için ne hissettiğini çok iyi biliyordu. "O sırada Diederik'le Olivia dışarı çıktı. Yukarıda da Bobo göründü."

"O silahlı adamların neden emanetçi dükkânına gittiğine dair herhangi bir fikrin var mı?" Şerif nazikçe sorsa da bakışları ısrarlıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Fiji. "Öylece donakalmıştım."

"O adamların neden geldiğini *kimse* bilmiyor," diye hayıflandı Arthur. "Adamlar avukat istemek dışında hiçbir şey söylemiyor."

"Belki Olivia bize kim olduklarını söyleyebilir? O nasıl?" Bunu sorması akıllıcaydı. Bilgi alması gerekiyordu!

"Hâlâ ameliyatta. Onunla konuşmam zaman alacak."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" *Kahretsin, neden kimse bir şey söylemiyor?*

"Yarasını mı soruyorsun? Ayrıntılı bilgim yok. Yardımcılarımdan biri ameliyata giren doktorlardan biriyle konuşmuş. Adam ameliyatın başarılı geçeceğinden emin olduğunu söylemiş."

"Güzel." Bu da bir şeydi.

"Birkaç soru daha sorabilir miyim? Yorulduğunu görebiliyorum." Arthur endişeliydi ama aynı zamanda o bir polisti.

Fiji başıyla onaylayınca da "Ellery McGuire'a ne oldu?" diye sordu.

"Kim?.. Araçtaki adamın adı bu muymuş? Yani Olivia'yı vuran adam?"

"Evet. Benzin istasyonundan arayan adam elini ona doğru uzattığını söyledi. Niye böyle bir şey yaptın?"

"Tekrar ateş etmemesi için yalvarıyordum," dedi Fiji. "Olivia kan kaybediyordu, adam namluyu bana doğrultmuştu." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu." Gerçekten de öyleydi. O anda ne yapması gerektiğini fark etmesine neden olan o yakıcı yoğunluğu hâlâ hissedebiliyordu.

"Tanık senin konuştuğunu görmemiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uzun cümleler kurulacak bir an değildi. En fazla *hayır, yapma,* falan demişimdir."

"Peki. Sonra ne oldu?"

Sonra onu öldürdüm. "Adam bir anda iki büklüm oldu ve eli koltuğun üstüne düştü," diye devam etti Fiji, doktora söylediklerinin aynısını tekrarlayarak. "Yüzü kireç gibi bembeyaz kesmişti, ağzından köpükler saçıyordu. O öldü mü?" Adamın öldüğünü zaten biliyordu ama rolünü iyi oynaması gerekiyordu.

"Evet, öldü. Ama sende hiç silah yoktu, öyle değil mi? Yani ona fiziksel bir zarar veremezdin?"

"Elimde hiçbir türden silah yoktu," derken genç cadı doğruyu söylüyordu. "Onun sadece *durmasını* istiyordum. Olivia ölecek diye ödüm kopuyordu." Arkadaşının boş bakan gözlerini ve karnından akan kanı gördüğündeki dehşetini hatırlayınca ürperdi. Lemuel uyuyordu, onu kurtarmak için uyanması mümkün değildi. Tek çareleri hastaneydi ve Olivia gerçekten de ölebilirdi. *Her geçen saniye öfkesi büyüyordu.*

Ağlamaya başladığında Arthur bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

"Olivia ölmedi, Fiji," dedi Şerif, elinden geldiğince onu rahatlatmaya çalışarak. "Saldırganların hepsi nezarethanede. Bobo'yla Teacher'ın nasıl yaptığını bilmiyorum ama bir şekilde başarmışlar, o itleri kıstırmayı başarmışlar."

"Ama adamlar konuşmuyor, öyle mi?" Fiji, onların neden geldiğini gerçekten merak ediyordu.

"Gıklarını bile çıkarmıyorlar." Arthur'un dudakları çarpıldı. "Tabii avukatları gelince durum değişir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Akıllıca," dedi Fiji. "Aynı zamanda profesyonelce. Eve gitmek istiyorum."

"Nasılsa sigortan var." Şerif artık gülümsüyordu. "Neden bir süre daha kalmıyorsun? Doktor iyi olduğundan emin olmak için bu gece kalmanı istiyor."

"Çok hoş bir hanıma benziyor," dedi Fiji. "Ama biraz dinlenmekle iyileşmeyecek hiçbir sıkıntım yok. Sadece çok heyecanlandım ve korktum, hâliyle de aşırı yükleme sonucu bayıldım."

"Sen ve doktorun bilir artık," diye pes etti Arthur. "Ziyaretçi kabul ediyor musun?"

"Olabilir," dedi Fiji tereddütle. Kimin ziyaret edeceği önemliydi.

Chuy Villegas içeri girince oldukça şaşırdı. Adam her zamanki gibi keten pantolon, polo tişört ve makosen ayakkabılarını giymişti. Bu hâliyle kanatları olan bir melekle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu.

Chuy gelip elini tuttu. Omzunun üstünden Arthur'un çıkıp çıkmadığına baktıktan sonra da "Senin sayende hepimiz yaşıyoruz," dedi.

"Anlayamadım," dedi Fiji.

"Yılanın başını ezmeseydin, asıl hedefin Olivia olduğu anlaşılmasın diye bütün kasabayı kurşundan geçireceklerine inanıyorum."

"Ama... sen öldürülemezsin ki?" Bunu söylemek zorunda kaldığı için Fiji fena hâlde utanıyordu.

"Adamlar bunu bilemezdi. Ve kurşun her şekilde fena hâlde can yakan bir şeydir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji övgüyü kabullenmek istemedi. "Bir adamı öldürdüm, Chuy. Bile isteye öldürdüm. Olivia'nın tekrar vurulmasından çok korkuyordum."

"Sen gerekeni yaptın. Joe'yla benim seni yargılayacağımızı sakın düşünme. Biz eski ahde göre yaşıyoruz," diye hatırlattı Chuy. Sesi buz gibi sertti.

"Eve gitmek istiyorum ama çıkabilir miyim bilmiyorum," dedi Fiji. Artık doğruyla yanlışı birbirinden ayıramayacak kadar hâlsizdi.

"Bence en doğrusu hemşireyi çağırmak olacak," dedi Chuy ciddiyetle. "Kolundaki iğneyi çıkarması gerekiyordu. Sana ne veriyorlar?"

"Sadece sıvı. İlaç vermeleri gerektiğinde hortuma eklemek üzere." Genç cadının dili dolanmaya başlamıştı.

"Yaralanmadın, değil mi?" Chuy emin olmak istiyordu.

"Sadece bütün büyü gücümü tükettim," diye açıkladı Fiji.

"Anlıyorum. Yatak istirahati, çorba ve sıcak kalmaya ihtiyacın var." Chuy hâlâ Cadı Besleme ve Bakımı el kitabını okuyormuş gibi konuşuyordu.

Fiji dert etmedi. "Kulağa çok iyi geliyor."

Adam odadan çıkmaya hazırlanırken, "Gidip hemşireyle konuşayım," dedi.

"Chuy," dedi Fiji. "Adamı öldürdüğümde iblis kahkahalarla güldü."

Chuy'un omuzları çöktü. "Ben de bundan korkuyordum," dedikten sonra hemşireyle konuşmaya gitti.

Belli ki hastane kurallarını gevşetmekte oldukça başarılıydı. Çok geçmeden genç cadı çıkış kâğıtlarını imzala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış, tekerlekli sandalyeyle hastanenin kapısından çıkmıştı. Küçük bir tereddüdün ardından Chuy'un arabasına yöneldi. Ayrılmadan önce Olivia'yı görmeyi çok isterdi fakat genç kadın hâlâ ameliyattaydı.

"Cumartesiye sadece üç gün kaldı," dedi Chuy, Geceyarısı için yola çıktıklarında. İşte o zaman Fiji onun, kasabaya dönmesi için neden bu kadar çabaladığını anladı. Geceyarısı için kendini feda etmesi gerekiyordu.

"Bu konuyu açmana üzüldüm," dedi. Adamın ilgisi şu ana kadar rahatlamasını, hatta yüreğinin ısınmasını sağlamıştı ama artık öyle hissetmiyordu. Başını soğuk cama yasladı. Saçlarının dağılmış olması umurunda bile değildi.

"Özür dilerim," dedi Chuy beceriksizce. "Yapmak zorunda olduğun şeyi düşündüğünü biliyorum. Ama ben daha çok bir sonraki yüzyılın ve ötesinin derdindeyim."

"Galiba sen daha çok kendini ben de kendimi düşünüyorum," diye mırıldandı genç cadı. Chuy'un suskunluğuna bakılırsa ya aptalca bir şey söylediğine karar vermişti ya da tamamen hemfikirdi. "Onun hareket ettiğini hissedebiliyor musun?"

Chuy derin bir iç çekti. "Evet."

Yakında yükseleceğim, demişti iblis.

Sonra Fiji onun sesini bir iki gün duymamıştı. Zihninin gerilerinde dolandığını hissedebiliyordu ama yaratık susmuştu.

Bu süre içinde Fiji onu hiç özlemedi.

Kasabaya dönmek tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu. Giderken her yer ana baba günüydü, şimdi geri döndüğünde hiç kimse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoktu. Yollar bomboştu. Hummer, ceset, o sırada sokağa dökülen herkes gitmişti. Olivia'nın kanı bile temizlenmişti. Chuy evin arkasına park ettikten sonra koşup arabanın kapısını açtı, ardından genç cadının bir *abuela** gibi inip eve girmesine yardım etti. Arka kapı, bıraktığı gibi kilitliydi. Chuy kolunu uzatarak basamakları tırmanmasını kolaylaştırdı. Fiji o kadar yorgundu ki kendini ergenliğinden beri bu kadar bitkin hissetmemişti.

Chuy nadiren evine gelirdi, o yüzden sabah ilk iş yatağını yaptığına seviniyordu. Aslında Peder'in seslendiğini duyduğunda geceliğini çıkarıp duşa girmek üzereydi. Yatağa girdiğinde Chuy üzerini güzelce örttü. "Başka bir şey ister misin?" diye soruyordu.

"Biraz su lütfen," dedi Fiji. Nedense adamın evinde olmasından bir parça utanıyordu. Chuy mutfağa gidip bir bardak suyla bir kâse çorba ve krakerleri yatak tepsisine yerleştirdi. Fiji tepsiyi daha önce hiç görmemişti ama çorba sebzeliydi. Yatakta oturup çorbasını içtiğinde kendini daha iyi hissediyordu.

Chuy sessizce tepsiyi alıp odasından çıktığındaysa yatağın içine kayıp yana döndü. Bay Yılışık'ın pati seslerini duyduğunda keyfi daha da yerine geldi. Kedi yanına kıvrılıp tırtıklı diliyle elini yaladı. Fiji başını okşarken mırlamasına bakılırsa o da gayet keyiflenmişti. Kedi mırlaması dünyanın en iyileştirici sesiydi. O sırada arka kapının açılıp kapandığı duyuldu. Chuy gitmişti.

Evine hoş geldin, diye mırıldandı iblis.

* İspanyolca: Nine (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siktir git," diye cevap verdi Fiji. Sonra uykuya daldı.

Tekrar uyandığında dışarıda hava kararmıştı.

Neredeyse eskisi gibi sağlıklı hissediyordu. Doğrulmaya çalıştı ama odada başka birinin varlığını hissetti. "Lemuel?" dedi, çünkü âdeta vampirin kokusunu alabiliyordu.

"Fiji," diye selamladı onu Lemuel, gölgelerin içinden. "Sana teşekkür etmeye geldim."

"Bir şeyler yapabildiğime ben de seviniyorum," dedi Fiji. Başka ne diyebileceğinden emin değildi. "Sen de burada olduğun için sağ ol," dedi sonunda.

"Ama sabah Olivia'yı... karımı kurtarmak için orada değildim. Olamazdım."

"Biz de senin uyanık olmanı çok isterdik. Onu kaybedeceğimizden korktuk."

"Ona bedeninle kalkan oldun ve o adamı öldürdün."

"Evet," dedi Fiji cansız bir sesle. "Onu öldürdüm."

"Olivia'yı kurtardığına üzülmüyorsun ya?"

"Ah, tabii ki hayır. Adam tekrar ateş etmek üzereydi. Ya beni ya Olivia'yı vuracaktı. Onu öldürmem gerekiyordu. Ama yine de içime sindiremiyorum."

"Böyle hissettiğim günlerim olduğunu hatırlıyorum," dedi Lemuel, kısa bir sessizliğin ardından. Sonra yaklaşıp yatağın kenarına ilişti ve buz gibi eliyle genç cadının elini tuttu.

"Fiji, sen genç bir kadınsın. Hayatının henüz başındasın, çok fazla şey yaşamadın. Bunu yapmanı, öldürmek zorunda kalmanı istemiyorum. Keşke kasaban ve komşuların için fedakârlık yapman gereken tek zamanın bu olduğunu söyleyebilseydim ama nereden bilebilirim ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mildred teyzem bu durumda ne yapardı?"

Lemuel hiç beklenmedik bir şekilde, "O tam bir cadıydı," dediğinde Fiji kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

"Nasıl yani?"

"Mildred çok özel bir kadındı," diye açıkladı Lemuel. "Alaycıydı, dobraydı, aklına geleni söylerdi. İnsanlar ondan hem korkar hem de saygı duyardı."

"Ben onu çok severdim," dedi Fiji. "Mildred teyzemin kendine özgü bir espri anlayışı vardı."

"Ve bunu çok iyi saklardı." Lemuel'in sesi kupkuruydu. "Ailenle birlikte ziyaretine gelmeni her yıl sabırsızlıkla beklerdi."

"O yaz tatillerinde seninle karşılaştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Sen çocukken bilmen mümkün değildi. Hatta ergenlik döneminde bir vampirle tanışmış olmanın heyecanıyla ailene benden bahsedersin diye Mildred tanışmamızı istememişti. Yoksa ailen seni bir daha buraya getirmezdi."

"Sence tutuklanır mıyım?" diye sordu bu sefer Fiji. Pek sanmıyordu ama vampirin fikrini duymak istemişti.

"Hayır. Adli tabip, yaşlı adamın kalp krizinden ya da felç geçirerek öldüğünü söyleyecektir. Savcı da onu bir cadının büyüyle öldürdüğünü iddia edemeyeceğine göre... Haksız mıyım?"

Fiji belli belirsiz gülümseyerek başını salladı.

"Ben daha çok Olivia için endişeliyim. Gerçek adı ortaya çıkacak ve babası bir şeyleri telafi etmeye çalışacak. Olivia onu bir daha görmek istemiyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

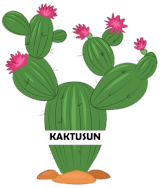
Fiji'nin aklına kaldırımda tüfeğiyle koşan Teacher geldi. "En azından Reed'lerin o silahlı adamlardan yana olmadıklarını biliyoruz artık," dedi. "Ama Olivia'nın geçmişini anlayabilmek için önce kendimi daha iyi hissetmem gerekiyor."

"Sana anlatırız," dedi Lemuel. "Şimdi uyu, dostum. Ben Olivia'ya gidiyorum."

Çok geçmeden Fiji tekrar uyuyakaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

31

Kendiyle uzun uzun pazarlık yapan Manfred, Davy'deki küçük pastaneye gidip Fiji için iki kruvasanla iki yuvarlak kek aldı. Onun için bir şeyler pişirmiş ayağına yatmayacaktı, o yüzden kutuyla doğrudan Fiji'nin evine gitti. Ön kapıda hâlâ KAPALI tabelası asılıydı, o yüzden arka kapıya gidip cevap gelmesini umarak hafifçe tıklattı.

"Gelin," dedi Fiji. Medyum kapıyı açtığında onu mutfak masasında otururken buldu. Genç cadının gözlerinin altı koyu halkalardan ibaretti. Ve sanki birileri rengini çekip almış gibi çok solgun görünüyordu.

"Feej, kedinin eve getirdiği şeylere benzemişsin," dedi. Sonra özellikle Bay Yılışık'ın masa altından çatlak kahkahasını duyunca kendine küfretti.

"Biliyorum," dedi Fiji. "Kanım çekildi, Manfred. Bitkinim. Ama bugün daha iyiyim. Cumartesi gününe kadar zımba gibi olurum. Umarım hazırlıklara da yardım edebilecek duruma gelirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yarın Quinn ve Diederik, çemberi tuz ve alıç külüyle sağlamlaştıracak. Peder külü hazırladı."

"Süpermiş."

İkisi de bakışlarını mahcubiyetle başka yerlere kaçırdı. Herkesin gözü önünde yapılacak seksten bahsetmek istemiyorlardı. Eee, geriye ne kalıyordu?

"Al," dedi Manfred, saçma durumu hafifletmek istercesine pastane kutusunu genç cadının önüne iterek. "Bizim için hep bir şeyler pişirirsin. O yüzden gidip sana bir şeyler aldım." Omuz silkti. "Kendim yapmayı düşündüm ama bence yakında bir pastane olduğu için sevinmelisin!"

"Lütfen otursana," dedi Fiji. "Kendine kahve alabilirsin istersen. Çay da var." Fiji, son zamanlarda yaptığı en iyi yatırımın hem çay hem de kahve yapabildiği makine olduğuna inanıyordu.

"Teşekkürler," diyen medyum kendine bir fincan çay, Fiji'ye de biraz kahve hazırladı. Sonra iki kruvasanla keki tek başına yiyemeyeceğini söyleyince Fiji'nin ikram ettiği kruvasanı kabul etti. O arada nasıl olduysa masanın üstüne iki küçük tabak, tereyağı ve bir bıçak konmuştu. Medyum farkına bile varmadan Fiji sofrayı hazırlamıştı. Oysa genç cadıya parmağını bile oynattırmama niyetiyle ziyaretine gelmişti.

Suçluluk duygusuyla Bay Yılışık'ı beslemeyi önerdi. Ardından posta kutusunu kontrol edip gazeteyi içeri getirdi. Tabakları da lavaboya bıraktığında kendini daha iyi hissediyordu.

Evine dönerken Fiji'nin daha iyi göründüğünü düşünüyordu. Fiji duşa girip giyindikten sonra dükkânı açacağını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemişti. O da gitmeden önce yapmasını istediği bir şey olup olmadığını sorup kahvaltı için tekrar teşekkür etmişti.

Genç cadıya yardım edebildiği için seviniyordu ama pastane kutusunu masanın ortasında bıraktığının, bulaşıkları yıkamadığının, hatta tereyağını buzdolabına kaldırmadığının farkında bile değildi.

Hâlâ ağır ağır hareket etse de Fiji ortalığı biraz temizleyecek kadar iyi olduğuna karar verdi. Evet hâlsiz hissediyordu ama bir önceki günden çok daha iyiydi. Salyangoz hızında yürüse de artık yalpalamıyordu. Geceliğini çıkarıp duşun altına girdiğinde cennette olduğunu sandı. Dışarısı serin olduğundan sıcak suyu sonuna kadar açtı. Duşunu aldıktan sonra çıkıp elinden geldiğince havlusuyla kurulandı.

Bu sabah herhangi bir karar vermeyecekti. Eline geçen ilk kotu ve kazağı üzerine geçirdi. Ayakkabı seçme zahmetine de girmedi, eline ilk geçen çorapların ardından spor ayakkabılarını giydi. Giydiklerine çok dikkat eden biri hiç olmamıştı ama elini attığında ilk dokunduğu şeyleri giymek, pasaklılığın yeni bir seviyesiymiş gibi geliyordu. Ve fena hâlde özgürleştiriciydi.

Kombini tamamlamak için gözlerini yumup mücevher kutusundan eline ilk geçen küpeleri taktı.

Kapıdaki AÇIK tabelasını çevirirken kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Dükkâna giren ilk müşterisi, bazen perşembe akşamları da uğrayan özenti cadılardan biri olmasaydı günü çok daha güzel geçebilirdi. Fiji ondan hiç hoşlanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Davy'deki Walgreens'te çalışmadığı zamanlarda Willeen Elliot, ilginç görünmek adına kendince özgün bulduğu cadı kıyafetleri giyerdi. Bugün üzerinde basma bir bluz, kabarık bir etek ve omuzlarına attığı gösterişli bir şal vardı. Fiji akşamki toplantıyı iptal ettiğinden, kadın ona intiharlarla ilgili teorisini anlatmaya gelmişti.

"Küçük grubumuzu toplamalıyız," diyordu Willeen, sanki başka çıkar yolu yokmuş gibi. "Hepimiz kavşakta büyü gücümüzü kullanarak intiharları durdurmalıyız." Aslında kadının yanlış yoldan da olsa gerçeğe bu kadar yaklaşmış olması inanılmazdı. Planını uzun uzun anlattıktan sonra intiharları o anda durdurmadığı için Fiji'yi hafifçe haşlamayı ihmal etmedi.

Daha da inanılmazı, Willeen'in geçen günkü silahlı adamları duymamış olmasıydı. Fiji için gün sanki bir anda biraz daha aydınlanmıştı. Kendisi de bu konuyu açmaya hiç niyetli değildi.

"Üstüne ölü toprağı atılmış gibisin," diye kıkırdadı Willeen. "Fiji, cehennemin kapısında oturuyorsun ama bir büyü yapmaya ya da dua okumaya üşeniyorsun."

Fiji kendini savunmayı düşünmüyordu. Willeen, Geceyarısı'nda olup bitenlerin birazını bile tahmin edemezdi. Ama yine de hiçbir şey yapmadığı suçlaması karşısında bir iki şey söylemesi gerekiyordu.

"Burada yaşadığım için olan bitenin farkında olduğuma inanıyorum," dedi sesine biraz hararet katarak. Aslında tezgâhın ardında ayağa kalktığında sandalyesi ani hareketiyle birkaç santim arkaya kaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir adım geri kaçan Willeen afalladığından artık dizginler genç cadının elindeydi. Fiji, şimdi romanlarda yazarların dizginleri ele geçirmekten ne kastettiğini çok iyi anlıyordu.

"Bir şeyler yapmayacak mısın?" diye üsteledi kadın.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun," diye püskürttü onu Fiji. "Tek bildiğin, kazanda adamotu ve tavşan kuyruğu kaynatmak."

Fena hâlde alınan Willeen şaşkınlıkla koridor kapısına atıldı ama Fiji, "Orası özel dairem, Willeen," diye uyarmak zorunda kaldı.

"Sen gerçekten bir şeyler yapıyor musun?"

Fiji başıyla onayladı.

"Şeytani güçlerle mi savaşıyorsun?"

Willeen iflah olmaz bir coşkuya sahipti. Hayatını bir pembe dizi gibi yaşıyordu.

"Evet," dedi Fiji, bir dürtüyle. "Savaşıyorum."

Kadın nefesini tuttu. "Gerçekten mi? Benim… yardımıma ihtiyacın olur mu?"

Cesareti oldukça etkileyiciydi ama Fiji kadına daha fazla işkence etmek istemedi. "Sorun halledildi," diye fısıldadı, drama duygusunu abartmak için.

Willeen hem korkmuştu hem de zevkten bayılmak üzereydi. "Tanrıçama şükürler olsun," diye nefesini saldı. Oysa Fiji, onun tanrıça konseptini kesinlikle anlamadığından emindi.

Birkaç saniye sonra Willeen'in satın aldığı tarot destesinin ve gizemli kartpostalların ödemesini alıyordu. Kadın en azından bir şeyler satın alırdı ama asıl amacı Sorgulayan Zihin torbasını taşıyarak insanlara nasıl bir dükkân olduğunu sordurmak, hâliyle konuyu cadılığına getirmekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji torbayla birlikte fişini verirken uğurlamak niyetiyle sertçe başını salladı.

Willeen de korkunç bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi büyük bir ciddiyetle karşılık verdi. Ardından eteklerini uçuşturarak dükkândan çıktı ve dışarıda şalına iyice sarındı.

Kadın gidince Fiji kendini tezgâhın ardındaki tekerlekli sandalyenin üstüne bıraktı. Öğle yemeğinde çorbanın yanına *iki* kızarmış peynirli sandviç yiyip yememeye karar vermeye çalışıyordu. *Yemek düşünmeye başladıysam, katil ruhlu birine dönüşüyorum demektir*, diye geçirdi içinden.

Bay Yılışık bacaklarının üstünde gerilip tezgâhın altındaki rafa atladı. "Peder'i görmeye gittim," dedi. "Adamın ruhu için dua etti. O yüzden onu artık kafana takma."

Kedinin sık sık ruh hâlini sesiz düşüncelerini okuyabilmesi çok tuhaftı. Tabii, uzun zamandır birlikte yaşadıkları için artık bazı şeyleri anlaması normaldi ama Bay Yılışık sanki onun cadılığına yardım etmekten ziyade daha çok kendi ihtiyaçlarını düşünüyordu.

"Teyzem sana bir şeyler yaptırabiliyor muydu?" diye sordu Fiji.

"Böyle söylemek hiç de... hoş değil," dedi kedi hemen.

"Sadece merak etmiştim. Teyzemle birbirinize yakın olduğunuzu biliyorum ama ilişkiniz nasıldı? Bu daha uygun bir soru oldu mu? Artık benimsin ama bana hizmet ettiğine hiç tanık olmadım."

"Mildred beni henüz küçük bir enikken aldı," dedi Bay Yılışık. "Tabii o zaman çok tatlıydım ve Mildred çok özel olduğumu biliyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi?" Fiji bu şartlar altında böylesine meraklanacağını hiç tahmin etmezdi. "Peki geldiğin yerde senin kadar... özel başka kediler de var mıydı?"

"Mükemmel bir annem ve beş kardeşim vardı," dedi kedi. "Onlar da son derece özeldi tabii."

"Tabii."

"Mildred bizi görmeye geldiğinde... kilisenin altında doğmuştuk, biliyorsun..."

"Bilmiyordum."

"Tabii ya, orada doğduk! Peder bize çok iyi bakıyordu. Yanımızdan uzun süre ayrılmasın diye annemiz için mama ve su bırakıyordu. Sonra bize yuva da buldu."

"Ahhh.... Sanırım kardeşlerin konuşamıyordur, değil mi?"

Kedi ona kızgın gözlerle baktı. "Tabii ki konuşamıyorlar. Ama hepsi çok güzeldi."

"Eminim öyledir. Sen hep konuşabiliyor muydun? Doğduğundan beri konuşuyor muydun?"

"Hayır," dedi Bay Yılışık, neredeyse buz gibi bir sesle. "Birkaç aylıkken buraya geldikten sonra konuşabildiğimi keşfettim."

"Mildred teyzemle yaşamaya başlamasaydın acaba konuşabilir miydin?"

"Bilemem," diye yanıtladı kedi. Sonra aşağı atlayıp uzaklaşmaya başladı. Fiji onun koridor boyunca ilerlediğini duyunca arkasından bakmak için kalktı. "Biraz rahatlatmaya gidiyorum, tutmuş bana ailemi soruyor. Ailemi!" diye söyleniyordu Bay Yılışık. "Sanki iyi kalpli, dürüst ve sıradan kediler..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiji birden ardından seslendi. "Neden aracın altındaydın?"

Kedi omzunun üstünden ona baktı. "Odaklanman gerekiyordu. Adama verebileceğin en büyük hasarı vermen gerekiyordu ve yakınında olmam yardımcı oluyor. Hizmet dediğin böyle olur."

"Peki, adam nasıl öldü?"

"Nefesini kestin," dedi Bay Yılışık. "Yarattığın minik fırtınayla ciğerlerindeki bütün havayı boşalttın."

"Havayı boşalttım," dedi Fiji, anlamaya çalışarak. "Adama elimi uzattım ve ciğerlerindeki havayı boşalttım."

Kedi başıyla onayladı. "Aynen öyle. Üstelik daha güçlendin, çünkü herif gerçekten çok kötü yürekliydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

32

Ellery McGuire'ın öldüğü günün ertesinde Reed ailesi portatif evlerinden çıkmaya korkuyordu. "Artık ifşa olduk," dedi Teacher. "McGuire ortaya çıktığında tüfeğimle oraya koştum. Melanie'nin babası için çalıştığımı artık biliyorlar."

"Olivia," diye düzeltti onu Madonna. "Ona iki yıldır Olivia diyoruz; aynı şekilde devam etmeliyiz."

"Anne, oyun?" diye sordu Grady, yapboz kutusunu getirerek.

"Olur tatlım," diyen kadın, onunla birlikte yere oturdu. Genellikle başından savdığı için bebek çok mutlu olmuştu. Kocaman gülümsemesine Madonna da sıcak gülümsemesiyle karşılık verdi. "Artık oyun oynamak için daha çok zamanımız olabilir, ufaklık," dedi. Yapboz parçalarını aralarına döktükten sonra ekledi. "Önce sen."

Ahşap yapboz parçaları büyük olduğundan Grady minik parmaklarıyla kavramakta biraz zorlandı ama sonunda kayık şeklindeki parçayı yuvasına oturttuğunda Teacher sevinçle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alkışladı. "Akıllı oğlum benim," dedikten sonra da çocuğu başından öptü.

"Bu sefillikten kurtulmak için ona ihtiyacımız olacak," dedi Madonna. "Aramızdan birinin akıllı olması iyi bir şey. Para kazanmamız gerekiyor ve dün restoranı açamadığımız için..."

Kapı tıklatıldığında ikisi de irkildi, çünkü bu çok nadir olurdu. Madonna elini Teacher'a uzatıp adamdan aldığı destekle yerden kalkınca ikisi birden kapıya baktılar.

"Ben bakayım," dedi sonunda Teacher.

"Peki," diye fısıldayan Madonna, Grady'nin boyundaki bir dolabı açıp içinden bir Sig Sauer P220 çıkardı. "Hazırım."

Teacher, bebeği kucağına alıp kapıya gitti. Derin bir nefes aldıktan sonra Madonna'nın görüş alanını kesmeyecek şekilde kapıyı araladı.

Joe basamaklarda duruyordu. Yüzü sakindi, ellerini önünde birleştirmişti. Madonna tabancayı tutan elinin gayriihtiyari yanına düştüğünü fark etti.

"Sorun yok, iyiyiz," diyen Joe, mesajı verdiğine kanaat getirmiş olmalı ki başka bir şey demeden uzaklaştı.

"Bu *kasaba*," diye söylendi Madonna, onun arkasından bakarken. "Bu lanet olası kasaba!"

"En azından öğrendik," dedi Teacher bilgiççe. "Daha doğrudan olamazdı."

"Samimi olduğundan emin misin?" Madonna, tabancayı zulasına geri koydu.

"Evet," dedi Teacher, hiç düşünmeden. "Gelen Joe'ydu ve o, doğru konuşmaktan şaşmaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayatım boyunca böyle bir yer görmedim," dedi Madonna, başını iki yana sallayarak. Grady'yi babasından alıp boynunu kokladı. "Annen seni çok seviyor, ufaklık."

"Anne," dedi Grady, onun yanağını okşayarak. "Oyun."

Grady'yle yirmi dakika kadar oynadıktan sonra Madonna en azından akşam yemeği için restoranı açmaya karar verdi. Teacher, yakındaki bir çiftlikten komilik yapmaya gelen çocuk izinli olduğu için yardım edebileceğini söylemişti. Madonna bir taraftan da Lenore Whitefield'e oteldekiler için akşam yemeği pişirme sözünü hemen vermediği için seviniyordu, çünkü o işi de almış olsaydı iki ayağı bir pabuca girecekti.

Üç kişilik çekirdek aile Ev Yemekleri Restoranı'na yürüdü. Yemek hazırlamaya başladığında Madonna kendini çok daha iyi hissediyordu. Bir sürü yeteneği olan bir kadındı ama en çok yemek yapmayı seviyordu.

Masaları hazırlarken Teacher'ın cep telefonu çaldı. Ekrana bakıp karısına, "Adam arıyor," diye seslendi, sonra tamamen farklı bir sesle cevap verdi.

"Evet, efendim." Biraz dinledi. "İyileşecek. Göz kulak olması için bir bakıcıya biraz para verdim. Hastanede iki gün daha kalacak. Sonra eve dönecek." Biraz daha dinledi.

"Hayır, bence gelmemelisiniz, Bay Wicklow," dedi, bu fikirle dehşete düştüğünü sesine yansıtmamaya çalışarak. "Şu anda en yakın akrabası kocası. Sizi görmek istemeyebilir. Tabii patron sizsiniz, size ne yapacağınızı söyleyemem. Fakat en azından hastaneden çıkana kadar bekleseniz… peki efendim, iyi akşamlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Wicklow ne diyor?" diye sordu Madonna, başını mutfaktan uzatarak. Kocası telefonu cebine koyarken rahatlamış görünüyordu.

"Çok endişeli. Ama McGuire öldüğüne göre Olivia artık tehlikede değil, o yüzden sanırım şu anda kızıyla yüzleşmekten korkuyor. Belki yaşlı adam, Olivia'nın hayatını nasıl kazandığını öğrenmek de istemiyordur."

Madonna omuz silkti. "N'apsın kız? Hayatını idame ettirmek zorunda."

"Sanırım Geceyarısı'nda herkes onun ne iş yaptığını biliyor. Tabii bizim haricimizde herkes," dedi Teacher buruk bir sesle. "Öğrensek iyi olurdu. Yaşlı adama işimizi yaptığımızı gösterebilirdik. Ama bu kasabada insanları *konuşturmak* o kadar zor ki!"

Madonna, "Grady'nin elinden şunu al," diye uyarınca oğlunun elindeki biberliği aldı. "Bunu yersen hapşırırsın tıksırırsın Gradycik." Sonra oğlu, "Hapş," diye tekrarlamaya çalıştığında kahkahalarla güldü.

Fiji, haneye tecavüz olayından sonra ilk kez akşam yemeğine geldi. Teacher'a dik dik baktı ama adam da gözünü kaçırmadı, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. En azından Teacher böyle düşünüyordu.

Teacher aynı zamanda genç cadının bir parça sendelediğini fark etmişti. Komşuları da geldikçe ona sarılıp alçak sesle bir şeyler söylüyorlardı. Yemeğini yedikten sonra Peder onu evine götürdü. Oysa bunu Bobo'nun yapmak istediği çok açıktı.

Karı koca mutfağı temizledikten sonra sekiz buçukta restoranı kapattılar. Hava karanlık ve soğuktu. Yağmur yaklaşıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Teacher bir an için durup gökyüzünde şiddetli rüzgârla sürüklenen yüklü bulutlara baktı.

Restorandan portatif evlerine giden yol en fazla yedi metreydi ama Teacher o arada dizüstü bilgisayarında oyun oynamayı düşünürken birden hayatı için endişelendi, çünkü Lemuel karşılarında duruyordu.

Restoranın arkasındaki loş güvenlik ışığının altında Lemuel'in bembeyaz teni inci gibi parlıyordu. Teacher çığlık atmamayı başardı. Madonna, omzunda huzursuzca uyuklayan Grady'yi uyandırmamak için yutkunmakla yetindi.

"Olivia ölseydi, şu anda sen de ölmüş olacaktın," dedi Lemuel. "Bana söylediklerine göre, yardıma koşmuşsun. O yüzden hayatın bağışlandı." Bunu der demez de gitti.

"Aman Tanrım," diyordu birkaç saniye sonra Madonna. Karanlıkta titriyordu. "Aman Tanrım."

Teacher karısının yanaklarından boşalan yaşları görünce kendini daha da kötü hissetti.

Madonna'yı daha önce ağlarken hiç görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33

O gece Davy'deki hastanede Olivia buz gibi bir elin dokunuşuyla uyandığında hâlsizce, "Lemuel," dedi.

"Dün gece de geldim ama hiç uyanmadın," diye karşılık verdi vampir. "Anlaşılan giderek iyileşiyorsun. Doktorla da konuştum."

Oda karanlık değil, loştu. Olivia, aralık kapıdan sızan koridorun ışığını görebiliyordu. "Lem," dedi. "Az daha seni sonsuza kadar bırakıp gidiyordum. Kurşun bir santim sağa ya da sola gelseydi…"

"Bense deliksiz bir uykudaydım," diye hayıflandı Lemuel. "Yardımına koşamadım."

"Bana ateş etti," dedi Olivia. "Orospu çocuğu."

"Şimdi ölü bir orospu çocuğu," dedi Lemuel.

"Sağlık görevlileri konuşurken duydum galiba," diye mırıldandı genç kadın. "Bugün Fiji'yi ya da Bobo'yu görürüm sanıyordum ama ziyaretçi kabul edemeyeceğimi söylediler. Sen mi ayarladın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ben ayarladım. Üzgünüm, yanında birilerinin olmasını istediğini biliyorum ama seni koruyacak kimse yokken kötü niyetli birinin yanına gireceğinden korktum. Artık evli olduğumuz için ziyaretçi yasağı koyma hakkım var."

Olivia başını salladı. "Sorun değil. Zaten konuşacak hâlde değildim. Teacher'ı tüfekle mi gördüm ben? Sanırım neden Geceyarısı'nda olduğunu artık anlamışızdır."

"Madonna'yla da onunla da konuştum," dedi Lemuel. "Babanın seni öldürtmek için değil, korumak için tuttuğunu öğrendiğim için aramızda anlaştık."

"Yoksa onların ödünü mü kopardın?" diye sorarken Olivia sırıtıyordu.

"Sayılır. Gitmem gerekene kadar burada kalacağım. Şafak sökmeden hemen önce giderim." Lemuel de gülümsüyordu.

"Tansiyonumu ölçmek için gelecekler," dedi Olivia yarı uykulu bir itirazla.

"Evet, biliyorum. Ama beni çıkaramazlar. Çünkü kocanım."

"Ne var biliyor musun?" dedi Olivia nefesini salarak. "Dün bir an için her şeyi unuttum!"

"Vurulmuştun, güçten düşmüştün," diye kendince bir mantığa oturttu Lemuel. "Sen iyileşene kadar hatırlama işini bana bırak."

Olivia, "Güzel," der demez, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle yeniden uykuya daldı.

Lemuel gibi vampirlerin görünmez olma ya da bakışlarıyla insanları etkileme gibi güçleri yoktu, o yüzden bir saat sonra hemşire odaya girdiğinde, istese de kendini ondan saklayamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya nasıl girdiniz?" diye çıkıştı kadın. "Buraya kimse giremez!"

Odaya girdiğinde onu aniden karşısında görüp korkmasa böyle sert çıkmazdı herhâlde. O yüzden Lemuel sakin bir sesle yanıt verdi. "Karanlık çöktüğünde uyanır uyanmaz karımın yanına geldim," dedi normal bir açıklamaymış gibi.

Sesleri duyunca Olivia da gözlerini açmıştı.

"Han'fendi, bu adamı burada istiyor musunuz?" diye sordu hemşire, ona bakarak.

"Evet," dedi Olivia. "Hem de çok."

Bu kadarı yetmişti.

Hemşire, gayriihtiyari bir şekilde yarım adım geriledi. "Hastayı yormayın, efendim," dedikten sonra topuklarının üstünde dönüp koridorda uzaklaştı. Hızla yürürken lastik ayakkabıları gıcırdıyordu.

"Birinin bana bakması tuhafıma gidiyor," dedi Olivia.

Lemuel biraz şaşırdı. "Ben de öyle hissediyorum. Tuhaf. Ama Fiji'nin dediği gibi iyi-tuhaf."

"Fiji!" Genç cadının ismi beynini tetiklemiş gibi Olivia nefesini tutup doğrulmaya çalıştı. Lemuel onu demir gibi ağır elini göğsüne koyarak onu tekrar yatırdı. Oysa genç kadın hâlâ hatırladığı panikle nefes almakta zorlanıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Lem, o pislik bana tekrar ateş edecekti ve Fiji beni kurtardı! Ona ne oldu?"

"Fiji, iyi," dedi Lemuel. "Şimdi, sus Olivia. Sakinleş. Dinlenmen lazım."

"Anlat!"

"McGuire'ı Fiji öldürdü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Öyle ki saçları ıslanıyordu. Lemuel örtünün ucunu alıp yüzünü sildi.

"Zavallı Fiji," dedi Olivia. "Benim yüzümden birini öldürmek zorunda kaldı."

"Kendi iradesiyle yaptı," dedi Lemuel, kelimeleri özenle seçerek.

"Fiji'nin hep... kendi gibi kalacağını hayal ederdim."

Lemuel bunu pek anlayamıyordu. Fiji hâlâ kendisiydi; sadece bir deneyim daha kazanmıştı. Ama meselenin Olivia için önemli olduğunu sezdiğinden, onun anlatmasını bekledi.

"Artık aynı olmayacak," dedi genç kadın.

Başka bir şey söylemeyeceği anlaşılınca Lemuel devreye girme ihtiyacı hissetti. "O herkesin düşündüğünden çok güçlü bir kadın."

"*Fiji'yi pek sevmezdi, şimdi niye böyle yapıyor* diye düşündüğünü biliyorum," dedi Olivia.

Lemuel hiç böyle düşünmemişti ama başını sallamanın daha akıllıca olacağını düşündü.

"Mesele şu ki..." Olivia susup başını bir parça çevirdi. Lemuel, onun gözyaşlarından rahatsız olduğunu anlayınca yine nazikçe yanaklarını sildi. "Mesele şu ki ondan hoşlanıyorum. Öncesinde sadece biraz kıskanıyordum. Çünkü herkes Fiji'yi seviyordu. Güneş kadar sıcak, hep neşeli. Ekmek pişirebiliyor. Hayatta her şeyi olduğu için ondan nefret ettiğim için ondan uzak durmaya çalışıyordum."

"Şimdi birini öldürdüğü ve herkesin önünde bir ritüel yapmak zorunda kaldığı için onun adına üzülüyorsun." Lemuel sonunda anlamıştı. "Eninde sonunda kendini korumak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şeyler yapması gerekecekti ve eninde sonunda seks yapması da gerekecekti, Olivia."

"Konu o değil," dedi Olivia. "Sen de çok iyi biliyorsun."

Lemuel'in kafası iyice karışmıştı. "Üzgünüm," dedi, çünkü söyleyebileceği en güvenli şey buydu.

"Ben de üzgünüm," dedi Olivia. Sesi o kadar alçaktı ki vampir kulaklarına rağmen Lemuel'in iyice eğilmesi gerekti.

"Onun yanında olmalıyım," diye devam etti Olivia, daha güçlü bir sesle. "Orada olabilmek için hastaneden zamanında çıkmalıyım."

"Seni bırakmazlarsa, biraz kanımdan veririm," dedi Lemuel. "Şimdi ister misin?"

"Bunu sadece seks sırasında yapardık."

"Erkek ve kadın olduğumuzda kan alışverişi gerçekten harika bir şey ama şimdi kanımdan içersen daha hızlı iyileşirsin."

"Daha hızlı iyileşmek çok hoşuma gider. Akıt bakalım."

Lemuel ilişkilerinin başında Olivia'nın sırf kanıyla yaraları hızla iyileştirebildiği için mi onunla ilgilendiğini merak etmişti. Yaptığı iş düşünülürse hızlı iyileşmek onun için hayati önem taşıyordu. Sevişmeye başladıklarında Lemuel kan alışverişine pek gönüllü olmamış, ilk işareti Olivia'dan beklemişti. Kan konusunu gündeme getiren ilk taraf olursa, Lemuel'in ilişkinin ilerlemesi konusunda çok daha temkinli olacağı kesindi. Ancak zamanla Olivia'nın gizli bir ajandası olmadığını, sadece kendisiyle ilgilendiğinden emin olmuştu.

O yüzden hiç duraksamadan kendi bileğini ısırıp Olivia'ya uzattı. Genç kadının yüzünü ekşittiğini görmek eğlenceliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tutku dolu anlarda o küçük ısırıklarla karşılaştırılınca bu seferki gerçekten çok farklıydı. Ama Olivia her şeyden öte, azimli bir kadındı. Birkaç yudum aldıktan sonra başı tekrar yastığa düştü. "Teşekkürler," derken sesi çok daha güçlüydü. "Eğlenceli değil ama işe yarıyor, ha?"

"Eve döndüğünde birlikte çok güzel zaman geçireceğiz, sevgililerin sevgilisi," diye söz verdi Lemuel.

"Güzel plan," dedi Olivia. "Kulağa harika geliyor." Gülümserken yine uyuyakaldı.

Lemuel, şafağa kadar yatağın yanında oturdu. Hemşireler gelip kontrol ettiklerinde Olivia hiç uyanmadı. Kadınlar genellikle vampiri görmezden geliyor ya da gözlerine bakmadan bir baş selamıyla yetiniyorlardı. Lemuel buna alışıktı, o yüzden umursamadı. İnsanlardan kan yerine enerji çekmenin bedeli, sürü içinde göze batmak ve görünüm olarak bir insana hiç benzememekti. Kan içtiğinde bile kendini canlı biri gibi hissetmezdi.

Oysa şimdi diğer Geceyarısı sakinleri gibi bir geleceği olup olmadığını merak ediyordu.

Her şey Fiji'ye bağlıydı.

Vücuduyla ilgili hiçbir zaman alçakgönüllü olmayan Lemuel'e göre Fiji'nin kendini feda etmesi, büyük resimde çok küçük bir ayrıntıydı. Evet, belki kendisi mahremiyetine son derece önem veriyordu ama Fiji'nin yaşındaki bir kadının böylesi bir fedakârlığı sorun etmemesi gerekirdi.

Genç cadı, henüz ergenlik yaşlarında olsaydı, Lemuel farklı düşünürdü. Öte yandan ritüelin hiç de keyifli olmayacağını gözünde canlandırabiliyordu, fakat şehirde bir iblisin varlığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşüncesi de hiç keyifli olmayacaktı, üstelik birçok insan bundan kötü etkilenecekti.

Fiji'ye, evli bir adam olarak listeden muaf olması gerektiğini söylemiş olsa da hastane odasında uzun saatler otururken, görevin kendisine düşmesi ihtimalini de düşünmüştü. Düşük bir olasılıktı ama öyle bir durumda Olivia'nın onu affedeceğini umuyordu. Olivia kolay affeden biri değildi. Derin bir nefes çektiğinde, ölü ciğerlerindeki hava yer değiştirdi. Uyuyan kadınını seyretti. Onun için her şeyi yapardı. *Abayı fena yaktın*, dedi kendi kendine.

Şafağın yaklaştığını bir sızı gibi ilk hissettiği anda hastaneden çıkıp arabasına binmeden önce koridor boyunca yanından geçtiği insanlardan enerji çekti: Koltuğunda uyuklayan yaşlı bir kadın, bekleme odasında bekleyen bir ziyaretçi, küçük bir ameliyattan çıkan orta yaşlı bir kadın… Hepsinden birer yudum yaşam gücü aldı.

Güneş doğmadan otuz dakika önce emanetçi dükkânının altındaki odasındaydı. Hemen ölüm uykusuna yattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34

Ertesi gün yapılacak bir sürü işi olmasına rağmen Fiji hiçbir şeye odaklanamıyordu. Birkaç gündür Davy'den Cadılar Bayramı için süslenen evi görmeye gelen çocuklar tepeleme dolu tepsiden birer kurabiye alıyorlardı. Bahçenin bu kadar güzel ve korkutucu görünmesinde bütün komşuların öyle ya da böyle katkısı vardı. Samhain bayramını kendi başına kutladığı zamanlar da olmuştu, çok da keyif almıştı.

Ama bu yıl Cadılar Bayramı ve Samhain Festivali, ayın küçülmeye başladığı aynı cumartesi gecesine denk geliyordu. Geceyarısı gerçekten korkunç bir yer olacaktı. Fiji, şeker ya da oyun için herkesin Cadı'nın Evi'ne koşmaması için Cadılar Bayramı için arayanlara elinden geldiğince bu sene parti olmadığını duyurmaya çalıştı.

Manfred, Takas&Alışveriş gibi yerel internet sitelerinin bir listesini çıkardı ve Fiji'nin yazdığı mesajı her sitenin sayfasına gönderdi. Fiji ayrıca Davy ve Marthasville'deki gazeteleri arayıp Cadılar Bayramı'yla ilgili özel haberler yapıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmadıklarını sordu. Hepsi yapıyordu. "Son zamanlarda Geceyarısı'nda gerçekleşen ölümler nedeniyle, bu sene büyük bir kutlama yapmanın uygun olmayacağını düşündüm," diye açıkladı. "Eminim herkes anlayış gösterecektir. Hayal kırıklığına neden olmamak için haberlerinize bunu da eklerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Gelirlerse bir iblise yem olacaklarını eklemek istemedim," diye belirtti, uğraması gerektiğini düşünerek uğrayan Manfred'e. Fiji bir araya geldiklerinde medyumun nedense biraz daha temkinli olduğunu hissediyordu.

Bekâretini kaybetme meselesinin herkesin aklında olduğunu biliyor, bu durum kendisini de fena hâlde dehşete düşürüyordu. Daha aşağılayıcı bir duruma düşemezdi. Bu çıkmazdan kurtulabilmek için birçok yol düşünmüştü ama her birinin sonunda işlerin daha kötüye gideceğini görebiliyordu. Öte yandan *kimsenin* onunla... eşleşmek için gönüllü olmaması ihtimalinden korkuyordu. "Tanrım! *Bu* korkunç bir şey olurdu!" diye mırıldandı bu aklına geldiğinde.

Fiji genellikle ne aptal ne de şapşaldı. Herkesin gözü önünde gerçekleşecek ritüelin tutkulu bir aşk randevusu olmadığının farkındaydı. En azından kendisine eşlik edecek adamın biraz olsun *heyecan* duymasını umuyordu. Meleklerden biri gönülsüzce gönüllü olursa, hayatı boyunca bir daha evinden dışarı çıkamazdı. Zavallı Joe ya da Chuy'un üstüne abanmış, hiçbir tutku ya da aşk olmadan... Of, düşüncesi bile dehşetle yüzünü ekşitmesine neden oluyordu.

Manfred, "Misafirin var," dediğinde kapkara düşüncelerinden koptu. Sırtı kapıya dönük oturduğundan arkasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. Dükkânı açtığına pişman olmuştu. Muhtemelen yine Willeen ya da başka bir cadı özentisi gelmişti.

Ama otelden Lenore Whitefield'i görmek şaşırtıcı oldu. Kadını nadiren görürdü, zaten sadece bir iki kez konuşmuşlardı. Yüzündeki ifadeden Lenore'nin bir şey söylemek için can attığı anlaşılıyordu ama Manfred'i görünce kendini tuttu.

"Merhaba," dedi Fiji. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Lenore?"

"Şey, evet," dedi kadın tereddütle. "Adın Fiji, değil mi?"

"Doğru. Bu da karşı komşum Manfred Bernardo."

"Merhaba, Bay Bernardo. Umarım Tommy, Suzie ve Mamie iyidir? Otelde onları özlüyoruz."

"Güvenli Liman çok hoşlarına gidiyor ama onlar da Geceyarısı'nı özlüyor," dedi Manfred nazikçe.

Lenore hâlâ tereddütlüydü.

"Bir şey mi söyleyecektin, Lenore?" Fiji de nazik davranmaya çalışıyordu ama zaman iyice daralıyordu.

Lenore uzun bir adımla dükkânın ortasına geldi. "Otel ilk açıldığında, proje yöneticisi, sürekli amacına uygun bir noktada olduğunu kanıtlayan bir pazar araştırmasından bahsediyordu. Huzurevi için sıra bekleyen yaşlı insanların bekleyebileceği bir yer olacaktık. Ve düzenli kalan misafirlerimizle gayet kârlı bir bilançomuz olacaktı."

Anladıklarından emin olmak için kısa bir es verdiğinde Fiji, "Peki," diyerek onu yüreklendirdi.

"Harvey'yle işe ihtiyacımız vardı, zor durumdaydık, o yüzden başvuran diğer çiftler arasından seçildiğimizde çok sevindik. Görüşmeleri şu Eva Culhane denen kadın yapmıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otel yenilenirken proje yöneticisinin gerçekten de Eva Culhane olduğunu hatırlamak Fiji'nin birkaç saniyesini almıştı. Joe'ya göre kadın sıcak ve arkadaş canlısı biri değil, aksine son derece sert ve iş odaklı biriydi.

"İkinci görüşmeye çağrılan çiftlerle karşılaştığımızda bizden farklı durumda olmadıklarını anlamıştım," diye devam etti Lenore. "Başka kimseleri yoktu. Eh, bu bile o zaman mantıklı gelmişti. Çocuklu birilerinin Geceyarısı'na yerleşmesi pek akıl kârı değildi."

Manfred'le aynı anda başlarını salladıklarında Fiji, arabalardaki kafaları sürekli oynayan köpek biblolarına benzediklerini düşündü.

"Hâliyle beklerken diğer kadınlarla konuştum," dedi Lenore. "Tıpkı senin gibi."

Genç cadı, "Elbette," dediğinde, Manfred boş boş onlara baktı.

"Ve o sırada en zor durumdaki çiftin biz olduğumuzu düşünmeden edemiyordum."

Fiji, gayriihtiyari itiraz edip güzel bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama bekleyip bu konuşmanın nereye gideceğini görmesinin daha iyi olacağına karar vererek sustu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Manfred.

"Yani hiç çocuğumuz yoktu. Ziyaretimize gelebilecek yaşını başını almış çocuklarımız yoktu. Anne babalarımız yoktu. Kardeşlerimiz bile yoktu. Eh, Harvey'nin Alaska'da bir ağabeyi var ama herhâlde en az beş yıldır konuşmuyorlar."

"Hiçbir akrabalık bağı yok," diye özetledi durumu Manfred.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lenore başıyla onayladı. "Kocam pek umursamıyordu ama ben endişelenmiştim. Diğer çiftlere baktığımda erkeklerin iyi birer tamirci, döşemeci ya da Holiday Inn otellerini yöneten çiftler gibi özel bir işe sahip olduklarını görebiliyordum."

"Ama Harvey'nin öyle bir işi yoktu," dedi Fiji.

"Aynen. Yirmi yıl boyunca salsa sosu üreten bir fabrikada işçi olarak çalıştı. İşten çıkarıldığında ne yaparsa yapsın bir türlü iş bulamadı. Yardım etmeye çalışıyor ama yetenekli biri olduğu söylenemez O yüzden tamir işleri için Teacher'ı çağırıyoruz. Bu konuda Bayan Culhane'e yalan söyledim sayılır."

"Anlıyorum." Fiji gerçekten anlıyordu. "Sanırım ben de aynısını yapardım." Bir taraftan da Lenore'nin artık sadede gelmesini bekliyordu.

"Culhane geçmişimizi derinlemesine araştırmadı," diye devam etti kadın. "Bu o zaman da tuhaf görünmüştü, çünkü başka her konuda pek pimpirikli davranıyordu. Sanki en iyisini değil, en kötüsünü arıyordu. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Fiji tekrar başını salladı. "Kesinlikle."

"Ama tabii ki işi aldığımıza sevindim. Sonuçta başımızı sokabileceğimiz bir çatı da işe dâhildi," dedi Lenore inatçı bir tavırla. "O yüzden bütün işaretleri görmezden geldim."

Fiji, bir kez daha sallarsa başının düşeceğini düşündü. "Anlıyorum," derken Manfred'e baktı ama medyumun yüzünden ne düşündüğü okunamıyordu. Daha doğrusu sanki Lenore'yi bariz bir hayretle izliyordu.

"Ölümümüze neden olabilecek bir şeyin içine çekildiğimizi anlamam için buraya gelmemiz gerekiyormuş. Bu bile uzun sürdü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, neden böyle?.." Manfred'in sorusunu bitirmesi gerekmiyordu.

"Ben ve Harvey, harcanabilir tiplerdik," dedi Lenore, gücenmiş bir tavırla. "En azından onlar için öyleydik. Oteli elimden geldiğince iyi hâle getirip para kazanmasını sağlamaya çalıştım. Otele Nevada'dan gelen ilk yaşlı grubunun huzurevi listesini beklemek için gelmediğini biliyordum. Culhane'in söylediği tarzda müşterilerdi, otelin vitrin mankenleriydi."

"Bu konuda da kesinlikle haklısınız," dedi Manfred. "Biri onları bu pahalı yere yerleştirip faturalarını ödedi ama bunu zaten biliyorsunuz. Aslında faturaları kimin ve neden ödediğini ben de merak ediyorum."

"Olivia'yla bağlantılı," dedi Lenore.

Fiji, öyle bir rahatlamıştı ki kalkıp dans etmeye başlayabilirdi. Her şey ortadaydı. "Ne gibi bir bağlantı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lenore. "Ama onunla ilgili bir durum. Size bir şey söyleyeyim. Bazı müşterilerimiz, gerçekten de her gün danışmanlık yapmak üzere Magic Portal'a gidiyor. Ama köşedeki en üst odada kalan müşterimiz neredeyse hiç dışarı çıkmadan sürekli gözetliyor."

"Bence buraya gelip bunları anlatmakla büyük cesaret gösterdin," dedi Fiji. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Madem geldin, benim de sana anlatacaklarım var. Zaten bugün sana uğramayı düşünüyordum."

"Sahi mi?" Lenore, ziyaret planını duyunca heyecanlanmıştı.

Fiji onun bu heyecanını görünce, kadını şimdiye kadar ihmal ettiği için kendini kötü hissetti. "Mesele şu ki," dedi. "Bu yıl Geceyarısı Cadılar Bayramı tenha geçecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya?" Lenore'nin aklı karışmıştı. "Geçen yıl kasabaya gelen herkes evini ve bahçeni çok sevmişti."

"Evet. Çok da eğlenceli geçmişti." Fiji ona gülümsedi. "Ama bu yıl, şu tuhaf intiharlar ve silahlı adamlardan sonra çok ciddi şeyler olabileceğini duyduk."

"Bu çok kötü." Lenore derin bir iç çekip düşüncelere dalarken gözlerini duvara dikti. "Peki, otelde kalanlar için yemek salonunda küçük bir parti düzenleyeyim bari. Uğrayanlara da söylerim. Uyarı için gerçekten çok teşekkürler."

"Bir şey değil. Daha önce uğramalıydım," dedi Fiji. Kendini hem kötü hem de beş para etmez biri gibi hissediyordu.

"Özellikle Harvey otelden çıkmasa iyi olur," dedi Manfred aniden.

"Efendim?" Lenore şaşkın bakışlarını medyuma çevirdi.

"Medyum olduğumu biliyorsunuz," diye açıkladı Manfred. Gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Harvey'nin özellikle tehlikede olduğunu düşünüyorum."

Fiji, Lenore'nin ikilemde kaldığını hissedebiliyordu. Otel müdürü, Manfred'in Harvey konusunda onu uyardığı için memnun olmakla uyarının güvenilir olmak şöyle dursun, komik olduğunu düşünmek arasında kalmıştı. "Teşekkürler," dedi. "Bunu aklımda tutacağım."

O gittikten sonra Manfred'le Fiji çaresizce bakıştı.

"Gerçek bir uzgörüydü," dedi Manfred sonunda.

"Biliyorum," diye yanıtladı Fiji. "Ve ona söyledin. İnanmazsa kendi bilir. Aslını istersen başımızda yeterince dert olduğunu düşünüyorum, bir de bunu dert etmeyelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen hâlâ sesi duyuyor musun?"

"Bugün çıtı çıkmadı. Ama her geçen saniye biraz daha kıpırdandığını hissedebiliyorum. Geriniyor, esniyor. Bu sabah Peder'in daha çok hayvan leşini kavşaktan taşıdığını gördüm. İblis güçleniyor."

Manfred aniden, "Beni seçersen, görevi yerine getiririm, Fiji," dedi. Söz veriyorum. Genç cadıya güven vermek istercesine gülümsedi.

Oysa Fiji onun Estella'yı düşündüğünden emindi. "Teşekkürler, Manfred," derken, kendi heyecansızlığını saklamaya çalıştı.

Tek başına kaldığında yine kederlenmişti. Kasabadaki erkekler bile zorunlu seks konusunda endişeliydi. Eh, en azından medyumun endişeli olduğu az önce belli olmuştu. Bir kadın olarak bu fedakârlığın onunla ilgili olmadığını bilse de düşündükçe daha çok gerilip mutsuz oluyordu.

Oysa ilk kez seks yapacak biri böyle hissetmemeliydi.

En azından Fiji hep aksini düşünmüştü.

Tek tesellisi, kasım ayının ilk gününü görebilirse, hayatını tekrar istediği gibi yaşayabilecek olmasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

35

Ertesi gün Cadılar Bayramı'ydı. Aynı zamanda Samhain Festivali'ydi. Aynı zamanda cumartesiydi. Aynı zamanda ay küçülüyordu. Dahası Fiji için tarihin en uzun günüydü.

Batıdan gelen sıcak hava dalgası herkesi şaşırtarak sabah ve öğlen boyunca sağanak yağışa neden olmuştu. Yollar ve kaldırımlar tertemizdi. Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nın ön camı, tenteden savrulan damlalarla ıslanmıştı. Kıştan önceki son günlerini yaşayan Fiji'nin bahçesi, her zamankinden çok daha canlı görünüyordu. Çakan şimşekler yüzünden Bay Yılışık, Sorgulayan Zihin'de, tezgâhın altına saklanmıştı.

Peder, kocaman antika şemsiyesiyle şapelin altına girdi. Diederik'ten evin tozunu alıp süpürmesini istemişti. Delikanlı temizlik işlerini seve seve yaptı. Küçük şapelde diz üstünde geçirilecek bir sabah değildi.

Geceyarısı Otel'deki odasında Quinn, New Orleans'taki yarı-iblis topluluk için planladığı *quinceañera** partisinin

* İspanyolca: 15 yaş doğum günü partisi (Ç.N.)

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ayrıntıları üzerinde çalışıyordu. Odaklanamadığını fark edince Etrüsk vampiri Arria Auclina'nın asırlar önce kaleme aldığı ritüelin çevirisini tekrar gözden geçirdi. Lemuel, yapılacakları ezberlemeleri için herkese birer kopya göndermişti.

Auclina, ritüeli cadının kendisinden dinlemişti ama olay sırasında orada değildi. O yüzden Quinn, en azından çok önemli bir ayrıntının çeviride atlanmadığını umuyordu.

Fiji de vampirin verdiği kopyayı okuyordu.

Bobo, Olivia'yı Geceyarısı'na getirmişti. Genç kadının bütün itirazlarına rağmen yağmurlukla sımsıkı sarıp onu içeri taşımış, merdivenleri inmesine yardım etmiş, pijamalarını giyip yatağına girmesini beklemişti. Gerçi Olivia o kadar hızlı iyileşmişti ki doktoru bile şaşırmıştı. Yine de bu hız onu yorgun düşürüyordu. Zaten Bobo ayrılır ayrılmaz hemen uykuya daldı. Bir ara pencereden sızan şimşeğin ışığıyla uyandı. Lemuel de uyuyordu tabii ama vampiri yan odada hissedebiliyordu. Şu anda Geceyarısı'nda tek mutlu insan herhâlde Olivia'ydı.

Temizlik yaparken Diederik, akşamki hazırlıklar konusunda endişeleniyordu. Alıç ağacı külüyle karıştırdıkları tuz, şapeldeki bir kovada bekliyordu. Babasıyla birlikte kavşağın etrafına çizdikleri çembere, bu karışımı serpmekle görevliydiler. Ama yağmur yağmaya devam ederse, ne yapacaklarını kestiremiyordu. Havayla ilgili endişeleri ve iblisin yaratacağı karmaşanın heyecanının yanı sıra ritüelin finalinde Fiji'nin onu seçmesini umuyordu. İşte buna hazırdı.

Manfred her zamanki gibi kendi işleriyle meşguldü. Estella Hardin aklına gelince ara verdi. Son zamanlarda birkaç kez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmışlardı ve her buluşmaları çok iyi geçmişti. Genç kızla yeniden buluşmak için sabırsızlanıyordu. Ama medyum sonu sevişmeyle bitebilecek her tür yakınlaşmadan kaçınmıştı, çünkü kaderinde Fiji'yle seks yapmak varsa, sırrını içinde saklasa bile tekrar gidip Estella'yla sevişemezdi. Bu, aldatmak olurdu.

Köpeklerini özleyen Joe ve Chuy, birbirlerine sığınmışlardı. Dükkânın kapısına KAPALI tabelasını asmışlardı. Yağmurlu havalarda kimse antika bakmaya ya da manikür yaptırmaya gelmezdi. Hem daha önce bir iblisle karşılaştıklarından, akşam olabilecekleri tahmin edebiliyorlardı.

Oteldeki müşteriler ve dışarıdan gelebilecekler için Cadılar Bayramı yemeğini hazırlarken Lenore aşçıya yardım ediyordu. Madonna'dan bal kabaklı tart ve şeytanaşı pastası yapmasını istemişti. O yüzden Madonna, bir taraftan kocasıyla rutin öğle yemeğinin hazırlıklarının yanı sıra Ev Yemekleri Restoranı'nın mutfağında siparişlerle uğraşıyordu.

Önceki gece Lenore, torbalara el losyonu, mendil, mısır şekeri, fıstık, portakal ve başka şekerlemeler koyma işini Marina'ya vermişti. Zaten yapacak fazla işi olmadığını söylediğinde, genç kız bu vurgunun hiç de gerekli olmadığını düşünerek bir parça alınmıştı.

Aslında Marina, Diederik'in bitmek tükenmez cinsel iştahını dizginlemekte sorun yaşıyordu ve bir akşam izin almanın hoş olacağını düşünmüştü. Dahası torbaları doldurduktan sonra Lenore'nin onu eve göndermesi ve iki akşam üst üste izinli olduğunu söylemesi tam bir sürpriz olmuştu. "Cadılar Bayramı'nda izinlisin," demişti kadın, belli belirsiz bir gülüm-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

semeyle. Genç kız tabii hemen Diederik'i aramayı düşünmüş ama sonra okuldan arkadaşlarıyla bir partiye gitmeye karar vermişti.

Bobo, Geceyarısı Emanetçi Dükkânı'nda bütün işleri bitirmeyi aklına koymuştu. Ne olur ne olmaz, diye düşünüyordu. *Ne olur ne olmaz.* Doldurulması gereken bütün beyannameleri internetten doldurdu, envanterin üzerinden geçti ve vasiyetnamesinin yatağın yanındaki komodinde durduğundan emin oldu. Fiji'ye bir adım atmaya karar vermişti ama süreçten sağ çıkıp çıkamayacağını kestiremiyordu. Her şeye hazır olmalıydı.

Her dakika Fiji'yi düşünüyor, genç cadının haklı endişeleri onu da üzüyordu. Fiji her zaman iyi yürekli ve nazik olmuştu, bunları hak etmiyordu.

Manfred'in uyarısına rağmen Lenore kocasına bir şey demedi. Keşke deseydi.

Harvey Whitefield'in canı uzun zamandır içki çekmemişti ama dinmek bilmeyen yağmur bir şekilde aklını çelmişti, o yüzden o sırada hem mutfakta aşçının hazırlıklarına hem de lobideki süslemelere yardım eden karısına bir şey demeden arabasına atlayıp Davy'deki içki dükkânından bir şişe burbon aldı. Karısının meşgul olması işine geliyordu. Kilerden büyük bir şişe kolayla bir bardak alıp buz kovasını doldurdu ve tek kişilik özel partisi için oteldeki boş odalardan birine kuruldu. Düz ekran televizyonu açtığında bir yarışma programına denk geldi. Soruların hepsini yanıtlayamasa da bildikleri kendini zeki hissetmesine neden oluyordu. Karısını atlatarak keyif çatabildiği için hâlinden son derece memnundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geceyarısı Otel'in süitlerinde kalan üç yaşlı müşteri, Davy ya da Marthasville'deki huzurevlerinde yer açılmasını beklerken genellikle iskambil oynar, bir şeyler okur ya da gözlerinin bozukluk derecesine göre sesli kitapları dinlerlerdi. Yağmur ve gök gürültüsünün günlerine heyecan katmasıyla onlar da neşelenmişti. Hoş bir gün geçiriyor, içeride olmanın keyfini yaşıyorlardı. Hava, ekim ayı normallerinden çok daha erken kararmıştı. Hepsi hevesle en yakınlarındaki lambayı yakmayı görev edindi.

Otelde kalan dört müşteri de kendi işleriyle uğraşmışlardı. Üçü teknisyendi ve cumartesi günleri bile Magic Portal'a giderlerdi. Oyun şirketinde oldukça verimli bir gün geçirmişlerdi. Mesai sonrasında şirket çalışanları onları partiye davet edince memnuniyetle kabul etmişlerdi. Magic Portal'da çalışan insanlar gerçekten de çok eğlenceliydi.

Dördüncü kişi, ikinci katta emanetçi dükkânını gören köşe odayı tutan adamdı. Lenore, onun bir yazar olduğunu, bu yüzden odasından fazla çıkmadığını düşünüyordu. Adamın odasında bir dizüstü bilgisayar vardı ve Lenore odayı ne zaman temizlemeye girse onu çalışırken görüyordu. Gerçi son iki gündür adam sinirli görünüyordu. Telefonu elinden düşürmemişti. Hatta Lenore'ye her an otelden ayrılabileceğini söylemişti. Yine de genellikle akşamları çalışan delikanlı tepside Cadılar Bayramı ikramını getirdiğinde hem şaşırdı hem de keyiflendi.

"Neden gündüz mesaisindesin?" diye sordu.

"Kız istifa etti," dedi Diederik. "Afiyet olsun."

Tepsiyle baş başa kaldığında, adam ikramın gerçekten de ilginç göründüğünü düşünüyordu. İçi çeşitli meyvelerle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doldurulmuş ve üzeri kâğıt dantelle özenli bir şekilde örtülmüş küçük *sangria* sürahisinin yanına bir parça petek balı ve peynirin eşlik ettiği krakerlerle dolu bir tabak konmuştu. Diederik'in tepsiye iliştirdiği mesajı okuduktan sonra Joe ve Chuy'a saygısından sabah üçe kadar uyudu.

Asfaltın altındaki toprak ve kayalığın altında İblis Colconnar kıpırdandı. Henüz *yeterince* güçlü değildi. Daha fazla kana ihtiyacı vardı. Kapatıldığı yerden çıkacak, o cadıya sahip olacaktı. Sözünü geçirebileceği zayıf birini çağırmaya koyuldu. Ah! Gerçekten de yakında iradesi zayıflamış biri vardı.

Harvey Whitefield, içkinin ve boş odanın camlarına vuran yağmurun sesiyle uyuyakalmıştı. Birinin kendisine seslendiğini sanarak uyandı. Muhtemelen karısının seslendiğini düşünerek suçluluk duygusuyla içi sıkıldı. Ama sonra bu sesi hiç tanımadığını fark edince şaşırdı. Ayağa fırlayıp kimin konuştuğunu anlamak için etrafa bakındı.

Kapıya gidip koridoru dinledi. Dışarıda çıt çıkmıyordu. Ama hâlâ birinin adıyla ona seslendiğini duyabiliyordu. Kapıyı hafifçe aralayıp koridoru kolaçan etti. Kimse yoktu. Alt kattaki ortak oturma odasından yaşlı müşterilerin vızıltılarını hayal meyal duyabiliyordu. Herhâlde poker oynamaktan ya da Nora Roberts'ın kaç kitap yazmış olabileceğinden bahsediyorlardı.

İki konu da ilgisini çekmediğinden dikkatini diğer sese vermesi kolay oldu. Aslında duymazdan gelmesi mümkün değildi. Bir saniye sonra odadan çıkıp merdivenlere gittiğinde yalpalıyordu. Basamakların halı kaplı olması büyük şanstı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çünkü sendelerken fazla gürültü çıkaracağından birileri onu durdurmaya çalışabilirdi.

Neyse ki karşısına kimse çıkmadı.

Aslında bu akşam resepsiyonda durması gerekiyordu ama yokluğunu kim fark edecekti ki? Hiç kimse! Marina zaten birkaç dakika sonra mesaiye başlardı. Ne var ki Harvey, Lenore'nin kıza izin verdiğini bilmiyordu. Ama birileri gelir ya da müşterilerden biri bir şeylere ihtiyaç duyarsa diye bankoda bir zil vardı. Sanki birileri gelecekmiş gibi! Kahrolası kasaba!

Birden kendini lobiden kapıya doğru yürürken buldu. Kimse dışarı çıktığını fark etmedi. Ortak oturma odasındakiler sohbete dalmışlardı. Tek duydukları da yağmurun camları dövmesiydi.

Kaldırıma adımını attığı anda Harvey iliğine kadar ıslandı. Sesi daha net duyabildiği için ne yapması gerektiğini kavramaya başlamıştı. Tabancası, bıçağı ya da silah olarak kullanabileceği sivri bir eşyası yoktu. Bunu düşünmemiş olması kendi hatasıydı. Caddenin karşısındaki iki nonoştan biri ona bir bıçak satabilirdi ama sattıkları bıçakların hepsi antikaydı. Emanetçi dükkânında da bıçaklar vardı ama hepsi kilit altındaydı. Kaltak cadıya gidebilir, ondan bir bıçak alabilirdi. Sonra genç kadının ona her zaman çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi baktığını hatırlayınca vazgeçti.

O sırada iblis ona iyi bir fikir verdi. Harvey, trafik ışığının biraz ötesinde yere uzandı. Yoğun yağmur yüzünden geçen bir sonraki kamyon yeşil ışıkta geçerken yerdeki tümseği muhtemelen göremeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İblis, böylesi lezzetli bir ziyafet düşüncesiyle bile kendinden geçiyordu. Ama çok daha güçlü bir kanın yaklaştığını hissedebiliyordu. Cadının nefret ettiği o lezzetli kanı kendine çekmeye başladı.

O sırada Geceyarısı'ndan ayrıldığı gün Cartoon Bar'da tanıştığı kovboyla, Marthasville'deki bir motelde kalan Kiki kavşağa doğru gaza bastı. Orada olması gerekiyordu. HEMEN.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

36

Yağmur saat dört buçukta dinse de hava hâlâ kapalıydı. Quinn'le oğlu hemen çembere küllü tuz serpmek için dışarı çıktılar. Kasvetli havadan dolayı ikisi de çemberin yarısına gelene kadar cesedi fark edemedi. O ana kadar yoldan defalarca kamyon geçtiği için ceset tanımlanamaz bir şekle girmişti.

Kaplanların güçlü midesine sahip olduğu hâlde Harvey Whitefield'e baktığını anladığında Diederik kendini tutamayıp kustu.

"Polisi arayamayız," dedi Quinn. "Geldiler mi gitmek bilmezler ama bu işi bu gece yapmamız lazım."

"Ama Bayan Whitefield," diye itiraz etti delikanlı. "Bilmeye hakkı var." Lenore, Harvey'nin aksine ona çok nazik davrandığı için kadından hoşlanıyordu. O yüzden adamdan çok, kadın için üzülüyordu.

"Evet var ama polisler buradayken iblisin ortaya çıkmasını göze alamayız," diye ısrar etti Quinn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, onunla ne yapacağız?"

"Kenara alalım. Böylece ritüel bitene kadar kimse onunla ilgilenmez. Hem başarılı olamazsak, adamın cesedi için endişelenmemize gerek kalmayacak."

Hiç de sevimli olmayan ceset taşıma işini halledip üstüne Peder'in hayvan mezarlığında çukur kazarken kullandığı eski naylonu örttüler. Ardından iki kaplanadam yine çember işine döndüler. Hava nemli ve asfalt ıslak olduğu için küllü tuz karışımı boyadıkları çembere yapışıyordu.

"Sence Fiji korkuyor mudur?" diye sordu bir süre sonra Diederik alçak sesle. Kovayı o taşırken babası karışımı küçük bir kürekle serpiyordu.

"Tabii ki korkuyordur," dedi Quinn. "İnsanlar için böyle bir şey çok aşağılayıcı olmalı. Ortalık yerde kıyafetsiz dolaşmayı da uygun bulmuyorlar."

"Yer değiştirelim," diye önerdi Diederik. Kovayla küçük kürek el değiştirdiğinde ekledi, "Yaptıkları hâlde seksten bahsetmeyi de sevmiyorlar. *Seninle* yapmış olsalar bile."

"Duygularına güvenmen gerekiyor," dedi babası bilgece.

"İkimizden birini seçip hamile kalırsa çocuk bizden mi olacak?"

"Marina'yı istemeye başladığında bunu konuşmuştuk. Bebek hayatı boyunca sağlıklı bir insan olarak büyüyecektir. Ve muhtemelen oldukça güçlü ve atletik olacaktır. Ama hayır, bizim gibi dönüşemez."

Diederik'in öyle bir çocuk fikrine acıdığı yüzünden okunabiliyordu. "Umarım bir gün bir kaplankadın bulurum, baba," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben anneni buldum," diye onu rahatlatmaya çalıştı Quinn. "Hem de tam umudumu kaybettiğim bir anda."

"Bir kaplankadın varsa, daha fazlası da olabilir."

"Kesinlikle." Quinn başını şapele çevirdiğinde Peder'in eşikte durduğunu gördü.

"Diederik, Peder'e Harvey meselesini söyle ve ceset için dua etmesini iste," dedi. Diederik koşarak gitti. Başını sallayan Peder acele etmeden şekli çarpılmış bedene doğru yürüyüp yanına diz çöktü.

Tam o sırada tanıdık gelen bir araba hızla üstüne gelip az daha çarpıyordu fakat neyse ki yaşlı rahip hâlâ kusursuz reflekslere sahipti. Kendini hemen sol tarafa attı. Diederik'le Quinn de sadece birkaç metre ötedeydi. İkisi birden dehşet içinde öfkeyle oraya atıldı.

Arabadan çıkan kadın tanıdık kokuyordu.

"Fiji'nin ablası!" dedi Diederik ama Quinn çoktan kavşağa doğru yürümeye başlayan Kiki'nin peşinden koşuyordu. O sırada şanslarına gelen geçen araç yoktu. Kadın doğrudan yere yatıp ölümünü beklemeye başladı. Quinn kolundan tutup çekiştirirken çığlıklar atıyordu. Hâliyle Fiji de kapısını açıp dışarı fırladı. Daha çok, iblisin erkenden harekete geçtiğini düşünüp korkmuştu. Hızla boğuşan küçük grubun yanına koştu.

İblis de öfke ve açlıkla çığlıklar atıyordu. Ve artık öyle güçlenmişti ki hareket ederken yerin titremesine neden oluyordu.

Kapılar ardına kadar açıldı ve Geceyarısı sakinleri dışarı çıktı. Kiki, kaplanadamlara direniyordu. Ölmeyi aklına koymuştu. Peder, genç cadının ablasını bağlayabilmeleri için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir ip getirmesini istedi, sonra üç adam birden kadını şapele sokmayı başardı.

Fiji, "Yanında olmam gerekiyor!" diye bağırdı.

"Hayır, biz onunla baş ederiz," dedi Quinn. "İblis seni üzmek için onu çağırdı. Zihnen bu geceye hazır olmalısın. Dikkatini dağıtmaya çalışıyor."

Fiji yine itiraz ediyordu ki aklına bir şey geldi. *Benden hoşlanmayan insanları kasabaya çağırıyordu. Ablamı da çağırmayı başardı.* Aniden dönüp kızgın adımlarla evine yöneldi. Şapel rutubetli ve soğuktu ama en azından Kiki orada kaldığı sürece intihar edemeyecekti.

Çünkü ablasının eli kolu artık bağlıydı.

Üç kaplanadam şapelden çıktığında Peder, belki de hayatında ilk kez kapıyı kilitledi. O sırada Bobo, Olivia'yı kucağında taşıyan Lemuel için emanetçi dükkânının kapısını açıyordu. Onlar çıkınca hemen açılıp kapanabilen bir stadyum sandalyesini verandaya yerleştirdi, vampir de genç kadını dikkatle sandalyeye oturttu. Loş ışıkta bile Olivia solgun görünüyordu. Penye pijamasının üstüne kalın bir yelek giymişti. Çoraplı ayaklarında makosen ayakkabılar vardı. Lemuel üstüne bir de battaniye örttü. İşi şansa bırakmak istemiyordu.

Dükkânlarından çıkan Joe ve Chuy, el ele emanetçi dükkânının karşısındaki köşeye gelirken evinden çıkan Manfred, Bobo'nun yanına gitti.

En şaşırtıcısı otelin önüne dikilen Reed ailesiydi. Grady, bebek arabasındaydı. Madonna pek istekli görünmese de gelmişti ve birileri aksi bir şey söyler diye son derece öfkeli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerle etrafına bakınıyordu. Teacher hâlinden memnundu. İkisinde de silah vardı.

Kot pantolonu haricinde hiçbir şey giymeyen Sylvester'ı başlarıyla selamladılar. O da Gazla Git'in köşesinde hazır bekliyordu.

Geceyarısı sanki suspus olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

37

Fiji evinde kendini dua etmeye vermişti. Son birkaç hafta içinde kavşağa canını veren insan ve hayvanları düşünürken artık bu felakete bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Ama bu aynı zamanda yutulması zor bir lokmaydı ve genç cadı boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Zayıf yanından bıktığı için öfkeyle başını iki yana sallayarak kendine teyzesi gibi olması gerektiğini hatırlattı. Kapıyı açıp verandaya çıktığında Bay Yılışık da yanındaydı.

Zamanı gelmişti. Kiliseye bakarken tuhaf bir şekilde kendini âdeta bir gelin gibi hissediyordu, oysa üzerinde gelinlik yerine yeşil ipekten bir sabahlık vardı. Bunu ilk gecesi için saklamıştı.

Bu gece tanıdığı herkesin önünde çıplak kalacak, seks yapacak ve dünyayı kurtaracaktı. Bu da bir ilk sayılabilirdi. Mildred teyzesinin deyişiyle *anadan üryan* ritüel yapacağını öğrendiğinden beri tam iki buçuk kilo vermişti ama bunun asıl nedeni yaşadığı kaygılardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Veranda ışığının altında dururken herkesin onu beklediğini biliyordu. Yapacağı performansın neden olduğu huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. O anda çığlıklar atarak evine kaçmak istiyordu. Gece olmasına rağmen bulutlar sürüklendiğinde ay ortaya çıkmıştı. Kendini öldürmek için can atan ablasını hatırladı.

Dahası aşağıdaki iblisin hareket ettiğini, mırıldanarak onu çağırdığını hissedebiliyordu. Bay Yılışık bileğine sürtündüğünde bedeni ve erkeklerle ilgili kaygıları yok oldu. Bunlar küçük meselelerdi. Yapılacak daha büyük işleri vardı.

Bu kavrayışla fena hâlde rahatladı.

Mildred teyzesinin büyü kitabında bulduğu bir büyüye odaklandı. Büyünün amacı, kasabayı dışarıdan gelebileceklere kapatmaktı. Acaba teyzesi bu büyüyü kaç kere kullanmıştı? Yine de büyünün etkili olacağından kuşkusu yoktu. Gazla Git'in köşesinde durduğunu gördüğü Sylvester da aynı büyüyü yapıyordu.

Kelimeleri defalarca tekrarlayıp elleriyle havada daireler çizerken genç cadı kavşağın etrafındaki huninin herkesi içine alarak yükseldiğini hissedebiliyordu. *Sessizlik hunisi* diye düşündüğünde kıkırdamamak için kendini zor tuttu ama büyünün gerçekten de tuttuğunu, dolayısıyla kasabayı dış etkilere kapattığını hissettiği anda bu isteği kayboldu.

Şimdi dünyanın geri kalanı çok uzaktaydı. Geriye Geceyarısı sakinleriyle iblisten başka kimse kalmamıştı. Lemuel ayağa kalkıp yürümeye başladığında Fiji de merdivenleri inip kavşak ışığının altında durmak üzere oraya yöneldi. O sırada ışık aniden sarıya döndü. Herkes tuhaf bir şekilde parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lemuel elindeki kâğıttan okudu. "Fiji Cavanaugh, kasabamızın cadısı, bedenin ve ruhunla bu yeri korumayı kabul ediyor musun?"

Fiji başıyla onayladı. Zarif göründüğünü umuyordu ama aslında sert bir baş hareketi olduğunun farkındaydı. Rahatlamak için derin bir nefes çekti. Sonra zorlanarak saldı. "Ediyorum," dedi. Sesi normal seviyede çıkmıştı.

"Aşağıda yatanı tutsak etmek için bakire kanını feda etmeyi kabul ediyor musun?" diye devam etti Lemuel.

"Altımızda yatan iblisi iki yüz elli yıl boyunca mühürlemek üzere kabul ediyorum," dedi Fiji. "Havanın bilgeliğini çağırıyorum." Güneye döndü. "Ateşin cesaretini çağırıyorum." Sesi titremişti. Hemen kendini toplayıp yüzünü batıya döndü. "Suyun arındırma gücünü çağırıyorum." Son olarak doğuya döndü. "Ve hepsinden çok toprağın gücünü çağırıyorum." Kısa bir es verdi. "Tehdit eden iblise karşı kasabamızı ve dostlarımızı korumama yardım edin. Yeryüzünün çocuklarına zarar veremesin diye iblisi toprağa mühürleyin."

"Beyler?" dedi Lemuel, sesini yükseltmeden. Ama herkes onu duymuştu.

Teacher haricinde kasabanın bütün erkekleri Lemuel'in yanına geldi. Vampir elindeki metinlere bakıyordu. Fiji gözlerini hepsinden kaçırdı. Onun yerine bacaklarına sürtünerek yanından geçen Bay Yılışık önünde dizilen adamlara baktı.

Sonra Fiji göz ucuyla içlerinden birinin hareketini fark etti.

Bobo dizlerinin üstüne çökmüştü. Sessizce elini ona uzatıyordu. Fiji kadar kendine güvensiz bir kadın için bile son derece açık bir davetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi?" diye sorarken, utançtan sesi titriyordu.

"Benim için onur olur," dedi Bobo. Genç cadı onun samimiyetinden biraz olsun şüphe etmiyordu, çünkü sesindeki sevgiyi duyabiliyordu. "Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattım. Buna tekrar izin veremem."

Fiji ağlamamaya çalışıyordu ama yanağından süzülen tek bir damla yaşa engel olamadı. Diğer adamlar sessizce bekliyordu. Hepsinin duygulandığını hissedebiliyordu. Çemberin ortasına gitmek üzere elini Bobo'ya uzattığında bazıları şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Başını biraz daha dikti.

Chuy'la Joe, çemberin iki yanına geçtiklerinde melek görüntülerine bürünmüşlerdi. Kılıçları göz alıcasına parlıyordu. Kanatlarını açmışlardı. Manfred, Chuy'un; Lemuel de Joe'nun birkaç adım ötesinde durdu. Sylvester çemberin bir kenarında kimsenin anlayamadığı dilde bir şeyler söylüyordu. Teacher da tüfeğiyle boş bir yere geçtiğinde Madonna yanındaydı. Üç kaplanadam da çemberin kenarında yerlerini aldıktan sonra Olivia kendine hâkim olamayarak ağrılarına rağmen ağır adımlarla onlara katıldı.

Fiji başını kaldırıp baktığında Bobo onu öpmek için eğildi. Genç cadının tam da hayal ettiği gibiydi. Evet, herkesin gözü önündeydiler ama adamın sıcaklığını hissedebiliyordu ve aynı hisleri paylaştıklarına hiçbir kuşkusu yoktu.

Şimdi konuşma zamanı değildi. Tek bir söz etmeden sabahlığının bağını çözüp omuzlarından dökülmesine izin verdi ve geriledi. Gözlerini ileri dikmişti, Bobo onu izlerken kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Sonunda adam, "Bana bak," dedi. Fiji ona baktığında, gözlerinde mutluluktan başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şey görmüyordu. Bobo da kazağını çıkardı, sonra kemerini çözüp fermuarını indirdiğinde pantolonu ayaklarının dibine yığıldı. Bay Yılışık da yere attığı kazağının üstüne kurulduğunda altın rengi gözleri parlıyordu.

Hava buz gibiydi ama büyü gücüyle dolan Fiji ısınmalarını dilediğinde herkes ısındı. Hayal bile edemediği bu güç, başını döndürüyordu.

Aynı zamanda Colconnar'ın, üstünde gerçekleşen ritüelin farkında olduğunu hissedebiliyordu. Yüzeye çıkmak için büyük bir ısrar ve azimle yavaşça toprağı kazmaya başlamıştı.

Genç cadının korkması gerekirdi, oysa özgüvenle dolmuştu. Gücünü kadınlığından alıyordu. Bobo'yla tekrar öpüştüler. Bu seferki ilkinden daha uzundu. Birlikte yere uzandılar. Bobo, yerin soğuğundan etkilenmesin diye altta kalacak şekilde hamle yapmıştı ama Fiji, "Yere değmem gerekiyor," dedi. Adam başıyla onaylayınca sırtüstü yere uzandı. Bakıştıklarında birbirlerini sevdiklerinden çok eminlerdi. Bunu bilmek Fiji'nin bütün korkularını silip atıyordu. Etraftaki insanları bile unutmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu Bobo, masmavi gözlerinde kıvılcımlar saçan arzulu bakışlarıyla. Artık ikisi de iblisi duyabiliyorlardı ve artık kaybedecek zamanları kalmadığını biliyorlardı.

"Ah, evet," dediğinde, Fiji gerçekten de hazır olduğunu hissederek şaşırdı. Adamı saf bir arzuyla istiyordu. Bobo içine girdiğinde canı hafifçe yandı. Akan birkaç damla kan için minnettardı. *Artık bakire değilim*, diye düşündü. Artık durabilirlerdi, ritüel için bu kadarı yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Fiji için yeterli değildi. Beyni bütün vücudunu ele geçirmiş, *Kesinlikle olmaz*, diye haykırıyordu. Şimdi seks yapma konusundaki kaygılarının ne kadar gereksiz olduğunun farkındaydı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bobo'yla sanki defalarca sevişmişler gibi bedenleri uyum içinde hareket ediyordu. İzleyiciler, hava, soğuk asfaltta yatmanın verdiği rahatsızlık gibi zevk almasının önündeki bütün engellere rağmen hiç beklemediği bir şekilde doyuma ulaşmaya çok yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Büyü, artık yoğun bir bulut gibi Bobo'yla ikisinin etrafında toplanıyordu. Fakat Colconnar yüzeye çok yakındı. Hâlâ yukarı tırmanıyordu. Fiji, beyninin gerilerinde aslında ritüel için bakire kanının o kadar da önemli olmadığını hayal meyal kavrayabiliyordu.

O sırada koskoca bir pençe asfaltı yarıp dışarı fırladı. En azından bütün dikkatini vermeden önce Fiji'nin gözüne çarptığı kadarıyla iblis koyu kırmızı renkliydi. Diğer pençe de göründüğünde Colconnar kendini yukarı çekmeye başladı ama Fiji'yle Bobo hâlâ devam ediyorlardı.

İblisin pençeleri neredeyse Bobo'nun bacağına uzanıyordu.

Fiji, küçük ama gözden kaçmayacak bir aslanın gölgesini gördü. Kendisini korumaya geldiğini biliyordu. Tırnaklarını Bobo'nun sırtına batırarak kalçalarını oynatırken iblis de pençesini adamın bacağına geçirip kan fışkırmasına neden olmuştu. Fiji umursamadan büyünün güçlenmesini beklerken çığlık atan Bobo'yu sımsıkı tuttu. Adam hâlâ içinde gidip geliyordu. İkinci bir çığlıkla birlikte büyünün gücü alevler saçarak patladı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Colconnar acıyla uludu.

Güçlü ses Fiji'nin kulaklarında çınlıyordu. En az bir adamın bacağı uzunluğundaki kolu, genç cadıya ulaşamadı. Bobo da korkunç yarasına rağmen onu korumak için üstünden kalkmamıştı.

Aslan gölgesi tepelerine geldiğinde âdeta bir deve dönüşmüştü. Hırlayarak iblisin koluna dişlerini geçirdi. Parlak mor kan her yere fışkırırken Bobo'yla Fiji'nin kanına karıştı. Fiji'den yayılan parlak ışık her yeri aydınlatıyordu. Işık derisine değdiğinde iblisin derisi tıslayarak kabarmaya başladı.

Bir binanın yıkılırken çıkarabileceği korkunç bir gürültüyle Colconnar, Teksas toprağına tekrar gömüldü.

Aniden çöken sessizlikte, Fiji birinin ellerini çırptığını duydu. Sonra çemberin etrafındaki herkes alkışa başladı.

Göz göze geldiklerinde Bobo onu tekrar öptü. Alkışlar, Geceyarısı sakinlerinin iblis tarafından yenmeyeceklerini anladıklarında sevindikleri ve fedakârca onları koruduğu için Fiji'ye teşekkür ettikleri anlamına geliyordu.

"Pek sayılmaz," dedi genç cadı. "Fedakârlık yaptığım söylenemez."

"Belki yakında sıcak bir yatağa girip yine fedakârlık yaparız?" Bobo sanki üstünden kalkmak istemiyordu ve Fiji bunu çok iyi anlayabiliyordu. Kendisi de orada öylece kalıp devam etmek için yanıp tutuşuyordu. Ama etraflarındaki dünya kendini yeniden belli etmeye başlamıştı. Sylvester'ın sihirli sözlerine rağmen artık kasabayı bir fanus içinde tutamayacaklarını biliyordu.

"Kulağa çok iyi geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobo'nun yaralandığı anı o da hissetmişti. Adam nefesini tutarak kenara yuvarlandığında, "Hem şu bacağına bakmamız gerekiyor," diye ekledi sıkıntıyla.

"Canım fena yanıyor. Kahretsin. Bu gerçekten çok can sıkıcı."

Fiji kıkırdadı. Adam doğrulduğunda o da ayaklandı. Etrafına bakınırken kirlenmiş ipek sabahlığını gördü. Bobo'nun kıyafetleri de fena kirlenmiş, kot pantolonu kedi tüyüne bulanmıştı ama Bay Yılışık ortalıkta görünmüyordu. Belki aslan olmanın keyfini çıkarıyordu.

Lemuel'le Quin, Bobo'ya yardım ederek, küçük bir kararsızlık anından sonra onu Fiji'nin evine taşıdı.

"Biraz temizlenmen gerekiyor," dedi Peder, gıcırtılı sesiyle. "Hâlâ... ışıldıyorsun."

Fiji o anda büyüden arınması gerektiğini fark etti. Kavşaktaki en güçlü ışık kaynağıydı. Tamam, bunu da bir şekilde halledecekti.

Dünyayı kasabadan uzak tutan büyüye odaklanıp gücünü geri çekmeye başladı. Bunu yaparken kasabadaki bütün hayaletlerin küllü tuzla yaptıkları çemberin etrafına toplandığını görebiliyordu. Mildred teyze, Chuy'un hemen yanında duruyordu. Yüz yıl önceki kıyafet tarzıyla Meksikalı bir kovboy da emanetçi dükkânının basamaklarını tırmanan Olivia'yı seyrediyordu.

Fiji hayranlıkla hayaletlere baktı. Hepsinin yüzüne uzun uzun bakmak isterdi ama bir anda batıdaki Marthasville yönünden gelen far ışıkları ve etini ısırın soğukla kendine geldiğinde hemen içeri girmezse tutuklanabileceğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harvey Whitefield'in yol kenarındaki cesedini de göz ucuyla görmüştü. Herhâlde bu sorunla birileri ilgilenirdi.

Yerdeki kıyafetleri hızla toplayıp eve koştu. O sırada başını kaldırıp baktığında bağlarından bir şekilde kurtulmayı başarmış ablasını karşısında buldu.

"Neler gördüm ben?" dedi Kiki. "Yolun ortasında iş mi pişiriyordun sen? Asfalttan birinin çıktığını mı gördüm?"

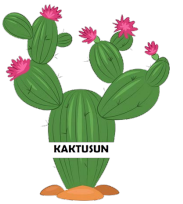
"Sence ne gördün?" Fiji, ablasının yanından geçti. "Evine git, Kiki. Bir daha da gelme."

Eve yaklaştığında Bay Yılışık'ı gördü. Verandadaki yeni saksının hemen yanında otururken son derece gururlu görünüyordu ki bir şey yapmasa da kediler böyle görünmeleriyle meşhurdu. Fakat kedi, kutlama niyetine başıyla selam verip patilerini yalamaya koyuldu.

Kapıda bir an için duraksayan Fiji omzunun üstünden arkasına baktı. Kedinin kısacık tüylerinin etrafındaki gölgeyi seçebiliyordu.

Kapıyı hafifçe araladığında duşta suyun aktığını duydu. Suyun sıcaklığını ve sabunun mis gibi kokusunu hissedebiliyordu. Bobo'nun duşun altında onu beklediğinden emindi. Lemuel'in yaralı bacağı iyileştirmiş olmasını diledi. Çünkü iyileştirmediyse bir de sargıyla uğraşacaklardı. Ama Fiji bunun için bile sabırsızlanıyordu. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

38

Ertesi sabah Fiji yepyeni bir kadın olduğunu hissederek uyandı. Kriz atlatılmıştı. İblis yine hapsedilmişti. Bobo yanında uyuyordu. Dünyayı kurtarmışlardı! Seks yapmışlardı! Bobo onu seviyordu!

Hislerindeki temel farkları gözden geçirdi. Hâlâ aynı Fiji'ydi, hâlâ kavgacı ailesinin en önemsiz ferdiydi, hâlâ cadıları sevmeyen bir toplumdaki bir cadıydı, hâlâ sıska kadınların istila ettiği bir dünyada tombulluğuyla kendine güveniyordu.

Ama şimdi daha güçlüyüm, diye düşündü. Bu gerçekti. Değişim hissi gece başlamıştı. Aslında belki de Olivia'nın vurulduğu gün donup kaldığında değişime kucak açmıştı. O gün McGuire'ı öldürmüştü. Arthur Smith, o günle ilgili sorular sormaktan vazgeçmeyecekti ve Fiji asla bu olaydan sorumlu tutulamayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Ve herkes onu güzel yürekli biri gördüğü hâlde, Ellery McGuire'ı öldürdüğü için suçluluk hissetmiyordu. O gün çok sevdiği birçok insanın ölümünü ancak böyle engelleyebilirdi.

Sylvester Ravenwing'in kasabada kalıp kalmayacağını merak etti. Kalmasını isterdi. Olivia'nın sonunda vampir olmaya karar verip vermeyeceğini, Joe'yla Chuy'un bir daha cennete alınıp alınmayacağını, Olivia'nın babası artık kızıyla doğrudan konuşabileceği için Teacher'la Madonna'nın ne yapacağını da merak ediyordu. Genç kadını artık Ellery McGuire'dan korumaya gerek kalmamıştı.

Gelecekte bunlara kafa yormak zorunda kalma düşüncesi bile iyi hissettiriyordu.

Yanında bir kıpırtı hissedince Bobo'nun uyandığını anladı. "Selam güzellik," dedi adam. Fiji onun gerçekten böyle düşündüğünü biliyordu.

Joe ve Chuy, her zamanki saatte kalkmışlardı ama koşmak ve kahvaltı hazırlamak yerine arabalarına atlayıp Rasta'nın kaldığı veteriner kliniğine gitmişlerdi. Pekin köpeği yıkanıp taranmıştı. Sahiplerini görünce deliye döndü. Klinikteki herkes, onlar gibi nazik ve alçak gönüllü olsalar bütün eşcinsellere hoşgörüyle yaklaşacakları konusunda hemfikirdi.

Geceyarısı'na geri dönerlerken, "Evimize bir daha dönemesek bile en azından köpeğimiz yanımızda," dedi Joe.

"Tanrı bilir," dedi Chuy. Aralarındaki bu espriyi hep eğlenceli bulurlardı.

Joe sessizce iç çekti. İblisin yaklaştığını hissetmek, on yıllardır bastırıp derinlere ittiği bir ihtiyacı canlandırmıştı. Uçmak, cenneti kılıcıyla korumak istiyordu.

Ama birbirlerine uçmama sözü vermişlerdi. Dahası Geceyarısı'na zincirlenmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

"Fiji'nin çıplak kıçını da gördün," dedi Madonna aniden.

"Benle birlikte bütün kasaba gördü," dedi Teacher, sözlerini dikkatli seçerek.

"Nasıl bir histi?"

Adam çamaşırları katlamaya devam ederken karısının gözlerini üstüne diktiğini hissedebiliyordu. "Onun için üzüldüm," dedi hemen. "Bunu yapmak istemiyordu, üstelik teşhirci biri de değil."

"Canın çekmedi mi yani?"

"Madonna!" Teacher gerçekten dehşete düşmüştü. "Evlendiğimizden beri başka bir kadına dokunmadığımı çok iyi biliyorsun."

"Hı hı. Fiji gibi yuvarlak hatlara sahip kadınlardan hoşlandığını da biliyorum. Üstelik benim gibi sarkık da değil."

"Fiji'nin senden hiçbir fazlası yok ve ben seni seviyorum," dedi Teacher.

Doğru cevaptı.

Biraz sonra Madonna, "Sence Bay Wicklow bizi burada tutmaya devam eder mi?" diye sordu. "Kalmamıza izin verir mi?"

"McGuire öldüğüne göre... Eh, umarım. Aslını istersen, burayı seviyorum. Sen?"

"Restoranla daha çok ilgilenmeni isterdim," dedi Madonna. "Şimdiye kadar kendi çapımda oyun oynuyordum, çünkü kasabaya uyum sağlamamıza yardım ediyordu. Ama gerçekten çalışıp reklam verirsek, hatta Teksas'taki en iyi tart gibi bir kanca da bulabilirsek, belki gerçekten para kazanmaya başlayabiliriz. Lise çağına geldiğinde Grady'nin bir arabası olsun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istiyorum." Bölgede okula arabasıyla gidebilen çocuklara hep imrenmişti. Daha fazlasını hayal bile etmiyordu.

"Çalışmanın değerini öğrenebilir," dedi Teacher. Heyecanlandığını belli etmemeye çalışıyordu.

"Kimseye yük olmayız," diye ekledi Madonna. "Gerçi emeklilik ya da sağlık sigortası hayal."

"Bakalım, yaşlı adam ne diyecek? Belki hoşumuza gidecek bir planla gelir."

"Bakalım." Madonna şimdiden menüye koyabileceği yeni tarifleri düşünmeye başlamıştı.

Fiji'nin yanındaki evi satın almak, emlakçılık tarihinin en hızlı işlemi oldu. Tek mirasçı, on yıldır aklına bile gelmeyen ev için otuz bin doları alınca çok keyiflenmişti. Quinn'le Diederik de hemen yeni evlerinin tadilatıyla ilgilenmeye başlamışlardı. Quinn döşeme konusundaki tecrübesini oğluna öğretmekten büyük zevk alıyordu.

"Marina beni terk etti," dedi delikanlı. Banyodaki fayansları yeni sökmüşlerdi. "Mesaj atarak."

"Nasıl hissediyorsun?" Quinn ön kapıya gidip kiraladıkları kamyonun arkasına eski mutfak dolabını fırlattı.

"Ondan hoşlanıyordum. Ama sanırım onunla seks yapmak daha çok hoşuma gidiyordu."

"Sana bir nasihat vermeme izin ver," dedi babası. "Böyle düşünebilirsin ama bunu bir kadına asla söyleme."

"Neden ki?"

"Bu, bütün kadınların korkusudur. Her kadın, seks makinesi olduğu için değil, kişiliği için sevildiğini bilmek ister."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani rol mü yapayım?"

Zor bir soruydu. Quinn biraz düşündü. Sonunda, "En doğru cevap," dedi. "Gerçekten beraber olmak istediklerin dışında kimseyle seks yapma."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bu konuyu uzun uzadıya daha çok konuşuruz," dedi Quinn. Öngörüsünde çok haklıydı.

Hayal kırıklığını oğluna yansıtmamaya çalışsa da o gece Fiji'nin kendisini seçeceğini umut etmişti. Buz gibi kasım sabahlarında onun yanında uyanmayı çok isterdi.

Ama Diederik'e baktığında şimdiye kadar şansı yaver gittiğine göre, başkalarının da olabileceğini fark etti.

Peder, şapelde diz çöküp dua ediyordu. Her zaman dua edilecek bir şeyler olurdu ve insanlarla hayvanların Tanrısı her zaman dinlemeye hazırdı. En azından yaşlı adam, ona bir sürü şey için şükredebiliyordu. Özellikle Kiki Cavanaugh'nun aklını başına toplayıp kendi iradesiyle kasabadan gitmiş olmasına seviniyordu. O kadını bir daha hiç görmezse, çok daha mutlu olacağını dualarının arasına sıkıştırdı.

Lenore Whitefield, sabah dörtte uyanmıştı. Bir gece neler olup bittiğini bir türlü hatırlayamıyordu. Oteldekilerle birlikte pencereden dışarı bakmayı bile düşünmeden oyunlar oynayıp şekerlemeler yiyerek harika bir Cadılar Bayramı geçirmişlerdi.

Ama Harvey'nin ortadan kaybolmasına canının sıkıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Herhâlde arada sırada yaptığı gibi bir bara gitmişti. Gerçi bu kaçamaklardan her seferinde sabah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadan dönerdi ama yatağın diğer yarısı buz gibiydi. Kadın yataktan kalkıp kalın bornozuna sarındı ve büyük mutfakta kendine bir kahve yaptı. Sonra pencereden otel çalışanları için ayrılan küçük otoparka bakarken Harvey'nin arabasının hâlâ orada olduğunu gördü. Kahvesini içtikten sonra giyinip oteli aramaya başladı. Kullanılmayan odalardan birindeki dağınık yatak dışında Harvey'den hiçbir iz yoktu. Boş içki şişesine ve hâlâ açık televizyondaki yarışma programı kanalına bakılırsa, kocası gizlice burada içmeye gelmişti. Birden endişe bir yumruk gibi boğazına yerleşti.

Hemen Harvey'nin cep telefonunu aradı. Çalıyordu. Hatta telefonun sesi, kocasının gizlice kaçamak yaptığı odadaki yatağın kenarındaydı.

Bu, daha önce hiç olmamıştı. Arabası buradaysa, Harvey burada olurdu. Arabası yoksa, Harvey bir yerlere gitmiş demekti. Ama telefonunu hiç yanından ayırmaz, her zaman eve geri dönerdi.

Şerif arka kapıya geldiğinde Lenore, kocasının öldüğünden neredeyse emindi. Üzüldü. Ve kendini özgür hissetti.

Olivia aniden uyandığında hâlâ Lemuel'le aynı yatakta olduğunu fark etti. Vampir buz gibiydi. Bütün gün ölü gibi uyuyacaktı. Yaşadıkları gecenin yorgunluğu hâlâ üstündeydi ama Fiji'nin Bobo'yla geçirdiği gecenin ardından ne kadar yorgun olabileceğini düşününce gülümsemeden edemedi. Cinsellik hakkında çok az bilgisi olsaydı bile, ikisinin çok iyi bir başlangıç yaptığını biliyordu. Kaldı ki cinsellik konusunda herkese ders verebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefonu çaldığında Lemuel rahatsız olmasın diye hemen eline aldı. Aslında aptalca bir refleksti. Başında davul çalınsa Lemuel uyanmazdı. "Alo?" dedi sesini alçaltmadan.

"Melanie," dedi karşıdaki adam.

"Hayır, ben Olivia," dedi sakince. "Yanlış numara."

"Kapatma, ben babanım," dedi bu sefer adam.

Olivia donakaldı. Yıllardır bu sesi duymamıştı. Ve fazlasıyla değiştiği için babasının sesini tanıyamamıştı.

"Peki," dedi, duygularına teslim olarak.

"Özür dilerim, Melanie," diyordu babası. "Çok özür dilerim."

"Tam olarak ne için özür diliyorsun?"

"Seni üvey annenin eline bıraktığım için."

"Sonunda sana doğruları anlattığımı kabul mü ediyorsun?"

"Evet."

"Hımmm." Olivia, örtüyü başına kadar çekti. Sadece kulağı ve eli dışarıda kalmıştı. Lemuel'e sokulmasının tek amacı, duygusal olarak kendini daha rahat hissetmesiydi.

"Görmek de inanmak da istememiştim," diye devam etti Nicholas Wicklow, kızından başka bir şey duyamayınca. "Kendime sürekli onun daha genç arkadaşlarıyla zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğunu, seninle de o kadar ilgilenmesinin hoş olduğunu söylüyordum. Seni korkunç bir şekilde istismar edeceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Söylediğim hâlde inanmadın. Hatta ağabeyimden duyduğun hâlde inanmadın."

"O zaman bile inanmadım. Melanie, sen... onun ölümü bir kaza mıydı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçeklere kulak vermesiyle bilinen biri değilsin, baba," diyen Olivia, telefonu kapattı.

Babası bir daha aradığında ne yapacağından emin değildi. Ama bir daha aranacağını biliyordu.

Belki o zaman telefonu babasının suratına kapatmazdı.

Manfred, Stell'i öğle yemeğine çıkarmıştı. Genç hemşirenin gece nöbeti yoktu, son sınavını başarıyla geçmişti ve keyfi çok yerindeydi. Sessiz anlarına ve arada bir tatlı tatlı sohbet etmelerine rağmen Marthasville'e giderken ikisi de mutluydu. Manfred gece geç saatlere kadar uyumamıştı ama soğuk olsa da bulutsuz gün ve Stell'in harika yüzünü görmek ona iyi geliyordu. Genç kız kırmızı kazağı, kot pantolonu ve çizmeleriyle çok güzel görünüyordu. Her randevularında medyum onunla ilgili yeni şeyler öğreniyordu. Daha da önemlisi öğrendiği her yeni şey çok iyiydi.

O kendi ayakları üstünde durup kendi yolunu seçen kadınları seviyordu. Büyükannesi de annesi de bunu yapabileceklerini kanıtlamışlardı. Aynı zamanda önyargılı kadınlardan hoşlanmazdı ve Stell öyle biri olmadığını şimdiye kadar birçok kere göstermişti. Medyumluğunu sorgulamıyor, hatta merak ettiği için birçok şeyi öğrenmek istiyordu.

Manfred şehirdeki pahalı Meksika restoranına ya da şehrin en iyi İtalyan restoranına gitmeyi önerdiğinde Stell tercihini ikincisinden yana kullandı. Kendisi oraya sadece bir kez gitmişti ama Manfred servisin ve yemeğin çok iyi olduğunu biliyordu, o yüzden keyifli vakit geçireceklerinden emindi. Restoranda hemen yan masada büyük bir grup âdeta parti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapıyordu ama Manfred bu kez hiç rahatsız olmadı. Stell'le konuşacak bir sürü şey çıkıyordu.

Lisede çektikleri azaptan, mezuniyet heyecanından, gerçek dünyayla ilk karşılaşmalarından bahsettiler. Manfred bir yıllık üniversite macerası sırasında medyumluktan nasıl para kazanacağını düşünmüştü, Stell'in eğitimi daha sürecekti.

"Hastanede birkaç yıl daha çalışabilirsem hoş olur," dedi genç kız. Belli ki bundan sonra ne yapacağını düşünmüştü. "Ama eninde sonunda sanırım bir doktor muayenehanesinde çalışmak istiyorum. Daha az para kazanırım ama mesai saatleri düzenli ve hafta sonları çalışma yok."

"Planını yapmışsın."

"Eh, olacak o kadar. Babam, bir peyzaj mimarının yanında bahçıvanlık yapıyor, annem de evlere temizliğe gidiyor. Harika insanlardır ama ben başka bir hayat istiyorum. Biraz hırslıyımdır."

"Bak bu hoşuma gitti," dedi Manfred. Masanın karşısından kıza bakarken, onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşünüyordu. Kızın beyni ve ruhu, dudaklarından dökülenlerden çok daha fazlasını söylüyordu. "Hem de çok hoşuma gitti," diye üsteledi.

Genç hemşire gülümseyerek karşılık verdi.

Sylvester Ravenwing, marketin önünde durup Geceyarısı'na baktı. Önceki gecenin izleri silinmişti. Kiki'yi Davy'ye kadar takip etmiş, kadının oda tutmasını izlemişti. Kadın bugün orada uyanacak, sonra paşa gönlü ne istiyorsa onu yapacaktı. Sonra kavşağa çizdikleri beyaz çemberi temizlerken Quinn'le

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diederik'e yardım etti ve şafak sökmeden önce Harvey Whitefield'in ölümünü bildirmek üzere polisi aradığında görevini yerine getirdiğine inanıyordu.

Sylvester bu küçük kasabayı, yeni işini ve torununu seviyordu. Bir süre daha buralarda kalabilirdi.

Arthur Smith, Harvey Whitefield'in ölümüne fazla kafa yormadı. Adamın geçmişinde bir sürü trafik cezası vardı. Başkasını öldürmeden önce kendinin bir kazada ölmüş olması ilahi adalet sayılabilirdi. Hem son zamanlardaki eylemleri de kuşku uyandırıcıydı.

Evet, soğuk havaya ve yağmura rağmen üstüne ceket ya da palto almadan dışarı çıkması tuhaftı. Sarhoşlar bile o havada dışarı çıkmaya cesaret edemezdi. Telefonunu kendi otelindeki bir odada bırakması da biraz garipti.

Ama otopsi raporları çok netti. Harvey, alkollü araba kullanmıştı. Ya yola adımını attığı anda bir kamyon çarpmıştı ya da yolun ortasında sızıp kalmıştı. Üzerinden bir sürü araç geçmişti. "Daha fazla söyleyebileceğim hiçbir şey yok," demişti doktor, otopsiden sonra onu arayarak. Adam sadece o kadar içmiş olmasına rağmen yola çıkabilmiş olmasına şaşırmıştı.

Arthur, onu yarım kulakla dinlemişti. Sonuçta Harvey'nin cinayete kurban gitmediği açıktı.

Ertesi gece verandada oturan Bay Yılışık, iğrentiyle içeriden gelen sesleri dinliyordu. Uzun ve sakin bir gün olmuştu. "Emanetçi dükkânı açık değil," diye söylendi. "Fiji de dükkânı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açmadı. Bu hiç hoş değil. Doğru da değil. Para kazanmazsa bana nasıl mama alacak?"

Genç cadı daha önce kesat günlerde çok az para kazanabildiğini söylemişti. Dükkânın bütün gün kapalı kalması, hiç para kazanmadığı, dolayısıyla açlık tehlikesiyle karşı karşıya olduğu anlamına gelirdi. Ağır adımlarla kilere girip mama kutularını saydı. Bir hafta idare edecek kadar maması vardı. O zamana kadar Fiji, Bobo Winthrop'la yatakta vakit geçirmekten sıkılır, dükkânı yine açardı nasıl olsa.

Genç cadıya ertesi güne kadar izin verme cömertliğini göstermeye karar verdi. Yarın başının etini yemeye başlardı.

Sonuçta kedilerin mama yemesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

TEŞEKKÜRLER

Yazar dostlarım Dana Cameron ve Leigh Perry mahlasını da kullanan Toni Kelner'ın müthiş tavsiyelerini çok değerli buluyorum. Joshua Blimes bu kitapta da çok yardımcı oldu. Cadı yazar Ellen Dugan, bana ayırdığı cömert zaman ve uzmanlığıyla özel bir teşekkürü hak ediyor. Yaptığım hataların tümü, uçarı tabiatımdandır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM